

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANIELLE STEEL

Beni Böyle Sev

Sayfa 6

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.kitapyurdu.com>

DANIELLE STEEL

Ailesi tarafından sevgiden mahrum bırakılan Victoria kendini leziz yiyeceklerin dünyasına kapatır ve gerçek hayatta sahip olamadıklarını bu şekilde unutmaya çalışır. Bütün erkeklerin peşinde koştuğu kız kardeşi Gracie ise son derece alımlı, çıtı pıtı bir kızdır. Victoria hiçbir zaman aşkı tadamayacağını, diğer insanlar gibi mutlu bir hayat süremeyeceğini düşünürken hayata yeni bir şehirde başlangıç yapmaya karar verir. Bu başlangıç, Victoria'nın hayatını yeniden yaşanılır kılar. Belki de minicik değişiklikler mutluluğa ve gerçek aşka giden kapıyı açacak anahtarlardır...

Danielle Steel

DANIELLE STEEL

Kitapları 800 milyondan fazla satan Amerikalı yazar Danielle Steel'in romanları 28 dile çevrilmiş ve 47 ülkede yayımlanmıştır. En çok satanlar listesinde tüm zamanların en çok satan sekizinci yazarı olan Danielle Steel'in yirmi iki romanı televizyona uyarlanmıştır. İspanyolca, İngilizce ve Fransızca bilen yazar Amerika Kütüphaneler Birliği'nin yönetim kurulu başkanlığını da yapmıştır.

Beni Böyle Sev

“Hayata ve kendinize
farklı bir pencereden
bakacaksınız...”

—*The Washington Post*

“Danielle Steel bu yeni
romanıyla yaşamın acı
tatlı tüm yönlerine dikkat
çekiyor...”

—*Los Angeles Times*

“Cesurca kaleme alınmış,
dokunaklı bir hikâye...”

—*Publishers Weekly*

DANIELLE STEEL

Beni Böyle Sev

Roman

İngilizceden çeviren
Yaprak Aydın

Sayfa6 Yayın No: 47

BENİ BÖYLE SEV

Danielle Steel

Özgün adı: Big Girl

© 2010, Danielle Steel

Janklow&Nesbit Associates aracılığıyla

Türkiye'de yayın hakkı

© 2013, **Sayfa6**

*Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar
dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.*

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Editör: Senem Davis

Yayıma hazırlayan: Burcu Bilir

Kapak tasarımı: Okan Koç

Sayfa tasarımı: Derya Balcı

13 14 15 16 7 6 5 4 3

İstanbul, 2013

ISBN: 978-975-10-3244-7

Baskı ve Cilt

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

Faks : (0212) 496 11 12

e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, **İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin** tescilli markasıdır.

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN

www.mandolin.com.tr

İİ İNKILÂP

www.inkilap.com

Sayfa6

www.sayfa6.com

Yaprak Aydın

1968 yılında İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Turizm Otelcilik bölümünden mezun olduktan sonra ithalat ve ihracatla ilgilendi. Halen serbest çalışmakta ve çeviri yapmaktadır.

Sayfa6'nda Aşk...

Daima yanımda olan ve
bana sonsuz mutluluk
veren harika çocuklarıma...
Trevor, Todd, Beatie, Nick,
Sam, Victoria, Vanessa,
Maxx ve Zara'ya...
Yaşamıma kattığınız
bütün güzellikler için size minnettarım.

Bütün sevgimle,
Anneniz / DS

1. Bölüm

Jim Dawson doğuştan yakışıklıydı. Tek çocuktu, yaşına göre uzun boyluydu ve kusursuz bir fiziği vardı; büyüdükçe olağanüstü bir sporcuya dönüştü. Ailesinin gözbebeği Jim, yıllarca çocuk sahibi olmaya çalışan, ancak kırklı yaşlarında bu hayallerine kavuşan ailesi için Tanrı'nın bir lütfu olmuştu. Umutların tükendiği bir anda dünyaya gelen güzel oğlunu her kollanna alışında annesi ona taparcasına bakar, babası ise onunla top oynamaya bayılırdı. Küçükler liginin yıldızı Jim'e okuldaki kızlar da hayrandı. Koyu renk saçları, kadifemsi kahverengi gözleri ve çenesinde bir film yıldızını andıran belirgin bir gamzesi vardı. Kolejde futbol takımının kaptanıydı. Birinci sınıfta ailesiyle Atlanta'dan Güney Kaliforniya'ya taşınan ve mezuniyet töreninde gecenin kraliçesi seçilen güzel bir kızla çıkmaya başladığında, kimse buna şaşırmadı. Ufak tefek, zayıf bir kızdı, saçları ve gözleri onunkiler gibi koyu renkli, cildiyse Pamuk Prenses'inki kadar beyazdı. Kibar, uysal ve tatlı dilliydi, üstelik Jim'e de hayrandı. Mezuniyet gecesi nişanlandılar, aynı yıl Noel'de evlendiler.

Jim bir reklam şirketinde çalışıyordu, Christine ise mezuniyetten sonraki ilk altı ayını düğün hazırlıklarıyla geçirdi. Diplomasını

almıştı ama kolejde geçirdiği dört yıl boyunca aklında tek bir şey vardı, o da bir koca bulup evlenmek. Kusursuz, göz kamaştırıcı bir çifttiler. Birbirlerini mükemmel şekilde tamamlıyor ve onları görenlere dergi kapaklarındaki çiftleri anımsatıyorlardı.

Christine evlendikten sonra modellik yapmak istedi, ancak Jim buna izin vermedi. İyi bir işi, iyi bir maaşı vardı ve karısının çalışmasını istemiyordu. Christine çalışırsa, insanlar onun hakkında ne düşünürlerd? Ailesinin geçimini sağlayamadığını mı? Karısının evde olmasını ve şimdi yaptığı gibi akşamları onu evde beklemesini istiyordu. Onları tanıyanlar hayatlarında gördükleri en güzel çift olduklarını söylüyordu.

Ailede iplerin kimin elinde olduğu aşikârdı, kuralları Jim koyuyordu ve karısı da bu şekilde rahattı. Annesini küçük yaşta kaybeden Christine, oğluna sürekli övgüler yağdıran Jim'in annesine Dawson Anne diye hitap ediyor ve kayınvalidesiyle kayınpederi gibi o da kocasına gönülden sevgi ve saygı duyuyordu. Jim ailesine iyi bakıyordu, sevgi dolu, neşeli bir koca, mükemmel bir sporcuymuş ve çalıştığı reklam şirketindeki kariyeri her geçen gün yükseliyordu. Onu beğendikleri ve eleştirmedikleri sürece başkalarına karşı samimi ve sıcakkanlıydı. Zaten çoğu kişinin onu eleştirmek gibi bir derdi de yoktu, çünkü o kolayca dostluk kurabilen, karısına tapan ve onu el üstünde tutan, cana yakın, yakışıklı, genç bir erkekti. Karısından tek beklentisi, söylediklerini yapması, onu sevip sayması ve işlerin idaresini ona bırakmasıydı. Christine'in babası da benzer fikirlere sahipti. Bu nedenle Christine kendini kocasına adayacak mükemmel bir eş olarak yetiştirilmişti. Harika bir yaşamları vardı, arzu ettiklerinden fazlasına sahiptiler. Jim'in hayal kırıklıkları yaratan tuhaf davranışları ve tatsız sürprizleri yoktu. Karısını koruyor, ona bakıyor, cömertçe ihtiyaçlarını karşılıyordu. İlişkileri her ikisi için de mükemmel gidiyordu. Bunun

en önemli nedeni, ilişkideki rollerini bilmeleri ve kurallara bağlı kalmalarıydı. Jim sevilen, Christine ise seven rolündeydi.

Evliliklerinin ilk yıllarında çocuk yapmak için acele etmediler, şayet insanlar neden çocuk yapmadıklarına dair yorumlara başlamasalardı, daha uzun bir süre bekleyebilirlerdi. Özgürlüklerini kısıtlayacak çocuklar olmadan yaşamın keyfini çıkarmaktan hoşnut olmakla birlikte, Jim bu yorumları eleştiri ya da çocuk yapamadıklarının iması olarak algılıyordu. Christine'in maharetli aşçılığına ve kocasının en sevdiği yemekleri yapmayı öğrenmesine karşın, haftada bir iki kez dışarı yemeğe çıkarlar, sık sık hafta sonu gezilerine ve tatillere giderlerdi. Er geç çocuk isteyecekleri konusunda hemfikir olsalar da, henüz ikisi de bir çocuğun eksikliğini duymuyordu. Ancak evliliklerinin beşinci yılında, Jim'in annesiyle babası kendilerinin bir aile olmalarını yirmi yıl geciktiren benzer sorunları onların da yaşayabileceklerini düşünerek endişelenmeye başlamışlardı. Jim hayatın tadını çıkardıklarını, çocuk için acele etmediklerini ve bu konuda herhangi bir sorunları olmadığını söyleyerek onları rahatlatmaya çalışıyordu. Daha yirmi yedi yaşındaydılar ve özgürlüğün keyfini sürüyorlardı.

Ancak ısrarlı sorular sonunda onu rahatsız etti ve Christine'e artık bir aile kurmalarının vaktinin geldiğini söyledi. Her zamanki gibi Christine kabul etti. Jim'in doğru bulduğu her şey ona da doğru geliyordu. Beklediklerinden daha çabuk hamile kaldı. Altı ay ya da bir yıl sürebileceğini zannediyorlardı ama tahminlerinden kolay olmuştu. Kayınvalidesinin tüm endişelerine rağmen, Christine kolay bir hamilelik dönemi geçirdi.

Doğum sancıları başlayınca Jim onu hastaneye götürdü. Doğum sırasında karısının yanında olmayı arzu etmiyordu ve bu istek Christine'e her zamanki gibi doğru göründü. Kocasının rahatsızlık duyacağı hiçbir şeyi yapmasını istemiyordu. Jim bir oğlan

bekliyordu. onu memnun etmek adına Christine'in de en büyük dileği buydu. Kız olabileceği ikisinin de aklının ucundan geçmediğinden, büyük bir güvenle bebeğin cinsiyetini öğrenmeye gerek duymamışlardı. Jim erkek adama yakışır bir şekilde ilk çocuğunun oğlan olmasını umuyordu ve Christine de çocuk odasını mavi tonlarında dekore ettirmişti. Oğlan olacağından ikisi de emindi.

Bebek ters pozisyonda geldiğinden doğum mecburen sezaryen ameliyatıyla gerçekleşti. Jim haberi duyduğunda Christine anestezinin etkisiyle uyumaktaydı. Hemşire bebek odasının camından bebeği gösterdiğinde Jim bir an için, daha doğrusu uzun bir süre bebeğin değiştirildiğini düşündü. Başında tüy gibi incecik beyaza çalan sarı saçıyla tombul yanaklı, yuvarlak yüzlü bebek ikisine de hiç benzemiyordu. Renginden ya da yüz hatlarından daha şoke eden şey ise, bebeğin kız olmasıydı. Bu onların beklediği bebek değildi; minik kız odasının camından ona bakarken Jim'in tek düşünebildiği, bebeğin yaşlı Kraliçe Victoria'ya benzediğiydi. Bu düşüncesini hemşirelerden biriyle paylaşınca kadın onu azarlayıp kızının güzel olduğunu söyledi. Yeni doğmuş bebeklerin yüzlerini buruşturmalarına alışık olmadığından, Jim hemşireyle aynı görüşte değildi. Bebek kesinlikle ona da Christine'e de hiç benzemiyordu, bir başkasının çocuğu gibiydi. Karısının yanına girmesine izin verilene dek bekleme odasında yaşadığı hayal kırıklığıyla suratını asarak oturdu. Daha sonra odaya girdiğinde, Christine kocasının yüzündeki ifadeyi görür görmez bebeğin kız olduğunu anladı ve onun gözünde başarısızlığa uğradığını hissetti.

"Kız mı?" diye fısıldadı sersem bir halde, hâlâ anestezinin etkisinden çıkamamıştı. Jim sessizce başını salladı. Arkadaşlarına oğlu yerine bir kızı olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Her şeyi yönetmeyi seven ve karısının da ona uyum göstermesine alışkın olan Jim için bu, egosuna ve imajına vurulan büyük bir darbe, kontrol edemediği ve kesinlikle uygun bulmadığı bir durumdu.

“Evet, kız,” dedi sonunda kendini toplayarak, Christine’in yanaklarından belli belirsiz bir damla yaş süzülürken. “Kraliçe Victoria’ya benziyor.” Ve sonra karısına takıldı. “Babasının kim olduğunu bilmiyorum, mavi gözlü ve sarışın.” Jim’in büyükannesi dışında, ikisinin ailesinde de sarışın yoktu ve bu durum ona alışılmışın dışında göründü. Ama tabii ki, Christine’den şüphe etmedi. Çocuk belli ki, ortak genetik faktörlerden etkilenecek soya çekmişti ve atalannın özelliklerini taşıyordu, ancak onların çocuğuymuş gibi görünmüyordu. Hemşireler çok şirin olduğunu söyleyip duruyorlardı ama Jim’in buna ikna olması mümkün değildi. Birkaç saat sonra bebeği Christine’e getirdiler; minik kız, onu kollarına alıp küçük ellerine dokunan annesine merakla bakıyordu. Pembe bir örtüyle sıkıca kundaklanmıştı. Christine emzirmeye karar verdiğinden, sütünün gelmesini engellemek için iğne yapılmıştı. Jim emzirmesini istemiyordu, tabii o da istemiyordu. Jim minyon, kıvrak halinden hoşlandığından ve hamileyken onu çekici bulmadığından, mümkün olduğunca çabuk eski formuna kavuşmak niyetindeydi. Gebelik döneminde kilosuna hep dikkat ettiğinden aşırı kilo almamıştı zaten. Jim gibi, o da bu tombul, beyaz tenli sarışın bebeğin onların çocuğu olduğuna inanmakta güçlük çekti. Babasınıninkiler gibi güçlü kuvvetli görünen kalın bacakları vardı, ancak bebeğin yüz hatlarının her ikisiyle de uzaktan yakından bir alakası yoktu. Dawson Anne de görür görmez Jim gibi bebeğin babaannesini andırdığını ve büyüdüğünde ona benzememesini umduğunu söyledi. Hayatı boyunca tombul, tıknaz bir kadın olmuştu ve görünüşünden ziyade, aççılık ve dikiş becerileriyle anılırdı.

Doğumundan sonraki gün, her ne kadar Jim’in şirketteki arkadaşları oğlu olması için yeniden denemesini söyleyerek takıl-salar da, bebeğin kız olmasının yarattığı şok bir parça azalmıştı. Christine oğlan doğurmadığı için kocasının ona kızgın olduğunu

düşünüp üzülmüyordu, ama Jim onunla bebeğin sağlıklı olmasından mutluluk duyduğunu ve ellerindekini en iyi şekilde değerlendireceklerini nazikçe söyleyerek onu rahatlattı. Söyleyiş tarzı ve Dawson Anne'nin de bu fikri onaylaması Christine'e kendini ikinci en iyi gibi hissettirdi. Jim'in kız değil de, oğlan çocuk istediği bir sır değildi; bunu erkekliğinin ve bir oğlan çocuk yapabileceğinin kanıtı olarak görüyordu adeta. Bir kızları olabileceği ikisinin de aklının ucundan geçmediğinden, Christine'in kollarında yatan tombul, sarışın bebeğe verecek bir kız ismi de düşünmemişlerdi.

Jim, Kraliçe Victoria'ya benzediğini söylerken şaka yapıyordu ama ikisi de bu ismi sevdikleri konusunda fikir birliğine vardılar ve bunun üzerine Jim bir adım daha ileri gidip ikinci isim olarak kraliçe anlamına gelen Regina'yı önerdi. Kraliçe Victoria'dan ötürü ismi Victoria Regina Dawson oldu. Bebeğe bakarlarken bu adın tuhaf bir şekilde ona yakıştığını fark ettiler. Christine önerisini kabul etti; hiç değilse bebeğin ismi konusunda kocasının mutlu olmasını istiyordu. Bir kız doğurarak onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Fakat beş gün sonra hastaneden çıktıklarında, Jim onu affetmiş gibi görünüyordu.

Victoria uysal, iyi huylu, neşeli ve kolay bir bebektir. Erken yürüyüp erken konuştu, herkes onun çok şeker, minik bir kız olduğu konusunda hemfikirdi. Büyüdükçe saçlarının rengi koyulaşmadı, doğduğunda başını süsleyen tüy gibi açık sarı saçları sonraları sarı lülelere dönüştü. İri mavi gözleri vardı, teni kaymak gibi beyazdı. Bazıları onun tam bir İngiliz gibi görüldüğünü söylüyordu ve Jim de hemen atılıp benzerliği nedeniyle kızına Kraliçe Victoria'nın adını verdiklerini belirtip içten bir kahkaha atıyordu. Zamanla bu, bebek hakkında yapmayı en sevdiği espri haline geldi; Jim keyifle bu şakayı başkalarıyla paylaşırken Christine çekingen bir şekilde kıkırdıyordu. Kızını seviyordu, ancak hayatının aşkı daima kocası olmuştu ve bu hiç değişmedi. Tamamıyla çocuklarına odaklanan

bazı kadınların aksine, onun dünyasının merkezi öncelikle kocasıydı ve bebek sonra geliyordu. Jim gibi narsist bir erkek için Christine mükemmel bir ești; dikkatliydi, ilgisi her şeyden önce kocasının üzerindeydi. Her ne kadar Jim hâlâ birlikte top oynayabileceğı, kendisini tamamlayacak bir oğlan çocuğı istiyorsa da, ikinci çocuğı yapmak için acele etmiyorlardı. Victoria yaşamlarına kolayca girmiş ve pek az aksamaya yol açmıştı; özellikle birbirlerine yakın yaşlarda iki çocuğı idare etmenin zor olacağından korktuklarından, şu an için Victoria ile mutluydular. Dawson Anne bir oğulları olmamasının çok kötü olduğunu, eğer olsaydı ikinci çocuğı düşünmek zorunda kalmayacaklarını, çünkü tek çocukların daima daha zeki olduklarını söyleyerek Jim'in yarasına tuz basıyordu. Ve tabii, kendi oğlu da tek çocuktı.

Büyüdükçe Victoria'nın son derece zeki bir çocuk olduğu görüldü. Konuşkan ve cana yakındı, üç yaşına geldiğinde onlarla neredeyse bir yetişkin gibi sohbet etmeye başladı. İlginç şeyler söylüyordu, meraklıydı ve etrafındaki her şeyle ilgileniyordu. Dört yaşına geldiğinde Christine kızına okumayı öğretti. Beş yaşındayken, Jim ona bir kraliçenin adını verdiklerini anlattı. Babası bunu her söylediğinde Victoria sevinçle gülerdi. Kraliçelerin nasıl göründüklerini biliyordu. Okuduğı tüm masallarda kraliçeler güzeldi ve güzel elbiseler giyerlerdi, hatta sihirli güçleri bile olurdu. Kendisine Kraliçe Victoria'nın adının verildiğini öğrenmişti, ancak kraliçenin görünüşü hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası kraliçeye olan benzerliğı yüzünden ona bu ismi verdiklerini söylerdi hep. Küçük Victoria, babasının büyükannesine benzetildiğini de biliyordu, fakat resmini hiç görmemişti ve onun da bir kraliçe olup olmadığını merak ediyordu.

Altı yaşına geldiğinde iri yapılı ve tombuldu; güçlü, kalın bacakları vardı ve sık sık yaşına göre büyük görüldüğü söylenirdi. Birinci sınıftayken çocukların çoğundan daha uzun boylu ve daha

kiloluydu. Herkes onu ‘koca kız’ diye çağırıyor, Victoria da bunu bir iltifat olarak algılıyordu. Bir gün annesiyle birlikte bir kitaba bakarlarken adını aldığı kraliçenin fotoğrafını gördüğünde birinci sınıftaydı. İsmi resminin altında açıkça belirtilmişti: Victoria Regina. Victoria’nın adı gibi.

Yaşlılık döneminde çekilen bu fotoğrafta kraliçenin kucacağında şaşırtıcı derecede kendisine benzeyen küçük bir buldok cinsi köpek vardı. Victoria hiçbir şey söylemeden uzun süre resme baktı.

“Bu o mu?” diye sordu iri mavi gözlerini annesine çevirerek.

Christine gülümseyerek başıyla onayladı. Ne de olsa, bu sadece bir şakaydı. Kızı, Jim’in büyükannesine benziyordu, başka kimseye değil.

“Uzun zaman önce İngiltere’de çok önemli bir kraliçeydi,” diye açıkladı Christine.

“Elbisesi güzel değil, tacı bile yok ve köpeği de çirkin.” Victoria bunları söylerken yıkıma uğramış görünüyordu.

“O zamanlar çok yaşlıydı,” dedi annesi gönlünü almak istercesine. Kızının üzüldüğünü görebiliyordu ve bu yüreğini sızlattı. Jim’in kötü bir niyeti olmadığını biliyordu ama küçük şakası bir an için olumsuz sonuç vermişti işte. Victoria hüsrana uğramış gibiydi, uzun süre resme baktıktan sonra yanaklarından usulca iki damla yaş süzüldü. Sayfayı çevirirlerken Christine sessiz kalmayı yeğledi, kızının gördüğü resmi yakında unutacağını umuyordu ama Victoria asla unutmadı. Babasının onu nasıl gördüğüne dair algısı, bir daha asla bir kraliçe imajıyla aynı olmadı.

2. Bölüm

Victoria'nın görünümüne dair fikrini sonsuza dek değiştiren Kraliçe Victoria'nın resmini görmesinden bir yıl sonra, annesiyle babası ona yakında bir kardeşi olacağını söyledi. Victoria heyecanlanmıştı. Okuldaki arkadaşlarının çoğunun kardeşi vardı, kardeşi olmayan ender çocuklardan biriydi ve beraber oynayabileceği gerçek, canlı bir bebek fikrine bayılmıştı. Ona bu haberi verdiklerinde ikinci sınıfa gidiyordu. Bir gece uyuduğunu sandıkları geç bir saatte annesiyle babasının bu konudaki konuşmalarına kulak kabarttığında yeni bebeğin bir kaza olduğuna dair ürkütücü sözler duydu ve bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Bir şekilde bebeğin sakatlandığından, hatta kolsuz ya da bacaksız doğabileceğinden, büyüdüğünde belki de hiç yürüyemeyeceğinden korktu. Kazanın ne kadar kötü olduğunu bilmiyor, sormak da istemiyordu. Annesi sızlanıyor, babasının sesi de kaygılı geliyordu. Her ikisi de şu an sadece Victoria ile her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Onlara asla rahatsızlık vermeyen, her söyleneni yapan kolay bir çocuktu. Yedi yaşındaydı ve şimdiye kadar annesiyle babasına hiç sorun çıkarmamıştı. Bütün hamilelik dönemi boyunca babası bebeğin oğlan olmasını umut ettiğini

söyleyip durdu. Annesinin dileği de aynıydı. Bu kez Christine bebek odasını mavi yerine nötr bir renk olan beyazla dekore etti. İlk çocuklarının onları şaşırtıp kız olarak dünyaya gelmesinden sonra dersini almıştı. Dawson Anne bu sefer de kız olacağını tahmin ediyor ve Victoria da öyle olmasını diliyordu. Annesiyle babası bebeğin cinsiyetini yine öğrenmemeyi yeğlemişlerdi. Christine kötü bir sürprizden korktuğu için olabildiğince uzun bir süre oğlan olabileceği ümidini korumak istiyordu.

Victoria bunun nedenini biliyordu ama annesiyle babası bebek konusunda onun kadar heyecanlı görünmüyorlardı. Annesi durmadan karnının fazlaca büyüdüğünden şikâyet ediyor, babasıysa bebeğin ona benzememesini umduğunu söyleyerek kızına takılıyordu. Tabii, her seferinde büyükannesine benzediğini hatırlatmayı da ihmal etmiyordu.

Sonunda Victoria büyük büyükannesinin az sayıdaki fotoğraflarını bulup baktığında onun bel girintisi olmayan, kocaman kalçalı, toparlak burunlu, önlük giyen iri bir kadın olduğunu gördü. Baba tarafından büyük büyükannesine mi yoksa köpeğiyle poz verdiği resmini gördüğü çirkin kraliçeye mi benzemesinin daha kötü olduğundan emin olamadı. O resimleri gördükten sonra burnuna kafayı taktı. Küçük ve toparlak, yüzünün ortasına bir soğan yerleştirilmiş gibi göründüğünü düşünüyordu. Kendi iyiliği için yeni bebeğin böyle bir burna sahip olmamasını diledi. Ama madem bebek bir 'kazaydı', o zaman burnundan çok daha ciddi şeyler olmalıydı endişelenecek. Annesiyle babası ona kazadan hiç söz etmemişlerdi, fakat Victoria tesadüfen duyduğu o konuşmayı aklından çıkaramıyordu, bu nedenle kendini bebeğe adamaya ve yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Kazada aldığı yaraların önemli olmamasını umuyordu. Belki de sadece kırk bir kol ya da başında bir şişlikten ibaretti yaraları.

Bu kez Christine'in sezaryenle doğuracağı önceden planlandı

ve Victoria'ya annesinin bir hafta hastanede kalacağını, bu nedenle annesini de bebeği de hastaneden eve dönene kadar görmeyeceğini anlattılar. Kuralların böyle olduğunu söylediklerinde, Victoria kimsenin söz etmek ya da açıklamak istemediği gizemli kazada bebeğin aldığı yara bereleri iyileştirmek için bu zamana ihtiyaç duyduklarını düşündü.

Bebek doğduğu gün, Victoria'nın büyükannesi akşam yemeğini hazırlarken saat altıda babası eve döndü. Ümitle ona baktılar; Jim'in kız olduğunu söylerken yaşadığı hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. Ancak hemen gülümsedi ve bebeğin çok güzel olduğunu, bu kez tıpkı ona ve Christine'e benzediğini söyledi. Erkek olmamasına karşın müthiş derecede rahatlamış görünüyordu. Çok güzel bir bebek olduğu için ona Gracie adını verdiklerini söyledi. Bunu duyan büyükanne de gülümsedi, bebeğin cinsiyetini doğru tahmin ettiği için gururlanmıştı, kız olacağından emindi. Jim, Gracie'nin onlar gibi koyu renk saçlı, iri kahverengi gözlü olduğunu söyledi; teni annesininki gibi beyazdı, mükemmel derecede biçimli, pembe minik dudakları vardı ve bebek reklamlarında oynayabilecek kadar güzeldi. Güzelliği erkek olmayışını telafi ediyordu. Babası, Victoria'yı son sekiz aydır endişelendiren kazadan ya da bebeğin aldığı herhangi bir yaradan söz etmedi ve dolayısıyla o da rahatladı. İyi olmasını umuyordu, belli ki çok sevimli bir bebektir.

Ertesi gün hastaneyi arayıp annesiyle konuştular, sesi çok yorgun geliyordu. Onun bu durumu, eve döndüklerinde onlara yardım etmek için elinden geleni yapma konusunda Victoria'nın kararlılığını artırdı.

Kardeşini ilk gördüğünde, anlatılanlardan daha sevimli olduğunu fark etti. Kesinlikle çok güzel ve kusursuzdu. Resimli kitaplardaki ya da babasının söylediği gibi reklamlardaki bebekleri andırıyordu. Büyükanne Dawson torununu görür görmez minik

bir ılık attı ve hemen atılıp kundaktaki bebeği Christine'in kollarından aldı. Jim annesinin koltuğa oturmasına yardım etti, ardından Victoria da bebeği daha iyi görebilmek için eğildi. Kardeğini kucağına alıp yanaklarından öpmek ve minik ayaklarına dokunmak için can atıyordu. Bir an bile onu kıskanmamıştı, varlığından mutluluk ve gurur duyuyordu.

"ok güzel, öyle değil mi?" dedi Jim annesine gururla. Büyükanne Dawson başıyla onayladı, ama bu kez hiçbir şey syilemedi, buna gerek yoktu. Gracie porselen bebekler gibiydi ve hepsi hayatlarında gördükleri en güzel bebek olduğu konusunda aynı fikirdeydi. İri mavi gözlü, buğday rengi saçlı ablasına hiç benzemiyordu. İkisinin kardeş olduğuna inanmak ya da açık tenli Victoria'nın tüm fertleri esmer olan bu aileden olduğuna inanmak oldukça güçtü. Üstelik tombul vücudu da onlara benzemiyordu. Kimse bu bebeği ne Kraliçe Victoria'ya benzetti ne de toparlak burnundan bahsetti. Gracie'nin tıpkı annesininkine benzeyen ufacık, minyatür burnu bir perininki kadar güzeldi. Doğduğu andan itibaren Gracie'nin onlardan biri olduğu açıktı, Victoria ise bir başkası tarafından kapı eşiğine bırakılmış gibiydi. Gracie kusursuzdu; Victoria büyükannesinin kucağındaki kardeğine hayranlıkla bakarken hissettiği tek duygu sevgi oldu. Onu kollarına alabilmek için sabırsızlanıyordu. Uzun zamandır özlemle beklenen bu bebek onun kardeşiydi. Daha doğmadan çok önce onu sevmeye başlamıştı. Ve nihayet buradaydı.

Jim her zamanki gibi büyük kızına sataşmadan duramadı. Böyle bir adamdı o; başkalarının ağırına gidecek, onları küçük dşrececek şakalar yapmaya bayılırdı. Arkadaşları çok komik olduğunu düşünüyorlardı ve o da kimi alay konusu yaptığını, karşındakinin incinip kırılabilceğini hiç umursamıyordu. Bu kez de yüzünde alaycı bir gülüşle, sevgiyle kardeğine bakan Victoria'ya döndü.

"Sen bizim küçük deneme pastamızdın," dedi sevecenlikle

kızının saçlarını karıştırarak. “Bu kez tarifi doğru uyguladık ve pastanın kıvamını tutturduk.” Büyükanne Dawson deneme pastasının, malzemelerin karışımını ve fırın ısısını kontrol etmek için yapıldığını anlattı ve ilk seferinde asla istenen sonucun alınmadığını, bu nedenle onu atıp tekrar denenmesi gerektiğini söyledi. Aniden Victoria büyük bir korkuya kapıldı, Gracie o kadar mükemmel sonuçlanmıştı ki, belki de kendisini atacaklardı. Fakat annesi, büyükannesi ve kız kardeşiyle birlikte yukarı çıkarlarken hiç kimse bu konuda bir şey söylemedi. Victoria yüzünde korku dolu bir ifadeyle peşlerinden gidiyordu. Tedbiri elden bırakmadan onlardan uzak bir mesafede durup bebeğe yaptıklarını izledi. Nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordu. Büyükannesi evine gidince annesinin ona izin vereceğinden emindi. Gracie doğmadan önce sormuştu ve annesi de izin vereceğini söylemişti.

Bebeğin üstündekileri çıkarıp pembe bir uyku tulumu giydirdiler, sonra da bir örtüye sardılar. Christine bebeğe biberonla süt verdi, ardından gazını çıkarttı ve beşiğine yatırdı. Bu arada Victoria yeni doğan kardeşine ilk kez bu kadar yakından bakma fırsatı buluyordu. Gerçekten hayatında gördüğü en güzel bebektir. Güzel olmasaydı, büyük büyükannelelerinin burnunu almış olsaydı ya da o da Kraliçe Victoria'ya benzeseydi, yine de onu severdi. Zaten daha onu görmeden sevmişti. Güzelliği sadece ailesi için önemliydi, Victoria için değil.

Annesiyle büyükannesi konuşurlarken, Victoria parmağını dikkatle beşikten içeri, tam bebeğin eline doğru uzattı. Bebek ona baktı ve sonra minik parmaklarını ablasının parmağına doladı. Bu, şu ana kadar Victoria'nın hayatındaki en heyecan verici anı ve kardeşiyle arasındaki bağı hemen hissetti, zamanla daha da güçleneceğini ve sonsuza dek kopmayacağını biliyordu. Yaşamı boyunca ona göz kulak olacağına, kimsenin onu incitmesine ya da ağlatmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Victoria bebeğin

hayatının mükemmel olmasını istiyordu ve bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Bir süre sonra bebek gözlerini kapatıp uykuya daldı. Victoria başında durmuş onu seyrederken kazadan herhangi bir yara almadığı ve nihayet geldiği için çok mutlu olduğunu düşünüyordu.

Sonra aklına babasının onun deneme pastası olduğuyla ilgili sözleri geldi ve doğru olup olmadığını merak etti. Belki de sırf Gracie'yi doğru yapmayı garantilemek için onu yapmışlardı. Eğer öyleyse, kesinlikle başarmışlardı. Victoria'nın hayatında gördüğü en sevimli, en muhteşem şeydi o, annesi, babası ve büyükannesi de öyle olduğunu söylüyorlardı. Kısa bir an için, Victoria deneme pastasının kendisi değil de bir başkası olmasını ve onların küçük kız kardeşi için hissettikleri duyguların aynısını kendisi için de hissetmelerini istedi. O, yemek tarifinden ya da fırının sıcaklığından kaynaklanan bir hata değil, bir başarı olmayı dilerdi. İlk onu yaparlarken anne babasının niyetinin ne olduğunu bilmiyordu. Onu fırlatıp atmamalarını umuyordu. Şimdi tek isteği, hayatının geri kalanını küçük kız kardeşiyle paylaşmak ve dünyanın en iyi ablası olabilmektir. Kardeşinin burnu büyük büyükannelerinkine benzemediği için onun adına memnundu.

Bebek uyuduktan sonra anne babası ve büyükannesiyle birlikte öğle yemeği için aşağı indi. Annesi ilk haftalar çok uyuyacağını söylemişti. Sofrada, Christine mümkün olduğunca çabuk eski formuna dönmesi gerektiğinden söz ederken, Jim yetişkinlerin kadehlerine şarap doldurup Victoria'ya gülümsedi. Babasının ona bakışlarında daima ince bir alay olurdu; ikisinin bildiği bir esprî varmış gibi ya da esprinin kendisi Victoria'ymış gibi... Hangisi olduğundan asla emin olamaz, ama babasının ona gülümsemesi hoşuna giderdi. Ve artık Gracie geldiği için mutluydu. Yaşamı boyunca hayalini kurduğu küçük kız kardeşiydi o, seveceği ve Victoria'nın onu sevdiği kadar kendisini de sevecek biri.

3. Bölüm

A nnesi bebeğin bakımı için gerekli olan her şeyi Victoria ya öğretti. Gracie üç aylık olduğunda kardeşinin bezini değiştirebiliyor, banyosunu yaptırabiliyor, onu giydirip saatlerce onunla oynuyor ve onu besliyordu. Ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ve bu durum Christine'e yoğun günlerde çok ihtiyaç duyduğu boş zamanı sağlamaya yaramıştı. Victoria'nın bebek konusunda annesine yardımcı olması ona arkadaşlarıyla briç oynama, golf dersleri alma ve hocasını haftada dört kez görme fırsatı veriyordu. Bebek bakımının ne kadar yoğun ilgi isteyen bir iş olduğunu unutmuştu. Victoria ona yardım etmekten büyük zevk alıyordu. Okuldan gelir gelmez ellerini yıkayıp kardeşinin yanına gidiyor ve onunla meşgul oluyordu. Dolayısıyla Gracie'nin ilk gülücüğünü hak eden Victoria oldu, bebeğin ablasını çok sevdiği aşikârdı; Victoria'nın kardeşi için çıldırdığı gibi.

Zaman geçtikçe Gracie'nin kusursuz güzelliği değişmedi. Gracie bir yaşına geldiğinde, Christine kızlarıyla beraber süpermarkete her gidişinde mutlaka biri tarafından durduruluyordu. Los Angeles'ta en sıradan yerlerde bile yeni yıldızlar arayan yetenek avcıları vardı. Christine'e bebeğin filmlerde, televizyon şovlarında,

reklamalarda rol almasına izin vermesi için ısrarla yalvarıyorlardı. Jim de kızının resmini her gösterdiğinde, aynı tür teklifler alıyordu. Victoria insanların yanlarına gelip Gracie'yi reklamalarda, televizyon şovlarında ya da filmlerde oynatmasına izin vermesi için annesine dil dökmelerini büyük bir merakla, büyülenmiş gibi izlerdi. Christine bu teklifleri daima nezaketle geri çeviriyordu. Jim'in de, onun da bebeklerini kullanmak gibi bir niyeti yoktu, ancak gelen teklifler gururlarını okşar, daha sonra arkadaşlarına anlatırlardı. Yetenek avcılarının bebeğe hayranlıkla bakışları, övgü dolu sözleri Victoria'ya kendini görünmez hissettirirdi, o orada yokmuş gibi annesiyle konuşurlardı. Gördükleri tek çocuk Gracie idi. Victoria aldırış etmiyordu, ama televizyona çıkmanın ya da bir filmde görünmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdi bazen. Gracie'nin bu kadar sevimli olması çok hoşuna gidiyordu, onu oyuncak bir bebekmiş gibi giydirmeye ve koyu renk bukleli saçlarına kurdeleler takmaya bayılıyordu. Güzel bir bebektir ve büyüdükçe sevimli bir çocuğa dönüştü. Küçük kız kardeşi adını ilk kez söylediğinde Victoria'nın içinin yağları erimişti. Gracie ablasını görür görmez kıkırdıyordu, ona aşırı derecede bağlıydı.

Gracie iki, ablası yedi yaşındayken büyükanneleri Dawson ani bir rahatsızlık sonucu ölünce Christine'e bebek konusunda Victoria'dan başka yardım edecek kimse kalmadı. O ana dek Gracie'ye yalnızca Jim'in annesi bebek bakıcılığı yapmıştı ve artık kayınvalidesi olmadığından, Christine akşamları kocasıyla dışarı çıktığında güvenebileceği bir bebek bakıcısı bulmak zorundaydı. Hemen işe girişti ve o günden sonra eve, amaçları bebek bakıcılığı yapmaktan çok telefonu kullanmak ya da televizyon seyretmek olan bir dizi genç kız gelip gitti. Bebek bakıcılığı işini Victoria'ya bırakıyorlardı ki, zaten iki kız kardeşin tercihi de buydu. Victoria büyüdükçe daha fazla sorumluluk sahibi olmaya başladı ve Gracie her geçen yıl daha da güzelleşti. Neşeli bir mizacı vardı, genel-

likle ya kakhaha atıyor ya gülüyordu; özellikle de gözyaşlarına boğulmuşken onu güldürebilen ya da bir öfke nöbetini dindirebilen evdeki tek kişi, yani ablası onu zorladığında. Christine bebeği güldürebilme konusunda büyük kızı kadar becerikli değildi ve Victoria'nın kardeşiyle böylesine içtenlikle ilgilenmesinden büyük mutluluk duyuyordu. Bu arada Jim ise deneme pastası olduğunu söyleyerek sürekli ona sataşmaya devam ediyordu. Victoria artık bunun ne anlama geldiğini biliyordu; Gracie güzeldi ama o değildi, anne babası ikinci seferinde başarıya ulaşmışlardı. Bir keresinde bunu bir arkadaşına anlattığında, kız artık bu tabire alışan Victoria'dan çok daha fazla dehşete düşmüştü. Ama babası bundan çekinmiyordu. Christine bir ya da iki kez karşı çıkmış, ancak Jim sadece şaka yaptığını Victoria'nın bildiğini söyleyerek onu yatıştırmıştı. Aslında Victoria ona inanıyordu. Kendisinin bir hata, Gracie'nin ise nihai başarı olduğuna ikna olmuştu. Bu izlenim Gracie'ye hayran kalan her yeni kişiyle birlikte gitgide güçleniyordu. Victoria'nın görünmez olma hissi bilincinin derinliklerine iyice kök salmaktaydı. İnsanlar Gracie'nin güzelliği ve sevimliliği hakkındaki fikirlerini açıkladıktan sonra Victoria için ne diyeceklerini bilemiyor, hiçbir şey söylemeyip onu görmezden geliyorlardı.

Victoria çirkin değildi ama gösterişsizdi. Açık tenliydi, hoş, doğal bir görünüme sahipti ve Gracie'nin bukleli saçlarının aksine, annesinin kurdeleler taktığı sarı saçları düzdü. Büyüdükçe saçları daha da düzleşti. Masum bakan, yaz göğü renginde iri mavi gözleri vardı ama Gracie ile anne babasının kahverengi gözleri ona hep daha çarpıcı ve ilginç görünürdü. Saçları gibi gözleri de aynı renkti. Victoria'ninkilerse farklıydı. Ayrıca onlar ince yapıydı; babası uzun boylu, annesiyle kardeşi narin, ince kemikli ve min-yondu. Öyle benzeşiyorlardı ki, üçü adeta birbirlerinin yansımasıydı. Victoria ise farklı bir tipti. Yüzü köşeliydi, iri yapıydı ve bir

çocuğa göre omuzları genişti. Çıkık elmacık kemikleri ve kırmızı yanaklarıyla oldukça sağlıklı görünüyordu. En dikkat çeken yanı küçük bir tayinkini andıran uzun bacaklarıydı. Büyükannesinin söylediği gibi kalın bedenine göre fazla uzun ve incediler. Tıknaz gövdesi bacaklarının daha da uzun görünmesine neden oluyordu. İri yapılı olmasına karşın çevik, kıvrak ve zarıftı. Bir çocuk olarak yaşına göre iri olsa da, ona şişman denemezdi ama zayıf olmadığı da aşikârdı. Babası onu kaldıramayacağı kadar ağır olduğundan yakınır, kilosunu daima mesele yapardı, oysa Gracie'yi bir tüy gibi havaya fırlatabiliyordu. Christine iki doğum yapmasına rağmen spor dersleri ve hocası sayesinde ince ve formdaydı. Jim uzun boylu ve zayıftı, Gracie ise hiçbir zaman tombul bir bebek olmamıştı.

Victoria her yönüyle onlardan çok farklıydı. Herkesin dikkatini çekecek kadar farklıydı. Öyle ki birkaç kez anne babasına onun evlatlık olup olmadığının sorulduğunu bile duymuştu. Okulda öğretmeninin gösterip hangisinin farklı olduğunu söylemelerini istediği, üstünde bir elma, bir portakal, bir muz ve bir çift galoş olan şu resimli kartlardan biri gibi hissediyordu. Onun ailesinde, galoş daima Victoria idi. Farklı olmak, uygun olmamak tüm yaşamı boyunca hissettiği tuhaf bir duyguydu. Anne babasından hiç değilse biri ona benzese, ailesiyle uyumlu olduğunu hissederdi. Ancak hissetmiyordu, içlerindeki tek uyumsuz kişi oydu ve hayatında kimse ona, kız kardeşine hep söylendiği gibi, güzel kız dememişti. Gracie kusursuz güzellikteydi, Victoria ise diğerlerine benzemeyen gösterişsiz, çirkin büyük ablaydı.

Üstelik Victoria vücudunun daima iri kalmasına, hatta gün geçtikçe daha da irileşmesine neden olacak kadar iştahlı bir çocuktuktu. Her öğünde büyük porsiyonlar yer ve asla tabağında yemek bırakmazdı. Kek, şekerleme ve dondurmaya çok seviyordu ve özellikle fırından yeni çıkmış taze, sıcak ekmeğe bayılıyordu. Okulda

öğlenleri oldukça doyurucu şeyler yedi. Bir tabak patates kızartmasına, bir sosisli sandviçe ya da sıcak çikolata soslu dondurmaya asla karşı koyamazdı. Jim de iyi yedi ama o büyük, kocaman bir adamdı ve hiç kilo almazdı. Christine ise sadece ızgara balık, sebze buğulama ve salata yiyerek yaşıyordu; bunların tümünden nefret eden Victoria ise genellikle *cheeseburger*, spagetti ve köfte tercih ederdi. Çocuk haliyle bile, babasının kızgın bakışlarına yahut kahkahalar atarak onunla alay etmesine aldırmadan, çok kısa sürede kendine sevdiği yiyecekleri hazırlayabilirdi. Karının tok olması ona rahatlık hissi veriyordu. İşin en acı yanı, ailesinde onun dışında kimse kilo almıyordu.

“Bir gün bu iştahından pişman olacaksın, genç hanım,” diye uyarırdı babası. “Koleje giderken şişman bir kız olmak istemezsin.” Oysa kolej bir ömür kadar uzak görünüyordu ona ve patates püresi tam önünde, kızarmış tavuk tabağının yanında duruyordu.

Christine bebeğin beslenmesine daima dikkat ederdi. Gracie’nin farklı bir yapısı olduğunu ve sürekli kendisine benzediğini söylerdi ama küçük kız ablasının gizlice verdiği lolipop ve şekerlemelere bayılırdı. Victoria cebinden çikolatalı şekerleme çıkarıp ona uzattığında sevinçle çığlık atardı. Tek bir şekerlemesi bile kalsa, Victoria onu kardeşine verirdi.

Victoria okulda popüler bir öğrenci değildi ve ailesi nadiren arkadaşlarının eve gelmesine izin verdiğinden sosyal hayatı da sınırlıydı. Annesi evde ortalığı dağıtan iki çocukla ancak baş edebildiğini söylüyordu, üstelik Victoria’nın tanıştırdığı arkadaşlarının hiçbirinden hoşlanmamıştı. Her nedense hepsinde bir kusur buluyordu, bu nedenle Victoria artık arkadaşlarını davet etmeyi bırakmıştı. Sonuç olarak, okuldan sonra o kimseyi çağırmadığından, kimse de onu evine çağırılmaz oldu. Ama zaten Victoria bebeğin bakımına yardımcı olmak için okul çıkışı hemen eve dönmek istiyordu. Okulda arkadaşları vardı, ancak onlarla birlikteliği okul

saatlerinin ötesine geçmiyordu. Okulun ilk yıllarında yaşadığı en acıklı olay, sevgililer gününde bir hediye almayan dördüncü sınıftaki tek çocuk olmasıydı. Gözyaşları içinde eve döndüğünde annesi aptal olmamasını söyledi. Onun hediyesi Gracie idi. Ertesi yıl Victoria sevgililer gününün umurunda olmadığını düşünmeye çalışarak kendini hüsrana hazırladı. Fakat o yıl kendisi kadar uzun boylu bir kızıdan hediye aldı. Bütün oğlanlar ondan kısaydı. Diğer kız sırk gibiydi ve aslında daha kilolu olan Victoria'dan çok daha uzundu.

Yaşadığı bir diğer dramatik olaysa on bir yaşındayken göğüslerinin büyümeye başlaması oldu. Gizlemek için elinden ne geliyorsa yaptı, kat kat tişörtlerin üstüne iki beden büyük oduncu gömlekleri ve bol kazaklar giydi. Ancak göğüsleri onu utandırarak büyümeye devam ediyordu. Yedinci sınıfa giderken Victoria artık bir kadın vücuduna sahipti. Sık sık büyükannesine aklına geliyordu; geniş kalçalarıyla kalın belini, iri göğüsleriyle dolgun vücudunu hatırladıkça onun gibi olmamak için dua ediyordu. Büyükannesinden tek farkı, uzaması hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ince, uzun bacaklarıydı. Victoria henüz farkında değildi ama en dikkat çeken, en güzel yeri bacaklarıydı. Anne ve babasının arkadaşları ondan hep 'koca kız' diye söz ediyorlardı; Victoria ise onu böyle adlandırmalarının nedeninin uzun bacakları mı, iri göğüsleri mi, yoksa durmadan genişleyen gövdesi mi olduğunu anlayamıyordu. O, vücudunun hangi kesimini ima ettiklerini düşünürken, dikkatler peri güzelliğindeki ufak tefek Gracie'ye çevrilirdi. Uzun boyu, kadınsı vücuduyla yaşından çok daha büyük duran Victoria kardeşinin yanında kendini adeta bir canavar, bir dev gibi hissedirdi. Sekizinci sınıftayken resim öğretmeni onu Rubenesque' diye ça-

---

* Hollandalı ünlü ressam Rubens'in kadınları dolgun hatlı, feminen ve doğurgan formda figürlerdi. Bu tip kadınlar özetle rubenesque kadınlar olarak adlandırılır. (yay. hzl.)

ğırmaya başlamıştı. Ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemiyor, zaten bilmek de istemiyordu. Artık nefret etmeye başladığı koca kız sözcüğünün daha sanatsal bir şekli olduğuna emindi. Büyük olmak istemiyordu. Annesi ve kız kardeşi gibi ufak tefek olmak istiyordu. Sekizinci sınıfta boyunun uzaması durduğunda bir metre yetmiş santim olmuştu. Muazzam bir boy sayılmazdı ama sınıftaki çoğu kız arkadaşından ve yaşıtı bütün oğlanlardan daha uzundu. Kendini ucube gibi hissediyordu.

Gracie anaokuluna başladığında, Victoria yedinci sınıftaydı ve ilk gün kardeşini sınıfına o götürdü. Kızları okula anneleri bırakmıştı; Victoria memnuniyetle kardeşini öğretmeniyle tanıştırdı, ardından sınıfa ihtiyatla girişini ve dönüp ablasına öpücük gönderişini izledi. Sonrasında, yıl boyunca ona göz kulak oldu, tenefüslerde sınıfına gidip kontrol etti ve öğleden sonraları elinden tutup birlikte eve döndüler. Ertesi yıl, kardeşi birinci sınıfa devam ederken yine onunla yakından ilgilendi. Ne var ki sonbaharda Victoria başka bir yerde, başka bir okulda liseye başlayacaktı ve artık Gracie'nin yanında olamayacak, ders aralarında sınıfının önünden geçtiğinde kardeşini göremeyecekti. Onu çok özleyecekti. Her konuda ablasına güvenen ve gün içinde, sınıftan ablasının içeri süzülen gizli bakışlarını yakalamaya bayılan Gracie de onu özleyecekti. Victoria'nın sekizinci sınıftaki son gününde ikisi de ağladı, hatta Gracie o olmadan sonbaharda okula dönmek istemediğini söyledi. Ablası buna mecbur olduğunu anlatıp onu yatıştırdı. Sekizinci sınıf Victoria için bir devrin sonuydu, sevgiyle andığı bir devrin sonu... Gracie'nin yakınında olduğunu bilmek onu daima mutlu ediyordu.

Liseye başlayacağı yaz Victoria ilk diyetini yaptı. Bir derginin arka kapağında bir bitkisel çay ilanı görmüş ve biriktirdiği harçlığıyla sipariş etmişti. İlanda dört buçuk kilo vermesinin garanti olduğu yazıyordu ve o da liseye ortaokuldaki halinden daha zayıf

ve daha hoş bir görünümle başlamak istiyordu. Aile doktorunun söylediğine göre, hem ergenlik çağının etkisi hem de kilo almaya yatkın iri yapısı nedeniyle, olması gerekenden dört buçuk kilo fazlası vardı. Bitkisel çay beklenenden fazla işe yaradı ve onu feci şekilde hasta etti. Gracie renginin yeşil olduğunu ve gerçekten hasta görüldüğünü söylüyor, bu kadar kötü kokulu çayı neden içtiğini soruyordu. Anne ve babası ona ne olduğunu anlayamıyordu, çünkü onlara ne yaptığını söylemiyordu. İğrenç içecek şiddetli şekilde ishal olmasına neden olmuştu, bu nedenle birkaç hafta evden dışarı çıkamadı ve herkese grip olduğunu söyledi. Annesiye, babasına bunun tipik bir lise öncesi gerginliği olduğunu söyleyip duruyordu. Fakat onu bu denli hasta eden bitkisel çay üç buçuk kilo vermesini sağlamıştı. Victoria netice itibariyle yeni görünüşünden memnundu.

Dawsonlar, Beverly Hills'in hemen yanında müstakil evlerden oluşan güzel bir yerleşim bölgesinde yaşıyorlardı. Oturdıkları evi Victoria doğmadan önce almışlardı. Jim bir reklam şirketinde yöneticiydi ve iyi bir kariyeri vardı, Christine ise evde iki kızını büyütmeyle meşguldü. Mükemmel bir aile olduklarını düşünüyor ve başka çocuk istemiyorlardı. Kırk iki yaşındaydılar, yirmi yıllık evliydim ve düzenli, sakin bir hayatları vardı. Daha fazla çocukları olmadığı için memnundular, iki çocuklarıyla rahat ve mesuttular. Jim ailenin güzelinin Gracie, zekisinin ise Victoria olduğunu söylerdi. Dünyada ikisine de yer vardı. Victoria'nın iyi bir okula gitmesini ve iyi bir kariyer yapmasını istiyordu. "Zekâna güvenmek zorundasın," diyordu babası hep dünyaya sunabileceği başka hiçbir şeyi yokmuş gibi.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedi bir gün Christine. Victoria'nın bu kadar akıllı olması onu bazen endişelendiriyordu. "Erkekler her zaman zeki kızlardan hoşlanmazlar," diye ekledi kaygıyla kızına bakarak. "Aynı zamanda alımlı görünmelisin."

Fazla kiloları yüzünden yıl boyu söylenip durmuştu, bu nedenle Victoria'nın geçen ay zayıflamak için kendine ne yaptığından habersiz, üç buçuk kilo vermesinden memnundu. Sadece zeki değil, zayıf olmasını da istiyordu. Daha yedi yaşında olmasına rağmen güzelliği ve sevimliliğiyle şimdiden dünyayı fethedebilecek gibi görünen Gracie içinse çok daha az endişeleniyorlardı. Jim onun gönüllü kölesiydi.

Yaz sonunda, Victoria liseye başlamadan önce ailece iki haftalığına Santa Barbara'ya gittiler ve orada ailece çok iyi vakit geçirdiler. Jim daha önce yaptığı gibi Montecito'da bir ev kiralamıştı, her gün sahile gittiler. Babası daha ilk gün vücuduyla ilgili yorum yapınca, Victoria mayosunun üstüne bir tişört giydi, bir daha da hiç çıkarmadı. Jim göğüslerinin çok büyük olduğunu söylemişti, ardından da kızının rahatsız olduğunu fark edip bu sözünü telafi etmek ve gönlünü alabilmek için bacaklarının muhteşem görüldüğünü belirtti. Vücudundan ve iriliğinden, mükemmel notlarından söz ettiğinden çok daha sık söz ediyordu. Derslerinde başarılı olmasını zaten bekliyordu, aksi söz konusu olamazdı. Dış görünümüne gelince; bir şekilde dünyaya getirdikleri ilk çocukları bir fiyaskoyla sonuçlanmış ve bu da kendi suçuymuş gibi, görünümünden dolayı hayal kırıklığına uğradığını açıkça dile getirirdi. Victoria bunu daha önce defalarca duymuştu.

Tatilde annesiyle babası her gün sahilde uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, Victoria da kardeşinin kumdan kaleler yapıp üstlerini çiçek, taş ve dondurma çubuklarıyla süslemesine yardım etti. Gracie onunla oynamaya bayılıyor, bu da Victoria'yı mutlu ediyordu. Ancak babasının, görünümü hakkında yaptığı eleştiriler her zamanki gibi onu çok üzmüştü. Annesi bu tür sözleri hep duymazdan gelir ve asla kızını savunmaz ya da rahatlatmaya çalışmazdı. Victoria içgüdüsel olarak, görünümü yüzünden annesinin de düş kırıklığı yaşadığının farkındaydı.

O yaz Montecito'da, Victoria'nın hoşlandığı bir çocuk vardı, sokağın karşısındaki evde oturuyordu. Jake onunla aynı yaşıydı ve sonbaharda Güney Kaliforniya'da bilişim teknolojisi dalında eğitim veren Cait adlı yatılı bir devlet okuluna gidecekti. Okuldan ona yazmak istediğini söyleyince Victoria Los Angeles'taki adresini verdi. Akşamları geç saatlere kadar birbirlerine liseye gidecekleri için ne kadar heyecanlı olduklarını anlatıyorlardı. Bir akşam babasının barından aşırıdıkları bir şişe birayla bir sigarayı paylaşırlarken Victoria ona ilgi gören, popüler biri olmadığını itiraf etti. Jake bunun nedenini anlayamadı. Sevilmemesi için bir neden görememişti. Gerçekten zeki, eğlenceli ve hoş bir kız olduğunu düşünüyor, onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Victoria daha önce bira da, sigara da içmemişti, eve dönünce kustı. Neyse ki kimse fark etmedi. Annesiyle babası yataktaydı ve Gracie yan odada çoktan uyumuştı. Jake ertesi gün oradan ayrıldı. Okula başlamadan önce Tahoe Gölü'ndeki büyükannesiyile büyükbabasını ziyaret edeceklerdi. Victoria'nın ne büyükannesi ne de büyükbabası vardı, bazen bunun bir lütf olduğunu düşünürdü, çünkü hiç değilse görünüşünü eleştirecek sadece annesiyle babası vardı. Annesi sonbaharda saçlarını kestirmesi ve bir egzersiz programına başlaması gerektiğini düşünüyordu. Jimnastik ya da bale yapmasını önermişti; tabii diğer kızların önünde dar giysiler ya da mayo giymekten ne kadar rahatsız olduğundan bihaberdi. Victoria bunu yapacağına ölse daha iyiydi. Bu şekilde zayıflayacağına, kilolarıyla yaşamayı yeğlerdi. İğrenç bitki çayıyla kendini hasta etmek daha kolay olmuştu.

Jake gidince Montecito ona sıkıcı gelmeye başladı. Okullar açıldığında ondan haber alıp alamayacağını merak ediyordu. Montecito'da geçirdiği geri kalan zamanda Gracie ile oyalandı. Yedi yaşında olması onun için sorun değildi, kardeşiyle daima eğlenceli vakit geçirebilirdi. Annesiyle babası dostlarına iki çocuk

arasındaki yedi yaş farkın gerçekten iyi sonuç verdiğini söylüyorlardı. Victoria bir an için bile kardeşini kıskanmamıştı ve on dört yaşına geldiğinden artık güvenilir bir bebek bakıcısı olmuştu. Dışarı çıktıklarında –ki kızlar büyüdükçe daha sık çıkmaya başladılar– Gracie’yi ablasıyla bırakıyorlardı.

Montecito tatilinde bir de büyük bir korku yaşadılar. Bir gün öğleden sonra sular çekildiğinde Gracie farkına varmadan kıydan epeyce uzaklaştı. Aslında Victoria onun yanındaydı, yalnızca bir dakikalığına havlularını bıraktıkları yerden güneş kremi almaya gitmişti. O anda deniz yükseldi, sudaki akıntı güçlendi. Bir dalga Gracie’yi devirdi ve hemen ardından gelen bir başkası onu alıp okyanusa doğru fırlattı, çocuk bir anda gözden kayboldu, sular adeta onu yutmuştu. Son anda olayı gören Victoria çığlıklar içinde koşarak denize daldı ve birkaç saniye sonra Gracie’yi kolundan yakalayıp yüzeye çıkardı. O sırada büyük bir dalga ikisini birden ileri doğru savurdu. Annesiyle babası olanları görmüştü, Jim önde Christine arkada suya doğru koşuyorlardı. Babaları dalgaların içine daldı ve güçlü kollarıyla iki kızını birden tutup sudan dışarı çıkardı. Christine dehşet içinde sessizce onları izlemekteydi, korkudan donup kalmıştı adeta. Jim önce Gracie’ye döndü.

“Sakin bunu bir daha yapma! Suyun içinde yalnız başına oynama!”

Ve sonra kızgın bakışlarını Victoria’ya çevirdi. “Onu nasıl orada tek başına bırakabilirsin?” Victoria ağlıyordu, çok sarsılmıştı, ıslak tişörtü mayosunun üstünden vücuduna yapışmış bir halde tir tir titriyordu.

“Güneş kremi almaya gittim, Gracie’nin yanmaması için,” dedi hiçkırıklar arasında. Christine hiçbir şey söylemedi, dudakları mosmor olan Gracie’yi havluyla sardı. Deniz yükselmeye başlamadan önce uzun süre suda kalmıştı.

“Neredeyse boğuluyordu!” diye bağırdı babası ona, öfke ve

korkuyla. Çocuklarına çok nadir kızardı, fakat kıl payı atlattıkları facia onu da sarsmıştı. Victoria'nın derhâl koşarak suya dalması ve o yetişmeden önce kardeşini dalgaının içinden çekip kurtarması hakkında tek bir söz dahi etmedi. Yaşadıkları olay onu allak bullak etmiş, feci şekilde üzmüştü, Victoria'yı da. Gracie ise onu havluya sarıp sıkıca tutan annesinin kollarına sığınmıştı. Islak siyah lüleleri yüzüne yapışıyordu.

“Özür dilerim, baba,” dedi Victoria yumuşak bir sesle.

Babası arkasına dönüp yürürken annesi küçük kız kardeşini yatıştırmakla meşguldü. Victoria elinin tersiyle gözlerine dolan yaşları sildi. “Özür dilerim, anne,” dedi yumuşak sesle. Christine başını salladı ve kurulanması için ona bir havlu verdi. Davranışındaki mesaj açıktı.

Lise bazı yönlerden Victoria'nın umduğundan daha rahattı. Sınıflar iyi düzenlenmişti, öğretmenlerin çoğunu seviyordu ve konular ortaokuldakilerden daha ilginçti. Eğitim açısından okulu seviyordu ve dersler ona heyecan veriyordu. Sosyal yöndense, kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyordu. İlk gün diğer kızları gördüğünde şoke olmuştu. Şimdiye kadar birlikte okuduğu herkesten çok daha cüretkârdılar. Bazılarının üstünde kışkırtıcı, açık saçık kıyafetler vardı ve yaşlarından büyük görünüyorlardı. Hepsi makyajlıydı, birçoğu aşırı zayıftı. Belli ki anoreksi ve bulimiya hayatlarına girmişti. Victoria ilk gün kendini hantal bir dev gibi hissetti, istediği tek şey diğer herkes gibi 'havalı' görünmekti. Tercih ettikleri kıyafetleri inceledi; her ne kadar mini etek ona çok yakışsa da, kızların giydiği elbiseler onun üstünde felaket dururdu. Victoria vücudunu gizlemek için kot pantolonla bol bir tişört giymeyi tercih etmişti. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu, yüzü yeni banyodan çıkmış gibi ıslıl ıslıldı. Ayağında annesiyle birlikte önceki gün satın aldıkları boğazlı spor ayakka-

bılar vardı. İşte yine ayak uyduramamıştı. Yanlış şeyler giymişti, diğerlerinden farklı görünüyordu. İlk geldiğinde okulun dışında toplandıklarını gördüğü kızlar bir tür moda yarışmasına giriyormuş gibiydiler. On sekiz yaşında görünüyordardı, bazıları mutlaka öyleydi. Ama kendi yaşıtları bile çok daha büyük gösteriyordu. İlk başta Victoria'nın etrafında tek görebildiği zayıf, seksi, çıtır kızlar ordusu oldu. Ağlamak istiyordu.

"İyi şanslar," dedi annesi onu okula bırakırken gülümseyerek. "Harika bir ilk gün geçir." Victoria'nın içinden arabada saklanmak geçti. Titreyen elinde ders programıyla okul haritası vardı. Kimseye sormak zorunda kalmadan yolunu bulabilmeyi umuyordu. Yüreğini korku kaplamıştı, kendini tutamayıp aniden gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu. "İyi olacaksın," dedi Christine kızı arabadan inerken. Victoria rahat görünmeye gayret ederek kızların yanından geçip hızla merdivenlerden çıktı; onlarla göz göze gelmemiş, merhaba bile dememişti. 'Havalı' kızlar ordusu gibiydiler, oysa Victoria'ya göre kendisine uygun düşecek en son sıfat 'havalı' idi.

O gün kafeteryada onlardan bazılarını gördü ve olabildiğince uzaklarından geçti. Bir paket patates cipsi, biftekli sandviç, yoğurt ve daha sonrası için de bir paket çikolatalı kurabiye alıp boş bir masaya geçti. Kısa süre sonra yanına bir kız geldi, Victoria'dan daha uzundu ve sıfır bedendi. Erkeklerle basketbol oynayabilirmiş gibi görünüyordu. Oturmak için izin istedi.

"Buraya oturmamın sakıncası var mı?"

"Hayır, oturabilirsin," dedi Victoria patates cipsini açarken. Kızın tepsisinde iki sandviç vardı, ne kadar yerse yesin, yediğini belli etmeyen tiplerden olmalıydı. Uzun kahverengi saçları da olmasa neredeyse bir oğlan gibi görünüyordu. Makyaj yapmamıştı ve o da kot pantolonla spor ayakkabı giymişti.

"Birinci sınıfta mısın?" diye sordu kız ilk sandviçini açarken.

Victoria utangaç bir şekilde başını sallayınca, “Adım, Connie,” diye devam etti. “Tahmin edebileceğin gibi, kızlar basketbol takımının kaptanıyım. Boyum 1.88. Üçüncü sınıftayım. Liseye hoş geldin. Burayı nasıl buldun?”

“İyi,” dedi Victoria umursamaz görünmeye çalışarak. Deli gibi korktuğunu ve kendini bir ucube gibi hissettiğini söylemek istemiyordu. Acaba Connie de on dört yaşında mıydı? Fazlasıyla kendinden emin, halinden memnun ve rahat görünüyordu, fakat diğer yandan şu anda bir çömezle oturmaktaydı ki, bu da Victoria’nın aklına hiç arkadaşı olup olmadığı sorusunu getirdi. Varsa da neredeydiler? Kafeteryadaki hemen hemen bütün oğlanlardan daha uzun boyluydu.

“Şu anki boyuma on iki yaşında ulaştım,” dedi kız sohbet arasında. “Ağabeyimin boyu 1.98, Kaliforniya Üniversitesi’nden basketbol bursu aldı. Sen herhangi bir spor yapıyor musun?”

“Bazı zamanlar voleybol, ama fazla değil.”

“Burada bizim muhteşem takımlarımız var. Belki basketbolu da denemek istersin. Okulda senin boyunda birçok kız var,” diye ekledi. Victoria neredeyse, ama benim kilomda yok, diyecekti ki, son anda kendini tuttu. Herkesin kendisine nasıl baktığının son derece farkındaydı, kafeteryadan içeri girip de diğer kızları gördüğünde, kendini çok tuhaf, onların iki katı irilikteymiş gibi hissetmişti. Fakat şimdi, hiç değilse anoreksik gibi görünmeyen ya da biriyle buluşmaya gidecekmiş gibi giyinmeyen bu kızın yanında kendini daha az yabancı, daha az rahatsız hissediyordu. Arkadaş canlısı ve iyi bir kıza benziyordu. “Lisenin havasına girmek biraz zaman alır,” diye Connie ona moral verdi. “Buradaki ilk günümde kendimi gerçekten garip hissettim. Oğlanların hepsi benim yarı boyumdaydı ve kızlar benden çok daha güzeldi. Ama burada herkese yer var; sporculara, moda tutkunlarına, güzellik kraliçelerine... Hatta gey ve lezbiyen kulübümüz bile var, bir süre sonra

hepsini öğreneceksin ve arkadaşlar edineceksin.” Connie'nin gelip yanına oturması Victoria'yı memnun etti. En azından bir arkadaşı olmuş gibi hissediyordu. Connie sandviçlerini bitirdiğinde, Victoria heyecandan yalnızca cips ve kurabiyelerini yediğini fark ederek utandı. Yoğurdu yiyip gerisini yanına almaya karar verdi. “Nerede oturuyorsun?” diye sordu Connie merakla.

“Los Angeles.”

“Ben her gün Orange bölgesinden gidip geliyorum. Babamla yaşıyorum. Annem geçen yıl öldü.”

“Üzüldüm,” dedi anlayışlı bir sesle. Connie ayağa kalkınca, Victoria kendini onun yanında cüce gibi hissetti. Kız telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıdı ona uzattı, Victoria teşekkür edip aldı ve cebine koydu.

“Yardım edebileceğim bir şey olursa ara. İlk günler hep zordur. Zamanla düzelir. Unutma, basket takımına girmeye çalış.”

Victoria bunu yapabileceğini sanmıyordu, ama içini rahatlatmak için çaba sarf eden bu kızın sıcak, dostça yaklaşımından memnun kalmıştı. Gelip yanına oturması sadece bir tesadüf olmamalıydı. Sohbate devam ederlerken, yakışıklı bir oğlan gülümseyerek Connie'ye seslendi.

“Hey, Connie,” dedi, elinde kitaplarıyla yanlarından geçerken, “takıma yeni üyeler mi kaydediyorsun?”

“Kesinlikle.” Connie ona bakıp güldü. “Yüzme takımının kaptanı,” dedi, çocuk gittikten sonra. “Yüzme de hoşuna gidebilir. Araştırıp, ilgilen.”

“Büyük olasılıkla boğulurum,” dedi Victoria sıkılgan bir tavırla. “İyi bir yüzücü değilim.”

“Başlangıçta buna gerek yok. Öğrenirsin. Antrenörler bunun için var. Birinci sınıftayken yüzme takımındaydım, ama o kadar erken kalkmayı sevmiyorum, bana göre değil. Antrenmanlar sabah altıda başlıyor, hatta yarışmalardan önce bazen beşte.”

“Sanırım, bana göre de değil,” dedi Victoria sıntarak, ama seçenekleri olduğunu bilmek güzeldi. Burası yepyeni bir dünyaydı. Herkes burayı seviyor ve kendine uygun bir yer edinmiş görünüyordu. O da kendine uygun olanı bulmayı diledi. Connie, kafeteryanın dışındaki ilan panosunda bütün kulüplerin kayıt formlarının olduğunu söyledi. Dışarı çıktıklarında ona yerini gösterdi, Victoria da gidip baktı. Satranç kulübü, poker kulübü, film kulübü, yabancı diller kulübü, Gotik sanatı kulübü, korku sineması kulübü, edebiyat kulübü, Latince kulübü, aşk romanları kulübü, arkeoloji kulübü, kayak kulübü, tenis kulübü, gezi kulübü. Düzinelerce kulüp vardı. Victoria'nın en çok ilgisini çekenler, Latince ve film kulüpleri oldu. Ancak her ikisine de adını yazmaya çekiniyordu. Geçen yıl ortaokulda Latin dersleri almış ve sevmişti. Ve film kulübünün de eğlenceli olacağını düşünüyordu. Üstelik ikisi de kıyafetlerini çıkarmasını yahut onu şişko ve hantal gösterecek giysiler giymesini gerektiriyordu. Sırf bu nedenle, Connie'ye söylediğinden çok daha iyi bir yüzücü olmasına rağmen, yüzme kulübüne katılmayacaktı ve basketbol şortu giyme fikri de hoşuna gitmemişti. Ama kayak kulübünün zevkli olabileceğini düşündü. Her yıl ailesiyle birlikte kayağa giderdi. Annesi de, gençliğinde şampiyon bir kayakçı olan babası da çok iyi kayarlardı. Gracie üç yaşından beri kayak okuluna gidiyordu, Victoria da yıllarca gitmişti.

“Görüşürüz,” dedi Connie upuzun bacaklarıyla ağır ağır oradan uzaklaşırken.

“Teşekkür ederim,” diye seslendi Victoria arkasından ve bir sonraki dersine yetişmek için aceleyle sınıfa gitti.

Öğleden sonra saat üçte annesi onu okulun önünden aldığı anda keyfi yerindeydi.

“Nasıldı?” diye sordu annesi memnun bir sesle, kızını mutlu görünce rahatlamıştı. Belli ki ilk günü tahmin ettiği kadar korkutucu geçmemişti.

“Çok iyi,” dedi Victoria memnuniyetle. “Derslerimi sevdim. Ortaokuldan çokook daha iyi. Sabah biyoloji ve kimya dersi vardı, öğleden sonra da İngiliz edebiyatıyla, İspanyolca. İspanyolca öğretmeni biraz garip, dersinde İngilizce konuşmana izin vermiyor, ama diğer öğretmenlerin hepsi oldukça tatlı ve nazik. Kulüplere de baktım, kayak ve film, belki bir de Latince kulübüne katılabilirim.”

“İlk gününü akıllıca geçirmişsin,” dedi Christine, Gracie’yi almak için eski okuluna doğru giderlerken.

Annesi arabayı okulun önüne park ettiğinde, Victoria birdenbire hazirandan bu yana çok olgunlaştığını hissetti. Liseye başlamıştı, artık büyümüştü ve bu hiç de fena değildi. Kardeşini almak için okula girdiğinde Gracie’yi iki gözü iki çeşme ağlarken buldu.

“Ne oldu?” diye sordu kaldırıp kucağına alırken. Yedi yaşında bile öyle zayıftı ki, Victoria onu kolayca kaldırabiliyordu.

“Korkunç bir gün geçirdim. David üstüme kertenkele attı, Lizzie fıstık ezmeli sandviçimi aldı ve Janie bana vurdu!” dedi öfkeyle ve ardından, “bütün gün ağladım,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

“Tüm bunlar benim başıma gelseydi, ben de ağlardım,” diye rahatlatmaya çalıştı Victoria onu arabaya götürürken.

“Okula geri dönmeni istiyorum,” dedi ablasına bakıp dudaklarını bükerek. “Burası sensiz hiç zevkli değil.”

“Keşke dönebilsem,” dedi Victoria ama bunu istediğinden pek emin değildi. O gün lise ona güzel görünmüştü, hem de tahmininden daha güzel. Pek çok olanak vardı ve hepsini keşfetmek istiyordu. Uyum sağlayabileceği konusunda içinde bir umut doğmuştu. “Ben de seni özledim.” Bir daha aynı okulda olamayacaklarını bilmek üzücüydü. Aralarındaki yaş farkı çok fazlaydı.

Victoria onu arka koltuğa oturttu ve Gracie yaşadığı üzüntüleri annesine de anlattı. Christine küçük kızına son derece şef-

katle yaklaştı. Victoria her zamanki gibi, annelerinin ona asla Gracie'ye davrandığı kadar sevecen ve yumuşak davranmadığını düşünmeden edemedi. Annesi için aralarındaki ilişki daha farklı ve daha basitti. Gracie'nin onlara benzemesi, anne ve babasının onunla daha iyi ilişki kurmalarını kolaylaştırıyordu. Gracie 'onlardan' biriydi, Victoria ise içlerindeki yabancıydı. Acaba annesi onu doğurduğunda, anne olmayı henüz bilmiyordu da Gracie ile mi öğrenmişti? Belki de ortak yönleri fazla olduğundan, kendini küçük kızına daha yakın hissediyordu. Bunu bilmek mümkün değildi, ancak neden her ne ise, annesi ona karşı daha duygusuz davranıyordu, daha eleştirel ve daha mesafeliydi. Üstelik babası gibi, Christine de ondan çok daha fazlasını bekliyordu. Babasının gözünde Gracie yanlış yapamazdı. Belki yaşları ilerledikçe her ikisi de yumuşamıştı. Gracie'nin onlara benzemesinin, bu durumda payı var gibi görünüyordu. Victoria doğduğunda yirmili yaşlarında daydılar ve şimdi kırklı yaşlarını sürüyorlardı. Belki farkı yaratan buydu ya da onu kardeşi kadar çok sevmiyorlardı. Gracie'ye çirkin bir kraliçenin adı verilmemiş, bunun şakası bile yapılmamıştı.

Akşam babası okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğini sordu, Victoria da derslerinden ve kulüplerden bahsetti. Jim özellikle Latince olmak üzere kızının doğru tercihler yaptığını düşünüyordu; kayak kulübünün de eğlenceli ve erkeklerle tanışmak için iyi bir yol olduğunu belirtti. Annesi Latincenin epeyce çalışma gerektireceğini, arkadaş edinmek istiyorsa sosyal bir kulübe girmesinin daha uygun olacağını söyledi. Her ikisi de Victoria'nın ortaokuldayken çok az arkadaşi olduğunun farkındaydı. Lisede yeni insanlarla tanışabilirdi, üstelik son sınıfta ehliyeti olacak, onların şoförlüğüne de ihtiyacı kalmayacaktı. O günün gelmesi için sabırsızlanıyorlardı, Victoria da bu fikirden hoşlanmıştı. Arkadaşlarının yanında babasının alaycı yorumlar yapmasını istemiyordu, çünkü ne zaman arabayla onları bir yere götürse, kendisine komik ge-

len şakalar yapmaya bayılırdı. Oysa bu soğuk ve incitici espriler Victoria'ya hiç komik gelmezdi.

Ertesi gün ilgisini çeken üç kulübe kaydoldu, ancak hiçbiri spor kulübü değildi. Spor yapma ihtiyacını beden eğitimi dersleriyle karşılamaya karar vermişti. Bale dersini de alabilirdi ama bu en kötü kâbusunun gerçekleşmesi anlamına gelirdi, spor salonunda bale mayosu ve eteğiyle hoplayıp zıplamaktan daha berbat bir şey düşünemiyordu. Beden eğitimi öğretmenin asistanı bunu önerdiğinde, içi ürpererek karşı çıktı.

Biraz vakit aldı, fakat zamanla arkadaş edindi. Bir süre sonra film kulübünden ayrıldı, çünkü seçtikleri filmler hoşuna gitmemişti. Kayak kulübünün düzenlediği Bear Valley gezisine katıldı, ancak çocuklar kendini beğenmiş, burnu havada tiplerdi ve yolculuk boyunca onunla hiç konuşmadılar. Bu nedenle kayağı bırakıp gezi kulübüne kaydoldu. Bütün üyeleri kız olmasına rağmen Latince kulübünü seviyordu, bütün yıl devam etti. Yeni insanlarla tanışmıyordu, ancak arkadaş edinmek lisede de kolay değildi. Kızların çoğu kapalı küçük gruplar halinde dolaşıyordu, hemen her biri güzellik kraliçesi gibi görünüyordu ve bu kesinlikle Victoria'nın tarzı değildi. Entelektüel kızlarsa en az kendisi kadar çekingendiler, onlarla dostluk kurmak zordu. Duke Üniversitesi'nden burs alan Connie mezun olana kadar iki yıl boyunca onunla arkadaşlık etti. O gittiğinde Victoria okula iyice alışmıştı. Arada bir Cait'de okuyan Jake'den haber alıyordu, fakat bir daha hiç görüşmediler. Hep bir araya gelmek istediklerini söylediler, ama hiç gelmediler.

İspanyolca sınıfındaki bir çocuk onu okul balosuna davet ettiğinde ikinci sınıftaydı, ilk kez birisiyle çıkıyordu ve bu önemli bir olaydı. Connie harika bir çocuk olduğunu söylemişti. Öyleydi de, ta ki birkaç arkadaşıyla birlikte banyoda sarhoş olup balodan kovulana kadar. Victoria gelip kendisini alması için babasını aramak zorunda kaldı.

İlk arabasını son sınıfa geçtiği yaz aldılar. Bir önceki yıl sürücü kursuna gitmiş ve geçici ehliyetini almıştı, yani hazırды. Babası ona eski bir Honda armağan ettiğinde çok heyecanlandı ve o günden sonra okula arabayla gidip gelmeye başladı.

Hiç kimseyle bu konuyu konuşmuyordu, fakat son sınıfa başladıığında vücut ölçüleri daha da genişlemişti. Yazın tam beş kilo almıştı. Bir dondurma mağazasında çalışmış ve boş kaldığı zamanlarda sürekli dondurma yemişti. Bunun, onun için doğru iş olmadığını söyleyen annesi üzgündü. Aldığı kilolardan anlaşıldığı üzere, bu iş Victoria için fazlasıyla cezp edici ve zararlıydı.

“Her geçen gün daha çok büyük büyükannene benziyorsun,” diyordu babası sadece. Zaten bu kadarı yeterliydi, başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Victoria her gün kardeşine palyaço şeklinde dondurmalı pasta getiriyordu. Kardeşi buna bayılıyor ve ne kadar yerse yesin hiç kilo almıyordu. O sırada dokuz yaşındaydı, Victoria ise on altı.

Yaz tatilinde çalışmasının en büyük faydası, Noel’de gezi kulübüyle yapacağı New York yolculuğu için yeterli parayı kazanması oldu. Bu gezi hayatını değiştirdi. Şimdiye kadar hiç bu denli heyecan verici bir şehir görmemişti, Los Angeles’tan çok daha güzeldi. Times Meydanı yakınındaki Marriott Otel’de kaldılar ve her gün kilometrelerce yol yürüdüler. Tiyatroya, operaya, baleye gittiler, metroya bindiler, Empire State binasının çatısına çıktılar, Metropolitan Müzesi’ni, Modern Sanat Müzesi’ni gezdiler, Birleşmiş Milletler binasını ziyaret ettiler. Victoria hayatında hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Oradayken bir de kar fırtınasına yakalandılar. Los Angeles’a döndüğünde şaşkınlığını uzun süre üstünden atamadı. New York onu büyülemişti, gördüğü en güzel şehirdi ve bir gün orada yaşamak istiyordu. New York Üniversitesi’ne ya da Barnard’a girebilirse, koleji orada okuyabi-

leceğini söylüyordu, ancak notları iyi olsa da bu okullara yetmeyebilirdi. Yine de New York deneyimi aylarca aklından çıkmadı.

Lisedeki ilk ciddi erkek arkadaşı olan Mike ile yılbaşından hemen sonra tanıştı. O da gezi kulübündeydi, ama New York seyahatine katılmamıştı. Yaz tatilinde kulüple birlikte Londra, Atina ve Roma'ya gitmeyi planlıyordu. Victoria on yedi yaşına basmasına rağmen, annesiyle babası böyle bir gezi için yaşının küçük olduğunu söyleyerek izin vermediler. Mike son sınıf öğrencisiydi, annesiyle babası ayrıydı ve babası izin formunu imzalamıştı. Victoria onun olgun ve tecrübeli olduğunu düşünüyordu, çocuğa sınırlılaşım âşık olmuştu. Hayatında ilk kez birisi ona kendini güzel hissettirmişti. Mike görünüşünden çok hoşlandığını söylüyordu. Sonbaharda Güney Metodist Üniversitesi'ne gidecekti. Victoria'nın annesiyle babasının onaylamamasına rağmen, birlikte epey vakit geçirdiler. Mike'ın kızları için yeterince zeki olmadığını düşünüyorlardı. Victoria içinse bu sorun değildi, Mike ondan hoşlanıyor ve onu mutlu ediyordu. Birçok kez arabada seviştiler ama Victoria sonuna kadar gitmeye korkuyor, cesaret edemiyor ve buna hazır olmadığını söylüyordu. Nisan ayında Mike hazır olan bir kız için ondan ayrıldı. Yeni sevgilisini okul balsuna götürdü; Victoria ise o geceyi kırık kalbiyle baş başa evinde geçirdi, çünkü tüm yıl boyunca ona çıkma teklif eden tek erkek Mike olmuştu.

Hiçbir zaman çok sayıda flörtü ya da fazla arkadaşı olmamıştı zaten. O yaz South Beach diyeti yaptı. Gayretliydi ve üç buçuk kilo verdi. Ancak diyeti bırakır bırakmaz, verdiklerini üç kilo fazlasıyla geri aldı. Son sınıfta şişman olmak istemiyordu, oysa beden eğitimi öğretmenini yedi buçuk kilo fazlası olduğunu söylemişti. Okul açıldıktan sonra daha az kalorili, daha küçük porsiyonlar yiyerek birkaç haftada iki buçuk kilo vermeyi başardı ve mezun

olmadan önce daha da zayıflayacağına dair kendi kendine söz verdi. Şayet kasım ayında öpücük hastalığına yakalanmasaydı, sözünü tutacaktı da. Hastalanınca, üç hafta evde kaldı ve boğazını rahatlattığı için sürekli dondurma yedi. Kader ona tuzak kuruyor gibiydi. Sınıfta, öpücük hastalığına yakalanıp da dört kilo alan tek kız oydu. Bedenine karşı galip gelemediği bir savaş içindeydi ama bu kez başarmaya kararlıydı, spor yapmaya başladı. Noel tatilinde ve sonrasında bir ay her gün yüzdü, okula gitmeden önce her sabah koştu. Sonunda beş kilo verdiğinde, annesi onunla gurur duyuyordu.

Geriye kalan dört kilo fazlalığını da vermeye kararlıydı, ta ki bir sabah babası ona bakıp ne zaman zayıflamayı düşündüğünü sorana dek. Beş kilo verdiğini fark etmemişti bile. Bu olaydan sonra yüzmeyi ve koşuyu bıraktı, okul çıkışlarında yeniden dondurma yemeye başladı. Öğlenleriyse patates cipsi yiyordu, hem de eskisinden daha çok. Ne fark etmişti ki? Kimse zayıfladığını anlamıyordu bile ve kimse çıkma teklifi etmiyordu. Babası onu kendi gittiği spor salonuna götürmeyi önerdi, ama Victoria okulda kalıp ders çalışması gerektiğini söyledi, ki bu doğrudu.

Notlarının düşmemesi için çok çalışıyordu, yedi okula başvurmuştu: New York Üniversitesi, Barnard, Boston Üniversitesi, Northwestern, Washington D. C.'deki George Washington, New Hampshire Üniversitesi ve Trinity. Başvurduğu bütün okullara ya doğu ya da Orta Batı bölgesindeydi. Kaliforniya'da bir okula başvurmamasına ailesi üzülmüştü. Nedeninden emin değildi, ama Victoria oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Çok uzun zamandır kendini farklı hissediyor ve ailesini, özellikle Gracie'yi, özleyeceğini bilmesine rağmen yeni bir hayata başlamak istiyordu. Bu onun için bir fırsattı ve kaçırmaya niyeti yoktu. Manken ya da yıldız adayı gibi görünen ve bir gün öyle olmayı uman kızlarla aynı okulda okumaktan, onlarla rekabet etmeye çalışmaktan sı-

kılmıştı. Babası Kaliforniya ve Güney Kaliforniya üniversitelerine başvurmasını istemiş fakat Victoria reddetmişti. Bu iki okulun da hemen hemen aynı olacağını biliyordu. Dış görünüş takıntısı olmayan gerçek insanlarla okumak istiyordu o; kendisi gibi düşünceleri önemseyen insanlarla...

New York'ta ilk tercih ettiği iki okula da giremedi, Boston Üniversitesi'yle George Washington Üniversitesi'ne de notları yetmedi. Sonunda üç alternatifi kaldı: Northwestern, New Hampshire ve Trinity. Trinity Üniversitesi'ni çok beğeniyordu ama daha büyük bir okula gitmek istiyordu. New Hampshire'da kayak yapma olanağı vardı, ancak tercihini, en doğrusu olduğunu düşündüğü Northwestern'den yana kullandı. En büyük avantajı çok uzakta ve harika bir okul olmasıydı. Annesiyle babası onunla gurur duyduklarını söylediler, fakat Kaliforniya'dan ayrılacak olmasına üzüldüğü ve bunu neden istediğini anlayamıyorlardı. Uzun süredir onu nasıl dışladıkları, ona kendini istenmeyen bir çocuk gibi hissettirdikleri hakkında hiç fikirleri yoktu. Tek çocukları Gracie gibiydi, Victoria kendini sokak köpeği gibi hissediyordu. Zaten görünüş itibariyle de onlara benzemiyor ve artık bu duruma katlanamıyordu. Belki mezun olduktan sonra Los Angeles'a geri dönerdi, fakat şimdilik kaçıp kurtulmak zorunda olduğunu biliyordu.

Sınıfındaki en başarılı üç öğrenciden biriydi ve mezuniyet töreninde veda konuşmasını yapmak üzere o seçildi. Sözlerindeki ciddiyet ve derin mana dinleyicileri şaşırttı. Yaşamı boyunca kendini nasıl farklı ve uyumsuz hissettiğinden, ayak uyduramamasından, uyumlu olabilmek için nasıl uğraşıp didindiğinden söz etti. Asla bir sporcu olmadığını ve istemediğini söyledi. 'Havalı' değildi, popüler değildi, okuldaki ilk yılında diğer kız öğrencilerle aynı tarzda giyinmiyordu. Son sınıfa geçene kadar makyaj yapmamıştı ve hâlâ yapmıyordu. Asosyal, hatta anormal damgası yemesine

neden olsa da, Latince dersini seviyordu. Victoria konuşmasında onu farklı kıları her şeyden bahsetti, sadece kendi evinde uyumsuz hissettiğini söylemedi.

Ardından bugünkü durumuna gelmesine ve yolunu çizmesine yardım eden okuluna, öğretmenlerine minnettar olduğunu belirtip teşekkür etti. Şimdi her birinin farklı olacağı, kimsenin kolay uyum sağlayamayacağı, başarmak ve seçtikleri yolda ilerlemek için kendileri olmaları gereken bir dünyaya adım atmak üzere olduklarını söyledi. Sınıf arkadaşlarına kendilerini bulma yolculuklarında şans diledi, tabii kendisine de. Kim olduklarını keşfedip kendilerini bulduklarında ve olmak istedikleri kişi olduklarında, bir gün yeniden görüşmeyi umduğunu söyledi. “O zamana dek, arkadaşlarım,” dedi. Sınıf arkadaşlarının ve ailesinin yanaklarından yaşlar akarken, “yolunuz açık olsun,” dedi. Yaptığı konuşmadan sonra, pek çok arkadaşı onu daha iyi tanımış olmayı diliyordu. Özgün tarzı ve konuşmadaki yeteneği anne ve babasını da etkilemişti; yakında kızlarından ayrılacaklarını hatırladılar ve kürsüden indiğinde onu tebrik ederken oldukça duygusallaştılar. Christine onu kaybettiğinin farkındaydı, kızları bir daha onlarla yaşamayabilirdi. Tören bitiminde, öğrenciler hep birlikte keplerini havaya fırlattıktan sonra yeniden bir araya geldiklerinde Jim de durgun görünüyordu. Hafifçe kızının sırtına vurdu.

“Mükemmel konuşma,” diyerek onu övdü. “Sınıfındaki bütün tuhaf tiplerin kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak,” diye ekledi tüm içtenliğiyle. Victoria kocaman açılmış gözleriyle ona baktı, bazen babasının taş kafalı mı, yoksa art niyetli mi olduğunu merak ediyordu. Esas noktayı, işin özünü bir türlü anlamıyordu. Victoria artık bunu görebiliyordu.

“Evet, benim gibi baba,” dedi sessizce. “Ben onlardan biriyim. Tuhaf, acayip tiplerden. Anlatmak istediğim, farklı olmakta bir sorun olmadığı ve bir yerlere gelmek istiyorsak bugünden son-

ra farklı davranmamızın daha iyi olacağıydı. Okulda öğrendiğim önemli şeylerden biri de bu. Farklılık iyidir.”

“Umarım, söz ettiğin şey, aşırı farklılık değildir,” dedi endişeli görünen Jim. Hayatı boyunca daima genel geçer normlara uygun davranmış, öyle yaşamıştı. İnsanların onun hakkındaki düşüncelerini çok önemserdi. Yaşamı boyunca özgün bir fikri olmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla kurallara bağlı bir şirket adamıydı o. Her ne kadar Victoria’nın konuşma metnini ve hitabet yeteneğini beğense de, onun felsefesine katılmıyordu. Bu yeteneğini ondan aldığını görebiliyordu. O da yaptığı mükemmel konuşmalarla ünlüydü. Ancak Jim hiçbir zaman farklı olmaktan ve göze çarpmaktan hoşlanmamıştı. Bu kesinlikle ona uygun değildi. Victoria da bunun farkındaydı ve bu nedenle hayatı boyunca babasının yanında kendini rahat hissedememişti, artık daha da huzursuz olduğunu hissediyordu, çünkü ailesinden pek çok açıdan farklıydı. Ve bu nedenle hayatının en önemli macerasına atılıyor, evinden ayrılıyordu. Sonunda kendini bulabilecekse, ait olduğu rahat bölgeden kendini dışarı çıkarmalıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onlar gibi değildi işte.

Gracie’nin de büyüdüğü onlara benzediğinin farkındaydı, hem de mükemmel bir şekilde. Annesiyle babasının klonu gibiydi. Victoria bir gün küçük kız kardeşinin kanatlarını açıp uçuşmasını umuyordu. Ama şimdi, bunu kendisi yapmalıydı. Onu ürkütse de, yeni hayatına başlamak için sabırsızlanıyordu. Evden ayrılmak onu deli gibi korkutuyor, ama aynı zamanda heyecanlandırıyordu da. Tüm hayatı boyunca Kraliçe Victoria’ya benzediğini söyledikleri kız gidiyordu. Son kez okulundan ayrılırken gülümsedi ve kendi kendine, “Dikkat et, dünya! Ben geliyorum!” diye fısıldadı.

4. Bölüm

Victoria'nın üniversiteye başlamadan önceki yaz tatili acı tatlı olaylarla pek çok yönden buruk geçti. Anne ve babası ona karşı yıllardır hiç olmadıkları kadar iyidiler; gerçi babası yine onu bir iş arkadaşına deneme pastası olarak tanıttı ama ardından kızıyla gurur duyduğunu ekledi, hatta bunu birçok kez söyledi. Babasının böyle hissettiğini bilmeyen Victoria için bu şaşırtıcıydı. Annesi ise açıkça dile getirmese de, kızı evden ayrılacağı için üzgündü. Victoria hep birlikte treni kaçırdıklarını hissediyordu. Çocukluk ve lise yılları geride kalmıştı; neden bu kadar vakit kaybettiklerini ve görünüşü, arkadaşları ya da arkadaşsızlığı gibi hep yanlış şeylerin üstünde durduklarına anlam veremiyordu. En çok üstünde durdukları konu, fazla kiloları ve sırf burunları aynı diye kimsenin tanımadığı ve önemsemediği büyük büyükannesine benzerliğiydi. Niçin yanlış konulara bu kadar çok önem veriyorlardı? Neden onu desteklememiş, daha yakın, daha sevecen davranmamışlardı? Artık aralarında baştan beri olması gereken ama hiç olmayan köprüyü kurmaya vakit yoktu. Birbirlerine yabancıydılar ve Victoria ileride bu durumun değişebileceğine inanmıyordu. Evden ayrılıyordu ve bir daha onlarla yaşamayabilirdi.

Kolejden sonra New York'a yerleşmek istiyordu hâlâ, bu onun rüyasıydı. Noel ve Şükran Günü tatillerinde eve gelir, onları görürdü ve istedikleri zaman onlar da onu ziyarete gelebilirlerdi. Baştan beri özenle beslemiş, üzerine titremiş olmaları gereken sevgiyi kurtarmak için artık zamanları yoktu. Onu sevdiklerini sanıyordu, sonuçta anne ve babasıydı. Onlarla on sekiz yıl birlikte yaşamıştı ama babası hayatı boyunca onunla alay etmiş ve annesi güzel olmadığı için üzülp durmuştu; her fırsatta fazla akıllı olduğundan yakınıp, erkeklerin zeki kadınlardan hoşlanmadığını söylerdi. Onlarla geçirdiği çocukluk yılları tam bir trajedydi. Şimdiyse evden ayrılacağı için onu özleyeceklerini söylüyorlardı. Victoria'nın içinden, yanlarındayken onunla neden daha fazla ilgilenmediklerini sormak geçti ama çok geçti. Onu gerçekten seviyorlar mıydı? Bundan hiç emin değildi. Gracie'yi seviyorlardı, ya onu?

Victoria da kardeşini çok seviyordu, zaten en çok da ondan ayrılacağına üzülüyordu. Yedi yaşındayken gökten düşen ve o günden beri onu kayıtsız şartsız seven hayatındaki küçük meleği çok özleyecekti. Kardeşinden ayrılmak, onu her gün görememek dayanılması güç bir durumdu fakat başka seçeneği olmadığını biliyordu. Gracie artık on bir yaşındaydı ve ablasının, annesiyle babasından ne kadar farklı olduğunu, babasının bazen ona karşı nasıl acımasız davrandığını anlamaya başlamıştı; Victoria'yı incitecek sözler söylemesinden, alaycı imalarda bulunmasından ya da onlara hiç benzemediğini hatırlatmasından nefret ediyordu. Gracie'nin gözünde Victoria çok güzeldi. Şişman ya da zayıf olması umurunda bile değildi, ablası onun için dünyanın en güzel kızıydı ve herkesten çok onu seviyordu.

Kardeşini geride bırakıp gidecek olması Victoria'yı çok üzüyordu, birlikte geçirdikleri her günün doyasıya tadını çıkarmaya çalıştı. Evdeki son zamanlarını mümkün olduğunca kardeşiyle geçirdi; onu plaja götürdü, öğlen yemeklerine çıkardı, birlikte piknik

yaptılar, Disneyland'a gittiler. Bir öğleden sonra Malibu plajında yan yana yatmış gökyüzüne bakarlarken Gracie ona döndü ve çocukken Victoria'nın da kendi kendine yönelttiği bir soruyu sordu.

"Evlat edinildiğini ve bunu sana söylemediklerini düşündüğün oluyor mu hiç?" Gracie'nin yüzünde masum bir ifade vardı. Victoria gülümseyerek kardeşine baktı. Mayosunun üstüne, altındakileri gizlemesi için yine bol bir tişört giymişti.

"Çocukken düşünürdüm," diye itiraf etti Victoria, "çünkü onlardan çok farklı görünüyorum. Ama evlat edinildiğimi zannetmiyorum. Sanırım, babamın büyükannesine ya da başka kuşaktan birine çekmiş tuhaf biriyim sadece. Fazla ortak yanımız olmasa da, annemle babama benzemesem de, onların çocuğu olduğumu düşünüyorum." Gracie'ye de benzemiyordu, fakat onlar ruh ikiziydi ve her ikisi de bunun farkındaydı. Victoria büyüdüğünde kardeşinin onlar gibi olmamasını umuyordu ama bunu başanp başaramayacağından emin değildi. Annesiyle babasının Gracie üzerinde güçlü bir etkisi vardı, Victoria gittikten sonra onu daha da fazla baskı altına alacaklar ve kendi hayallerine göre şekillendireceklerdi.

"Ablam olduğun için mutluyum," dedi Gracie hüzünle. "Keşke koleje gitmek için evden ayrılmasaydın ve hep burada kalsaydın."

"Senden ayrılacağım için ben de üzülüyorum. Ama Noel'de ve Şükran Günü'nde eve geleceğim, ayrıca sen de beni ziyarete gelebilirsin."

"Aynı olmayacak," dedi Gracie, bir damla yaş usulca yanağından süzülürken. İkisi de bunun doğru olduğunun farkındaydı.

Victoria valizlerini toplarken tüm aile kederli görünüyordu. Koleje gitmeden önceki akşam babası hepsini Beverly Hills Oteli'ne yemeğe götürdü. İyi vakit geçirdiler, o akşam kimseyi incitecek şakalar yapılmadı. Ve ertesi sabah, üçü birlikte Victoria'yı havaalanına götürdüler, arabadan indikleri anda Gracie kollarını ablasının beline dolayıp ağlamaya başladı.

İki kardeş kaldırımda ağlaşıırken, babası bagaj kontrolünü yaptırdı.

“Keşke gitmesen,” dedi Christine yumuşak bir sesle, üzüntüyle kızına bakarak. Bir şansı daha olsa, tekrar denemeyi isterdi. Victoria’nın sonsuza dek parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bugünün nasıl olacağını gerçek anlamda hiç düşünmemişti. Duyduğu acıysa şimdi onu şaşırtıyordu.

“Yakında eve döneceğim,” dedi Victoria ve ağlamaya devam ederek annesine sarıldı. Sonra tekrar kardeşini kucakladı. “Bu akşam seni arayacağım,” diye söz verdi ona, “odama girer girmez arayacağım.” Gracie başını salladı ama hâlâ ağlıyordu. Kızıyla boğuk bir sesle vedalaşan Jim’in bile gözleri nemlenmişti.

“Kendine dikkat et. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Ve eğer hoşlanmazsan, istediğin zaman burada bir okula transfer olabilirsin.” Öyle olmasını umuyordu. Kolej için Kaliforniya’dan ayrılması Jim’e, kızının ona karşı çıkması gibi geliyordu. Los Angeles’ta veya daha yakın bir yerde kalmasını istemişlerdi, ancak Victoria’nın istediği ve ihtiyacı olan bu değildi.

Hepsini bir kez daha öptükten sonra, Victoria güvenlikten geçti ve onları görebildiği sürece el salladı. Ailesi o gözden kaybolana dek havaalanından ayrılmadı. Victoria onları son gördüğünde, Gracie annesiyle babasının arasında arabalarına doğru yürüyordu. Siyah saçları ve ince vücutlarıyla üçü de birbirine benziyordu. Annesi ağlayan kızının elini tutuyordu.

Victoria ailesini düşünerek Chicago uçağına bindi, uçak havlandığında başka bir yerde yeni bir hayat kurmak için gereksinim duyduğu araçları bulmak istercesine pencereden terk ettiği şehre baktı. Onları nerede bulacağını bilmeseyse de, burada olmadığından emindi.

Victoria’nın kolejdeki yılları beklediği gibi geçti. Okul beklediğinden ya da hayal ettiğinden bile güzeldi. Kampus çok geniş-

ti; aldığı ve başarı gösterdiği derslerse özgürlük biletiydi... Los Angeles dışında bir işi ve bir yaşamı olması için gerekli nitelikleri edinmek istiyordu. Gracie'yi, hatta bazen annesiyle babasını bile özlüyordu, ancak yeniden ailesiyle yaşama düşüncesine varlığı tüm hücreleriyle karşı çıkıyor, bir daha onlarla aynı evde yaşayabilmesinin imkânsız olduğunu söylüyordu. Victoria sık sık Chicago'ya gidip, şehir hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyor, aşırı soğuk havaya rağmen bu canlı ve kozmopolit şehrin doyasıya tadını çıkarıyordu.

İlk yılında Şükran Günü için eve gittiğinde Gracie'nin uzadığını ve daha da güzelleştiğini gördü. Annesi sonunda yumuşamış ve Gracie'nin Gap Kids mağazalarının reklamında oynamasına izin vermişti. Gracie'nin fotoğrafları her yerdedi, model olarak kariyer yapabiliirdi ama babası onun için daha iyi bir hayat arzuluyordu. Ve bir çocuğunun daha evden bu kadar uzakta bir koleje gitmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti. Gracie'ye Kaliforniya'ya, Pepperdine'e, Pomona'ya, Scripps'e, Pitzer'e ya da Güney Kaliforniya üniversitelerinden birine gitmek zorunda kalacağını, çünkü onu üniversite için Los Angeles dışına yollamayacağını söyledi. Kendince, gerçekten Victoria'yı özlüyordu. Evi aradığı zamanlar babası pek fazla konuşmuyor, yakında dönmesini umduğunu söyleyerek telefonu hemen, neler yaptığını ve zayıflayıp zayıflamadığını soran annesine veriyordu. Bu Victoria'nın en nefret ettiği soruydu, çünkü hiç kilo vermemişti. En sonunda bir karar aldı ve eve dönmeden önceki on beş gün boyunca çılgınca diyet yaptı.

Ve Noel tatilinde tekrar eve döndüğünde annesi azıcık kilo verdiğini fark etti. Victoria ona okuldaki spor salonunda egzersiz yaptığını söyledi ve ardından sorusu üzerine henüz kimseyle çıkmadığını belirtti. Bunu düşünecek vakti yoktu, çok ders çalışıyordu. Annesiyle babasına öğretmenlik lisansı almaya karar verdiğini söyleyince babası derhal karşı çıktı. Böylece kilosunu ve erkek arka-

daşı olmaması dışında, üzerinde uzlaşamayacakları yeni bir konu daha bulmuşlardı.

“Öğretmenlikle asla yeterli para kazanamazsın. İletişim eğitimi alıp reklamcılık ya da halkla ilişkiler dalında çalışmalısın. Ben sana iş bulabilirim.” Babasının iyi niyetli olduğunu biliyordu ama yapmak istediği bu değildi. Öğretmenlik ve çocuklarla çalışma fikri hoşuna gidiyordu. Konuyu değiştirmek için Orta Batı'nın ne kadar soğuk olduğundan söz etti, oraya gidene kadar böyle olacağını hayal bile edemezdi. Eve dönmeden önceki hafta hava sıcaklığı sıfırın altındaydı. Hokey maçlarına gitmekten keyif alıyordu. Oda arkadaşıyla arası iyi sayılmazdı ama elinden geldiğince kızla iyi geçinmeye gayret ediyordu. Kaldığı yurttan birkaç kişiyle tanışmıştı, ama çoğunlukla okuluna ve evden ayrı kalmaya alışmaya çalışıyordu. Ev yemeklerini özlediğini söyledi ve bu kez üç porsiyon rosto yemesini kimse eleştirmede. Evdeyken spor salonuna gitmek zorunda olmadığı için memnundu. Los Angeles'ın güzel havasından şimdiye kadar hiç olmadığı kadar çok zevk aldı.

Noel'de babası ona yeni bir bilgisayar, annesi de kalın bir palto armağan etti. Gracie ise odasının kapısına asmaı için bir panonun üzerine, doğduğu günden başlayarak birlikte çektikleri fotoğraflardan hoş bir kolaj yapmıştı. Noel'den sonra evden ayrılırken bahar tatilinde eve gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Ailesine arkadaşlarıyla bir yerlere gidebileceğini söyledi. Aslında New York'a gidip kendine tatilde çalışmak için bir iş ayarlamak istiyordu, ama bunu ailesine söylemedi. Babası martta eve gelmezse, onların gelip hafta sonu için onu Chicago'ya götüreceklerini söyledi. Gracie'den ayrılmak bu sefer daha da zor oldu. İki kardeş gerçekten birbirlerini çok özliyordardı ve söylediklerine göre annesiyle babası da onu özliyordu.

İlk yılının ikinci dönemi Victoria için oldukça zor geçti. Orta Batı kışı soğuk ve kasvetliydi, okulda fazla kişiyle tanışmamıştı,

yakın arkadaşları yoktu yalnızdı. Ocak ayında ağır bir grip geçirdi, iyileştiğinde spora devam etmedi ve yeniden hamburger türü yiyeceklerle beslenmeye başladı. İkinci dönemin sonunda korktuğu başına geldi, çoğu birinci sınıf öğrencisi gibi o da kilo aldı, hem de tam yedi kilo. Yanında getirdiği kıyafetlerin hiçbirine giremiyordu, yeniden egzersizlere başlamaktan başka çaresi yoktu. Her gün yüzdü. Beraberinde yaptığı vücut temizleme diyetiyle, yurttan kalan bir arkadaşının verdiği ve onu vahim derecede hasta eden hapların da yardımıyla aldığı kiloların yarısından fazlasını hızla vermeyi başardı. Hastalanmıştı ama yeniden kıyafetlerinin içine girebiliyordu ve şimdi de geriye kalan yedi kilo fazlalığından kurtulmak için Weight Watchers'a gitmeyi düşünüyordu. Ancak başlamak için hep bir bahanesi vardı; çok çalışması gerekiyordu, hava soğuktu, dönem ödevi hazırlamalıydı. Kilolarıyla daimi bir savaş içindeydi. Yanında zayıflaması için başının etini yiyen annesi ve onu alaya alan babası olmadan da vücudu onu mutsuz ediyordu, üstelik tüm yıl bir flörtü bile olmamıştı.

Bahar tatilinde umduğu gibi New York'a gitti ve yaz için bir hukuk firmasında resepsiyonist olarak iş buldu. Ücret makuldü, bir an önce çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Mayıs kadar ailesine bulduğu işten söz etmedi. Bir gün Gracie onu aradı, hıçkırarak ağlıyordu. O sırada on iki yaşındaydı, Victoria da on dokuz.

"Eve dönmeni istiyorum! New York'a gitmeni istemiyorum."

"Okula başlamadan önce, ağustosta eve geleceğim," diye söz verdi. Gracie daha erken gelmeyeceği için çok üzüldü. Ulusal bir kampanyanın reklam filminde daha rol almıştı. Ailesi kazandığı parayı onun adına bankaya yatırıyor. Modellik yapmayı seviyor, zevkli bir iş olduğunu düşünüyordu ama ablasını özlemişti. Evdeki hayat onsuz hiç eğlenceli değildi.

Oysa daha nisanda, bir hafta sonu babasının söz verdiği gibi

Chicago'da buluşmuşlardı. Kar yağıyordu, görünüşe göre kış hiç sona ermeyecek gibiydi.

Sonunda sınavları sona erdi ve Victoria her yıl mayısın son pazartesi kutlanan Ulusal Anma Günü'nden bir gün önce heyecan içinde Chicago'ya uçtu. Ertesi gün New York'ta çalışmaya başlayacaktı.

Hukuk firmasındaki işine uygun birkaç etek, bluz ve yazlık elbise satın almıştı. Son zamanlarda tatlı, ekmek ve makarna yemeyerek kilosunu kontrol altında tutmayı başarıyordu. Uyguladığı düşük karbonhidrat diyeti işe yarıyor gibiydi. Hiç değilse doğru yönde ilerliyordu, bir aydır dondurma yememişti. Annesi görse onunla gurur duyardı. Yediği bol kalorili gıdalardan yakınsa da, annesinin buzdolabında daima dondurma bulundurduğunu anımsıyordu. Ayrıca Victoria'nın sevdiği tüm şişmanlatıcı yemekleri pişirirdi. Bu davranışlar hep aklını çeler, Victoria için durumu zorlaştırırdı. Onu hep yoldan çıkarmaya çalışmıştı. En azından şimdi yedikleri yüzünden sadece kendini sorumlu tutacaktı. Bu kez çılgın diyetlerden, başkalarının kullandığı haplardan uzak durarak gayretli ve mantıklı olmaya çalışıyordu. Weight Watchers'a gitmeye hâlâ fırsat bulamamıştı ama New York'ta işe her gün yürüyerek gidip geleceğine dair kendi kendine söz vermişti. İş yeri, Park Avenue Doğu 53. Cadde'deydi. Otuz blok ötede, yaklaşık iki buçuk kilometre uzaklıktaki Gramercy Park'ta küçük bir otelde kalacaktı. Sabah akşam yürürse beş kilometre ederdi.

Victoria yaz işini sevdi. Hukuk firmasında çalışanlar ona iyi davranıyorlardı. Yetenekli, sorumlu ve becerikliydi. Çoğunlukla telefonlara bakıyor, kuryelere zarfları veriyor ya da firma avukatları için gelenleri karşılıyordu. Müşterileri avukatların odalarına yönlendiriyor, mesajları alıyor ve gelenleri danışma bölümünde karşılıyordu. Kolay ancak yoğun bir işti, çoğu zaman geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyordu. Kavrucu yaz sıcaklığında işten

çıkıldığında, yorgunluktan yürüyecek hali kalmadığından Gramercy Park'a metroyla dönüyordu. Ama geç kalmadığı sabahlar, en azından arada sırada, işe yürüyerek gitti. Giyinmesi ya da saçını yapması tahmininden daha uzun sürdüğündeyse, işe gecikmek için metroya binmek zorunda kalıyordu.

Victoria hukuk firmasındaki çoğu sekreterden çok daha gençti, dolayısıyla kimseyle arkadaşlık kuramadı. Zaten herkes meşguldü, sohbet etmeye ve birbiriyle kaynaşmaya kimsenin vakti yoktu. Öğlen yemekleri sırasında yemekhanede birkaç kişiyle konuşuyordu, ama hep bir telaş içindeydiler, daima yapacak bir işleri vardı. Oysa iş yerindekiler dışında Victoria'nın New York'ta tanıdığı başka kimse yoktu. Önemli değildi. Hafta sonları Central Park'ta uzun yürüyüşler yaptı, çimlerin üzerine yatıp konserleri dinledi. Metropolitan Sanat Müzesi içinde yer alan The Cloisters dahil bütün müzeleri gezdi, SoHo'ya, Chelsea'ye, The Village'a gitti, New York Üniversitesi'nin kampusunda dolaştı. Buraya hâlâ geçiş yapmak istiyordu ama notlarının yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Planı, üç yıl daha Northwestern'de okumak ya da yaz okuluna gidip başarabilirse erken mezun olmaktı. Daha sonra New York'a taşınıp bir iş bulurdu. Bir ay bu şehirde yaşadıkdan sonra, ileride çalışmak istediği yerin burası olduğu konusunda hiç kuşkusuz kalmamıştı. Bazen öğlen tatillerinde New York'taki okulların listesine bakıyordu. Özel okullardan birinde öğretmenlik yapmayı aklına koymuştu ve hiçbir şey onu bu kararından döndüremezdi.

Hukuk firmasındaki işi sona erince, yaz tatilinin son üç haftasını ailesiyle geçirmek üzere Los Angeles'a uçtu. Kapıdan içeri girdiği anda Gracie kendini ablasının kollarına attı. Victoria evin daha küçük, annesiyle babasının daha yaşlı ve kardeşinin dört ay öncesine göre daha büyümüş görünmesine hayret etti. Yine de hızla gelişen vücudu, dolgun hatları ve iri göğüsleriyle Victoria'nın

onun yaşındaki haline hiç benzemiyordu. Gracie minyon tipi, kıvrak vücutu ve kalp şeklindeki küçük yüzüyle annesinin kopyası gibiydi. Fakat zayıf bedenine rağmen büyümüş, gelişmiş görünüyordu. Victoria'nın eve döndüğü ilk akşam, Gracie bir ocuğaa aşık olduğunu söyledi. Annesinin onu her gün götürdüğü yüzme ve tenis kulübünde tanışmışlardı. On dört yaşındaydı. Bunu duyan Victoria ona ya da annesiyle babasına bir yıldan daha uzun süredir bir flörtü olmadığını söylemeye utandı. Ailesi, çekindiğini sanarak defalarca aynı soruyla onu sıkıştırmaya devam edince, sonunda hayali bir erkek arkadaş yaratarak Northwestern'de birisiyle çıktığını söyledi. Mühendislik eğitimi alıyor ve hokey oynuyordu. Yaz tatilini Maine'de ailesiyle geçirmişti. Babası hemen atılıp mühendislerin sıkıcı tipler olduğunu belirtti ama en azından bir flörtü olduğunu sanıyorlardı. Nihayet birisiyle çıktığını duy-mak, onları rahatlamış gibiydi. Ardından Victoria New York'ta başka kimseyle görüşmediğini söyledi. Fakat okulda bir flörtünün olması, gecelerini yurttan yalnız başına çalışarak geçirdiğı gerçeğine kıyasla daha normal görünmesini sağladı.

Annesi onu bir kenara çekip New York'ta biraz kilo almış olabileceğini söyledi ve bu nedenle Gracie'nin 'erkek arkadaşını' görmesi için kulübe gittiklerinde, Victoria kilo aldığı zamanlardaki gibi mayo giymek yerine şortu ve tişörtüyle oturdu. Hemen her gün Gracie ile kulübe gidiyorlar ve eve dönerken dondurma yiyorlardı. Ama Victoria annesinin buzlukta depoladığı Haagen Dazs dondurmalarına asla dokunmadı. Dondurma yediğini onların görmesini istemiyordu.

Kaliforniya'da haftalar su gibi akıp geçti, okula dönüş vakti geldiğinde ailesine yine bir hüznün çöktü. Gracie bu kez daha sakindi, fakat şükran Günü'ne kadar üç ay onu göremeyecek olmaları hepsini çok üzüyordu. Ancak derslerine yoğunlaşması gerekiyordu ve Gracie de yedinci sınıfa gidecekti. Victoria kar-

deşinin iki yıl sonra liseye başlayacak olmasına inanmakta güçlük çekiyordu.

Üniversitedeki ikinci yılında Victoria'nın oda arkadaşı, New York'tan asabi görünümlü bir kızdı. Bariz yeme bozukluğu vardı ve ürkütücü şekilde zayıftı. Üstelik her geçen gün daha da eriyor gibiydi. Bir süre sonra Victoria'ya açılarak bütün yaz tatilini hastanede geçirdiğini söyledi. Ailesi iyi olup olmadığını kontrol etmek amacıyla sürekli arıyordu. New York'ta bir erkek arkadaşı olduğunu söyleyen kız okulda mutsuz ve perişan bir haldeydi. Victoria onun yarattığı stresli havadan etkilenmemeye çalışıyordu. Kız apaçık bunalımdaydı. Sırf ona bakmak bile Victoria'nın içinde daha fazla yeme isteği uyandırıyorordu. Neyse ki Şükran Günü tatili için eve gitmeden hemen önce, oda arkadaşı okulu bırakıp New York'a dönmeye karar verdi. Okula geri geldiğinde onu görmeyecek olması Victoria'nın içini ferahlattı. Odada kızın yarattığı gerilimle yaşamak zordu.

Üniversiteye başladıktan sonra Victoria'nın ilk ilgisini çeken erkekle tanışması Şükran Günü ile Noel arasına denk geldi. Hukuk fakültesinde birinci sınıf öğrencisiydi ve Victoria'nın aldığı İngiliz edebiyatı sınıfındaydı. Uzun boylu, kızıl saçlı, çilli ama yakışıklı bir erkekti. Aslen Louisville, Kentucky'liydi. Adı Beau'ydu. Victoria onun ağır ağır, sözcükleri uzatarak konuşmasını seviyordu. Bir çalışma grubunda birlikteydiler, bir gün Victoria'yı kahve içmeye devam etti. Annesi Paris'te yaşıyordu, babasının birkaç yanış atı vardı. Noel'i annesiyle Paris'te geçirmeyi planlıyordu. Akıcı şekilde Fransızca konuşuyordu, Londra ve Hong Kong'da yaşamıştı. Onunla ilgili her şey Victoria'ya ilginç görünüyordu. Ayrıca nazik ve anlayışlı biriydi.

Ailelerinden bahsettiler, Beau annesiyle babası boşandığından beri hayatının tepetaklak olduğunu, annesinin sürekli dünyanın bir şehriden başka bir şehrine taşındığını anlattı. Babasından

sonra başka bir erkekle evlenmiş, ama ondan da boşanmıştı. Victoria'nın hayatının kendisinininkinden daha dengeli olduğunu düşünüyordu. Doğru öyleydi, fakat o da mutlu bir çocukluk geçirmiş sayılmazdı. Victoria yaşamı boyunca kendi evinde bir yabancısı, Beau da her gittiği yerde yeni gelen bir yabancı olmuştu. Sekizinci sınıftan sonra beş farklı okulda okumuştı. Babası daha yeni yirmi üç yaşında bir kızla evlenmişti. Beau yirmi bir yaşındaydı. Üvey annesinin ona asıldığını anlattı; ilişkiye girmelerine ramak kalmıştı. İkisi de sarhoştı, neyse ki mucize eseri doğru karar vermiş ve şeytana uymamıştı, ama aşırı derecede huzursuz olmuştu ve onu bir daha görmek istemiyordu. Bu nedenle annesinin yeni Fransız sevgilisinden pek haz etmediği halde, Noel'i onunla Paris'te geçirecekti.

Bunları esprili bir dille anlatıyordu, ama sorumsuz, dengesiz bir anne babanın arasında kalan kayıp bir çocuğa dair anlattıkları neredeyse trajikti. Beau kendisinin, zengin ailelerin çocuklarına bakamadıklarının yaşayan kanıtı olduğunu söylüyordu. On iki yaşından beri psikiyatriste gidiyordu. Geçirdikleri romantik dakikalara ve son gece sevişmelerine rağmen sonuna kadar gitmediler. Noel için Los Angeles'a giderken, Beau Paris'ten onu arayacağına söz verdi. O kadar romantik ve çekici bir erkek gibi görünüyordu Victoria'ya. Ondan çok etkilenmiş, adeta büyülenmişti. Ve bu kez ailesi kiminle çıktığını sorduğunda, bir hukuk öğrencisiyle diyebilecekti. Her ne kadar ne annesinin ne de babasının ondan hoşlanacağını düşünmese de, bu saygın görünecekti. Beau onlar için fazla sıra dışıydı.

Beau tatilde her gün aradı. Annesi ve onun Fransız sevgiliyle Gstaad'a gitmişti. Sesi bezgin, dalgın geliyordu ama onu güldüren mesajlar atıyordu sürekli. Gracie ablasına sevgilisinin yakışıklı olup olmadığını sordu, Victoria tarif edince kızıl saç sevmeyiğini söyledi. Ve bu sefer Victoria beslenmesine dikkat etti. 'Büyük kızının' pasta ve kekleri geri çevirmesini hayretle karşılayıp ısrarla

ona takılan babasına rağmen hiç tatlı yemedi. Hep yanlış gıdalarla beslenen ve daima kilolu olan biri olarak, babasının gözündeki imajını, onunla ilgili kanısını değiştirmesi mümkün değildi. Ancak Victoria azmetti ve Los Angeles'ta kaldığı on gün içinde iki buçuk kilo verdi.

Beau ile sadece birkaç saat arayla aynı gün Northwestern'e döndüler. Victoria tatil boyunca ondan başka hiçbir şey düşünmemişti, ne zaman yatacaklarını merak ediyordu. Kendini ona sakladığı için memnundu. Beau ilişkiye girdiğı ilk erkek olacaktı, onun yatakta nazik, duygusal ve şehvetli olacağını hayal edebiliyordu. Yurttaki odasına geldiğinde öpüştüler, koklaştılar, kahkahalar atarak birbirlerine sarıldılar, fakat Beau deniz aşırı uzun yolculuk nedeniyle jetlag olduğunu söyledi ve o gece bir şey olmadı. Ne de sonraki haftalarda. Sürekli birlikteydiler, kütüphanede beraber çalışıyorlardı ve Victoria'nın oda arkadaşı olmadığından Beau bazen diğerk yatakta uyuyordu. Öpüşüyorlar, birbirlerini okşuyorlar, sevişiyorlardı, Beau onun göğüslerine bayılıyordu ama asla işi sonuna kadar götürmedi. Victoria'ya mini etek giymesi gerektiğini, çünkü gördüğü en güzel bacaklara sahip olduğunu söylüyordu. Ona adamakıllı bağlanmış görünüyordu ve Victoria hayatında ilk kez ciddi şekilde kilo vermekteydi. Beau'ya mükemmel görünmek istiyordu ve kendini iyi hissediyordu.

Kartopu savaşı yaptılar, paten kaydılar, hokey maçlarına, restoran ve barlara gittiler. Beau onu arkadaşlarıyla tanıştırdı. Her yere beraber gidiyorlar ve harika vakit geçiriyorlardı. Ancak ne kadar yakınlaşırlarsa yakınlaşınsınlar, hiç ilişkiye girmediler. Victoria bunun nedenini bilmiyor, sormaya da korkuyordu. Acaba fazla şişman olduğunu mu düşünüyordu? Ya da ona saygısından mı bunu yapmak istemiyordu, yoksa korkuyor muydu? Acaba yirmi üç yaşındaki üvey annesi yüzünden bir travma mı geçirmişti? Bir şey onu bunu yapmaktan alıkoyuyordu ve Victoria'nın ne olduğu

hakkında hiç fikri yoktu. Beau'nun onu istediği açıktı, gitgide daha tutkulu sevişmeye başlamışlardı ama birbirlerine olan arzulan asla tamamına ermiyor, cinsel ilişkiyle sonuçlanmıyordu. Bu durum Victoria'yı çıldırtıyordu. Bir gece odada iç çamaşırlarıyla uzanırlarken Beau onu kendine doğru çekip kollarına aldı, uzun bir süre kıpırdamadan öylece yattı ve sonra birdenbire yataktan kalktı.

"Sorun nedir?" diye sordu Victoria usulca, kendisiyle ilgili bir şey olduğunu düşünerek. Sorun kendisindeydi. Kilosuydu belki de. Beau yatağın kenarına otururken, Victoria bir kez daha yeterince iyi olmadığı duygusuna kapılmıştı bile.

"Sana âşık oluyorum," dedi üzgün bir halde, başını ellerinin arasına alarak.

"Ben de sana âşık oluyorum. Bunda ne sorun var?" Gülümseyordu.

"Sana bunu yapamam," dedi yumuşak bir sesle. Victoria uzanıp gözlerine düşen kızıl saçlarını okşadı. Huck Finn'e ya da Tom Sawyer'a benziyordu. O daha bir çocuktü.

"Evet, yapabilirsin. Sorun yok." İç çamaşınıyla yan yana otururlarken onu rahatlatmaya çalıştı.

"Evet, var. Yapamam... Anlamıyorsun. Böyle bir şey ilk defa başıma geliyor... Bir kadınla... Ben eşcinselim... Ve şimdi seni ne kadar çok sevdiğimi düşünürsem düşüneyim er ya da geç yine bir erkekle birlikte olacağım. Şu anda seni ne kadar arzularsam arzulayayım, sana bunu yapmak istemiyorum. İlişkimizin uzun sürmeyeceğini biliyorum."

Victoria bir an için ne diyeceğini bilemedi. Bu durum deneyim alanının çok dışında ve onunla hayal ettiği her tür ilişkiden daha karmaşıktı. Beau dürüst davranmıştı. Er geç bir erkekle olmak isteyeceğini biliyordu. Hep bir erkekle olmuştu.

"Bu ilişkiye hiç başlamamalıydım, ama tanıştığımız gün sana âşık oldum."

“Öyleyse, neden yürümezsin?” diye sordu yavaşça. Dürüstlüğüne müteşekkirdi ama canı acıyordu.

“Çünkü olmaz. Ben bu değilim. Bu harika, çılgın bir fantezi fakat benim için gerçek değil. Asla da olamaz. Olabileceğini düşünmekle hata yaptım. İncinirsin. Sana bunu yapmak istemiyorum. Bitirmek zorundayız,” dedi iri yeşil gözleriyle ona bakarak. “Hiç değilse arkadaş kalalım.” Ama Victoria onun arkadaşı olmak istemiyordu. Ona âşık olmuştu, bedeni şiddetle ona ihtiyaç duyuyor, bir aydır onunla birlikte olmak için can atıyordu. Beau ise neredeyse yapmak üzere olduğu şey ve bir aydır sürdürdüğü bu oyun yüzünden mahcup ve suçlu görünüyordu. “Yürüyebileceğini zannettim ama... Arzuladığım bir erkek gördüğüm an giderim. Bunu sana yapmak hiç adil değil, Victoria. Çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Bana âşık olduğunu düşünüyorsan, neden yürümesin?” Yaşadığı gerginlik, hayal kırıklığı ve hüsrana yüzünden neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

“Çünkü sen erkek değilsin. Sanırım, insanı baştan çıkaran nefis vücudun ve iri göğüslerinle benim için bir tür mükemmel kadın fantezisisin. İstemem gereken sensin ama istemiyorum. Ben bir erkek istiyorum.” Beau’nun ona olabildiğince dürüst davrandığının farkındaydı ve vücudundan bu şekilde bahsetmesi çok hoşuna gitmişti; bugüne kadar duyduğu en güzel sözlerdi bunlar. Ama vücudu ne kadar nefis, göğüsleri ne kadar iri olursa olsun, sonuç itibarıyla onu istemiyordu. Zarif bir şekilde reddediyordu ve nihayetinde bu bir reddi.

“Gitsem iyi olacak,” dedi, Victoria’nın sessiz bakışları altında yanından kalkıp kıyafetlerine uzanırken. Süratle giyindikten sonra dönüp ona baktı. Victoria ne yerinden kımlıyordu ne de bir şey söylüyordu. “Seni yarın ararım,” diyince, aradığı takdirde ne söyleyeceğini merak etti. Her şeyi bu gece söylemişti. Arkadaş

kalmak istiyordu, oysa Victoria aralarından bundan daha fazlası olduğunu düşünüyor, onunla sadece arkadaş olmak istemiyordu. Bir süredir Beau'nun da delicesine âşık olmuş gibi bir hali vardı.

“Sanırım, sana en başında söylemeliydim ama yürümesini istiyordum ve seni korkutup kaçırmaktan çekindim.”

Victoria sadece başını sallamakla yetindi, doğru sözcükleri bulamıyordu. Ağlamak da istemiyordu, sutyeni ve tanga külotuyla orada öylece otururken bir de ağlamaya başlarsa daha da aşağılayıcı, onur kırıcı bir duruma düşerdi. Beau eşikte durup bir kez daha ona baktı ve sonra çıkıp gitti. Victoria örtünün altına girip ağlamaya başladı. Çok moral bozucu, acıklı, yıldırıncı bir durumdu ama Beau'nun haklı olduğunu biliyordu. Onunla yatsa, her şey daha da kötü olurdu. Böylesi daha iyiydi, fakat kendini korkunç ve reddedilmiş hissediyordu.

Birlikte geçirdikleri zamanları, paylaştıkları sırları, ikisine de heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramayan sonsuz sevişmelerini, tahrik olmuş halde birbirlerine sanlmalarını düşünmekten saatlerce uyuyamadı. Şimdi hepsi çok anlamsız geliyordu. Lambayı söndürdü ve sonunda uyudu. Ertesi sabah Beau onu aramadı ama kız kardeşi aradı. Victoria önceki geceyi düşününce kalbinin göğsünde ağırlaştığını hissetti.

“Beau nasıl?” diye sordu Gracie on iki yaşının verdiği neşeli sesiyle.

“Ayrıldık,” dedi Victoria, hissettiği kadar kötü çıkıyordu sesi.

“Oh... Bu çok kötü... İyi birine benziyordu.”

“Öyleydi. Öyle.”

“Kavga mı ettiniz? Belki geri döner,” diyerek ablasına umut vermeye çalıştı. Victoria'nın üzülmelerinden nefret ediyordu.

“Hayır, dönmeyecek. Sorun değil. Her neyse, sen de ne var ne yok?” dedi Victoria konuyu değiştirerek. Gracie ona yedinci sınıftaki bütün çocuklar hakkında detaylı bir rapor verdi ve sonra

nihayet telefonu kapattılar. Victoria artık huzur içinde yasını tutabilirdi. O gün Beau aramadı, takip eden günlerde de aramadı. Sonra Victoria onu derste görmek zorunda kalacağını fark etti. Önce paniğe kapıldıysa da, ardından cesaretini toplayıp sınıfa gitti ve beklemediği bir gelişmeyle karşılaştı. Öğretmen gelişigüzel bir biçimde Beau'nun İngiliz edebiyatını bıraktığını söyleyince, Victoria kalbinin sıkıştığını hissetti. Onu kısa bir süredir tanıyordu ama bir kayıp sayılırdı. Ders bitiminde sınıftan ayrılırken onu bir daha görüp göremeyeceğini düşünüyordu. Belki de görmeyecekti. Başını kaldırıp baktığında Beau'nun koridorun diğer köşesinde durmuş onu izlediğini gördü. Kımıldamadan durup bekledi, Beau yavaşça yaklaştı. Eliyle yumuşak bir biçimde yüzüne dokundu ve öpmek istercesine baktı ama öpmedi.

"Üzgünüm," dedi, ciddi görünüyordu. "Bencil ve aptalca davrandığım için özür dilerim. Dersi bırakırsam, ikimiz için de daha kolay olacağını düşündüm. Bir teselli olacaksa, benim için de hiç kolay olmadığını bilmeni isterim. Ben sadece sonradan daha büyük bir sorun çıkmasını istedim."

"Önemli değil," dedi Victoria yumuşak bir sesle, gülümseyerek. "Sorun değil. Artık senin için bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum, ama seni seviyorum."

"Çok şey ifade ediyor," dedi ve onu yanağından öpüp gitti. Victoria dışarı çıkıp tek başına yurda doğru yürümeye başladı. Kar yağıyordu, insanın içine işleyen bir soğuk vardı. Buzlu yolda onu düşünerek yürürken yollarının tekrar kesişmemesini diledi. Öyle soğuktu ki, yanaklarından usulca süzülen yaşları hissetmiyordu bile. Yapabileceği tek şey, onu aklından çıkarmak ve hüsrana uğramış duygularının üstesinden gelmeye çalışmaktı. Nedeni her ne olursa olsun, sonuçta Beau onu istememişti. Ve bu istenmeme, sevilmemeye duygusu ona çok tanıdıktı. Beau ile olan deneyimi tüm yaşamı boyunca korktuğu her şeyin bir teyidi olmuştu.

5. Bölüm

Victoria'nın üniversitedeki ilk iki yılı hızla akıp geçti. İkinci sınıfın sonunda yine New York'ta bir yaz işi buldu. Bu kez bir mankenlik ajansında resepsiyon sorumlusu olarak çalıştı, hukuk firmasındaki işi ne kadar ciddiye, buradaki de o kadar çılgındı. Harika zaman geçirdi. Kendi yaşındaki bazı mankenlerle arkadaş oldu, rezervasyon bölümündekiler de eğlenceli insanlardı. Öğretmen olmak istediğini söyleyince orada çalışan herkes onun deli olduğunu düşündü; aslında Victoria da mankenlik ajansında çalışmanın çok daha heyecan verici olduğunu kabul ediyordu.

İki manken kız, kaldıkları evde onlarla birlikte yaşamasını teklif edince Victoria oteldeki berbat odasından çıkıp kızların yanına yerleşti. Hemen her gece gittikleri partiler, geç saatlerde yatmaları, giydikleri kıyafetler ve çıktıkları erkekler Victoria'nın hoşuna gitmese de yoğun çalışmalarından etkilendi. Başarılıydılar ve ikisi de işlerine çok düşküdü. Çok çalışıyorlardı. Uzun saatler sonunda bazıları çıldıracak gibi oluyordu, ama iyi olanlar her çekime saatinde geliyor ve iş bitene kadar aynı ciddiyetle yorulmaksızın çalışmaya devam ediyordu. Görüldüğü kadar eğlenceli bir iş de-

ğildi. Çekimler kimi zaman on iki-on dört saate kadar uzayabiliyordu.

Zayıflıklan ve yeme alışkanlıkları Victoria'yı hayrete düşürüyordu. Tribeca'da beraber yaşadığı iki kız da neredeyse hiçbir şey yemeden yaşıyordu. Victoria yediği için suçluluk hissediyor, kendine onları örnek almaya çalışıyor, ancak akşam yemeğine kadar açlıktan ölüyordu. Ev arkadaşları ya hiç yemiyor ya da diyet yiyeceklerden çok az miktarda yiyorlardı, hemen hemen hiç gıda almadan yaşıyor sayılırlardı. Kilo almamak için yediklerini çıkarmayı ve bağırsakları boşaltmanın her yolunu denemişlerdi. Victoria'nın bünyesi onlannkinden farklıydı, o kadar az yiyeceklerle yaşayamazdı. Buna rağmen kızların daha makul diyet önerilerine elinden geldiğince uydu ve karbonhidrat içerikli gıdalardan vazgeçip porsiyonlarını küçülttü. Faydasını kısa sürede gördü, okula dönmeden önce Los Angeles'a gittiğinde iyi görünüyordu. Çok güzel zaman geçirdiği New York'tan ayrılmak hiç istememişti. Ajans yöneticisi arzu ettiği zaman geri dönebileceğini, kapılarının ona daima açık olduğunu söyledi. Eve döndüğünde anlattığı New York maceralarına Gracie bayıldı. Bu yıl sekizinci sınıfa gidecekti, Victoria da üçe. Üniversiteyi yarılamıştı ve hâlâ New York'ta öğretmenlik yapmayı amaçlıyordu, hatta her zamankinden daha çok. Yaşamak istediği yerin orası olduğunu biliyordu. Gracie de bunun farkındaydı.

Victoria üniversiteye dönene kadar iki kız kardeş birlikte harika bir ay geçirdiler. Gracie daha da güzelleşmişti, yaşlılarının çoğu gibi hantal ve kaba değildi. İnce ve zarıftı, bale dersi alıyordu, ayrıca kusursuz bir cildi vardı. Anne ve babası arada modellik yapmasına izin veriyordu. Gracie daha şimdiden okuldan nefret ettiğini söylemeye başlamıştı, sosyal hayatı her geçen yıl geliyordu, bir sürü arkadaşı vardı ve yarım düzine oğlan cep telefonundan sürekli onu arıyordu. Her ne kadar bu yıl biraz durum

değişse de Victoria'nın okuldaki rahibe hayatından çok farklıydı kardeşinin yaşamı.

O yaz Victoria art arda iki erkekle çıktı, ciddi ilişkiler değildi ama iki yıldan sonra bu onun için büyük bir gelişmeydi. Âşık olmadığı halde çıktığı erkeklerden biriyle yattı ve bekâretini kaybetti. Ve Beau ile bir daha hiç karşılaşmadı. Hâlâ okulda olup olmadığından bile emin değildi. Arkadaşlarından bazılarını arada sırada uzaktan görüyordu, ama onlarla hiç konuşmadı. Garip bir tecrübeydi ve aklına geldikçe üzüliyordu; güzel bir rüya gibiydi. Ondan sonra çıktığı erkekler çok daha gerçkti. Biri hokey oyuncusuydu; ailesine uydurduğu gibi biriydi. Victoria'yı çok seviyordu. Boston'da büyümüşü, biraz kaba bir tipti, alkolün dozunu kaçırmaya ve kavga çıkarmaya meyilliydi, bu nedenle Victoria onunla görüşmeyi kesti. Daha sonra çıktığı ve nihayet yattığı erkek, hoş ama sıkıcı biriydi. Biyokimya ve nükleer fizik okuyordu, hemen hiç ortak yönleri yoktu. Victoria onunla konuşacak bir şey bulamıyordu. Birlikte yapmaktan keyif aldıkları tek şey, seksti. Böylece bu yeni deneyimlediği zevke konsantre oldu ve birkaç ay sonra ondan da ayrıldı.

Victoria üçüncü sınıfın sonunda Northwestern'de kalıp yaz okuluna devam etti. Son senesinde ders yükünü hafifletmek ve öğrenci eğitimine odaklanmak istiyordu. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanmak güçtü, mezuniyetine sadece bir yıl kalmıştı. Ertesi yıl için New York'ta bir iş bulmak istediğinden sonbaharda başvurulara başladı. Diplomasını aldıktan sonra öğretmenlik yapmak istediği özel okulların bir listesini çıkarmıştı. Ücretin devlet okullarındaki kadar iyi olmadığını biliyordu ama kendisi için bunun daha doğru bir tercih olacağı kanısındaydı. Noel'e kadar dokuz okula mektup yazdı. Tam zamanlı bir pozisyonun açılmasını beklemesi gerekiyorsa, geçici bir süre için başka bir öğretmenin yerini doldurmaya bile razıydı.

Ocak ayında yanıtlar ardı ardına gelmeye başladı. Sekiz okul tarafından geri çevrilmişti, sadece bir okuldan yanıt alamamıştı ve bahar tatiline kadar ses çıkmayınca Victoria umudunu kaybetmeye başladı. Çalıştığı mankenlik ajansını arayıp, başvurduğu okullardan birinde bir pozisyon açılana kadar ona iş verip vermeyeceklerini sormayı düşündü. Hem öğretmenlikten daha çok kazanırdı ve belki, yine bazı mankenlerle aynı evde kalırdı.

Ve sonra o okuldan da yanıt geldi. Üniversiteye kabul mektubuna baktığı gibi bir süre zarfa baktı. Sonra hızla açtı, bir yandan da bu okuldan iş teklifi almasının mümkün olamayacağını düşünüyordu. New York'un en seçkin özel okullarından biriydi, yeni mezun bir öğretmeni işe alacaklarını hayal edemiyordu. Masasına gizlediği çubuk şekerlerden birini aldı ve kendini bir kez daha geri çevrilmeye hazırladıktan sonra beyaz kâğıdı açıp okumaya başladı. *Sevgili Miss Dawson, bilgi isteyen mektubunuz için teşekkür ederiz, ancak üzüntüyle bildiririz ki, şu anda...* Victoria yanıtı anlamıştı, ama mektubun gerisini okuyunca gözlerine inanamadı. Ona iş teklif etmiyorlardı fakat bir mülakat yapmak için New York'a çağırıyorlardı. İngilizce öğretmenlerinden birinin sonbaharda uzun bir doğum iznine çıkacağını söylüyor ve ona uzun vadeli bir iş teklif edemeyeceklerini ama şayet mülakat iyi geçerse, bir yıl için işe alınma olasılığının bulunduğunu açıklıyorlardı. Victoria bir süre gözlerine inanamadan mektuba baktı ve sonra bir sevinç çığlığı atıp elinde çubuk şekerle odanın içinde dans etmeye başladı.

Mülakat için iki hafta içinde New York'a gelip gelemeyeceği konusunda bilgi vermesini rica ediyorlardı. Hemen bilgisayarının başına geçip New York'a gelmekten memnun olacağını bildirdi. Yazının çıktısını aldı, imzaladı, bir zarfa koydu ve posta kutusuna bırakmak için paltosunu giyip çıktı. Mektuba cep telefonu numarasıyla e-posta adresini de eklemişti. New York'a gitmek için

sabırsızlanıyordu. Bu işi alması demek, rüyasının gerçekleşmesi demekti. Başından beri istediği de buydu. Los Angeles değil, New York. Northwestern'de dört yıl boyunca New York'a gitmenin hayalini kurarak yaşamıştı. Doğum iznine çıkan öğretmene minnettardı ve işi almayı umut ediyordu. Onlardan yanıt gelmesi bile bir kutlama nedeniydi, dolayısıyla mektubu attıktan sonra gidip kendine bir pizza aldı. Acaba onları aramalı mıydı? Ama artık telefonunu biliyorlardı, yani mülakat gününü bildirebilirler ve Victoria da ertesi gün New York uçağına binebilirdi. Pizzayı odasına götürdü ve oturup gönderdikleri mektuba bakarak gülümsedi. New York'ta özel bir okulda öğretmenlik yapma fırsatı yakalamıştı ve bu hayatının en mutlu günüydü.

Üç gün sonra onu cep telefonundan arayıp gelecek pazartesi için randevu verdiler. Orada olacağını söyledi ve sonra hafta sonunu da New York'ta geçirmeye karar verdi. Randevu tarihi sevgililer gününe geliyordu; dördüncü sınıftan beri onun için yüz kızartıcı bir gündü... Fakat işe kabul edilirse, sevgililer gününe dair fikri sonsuza dek değişebilirdi. Bunun bir tür işaret olmasını diledi. Telefonu kapattıktan sonra hemen uçak bileti için rezervasyon yaptırdı ve ardından yurt odasındaki yatağına uzanıp gülümseyerek mülakatta ne giyeceğini düşündü. Belki etek, bluz ve yüksek topuklu ayakkabılar ya da bol bir pantolon, kazak ve düz pabuçlar. New York'ta özel bir okulda iş başvurusuna giderken ne kadar şık görünmesi gerektiğini bilmiyordu ve soracak kimsesi de yoktu. Durumu en iyi şekilde idare etmek için ancak tahmin yürütebilirdi. Koridorda boydan boya heyecan içinde çılgık atarak koşmamak için yapabileceği tek şey sırtarak yatağına yatmaktı.

6. Bölüm

EAST RIVER yakınında, Doğu 76. Cadde'deki The Madison School, New York'un en seçkin özel okullarından biriydi. Üniversiteye hazırlık okulları arasında önemli bir yere sahip olan Madison, lise birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar eğitim veriyordu. Pahalı bir okuldu ama mükemmel bir üne sahipti. Karma okulun öğrencileri, New York'un elit ailelerinin çocuklarıyla, burada okumaya hak kazanacak kadar şanslı bir avuç burslu çocuktan oluşuyordu. Okula kabul edilen öğrenciler hem dersleriyle ilgili hem de ders programlarının dışında kalan zamanlarda her türlü imkâna sahip oluyor ve ülkenin en iyi üniversitelerine girebiliyorlardı. Bu yüzden de okul, New York'un en seçkin özel liselerinden biri olarak kabul ediliyordu. Donanımı mükemmeldi; fen laboratuvarları ve bilgisayar salonları üniversitelerle yarışabilecek kadar gelişmiş, son teknoloji ürünü ekipmanlarla donatılmıştı. Yabancı dil bölümü çok iyiydi, tüm Avrupa dillerinin yanında Çince, Japonca ve Rusça eğitimi de veriliyordu ve tabii, İngilizce bölümü de çok başarılıydı. Eski mezunları arasından birkaç ünlü yazar çıkarmıştı. Öğretim kadrosu da olağanüstüydü; her biri önemli üniversitelerden diplomalı öğretmenle-

rin tek handikabı, diğer tüm özel okul öğretmenleri gibi az maaş almalarıydı. Fakat onlar için asıl ödül burada çalışmaktı. Victoria da mülakata çağrılmayı büyük bir başarı olarak görmüştü ve sonra geçici de olsa, bir yıllığına işe alındığını öğrendiğinde sevinçten havalara uçmuştu. Bu en çılgın rüyalarının bile ötesindeydi. Ona öğretmenlik yapmak isteyeceği okulu seçme şansı verilse, ilk tercihi bu okul olurdu.

Cuma günü son dersten sonra uçağa bindi ve gece geç bir saatte New York'a vardı. Kar yağıyordu, bütün uçaklar birkaç saat gecikmeyle kalkmıştı. Uçağı indikten sonra havaalanını kapattılar, başka bir yere inmek zorunda kalmaması sevindiriciydi. Terminalin önü taksi bulmaya çalışan insanlarla doluydu. Victoria, Gramercy Park'ta daha önce kaldığı bir otelde yer ayırtmıştı, otele vardığında saat sabahın ikisi olmuştu. Ona küçük, berbat bir oda verdiler ama hiç değilse ücreti uygundu. Valizini boşaltmadan süratle geceliğini bulup giydi, dişlerini fırçaladı ve kendini yatağa attı. Ertesi gün öğleye kadar uyudu.

Uyandığında güneş, bütün gece yağan ve artık yarım metre yüksekliğe erişen karın üstünde pırl pırl ışıldıyordu. Şehir bir kartpostal görünümündeydi. Dışarıda çocuklar annelerinin çektiği kızaklarla kayıyordu; bazıları da sahiplerinin çıkarmak için saatlerce hatta günlerce uğraşacağı kara gömülmüş arabaların üstünden topladıkları karlarla kartopu savaşı yapıyordu. Kar küreme araçları yolları açmaya çalışıyor, sürekli yollara tuz serperek dolaşıyordu. Victoria pencereden bakarken, *New York'ta hanka bir kış günü*, diye geçirdi içinden. İyi ki hazırlıklı gelmişti, Northwestern'de hemen her gün giydiği kar botları yanındaydı. Saat birde otelden ayrıldı ve burada çalışırken her gün işe gidip geldiği metroya binmek üzere yürümeye başladı. Doğu 77. Cadde'de inip nehrin doğu tarafına yöneldi. Önce okulu görmek istiyordu.

Birkaç girişi olan, iyi korunmuş büyük bir binaydı; elçilik gibi önemli bir konut olabilirdi. Yeni restore edilmişti ama özgün yapısını koruyordu. Giriş kapısının üstündeki gösterişsiz bronz tabelada sadece 'The Madison School' yazıyordu. Victoria bu okulda en fazla dört yüz öğrencinin okuduğunu biliyordu. Öğlen yemeği ve teneffüslerde çatı bahçesi çocuklara açık hava alanı sağlıyordu. Yakın bir zamana kadar otopark olan caddenin karşısındaki alana bütün spor aktivitelerinin yapılabileceği modern bir spor salonu yapılmıştı. Okul her tür sosyal imkânı sunuyordu. New York'un bu karlı ve güneşli öğlen vaktinde heybetli, sessiz bir görünümü vardı. Bir hademe yolu açmak için tek başına kapının önündeki karları temizliyordu; Victoria ona gülümsedi, adam da tebessüm ederek karşılık verdi. Dünyadaki en sevdiği şehirde, en çok istediği okulda çalışacak kadar şanslı olacağı hiç aklına gelmezdi. Üzerinde annesinin verdiği beyaz kalın paltoyla orada durmuş okulu seyrederken kendini kardan adam gibi hissetti. Palto pek şık değildi, onu hantal gösteriyordu ama sıcak tutuyordu. Bunu giydiğinde Michelin lastik adamı ya da Pillsbury maskotu gibi göründüğünü düşünse de buz gibi havalarda onu ısıtmasından memnundu. Ayrıca başında da gözlerinin üstüne kadar çektiği beyaz yün bir şapka vardı, kaşlarının üstünden bir tutam sarı saç görünüyordu.

Victoria uzun bir süre okula baktıktan sonra oradan ayrılıp Midtown'a gitmek üzere metroya yürümeye başladı. Pazartesi günü giymek için yeni bir şeyler almak istiyordu. Yanında getirdiği kıyafetlerden hoşnut değildi ve elbiselerinden biri de dar geliyordu. İş görüşmesinde mükemmel görünmeliydi. Okuldan yeni mezun birini işe almalarının ne kadar alışılmadık bir durum olduğunu biliyordu, mutlaka başka adaylar da vardı, ama onun notları ve referansları iyiydi, ayrıca ilk öğretmenlik işi için gençliğinin verdiği tüm heyecana ve hevese sahipti. Buraya geleceğini

ailisine söylememişti, çünkü babası daha yüksek ücretli, ileride terfi alma olasılığı daha yüksek olan başka bir alanda iş bulmasını istiyordu. Victoria'nın öğretmenlik hayali, vnecekleri ya da imajlarını yükseltecek bir şey olmadığından onların standartlarını karşılamıyordu. 'Kızım bir ğretmen' sözünün onlar için hiçbir anlamı yoktu ama New York'ta Madison School'da çalışmak Victoria için her şey demekti. New York'un en iyi özel okullarına başvuru formlarını gönderirken bile ilk tercihi burasıydı, ücret ne kadar düşük olursa olsun, hayallerini süsleyen rüya iş onun kriterlerini karşılıyordu. Eğer bu şans ona verilirse, kazandığı parayla hayatını idame ettirmeyi bir şekilde nasılsa başarırdı.

Victoria karlı yoldan yürüyerek metroya geri gitti, Doğu 59. Cadde'de indi, merdivenlerden çıkıp Bloomingdales'e girip yürüyen merdivenlerden st kata çıktı ve görüşmeye giderken giyebileceği uygun bir kıyafet aramaya başladı. Beğendiklerinin çoğunun ona uygun bedeni yoktu. şu anda üstündeki elbise bir parça dar gelse de, kırk dört bedendi. Kışın bazen elinde olmadan kilo alıyordu ve kırk altı bedene kadar çıkıyordu. Daha ince giyinmenin, mayo ve şortlar içinde vücudunu göstermenin ve her şeyi bir paltonun içine gizleyememenin baskısı yazları kilo vermesine yardımcı oluyordu. Son günlerde bu konuda daha disiplinli olmayı dilerdi. Mezun olana kadar kilo vereceğine dair kendine söz vermişti; hele şimdi New York'taki bu işe kabul edilirse kesinlikle zayıflamalıydı. İlk ğretmenlik işine başladığında en şişman halinde olmak istemiyordu.

Bitmek bilmeyen cesaret kırıcı araştırmadan ve birkaç yıldırıcı denemeden sonra gri bir pantolonla lacivert bir blazer ceket buldu, içine de gözlerinin rengine dik yakalı, uçuk mavi bir kazak seti. Kıyafetini daha modern göstermesi için bir çift de topuklu ayakkabı satın aldı. Fazla gösterişli değildi; ağırbaşlı, saygın ve bu işi ciddiye aldığını belli edecek kadar zarif görünüyordu. Okuldaki

öğretmenlerin bu tarz giyindikleri kanaatindeydi. Satın aldıklarından memnun bir şekilde elinde alışveriş çantalıyla mağazadan çıkıp tekrar metroya bindi. Otele doğru yürürken yollardaki keşmekeşin devam ettiğini gördü; sokaklar kar küreme araçları, karlara gömülmüş otomobiller, kürenmiş kar tepcikleriyle doluydu. Şehir tam bir kargaşa içindeydi fakat yeni kıyafetleri nedeniyle Victoria'nın neşesi yerindeydi. Annesinin verdiği inci küpelerini takacaktı. Şık kesim, lacivert ceket kusurlarını gizleyecekti. Giysileri onu modern, profesyonel ve derli toplu gösteriyordu.

Mülakat sabahı Victoria midesinde bir yumruyla uyandı. Saçlarını yıkadı, ardından kurutup şık, düzgün bir biçimde atkuyruğu yaparak siyah kadife kurdeleyle bağladı. Özenli şekilde giyindi, üstüne uzun paltosunu alıp çıktı. Şubat güneşi havayı ısıtmış ve karlar erimeye başlamıştı, yol kenarlarındaki oluklara doğru çamurlu, buzlu kar suları akıyordu. Metroya doğru yürürken, yoldan hızla geçen arabalardan sıçrayan çamurlu suların üstüne gelmesine dikkat etmeye çalıştı. Taksiye binmeyi düşündüyse de, metroyla daha çabuk varacağına karar verip vazgeçti ve saat dokuzdaki randevusuna on dakika erken gitti. Yüzlerce genç insan okula akın ediyordu. Çoğu kot pantolon giymişti, bazı kızların üstünde soğuk havaya rağmen mini etek ve çizme vardı. Zengin çeşitlilikte saç modelleri ve saç renkleriyle genç kızlar ve delikanlılar ellerinde kitapları konuşup gülüşüyorlardı. Elit sınıfın çocukları gibi değil de, herhangi bir okul öğrencisi gibiydiler. Ana girişte duran biri kadın biri erkek iki öğretmen de onlar gibi kot pantolonla mont giymişti, ayaklarında botlar vardı. Bu halleri gayri resmi, samimi ve güven veren bir hava yaratıyordu. Kadın olanın saç örgülü, erkeğinki ise tıraşlıydı ve ensesinde minik bir kuş dövmesi vardı. Son öğrenci de okula girene kadar neşe içinde birbirleriyle sohbet ettiler. Onlardan sonra Victoria da yeni giysileriyle iyi bir izlenim bırakacağını ümit ederek içeri girdi. Randevusu okul mü-

dürü Eric Walker'laydı ve ayrıca öğrenci başkanıyla görüşmesini de istemişlerdi. Resepsiyon görevlisine ismini söyledi ve girişteki koltuğa oturup beklemeye başladı. Beş dakika sonra kırklı yaşlarının ortalarında kot pantolonlu, siyah kazaklı, ayağında yürüyüş ayakkabıları olan bir adam gelip onu karşıladı ve sıcakkanlı bir şekilde gülümseyerek ofisine davet etti. Odaya girdiklerinde masanın karşısındaki yıpranmış deri koltuğu işaret etti.

“Northwestern'e geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi, Victoria lacivert ceketini görebilmesi için paltosunu çıkarırken. Okul için fazla tutucu olduğunu düşünmemesini umdu, çünkü diğerleri beklediği kadar ciddi giyinmemişlerdi. “Kar fırtınası yüzünden gelemeyeceğinizden korktum,” dedi nazikçe. “Yeri gelmişken, sevgililer gününüz kutlu olsun. Cumartesi dans partimiz vardı, ama iptal etmek zorunda kaldık. Banliyöde ve Connecticut'ta oturan çocuklar gelediler. Öğrencilerimizin ancak beşte biri okula ulaşabildi. Partiyi gelecek cumartesiye ertelemek zorunda kaldık.” Masasında Victoria'nın CV'siyle not çizelgesi duruyordu, belli ki görüşme için hazırlıklıydı. Victoria onu Google'dan araştırmış ve Yale'de okuduğunu, yüksek lisansını ve doktorasını da Harvard'da yaptığını öğrenmişti. Onunla yazışmasında unvanını kullanmamasına rağmen o Dr. Walker'dı. Vasıfları etkileyiciydi. Meslekten olmayanlar için ortaöğretim üzerine iki kitabı, ebeveyn ve çocuklar için üniversite başvuru süreci üzerine bir kılavuz kitabı yayımlanmıştı. Victoria onun yanında kendini çok değersiz hissetti, ama müdürün sıcak, cana yakın bir tavrı vardı ve tüm dikkatini ona çevirmişti.

“Evet, Victoria,” dedi, şık İngiliz masasının arkasındaki eski tarz deri koltuğunda arkasına yaslanarak. Odasındaki her şey pahalı ve paralanmış denebilecek kadar eskimiş görünüyordu. Duvarları çevreleyen kitaplıkların rafları tika basa kitap doluydu. “Neden öğretmen olmak istedin? Ve neden burada? Okula gide-

bilmek için kar küremek zorunda kalmayacağını Los Angeles'a dönmeyi neden tercih etmedin?" diye sorarken gülümsüyordu. Victoria da ona gülümsedi. Ondan hoşlanmıştı ve etkilemek istiyordu, ancak bunu nasıl yapabileceğinden pek emin değildi. Sahip olduğu şeyler, sadece hevesi ve samimiyetiydi.

"Çocukları seviyorum. 'Büyüdüğümde' öğretmen olmak isterdim hep. Benim için en doğru işin bu olduğunu biliyorum. Her ne kadar ailemin yapmam gerektiğini düşündüğü ve arzuladığı şey bu olmasa da, büyük şirketlerde çalışmak ve yüksek mevkilere gelmek ilgimi çekmiyor. Genç bir insanın hayatında bir değişiklik yaratabilirim, bunun yapabileceğim her şeyden çok daha iyi ve anlamlı olacağına inanıyorum." Doğru yanıtı verdiğini müdürün gözlerinden okuyabiliyordu, memnun oldu. Zaten söylediklerinde samimiydi.

"Çok düşük maaş alacak ve tanıdığın herkesten daha az kazanacak olsan bile mi?"

"Evet, çok düşük maaş alacaksam bile. Endişelenmiyorum. Yaşamımı idame ettirmek için fazla paraya ihtiyacım yok." Müdür ona ailesinden yardım alıp almayacağını sormadı, bu onun sorunu değildi.

"Devlet okullarında çalışsan çok daha fazla para kazanabilirsin," dedi dürüstçe ama Victoria bunu zaten biliyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum. Los Angeles'a dönmek de istemiyorum, liseden beri New York'ta yaşamayı hayal ediyorum. New York Üniversitesi'ne ya da Barnard'a kabul edilseydim üniversiteyi burada okurdum. Benim için doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Ve Madison ilk tercih ettiğim okuldu."

"Neden? Zengin ailelerin çocuklarına öğretmenlik yapmak kolay değildir. Bunlar zeki, kafası çalışan çocuklar ve pek çok şeyin farkındalar. Notları nasıl olursa olsun, tabii zayıf öğrencilerimiz de var, hepsinin algılama yeteneği yüksektir, onlara pa-

lavra atamazsın. Derse hâkim olmadığını hemen anlarlar ve seni pişman ederler. Daha az üstün çocuklara kıyasla, kendilerinden daha emin, daha cesurdurlar. Bu, bir öğretmen için dezavantaj teşkil edebilir. Ayrıca aileler de zorlu olabilirler; onlara verebileceğimizin en fazlasını isterler, çok talepkârdırlar. Ve biz de tam olarak bunu yapmayı taahhüt ederiz. Bazı öğrencilerinden dört ya da beş yaş büyük olman seni rahatsız eder mi? Kadro açığı olan pozisyon üçüncü ve dördüncü sınıfları kapsıyor ve bir de, ikinci sınıf öğrencilerinin İngilizce dersine girmeni isteyebiliriz. Buradaki tüm öğrenciler yaşlarına göre olgun ve kültürlüdürler; gelişmiş, çok yönlü bir yaşam tarzları vardır. Üstesinden gelebileceğine inanıyor musun?" diye sordu samimiyetle.

Victoria iri mavi gözlerinde ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "İnanıyorum, Dr. Walker. Üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum. Bana bu şansı verirseniz, başaracağıma eminim."

"Yerine geçeceğin öğretmen sadece bir yıl burada olmayacak. Ne kadar başarılı olursan ol, sonrası için sana hiçbir söz veremem. Yani, bu bizim tarafımızdan uzun vadeli bir taahhüt değil, yalnızca bir yıl için. Ondan sonra, nasıl gelişmeler olacağını, okuldan ayrılacak ya da izne çıkacak birisinin olup olmadığını bekleyip göreceğiz. Şayet uzun vadeli bir iş istiyorsan, başka bir okula başvurmalısın." Victoria başvurduğu diğer tüm okulların onu geri çevirdiğini söyleyemezdi.

"Bir yıl bile beni heyecanlandırıyor," dedi içtenlikle. Bilmiyordu ama mankenlik ajansı ve hukuk firmasındaki referanslarını kontrol etmişlerdi; güvenilirliğinden, dürüstlüğünden, işine düşkünlüğünden ve çalışkanlığından çok etkilenmişlerdi. Öğrenci eğitim programını da tamamlamıştı ve o konudaki referansları da mükemmeldi. Şimdi Eric Walker'ın tek karar vermesi gereken şey, Victoria'nın okul için doğru öğretmen olup olmadığıydı. Akıllı, tatlı bir kıza benziyordu ve işi bu kadar çok istemesi onu etkilemişti.

Kırk beş dakikalık mülakatın sonunda Eric Walker Okulu gezdirmesi için onu asistanına gönderdi. Etkileyici bir binaydı; yepyeni ve pahalı araç gereçler kullanan cin gibi öğrencilerle dolu sınıflar son derece bakımlıydı. Her öğretmenin ders yapmaya can atacağı bir atmosfer vardı sınıflarda ve tüm öğrenciler zeki, uyanık, ilgili ve iyi çocuklar gibi görünüyordu. Daha sonra Victoria ona okuldaki öğrenciler ve karşılaşacağı durumlar hakkında bilgi veren öğrenci başkanıyla tanıştı. Aslında diğer lise öğrencileri gibiydiler; tek farkları, daha fazla paraya ve imkâna sahip olmalarıydı. Ve bir de, içlerinde bazılarının ailevi durumları çok karmaşıktı. Ev yaşamındaki sıkıntılar zenginlik ya da fakirlik dinlemezdi.

İkinci mülakatın sonunda geldiği için ona teşekkür edip görüşecekleri birkaç adayın daha olduğunu ve ona haber vereceklerini söylediler. Victoria da onlara teşekkür etti ve sonra kendini sokakta okul binasına bakarak işe kabul edilmesi için dua ederken buldu. Kabul edilip edilmeyeceği hakkında hiç fikri yoktu, ona o kadar iyi davranmışlardı ki, bunu sadece kibarlıklarından mı yoksa ondan etkilendikleri için mi yaptıklarını söylemek güçtü. Bilmiyordu. 5. Cadde'ye kadar yürüdü, sonra kuzeye yönelip beş blok ötedeki Metropolitan Müzesi'ne girip yeni açılan Mısır sergisini gezdi. Kafeteryada tek başına öğlen yemeğini yedikten sonra oteline dönmek için taksiye bindi.

Arka koltuğa oturup gözlerinin önünden akıp giden New York'a ve sokaklarda karıncalar gibi koşuşturan insanlara baktı. Tek umudu, bir gün onlar gibi olabilmektir. Birkaç hafta içinde Madison'dan haber gelmesini bekliyordu. Eğer işi alamazsa Chicago'da ya da eve dönmek istediği en son şey olsa da, Los Angeles'ta başka okullarla görüşmesi gerekecekti. New York'ta umduğunu bulamazsa, başka seçeneği olmayabilirdi. Yeniden Los Angeles'ta yaşama düşüncesi, daha da kötüsü evde yaşama ve

hep karşılaştığı aynı sorunlara maruz kalma ihtimali onu korkutuyordu. Anne ve babasıyla yaşamak çok moral bozucu olurdu.

Çantasını toplayıp havaalanına gitmek üzere taksiye bindi. Uçağının kalkmasına bir saat vardı, mülakat yüzünden aşırı gerildiği için çıkış kapısına en yakın restorana girip bir *cheeseburger*le çikolata soslu dondurma sipariş etti ve ikisini de bir çırpıda bitirdi ama bitirir bitirmez de kendini aptal gibi hissetti. Bunları yemeye ihtiyacı yoktu; ne de yanında getirdikleri patates kızarmasını. Fakat acıkmıştı ve gergindi; yedikleri onu rahatlatıyor, endişelerini bastırıyordu. Ya işe alınmazsa ne olacaktı? *Başka bir şey bulurum*, dedi kendi kendine. Ama en çok istediği yer Madison School'du, keşke ona bir şans verselerdi. Bunun olma ihtimalinin çok az olduğunu biliyordu, o daha yeni mezundu.

Uçağının anonsu yapıldığında kalktı, el çantasını alıp çıkış kapısına doğru yürüdü. Artık tek yapması gereken Northwestern'e gidip beklemektir. Düşününce ilk kez kötü bir sevgililer günü geçirmemişti. Ve eğer işe kabul edilirse, hayatının en güzel sevgililer günü olacaktı. Uçağa bindiğinde, *cheeseburger* ve çikolatalı dondurmaya rağmen kendini hâlâ gergin hissediyordu. Yiyeceklerin yardımı dokunmamıştı. Kemerini bağlarken diyeti konusunda yeniden ciddileşmek ve koşuya başlamak zorunda kalacağını düşündü. Mezuniyetine üç ay kalmıştı. Ancak bir paket kuru yemişle, tuzlu kraker ikram ettiklerinde geri çeviremedi. Dalgın bir halde hepsini mideye indirirken akli mülakattaydı, bir şekilde her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmamış olmayı umuyor, işe kabul edilmek için dua ediyordu.

7. Bölüm

Madison School'un müdürü Eric Walker martın ilk haftası Victoria'yı aradı. Onunla diğer birkaç öğretmen arasında seçim yapmakta zorlandığını belirttiikten sonra işe kabul edildiğini bildirmekten mutluluk duyduğunu ve sözleşmesinin e-posta adresine gönderildiğini söyledi.

Victoria İngilizce bölümünün en genç üyesi olacaktı; ikinci, üçüncü ve son sınıflar olmak üzere toplam dört sınıfa ders verecekti. 1 Eylül'de öğretmenler toplantısında hazır bulunmalıydı, okul ertesi hafta başlayacaktı. Tam altı ay sonra, New York'taki Madison School'da öğretmenlik yapacaktı. İnanmakta güçlük çekiyordu. Bu güzel haberi daha fazla saklayamadı, o gece ailesini aradı.

"Böyle bir şey yapacağından korkuyordum," dedi babası hoşnutsuz bir ses tonuyla. Kızı bir süpermarkette çırlıçıplak soyunmaktan kodese tıklıkmıştı da, onun hüsrânını yaşıyor gibiydi. Neden böylesine aptalca bir şey yaptın dercesine, "Öğretmenlik yaparak para kazanamazsın, Victoria," dedi. "Reklamcılık, halkla ilişkiler ya da iletişim alanında gerçek bir iş bulmalısın. Yapabileceğin pek çok şey var. Herhangi büyük bir şirketin halkla ilişkiler bölümünde çalışabilirsin. McDonald's'ta çalışsan öğretmenlikten

kazanacağından daha fazlasını kazanırsın. Bu kesinlikle zaman kaybı. Peki, neden New York? Neden burası değil?" Nasıl bir okul olduğunu bile sormamış, aşın rekabete karşın en iyi okullardan birinde ilk işine kabul edildiği için onu tebrik dahi etmemişti. Tüm söylediği, yanlış şehirde yanlış iş seçtiği ve hiç para kazanamayacağıydı. Ama Victoria öğretmenliği tercih etmişti ve ilk işine ülkenin en iyi özel okullarından birinde başlayacaktı.

"Üzgünüm, baba," dedi özür dilercesine, yanlış bir şey yapmış gibi. "Gerçekten harika bir okul."

"Öyle mi? Sana ne kadar maaş ödeyecekler?" diye sordu patavatsızca. Victoria ona yalan söylemek istemediğinden doğruyu söyledi. Bu parayla yaşamasının güç olacağını o da farkındaydı ama fedakârlıkta bulunmaya değeceğini düşünüyor ve babasından yardım almayı da planlamıyordu. "Bu acınacak bir durum," dedi bezgin bir sesle ve telefonu annesine verdi. Onun sesi de kaygılı geliyordu.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu annesi.

"Hiçbir şey. Sadece mükemmel bir iş buldum, New York'ta harika bir okulda öğretmenliğe başlayacağım. Babam yeterli ücret vermediklerini düşünüyor, hepsi bu. Ama işe kabul edilmem bile benim için büyük bir başarı."

"Öğretmen olmak istemen çok yazık," diye yankılandı annesinin sesi hattın diğer ucundan. Kızının kendisinden bekleneni veremediğini, umutlarını boşa çıkardığını düşündüğü belliydi, bunu her zamanki gibi gayet iyi yansıtıyordu. Zaten kazandığı başarıların keyfini çıkarmasına asla fırsat tanımaz, daima tadını kaçırdı. "Başka bir işte çok daha fazla para kazanabilirsin."

"Bu işi gerçekten seveceğimi düşünüyorum, anne. Okulu seviyorum," dedi canlı, umutlu bir sesle, onları aramadan önce içini kaplayan heyecan, gurur ve coşku duygularına tutunmaya çalışarak.

“Bu güzel canım ama sonsuza dek öğretmenlik yapamazsın. Belli bir noktada gerçek bir iş bulman gerecek.” Ne zamandan beri öğretmenlik ‘gerçek’ bir iş sayılmıyordu? Onlar için her şey para demekti, tek önemli olan ne kadar kazandığıydı. “Kardeşin ulusal bir kampanyanın iki günlük çekimlerinden elli bin dolar kazandı,” dedi annesi. Bu Victoria’nın bir yılda kazanacağından daha fazlaydı. Ve Gracie bu işi sadece eğlence olsun diye yapıyordu, ona göre modellik canı istediği zaman yaptığı ve bol para kazandığı bir oyun gibiydi. Victoria ise maaşını hak etmek için çok çalışmak zorunda kalacaktı. Aradaki fark ve tutarsızlık bir an için onu şoke etti. Ancak diğer yandan öğretmenlikten az para kazanıldığı bir sır değildi ve Victoria bu mesleği seçerken bu gerçeğin farkındaydı. Hem onun kardeşi gibi modellik yapma imkânı da yoktu. Böyle bir seçeneğe sahip değildi. Ayrıca öğretmenlik onun sadece işi değil, mesleği idi. Başarılı olmayı umuyordu. “Nerde oturacaksın?” diye sordu annesi, bu konuda da endişelendiği belli oluyordu. “Öğretmen maaşıyla kira ödeyebilecek misin? New York çok pahalı bir şehir.”

“Bir ev arkadaşıyla kirayı paylaşabilirim. Ağustosta geri dönüp okul açılmadan yerleşeceğim.”

“Eve ne zaman geliyorsun?”

“Mezuniyetten hemen sonra. Bu yazı sizinle geçirmek istiyorum.” Bu yaz çalışmayı düşünmüyordu. New York’a yerleşmeden önce, ailesiyle zaman geçirmeyi ve Gracie ile kısa seyahatlere çıkmayı planlıyordu. Bir daha asla Los Angeles’ta yaşamayabilirdi ya da öğretmenliğe devam ettiği takdirde yaz aylarında okulda çalışmayacak olsa da onlara ayıracak fazla zaman bulamayabilirdi, çünkü gelirine katkı sağlaması için ileride yazları çalışmak zorunda kalacaktı muhtemelen. Evde geçireceği bu son yazdı ve çalışmaması ailesi için de iyiydi.

Victoria bahar tatilinde eve gitmedi, biraz para kazanıp bir

kenara koymak için kampusun hemen dışında bir lokantada garsonluk yaptı. New York için biriktirebildiği paranın her kuruşuna ihtiyacı olacaktı. Ancak lokantada ona bedava verdikleri yemekler yine diyetini bozmasına neden oldu. İki hafta boyunca her gün rulo köfte, soslu patates püresi ve limonlu bezeyle dondurmali elmalı turta yiyerek beslendi. Karşı koymak çok güçtü; özellikle de sabahın altısında işe başlamadan önce kahvaltıda verilen yabancı mersinli kreplere... Mezuniyete kadar zayıflama hayali hızla uçup gitmekteydi. Ve sürekli diyetle olmak, yeni egzersiz programları denemek, hatalarının bedelini ödemek için hayatını koşu bandında geçirmek gerçekten moral bozucuydu.

Nisan ayı boyunca yediklerine dikkat edip spor salonunda pestili çıkana kadar çalıştıktan sonra, beş kilo vermeyi başardı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Mayısın ilk günü gidip kepiyle cübbesini kiraladı; upuzun kuyrukta sıra ona geldiğinde cübbe ve kepleri veren adam ölçülerini anlamak için ona baktı.

“Büyük bir kızsın, ha?” dedi kocaman sırıtarak. Victoria göz yaşlarına güçlkle hâkim oldu ve hiçbir şey söylemeden adamın uzattığı keple ekstra büyük beden cübbeyi aldı. Bu kadar büyük olmasına gerek yoktu aslında ama boyu uzun olduğundan giyebilirdi, şikâyet etmedi. Mezuniyet töreninde beyaz bir bluz, kırmızı kısa bir etek ve altına uzun topuklu sandaletlerini giymeyi planlıyordu. Etek kısaydı ama cübbeyi çıkarana dek kimse görmeyecekti. Rengine bayılıyordu ve bacakları muhteşem görünecekti.

Mezuniyetten iki gün önce eşyalarını toplayıp eve gönderdi, ertesi gün de annesiyle babası geldi. Yanlarında Gracie ile birlikte. Victoria kardeşini gördüğünde, beyaz tişörtü ve kısa şortuyla her zamankinden daha güzel olduğunu düşündü. On beş yaşındaydı ama minyon tipli olmasına rağmen on sekiz gösteriyordu. Hâlâ çocuk kıyafetleri reklamlarında oynuyordu, hem de sık sık. Victoria kardeşiyle annesinin yanında kendini fil gibi hissetti ama

ne olursa olsun Gracie'yi çok seviyordu. İki kardeş yurttan ilk buluştuklarında birbirlerine sımsıkı sarılıp uzun süre ayrılamadılar.

O akşam ailesi onu, diğer bazı mezunların da gittiği çok şık bir restorana götürdüler. Victoria birkaç arkadaşının da onlarla birlikte gelmesi için izin istemiş ama babası yemekte yalnız olmayı tercih ettiklerini söylemişti. Ertesi günkü kutlama yemeğinde de aynı düşüncededeydi. Victoria ile yalnız kalmak istediklerini söylüyordu ama asıl demek istediği, her zamanki gibi onun arkadaşlarıyla ilgilenmediği, tanışmak istemediğiydi. Victoria için bu yeni bir şey değildi. Yine de onlarla olmaktan mutluydu. Gracie sürekli ona sarılıyordu. İki kardeş ne zaman bir araya gelseler ayrılmaz bir ikili oluyorlardı. Gracie de üniversiteyi düşünmeye başlamıştı. Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmek istiyordu. Eve yakın olduğundan ailesi memnundu. Babası onun gerçek bir Güney Kaliforniyalı olduğunu söylüyordu ve böylelikle, macera duygusunu takdir etmek ve zor bir okula girdiği için Victoria'yı tebrik etmek yerine, Orta Batı'da okumaya gittiğinden dolayı onu adeta hain ilan ediyordu.

Ertesi gün Northwestern Üniversitesi'nde Weinberg Bilim ve Sanat Koleji'nin mezuniyet töreni resmi, görkemli ve duygusal oldu. Merasim başladığında Christine ağlıyordu; Jim ise kızı kepi ve cübbesiyle yanında yürürken nemli gözlerle alışılmadık şekilde ona gururla bakıyordu. Gracie fotoğraflarını çekerken Victoria gülüyordu, oysa ciddi görünmeye uğraşıyordu.

O gün binden fazla öğrenci alfabetik sırayla Weinberg'den diploma aldı. Victoria diplomasını ona uzatan dekanın elini sıktı ve iki saat sonra keplerini havaya fırlatıp birbirlerine sarılırlarken herkes kadar yüksek sesle bağırdı. Northwestern'de çoğunlukla yalnızdı ama arkadaşlar edinmişti, birbirlerine e-posta adreslerini, telefonlarını verip pek olası görünmese de görüşeceklerine dair söz vermişlerdi. Ve artık yeni mezunlar olarak seçtikleri mesleklerde çalışmak üzere hayata atılacaklardı.

O akşam Victoria ailesiyle birlikte Jilly's Cafe'de yemek yedi, gerçek bir kutlama gibiydi, yan masalarda da çocuklarının mezuniyetlerini kutlayan başka aileler vardı. Ertesi sabah ailesiyle beraber Los Angeles'a döndü. Mezuniyet töreninden sonra hemen yurttaki odasını boşaltmak zorunda kaldığından Victoria da geceyi onlarla birlikte Otel Orrington'da geçirdi. Gracie ile uyuyana dek geç saatlere kadar sohbet ettiler. Üç ayı birlikte geçirecekleri için çok heyecanlıydılar. Victoria kimseye söylememişti ama eylül ayında Madison'da öğretmenliğe başladığında güzel görünebilmek için yaz boyunca ciddi bir diyet yapmayı planlıyordu. Babası mezuniyet töreninden sonra cüppesini çıkardığında her zamankinden daha iri göründüğünü söylemişti. Bunu yine yüzünde kocaman bir sırıtışla söylemişti. Ve sonra her zamanki gibi uzun bacıklarını övmüştü ama ilk eleştirisi ikincisinden çok daha güçlüydü. Hakaretten sonra iltifat duyulmuyordu bile.

Eve dönerken uçakta Victoria babasıyla Gracie'nin arasında oturuyor, annesi de koridor tarafındaki koltukta dergi okuyordu. İki kız yan yana oturmak istemişlerdi. Kesinlikle kardeş gibi görünmüyorlardı. Büyüdükçe Gracie daha da çok annesine benziyordu. Victoria ise kaç yaşına gelirse gelsin hiç kimseye benzemiyordu.

Babası kalkıştan hemen sonra Victoria'ya doğru eğildi. O sırada iki kardeş aralarında yavaşça konuşuyorlar, film izlemekten bahsediyorlardı.

"Los Angeles'a döndüğümüzde düzgün bir iş aramak için zamanın olacak. İstedğin zaman New York'taki o okula fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Bunu bir düşün," dedi aklını çelmeye çalışarak.

"New York'taki işi istiyorum, baba," diye ısrar etti Victoria. "Mükemmel bir okul ve şimdi vazgeçersem ismim öğretmenlik camiasında sonsuza dek kirlenir. O işi gerçekten istiyorum."

"Hayatının geri kalanını yoksul geçirmek istemezsin, değil mi?"

dedi babası küçümseyen bir edayla. “Öğretmen maaşıyla geçinemezsin ve ben de sonsuza dek sana maddi destekte bulunamam.”

“Bunu yapmanı beklemiyorum, baba. Diğer insanlar öğretmen maaşıyla geçinebiliyorlar. Ben de geçinebilirim.”

“Ama neden buna mecbur kalacaksın ki? Gelecek hafta sana birkaç görüşme ayarlayabilirim.” New York’taki işe girerek kazandığı tüm başarıyı yok sayıyordu. Ona göre, bu iş bir iş bile değildi. Yeterli para kazanmak için ‘gerçek’ bir iş bulmasını söyleyip duruyordu.

“Teklifin için teşekkür ederim,” dedi kibarca, “ama şimdilik kabul edildiğim bu işte çalışacağım. Eğer gerçekten geçinemezsem bunu ileride düşünebilirim. Ayrıca yazın çalışıp biraz para da biriktirebilirim.”

“Bu acınası bir durum. Yirmi iki yaşında sana sorun değilmiş gibi görünebilir, ama inan bana, otuz ya da kırk yaşına geldiğinde böyle düşünmeyeceksin. İstersen reklam şirketiyle bir görüşme yapabilirsin.”

“Reklamcılık işinde çalışmak istemiyorum,” dedi kesin bir dille. “Öğretmen olmak istiyorum.” Bunu belki bininci kez söylüyordu. Babası canı sıkkın bir halde omuzlarını silkip arkasına yaslandı ve sonra Gracie ile Victoria kulaklıklarını takıp film izlediler. Babasıyla daha fazla konuşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Anne ve babası onun hakkında sadece iki konu üzerinde duruyorlardı; kilosunu ve işinde kazanacağı para. Zaman zaman bahsettikleri üçüncü konuya, aşk hayatının olmayışındaydı ki bu ikisine göre de kilosuyla iri vücudunun bir sonucuydu. Bu konu her açıldığında babası, biraz kilo verirse kendine bir sevgili bulacağını söylüyordu. Victoria asıl sorunun bu olmadığını biliyordu, çünkü neredeyse onun yarı kilosunda, muhteşem vücutlu bir sürü kız sevgili bulamıyordu. Oysa şişman olup da evli, nişanlı ya da ciddi ilişkisi olan pek çok kız vardı. Aşkın kiloyla direk bağlantılı olmadığını biliyordu ve

başka birçok etken vardı. Kendini beğenmemesi, anne ve babasının sürekli onda kusur bulup, eleştirmeleri bu konuda Victoria'ya hiç yardımcı olmuyordu. Her ne kadar Northwestern'den mezun olduğunda her ikisi de gururlandıklarını söyleseler de, aslında onunla hiçbir zaman gurur duymamışlar, yaptıklarından memnun kalmamışlardı. Kaliforniya ya da Güney Kaliforniya üniversitelerinden mezun olsa tercihen Los Angeles'ta New York'takinden farklı bir iş bulabileceğini düşünüyorlardı. Yaptığı hiçbir şey onlar için doğru ya da yeterli değildi. Bitip tükenmeyen eleştirilerinin onu nasıl üzdüğünü ve artık Los Angeles'ta yaşamak istememesinin nedeninin bu olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Ülkenin diğer ucuna gidecek kadar onlardan kaçmak istiyordu kızları. Bu şekilde yalnızca Şükran Günü'nde ve Noel'de görmek zorunda kalacaktı onları ve belki de bir gün eve gitmeyecekti. Ama şimdi, Gracie ile birlikte olmak istiyordu. Gracie evden ayrıldıktan sonra, Victoria ne zaman ve ne sıklıkla eve gideceğinden emin değildi. Annesiyle babası onu evden uzaklaştırmayı başarmışlardı ve bundan haberleri bile yoktu.

Havaalanından eve dönerlerken iki kız kardeş arabanın arka koltuğuna oturdular. Anneleriyle babaları ön tarafta akşam yemeği için ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Jim bahçede barbekü yapmayı önerdi, sonra arkaya dönüp büyük kızına göz kırptı. "Sormama gerek yok, aç olduğunu biliyorum. Peki ya, sen G. akşam yemeğinde bifteğe ne dersin?" diye sordu Gracie'ye. Victoria pencereden dışarı baktı, midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Buradaki saygınlığı ve ona yakıştırdıkları imaj işte buydu, daima aç olan kızdı.

"Biftek bana uyar, baba," dedi Gracie yumuşak bir sesle. "Barbekü yapmak istemiyorsanız, Çin yemeği sipariş edebiliriz ya da yorgunsanız Victoria ile ben dışarıda yiyebiliriz." İki kardeş de bunu tercih ederdi ama anne babalarını kırmak istemiyorlardı.

Jim biftekleri yiyen sadece kendisiyle Victoria olmadığı sürece barbekü yapmaktan keyif alacağına ısrar etti. Beş dakika içinde ona indirdiği ikinci darbeydi bu. Böyle başladığına göre, anlaşılan uzun bir yaz olacaktı. Bu hiçbir şeyin değişmediğine dair bir uyanıydı Victoria için. Kolejde geçen dört yıl ve bir diplomanın ardından hâlâ ona kontrol edilemez bir obur gibi davranıyorlardı.

Akşam yemeğini arka bahçede yediler. Christine uçakta fazla yediğini söyleyerek biftek almadı, sadece salatayla yetindi. Kızlar babalarının pişirdiği biftekleri yediler. Gracie kendine fırında patates de yaptı, ama ablası ondan yemedi, tabağına yalnızca biftekle salata aldı.

“Hasta mısın?” diye sordu babası ciddi bir ifadeyle. “Şimdiye kadar patatesi geri çevirdiğini hiç görmedim.”

“İyiyim, baba,” dedi Victoria sessizce. Bu yorum hoşuna gitmemişti ve eve girer girmez son diyetine başlamaya karar verdi. Yemekten sonraki dondurma teklifini de geri çevirdi, zaten kabul etseydi o konuda da mutlaka bir eleştiri alırdı.

Yemeğin ardından kızlar müzik dinlemek için Gracie'nin odasına geçtiler. Kardeşinin tarzı daha genç ve çılğınca olsa da, ikisinin pek çok ortak yönü vardı. Victoria kardeşiyle birlikte evde olduğu için mutluydu.

Victoria'nın mezuniyetinden birkaç hafta sonra Gracie'nin de okulu bitti ve o yaz iki kardeş birlikte epey vakit geçirdiler. Anma Günü'nde, uzun hafta sonu tatili için ailece Santa Barbara'ya gittiler ve dönükten sonra Victoria kardeşini gezdirdi. Hem arkadaşı hem özel şoförü oldu, iki ay boyunca sürekli beraberdiler. Victoria, orada üniversiteye giden ya da mezuniyetten sonra Los Angeles'a dönen bazı eski arkadaşlarını gördü. Fazla arkadaşı yoktu ama tanıdık yüzleri görmek güzeldi. İkisinin yüksek lisans yaptığını öğrendiğinde, kendisi de bir gün eğitimine devam etmek isteyeceğini düşündü, ama New York Üniversite'sinde ya da Kolombiya'da.

Okuldan tanıdığı, o zamanlar ona hiç ilgi göstermeyen birkaç erkek gördü. İçlerinden biri yemeğe çıkmayı sonra da sinemaya gitmeyi teklif etti, ancak konuşacak fazla ortak konu bulamadılar. Emlakçılık yapıyordu ve kafayı parayla bozmuştu. O da Victoria'nın öğretmenliği seçmesinden pek etkilenmedi. Görünüşe göre, bu konuda onu takdir eden tek kişi öğretmenliğin asil bir meslek olduğunu düşünen kız kardeşiydi. Geri kalan herkes bunun aptalca bir tercih olduğunu söylüyor, daima fakir kalacağını hatırlatıyordu.

Victoria için, yaz tatilini evde geçirmek sonsuza dek hatırlamaktan mutluluk duyacağı anılar biriktirmek için bir şanstı. Kardeşiyle rüyalarını, korkularını, umutlarını ve anne babalarına olan kızgınlıklarını paylaştılar. Gracie ona bebek muamelesi yaptıklarını düşünüyor ve onunla abartılı şekilde böbürlenmelerine sinir oluyordu. Victoria'nın üzüntüsüye onunla hiç böbürlenmemeleri idi. Aynı aile içindeki deneyimleri tamamen farklıydı. Aynı anne babanın çocukları olduklarına inanmak güçtü. Ve her ne kadar Victoria'yı anne babasının nazarında görünmez, hatta gereksiz yapan Gracie ise de, kardeşini bu konudan asla sorumlu tutmamış, yedi yaşındayken hayatına bir melek gibi giren küçük kız kardeşini daima çok sevmişti.

Ve Gracie için, Victoria'nın mezuniyetinden sonraki yaz tatili ablasıyla birlikte olmak için son şanstı. Her sabah beraber kahvaltı yaptılar. Çok güldüler. Victoria kardeşini arkadaşlarıyla birlikte yüzme kulübüne götürdü. Onlarla tenis oynadı ve her seferinde yenildi, çünkü ondan çok daha hızlıydılar. Gracie'ye okul için yeni kıyafetler almasında yardımcı oldu, neyin modaya uygun olup neyin olmadığına birlikte karar verdiler. Moda dergileri okuyup yeni stiller konusunda yorumlar yaptılar. Malibu'ya ve diğer plajlara gittiler, bazense sadece arka bahçede yatıp hiç konuşmadan birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkardılar.

Victoria kardeşinin her işiyle ilgilendiğinden Christine için ko-

lay bir yaz oldu ve kendine istediği kadar zaman ayırabilirdi. Hâlâ en sevdiği hobisi olan arkadaşlarıyla briç oynamak için bolca vakit buldu. Ve Victoria'nın karşı çıkmasına rağmen, babası New York'ta onu bekleyenden daha iyi bir iş bulabilmesi için birkaç görüşme ayarladı. Victoria teşekkür etti ve nazikçe hepsini iptal etti. Ne başkalarının zamanını ne de kendisinininkini harcamak istiyordu. Bu davranışı babasını kızdırdı, geleceğiyle ilgili hep yanlış kararlar verdiğini ve bir öğretmen olarak hiçbir zaman hiçbir şeye sahip olamayacağını söyledi. Victoria ondan bu tür sözler duymaya alışmıştı ve hiç etkilenmedi. O ailesinin gurur duymadığı, önemsemediği ve alay ettiği çocuğuydu.

O yaz Gracie'ye, şayet parası olursa bir gün burnuna estetik yaptırmak isteyebileceğini itiraf etti ve belki yaptıırırdı da. Kardeşinin burnunu beğendiğini, ya onunkine benzer ya da kendisine yakışan 'şirin' bir burna sahip olmak istediğini söyledi. Ablasının bu sözleri Gracie'ye dokundu, ona kendi burnuyla da güzel görüldüğünü, estetiğe ihtiyacı olmadığını söyledi. Şu anki haliyle mükemmel olduğunu düşünüyordu. Bu tüm yaşamları boyunca birbirlerine sundukları ve birlikte büyüttükleri koşulsuz sevgiydi. Anne babalarının sevgisi daima koşullara bağlıydı; nasıl göründükleri, başarılarının onların standartlarına göre yerinde ve geçerli olup olmadığı, bu süreçte onları mutlu edip etmedikleri gibi... Gracie hayatı boyunca onların övgülerinin tadını çıkarmıştı. Victoria ise farklı ve uyumsuz olduğundan sevgiden mahrum bırakılmıştı, ancak Gracie onu hep sevmiş, sevgisini daima göstermiş ve her yönden ablasına tapmıştı. Victoria da kardeşine tapıyor, onu korumak istiyor, ebeveynlerine benzememesi için uğraşıyordu. New York'a birlikte gidebilmeyi dilerdi. Victoria'nın evden ayrılacağı gün, iki kardeşe de ürkütücü görünüyordu.

Gracie, lisedeki işinde giyebileceği, öğrencilerine uygun görünecek yeni kıyafetler almasında ablasına yardımcı oldu. Victoria

karanından dönmedi ve diyetine sadık kaldı, ağustosun başında kırk iki bedeninin içine girebiliyordu. Dar geliyordu ama oluyordu. Yaz boyunca birkaç kilo verdiği halde, babası sürekli New York'a gitmeden önce biraz zayıflamayı düşünüp düşünmediğini sorup duruyordu. Ne o ne de ölçüleri konusunda devamlı endişe duyan annesi kilo verdiğini fark etti. Çocukken ona yapıştırdıkları yafta, ne yaparsa yapsın sonsuza dek kalacak gibiydi, tıpkı bir dövme gibi. O büyük bir kızdı ve bu tabir, onların şişman deme usulüydü. Kırk beş kiloya düşse bile, onu yine de 'koca kız' olarak göreceklarine emindi. Victoria'nın yetersizliklerinin ve kusurlarının aynasıydı onlar ama başarılarının değil. Yalnızca Gracie'nin başarılarını görüyorlardı. Onlar böyleydi.

Victoria evden ayrılmadan önce aile Tahoe Gölü'ne gitti. Güzel vakit geçirdiler. Jim'in onlar için kiraladığı ev çok hoştu. Babaları motoru kullanırken, kızlar dondurucu gölde su kayağı yaptılar. "Öğretmenlik yapacak olmanın en iyi yanı," diyordu Gracie, "yazları birlikte tatil yapabilecek olmamız." Victoria kardeşine New York'a gelip kendisini ziyaret etmesini sağlayacağına söz verdi. Öğretmenlik yaptığı okula da gelebilir, hatta izin verilerse bir dersine girebilirdi. İzin vereceklerini umuyordu.

Ve nihayet Victoria'nın ayrılacağı gün gelip çattı. İki kardeşin en korktuğu an buydu: Vedalaşma anı. Havaalanına gidene kadar ikisi de tuhaf bir sessizliğe büründü. Bir önceki gece geç saatlere kadar aynı yatakta oturup konuşmuşlardı. Victoria onun odasına gelebileceğini, orada daha rahat edeceğini söyledi ama Gracie ablasının odasını almak istemedi. Eve döndüğünde bir odasının olmasını istiyordu. Havaalanında yanaklarından yaşlar damlayarak birbirlerine sarılıp uzun süre ayrılmadılar. Yaz boyunca birbirlerine pek çok vaatte bulundukları halde, her ikisi de artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Victoria bir başka şehirde yetişkin hayatı yaşayacaktı, bunun onun için daha

iyi olacağı konusunda hemfikirdiler. İkisinin de asla değişmeyeceğinden emin olduğu tek şey, birbirlerine olan yoğun sevgileriydi. Artık her şey farklı olacaktı. Victoria uçağa adım attığı anda, bir yetişkin olacaktı. Eve dönüşleriye yalnızca bir ziyaretten ibaret olacaktı. Gracie ve acı hatıralardan başka burada onunla ilgili bir şey kalmamıştı. Babası daha doğduğu gün, onlara benzeyen bir bebek olmadığını gördüğü anda onu terk etmişti. Bu asla bağışlayamadıkları bir suçtu ve onlar için kabul edilemezdi. Bağışlamayı denemediler bile, aksine onunla alay ettiler, ilgilenmediler ve önemsizleştirdiler. Ona daima kendileri için yeterince iyi olmadığını ve istenmediğini hissettirdiler.

“Kendine dikkat et, canım ve bize nasıl olduğunu bildir,” dedi annesi, her zamanki gibi gevşekçe ona sarılarak. Sanki öyle iriydi ki, kolları onu sarmalamaya yetmiyordu ya da kiloları bulaşıcıydı. Zaten Christine’in içinde Jim’den başkasına verecek çok az sevgi vardı. Tüm sevgisini ona veriyor, kızlarına bir şey kalmıyordu, hatta Gracie’ye bile. Onunla kendisi yerine Victoria’nın ilgilenmesinden çok memnundu.

“Öğretmenliği bıraktığında sana iş bulurum,” dedi babası onu kucaklarken. “Uzun sürmez,” diye ekledi sırtarak. “Sefalet çekmekten bıkacaksın.” Bu sözüne karşın, kızının eline bir çek tutuşturdu. Bin dolarlık bir çek. Çok cömert bir yardımdı ve Victoria’yı sevindirdi. Bu parayla ev kirasını veya depozitoyu ödeyebilirdi. Gracie ile son bir kere daha kucaklaştılar ve ardından Victoria kendini güçlkle geri çekip güvenlik kontrolüne doğru yürüdü. El sallamak için döndüğünde iki kardeş de ağlıyordu, babaları kolu- nu annelerinin omzuna atmıştı. Gracie tek başına duruyordu, iki kızın uzaktan birbirlerine bakışları her şeyi anlatıyordu. Victoria sonsuza dek dost kalacaklarını biliyordu, elini kalbine götürüp ona öpücük gönderdi ve sonra yeni hayatına doğru yürüdü. Los Angeles’taki yaşamı artık tarih oluyordu.

8. Bölüm

Victoria'nın New York'ta bir daire bulabilmesi iki hafta sürdü ve ilk haftanın sonunda paniğe kapılmaya başlamıştı. Babasının verdiği paranın yardımı olsa da, sürekli otelde kalamazdı. Önceki yazlarda ve bahar tatilinde kazandığı paraların bir kısmını biriktirmişti, alacağı maaşla da geçinmeye çalışacaktı. Okula telefon edip ev arkadaşı arayan bir öğretmen olup olmadığını sordu ama kimse yoktu. Daha önce çalıştığı modellik ajansını aradı, rezervasyon temsilcilerinden biri ev arkadaşı arayan bir tanıdığı olduğunu söyledi ve şans eseri evi okula yakın Doğu 80. Cadde civarındaydı. Victoria telefonunu alıp hemen onu aradı. Dairede üç kişi kalıyordu ve dördüncüyü arıyorlardı. Kalacağı odanın küçük olduğu, evde iki erkekle bir kadının yaşadığını söylediler ve ücret bütçesine uygundu. O akşam görüşmek üzere randevulaştılar. Mucize eseri, ev öğretmenlik yapacağı okuldan altı blok ötedeydi ama Victoria görene kadar fazla heyecana kapılmak istemedi, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Oraya gittiğinde, savaş öncesinden kalma ama uygun ve temiz durumda bir bina olduğunu gördü. Nehrin yanında Doğu 82.

Cadde'deydi. Ön kapı kapalıydı, zile basıp içeri girdi, sonra asansörle yukarı çıktı. Koridor karanlık olsa da temizdi, genç bir kadın dairenin kapısını açıp onu içeri aldı. Üzerinde eşofman vardı, spor salonuna gideceğini söyledi. Otuz yaşlarında ve formda görünüyordu. Adının Bernice olduğunu ama isminden nefret ettiğinden herkesin ona Bunny dediğini ve şehir dışında bir sanat galerisinde çalıştığını anlattı. Daha sonra diğer iki erkekle de tanıştı. Bill, Bunny ile Tulane'da üniversiteye gitmişti ve şimdi Wall Street'de analistti. Geçenlerde nişanlanmıştı ve gelecek yıl evden taşınacaktı. Genellikle nişanlısının evinde kalıyordu, özellikle hafta sonları. Diğeri, Harlan eşcinseldi, üniversiteden yeni mezun olmuştu ve Metropolitan Müzesi'ndeki Costume Institute'de çalışıyordu. Üçü de ağırbaşlı, nazik ve düzgün konuşan insanlardı. Victoria da onlara Madison School'da öğretmenliğe başlayacağını anlattı. Bill ona bir kadeh şarap ikram etti, birkaç dakika sonra Bunny spora gitmek için evden ayrıldı. Muhteşem bir vücudu vardı, erkekler de yakışıklıydı. Harlan'ın harika bir mizah yeteneği vardı, Victoria'ya başarısızlıkla sonuçlanan ilişkilerinden sonra bir daha hiç görmediği Beau'yu anımsatan güney aksanıyla konuşuyordu, Mississippi'de doğmuştu. Victoria da onlara Los Angeles'tan geldiğini, bir hafta sonra işe başlayacağını, dolayısıyla acilen kalacak bir yer bulmak zorunda olduğunu söyledi.

Daire büyük ve aydınlıktı; geniş bir salonu, bir yemek odası, küçük bir televizyon odası, eski bir mutfak ve makul büyüklükte dört yatak odası vardı. Ona gösterdikleri yatak odası uyardıkları gibi küçüktü ama diğerleri hoş ve ferahtı. Misafir çağırmasının onlar için bir sorun olmadığını, ancak kendilerinin eve pek kimseyi çağırmadıklarını, zaten çoğunlukla dışarıda olduklarını söylediler. Kalacağı odada hiç mobilya yoktu, bir yıldır orada kalan Harlan IKEA'ya gitmesini tavsiye edip kendisinin de öyle yaptığını anlattı. Ondan istedikleri kira Victoria'nın maaşıyla bile rahatlıkla

ödeyebileceği bir miktardı, ayrıca ev güvenli bir yerdeydi, çevrede bir sürü restoran ve mağaza vardı, genç insanlar için ideal bir daireydi. Apartmanda ya çok gençlerin ya da uzun yıllardır orada yaşayan çok yaşlı insanların kaldığını söylediler. Victoria için her şey mükemmel görünüyordu, odayı kiralamak istediğini söyleyince iki erkek de onayladı. Bunny spora gitmeden önce onlara onayını vermişti zaten. Ayrıca modellik acentesindeki rezervasyon temsilcisi Victoria'nın ne kadar harika bir kız olduğundan söz etmişti. Victoria kendine kalacak bir yer bulmuştu nihayet, iki erkekle el sıkışırken neşeyle gülümsüyordu. Depozito istemediler ve isterse hemen taşınabileceğini belirttiler. Bir yatak satın alırmaz gelip orada kalabilirdi. Harlan ona bir şirketten bahsetti, arayıp kredi kartı numarasını verdiğinde yatağı aynı günün akşamı gönderdiklerini söyledi ve telefon numarasını verdi. New York'a hoş geldin!

Victoria ilk ayın kira bedeli olarak onlara bir çek verdi, karşılığında evin anahtarlarını aldı, otele döndüğünde başı dönüyordu. Bir işi, bir dairesi ve yeni bir hayatı vardı artık. Şimdi tek yapması gereken girip yerleşebilmesi için odasına mobilya satın almaktı. O akşam müjdeyi vermek için ailesini aradı, Gracie onun adına çok sevindi. Babası hemen evin nerede olduğunu ve ev arkadaşlarının ne tür insanlar olduklarını sordu. Annesi ikisinin erkek olmasından hoşlanmadı. Victoria birinin nişanlı, diğerkininse kadınlarla ilgilenmediğini, her üçünün de harika insanlar gibi göründüklerini söyleyerek onu yatıştırdı. Ancak ailesi bu konuda ihtiyatlıydı. Yalnız yaşamasını yabancılarla kalmasına tercih ederlerdi ama parasının buna yetmeyeceğini biliyorlardı ve babasının New York'taki kirasını ödemek gibi bir niyeti de yoktu.

Ertesi gün Victoria bir kamyonet kiralayıp IKEA'ya gitti. Yatak odasında ihtiyaç duyacağı tüm eşyaları satın aldı ve ona ne kadar ucuza mal olduğunu görünce şaşır kaldı. İki lamba, bir kilim, per-

deler, iki duvar aynası, bir koltuk, iki komodin, şık çekmeceli bir dolap, küçük bir gardırop aldı ve tüm bunların tek göz odasına sığmasını umdu. Kötü haberse, aldığı bütün mobilyaların monte edilmesi gerekiyordu ama Harlan yine imdadına yetişti ve ona bina kapıcısının uygun bir ücret karşılığı bu işi yapabileceğini söyledi.

IKEA'daki görevliler satın aldıklarını kamyonete yüklemesine yardım ettiler, bir saat sonra kapıcının yardımıyla mobilyaları kamyonetten indirdiler ve ardından yukarı taşımaları bir saat sürdü. Sonra Harlan'ın dediği gibi kapıcı alet kutusunu getirip mobilyaları monte etmeye başladı. Victoria yatak ve baza satan şirketi aradı, kapıcı daha monte etme işini bitirmeden yatağını getirdiler. Saat altıda, Bunny işten döndüğünde Victoria yeni odasının ortasında oturmuş beğeniyle etrafına bakıyordu. Beyaz mobilyalar, beyaz dantel perdeler, mavi beyaz kilim tercih etmişti; hepsi birlikte odada hafif bir Kaliforniya havası estiriyordu. Ayrıca mavi beyaz çizgili bir de yatak örtüsü ve ona uygun yastıklar almıştı. Odanın bir köşesinde rahat mavi bir koltuk duruyordu, salonda oturmak istemediği zamanlar burada kitap okuyabilirdi. Daha önceden yatağında uzanırken seyretmek için küçük bir televizyon almıştı. Babasının verdiği para epeyce şey satın almasına yetmişti. Bunny içeri girdiğinde yatağında mest olmuş bir halde oturuyordu.

"Mutlu bir kampçı gibi görünüyorsun," dedi Bunny gülümseyerek. "Eşyalarını beğendim."

"Evet, ben de," dedi Victoria mutlulukla. Bu onun ilk dairesiydi. O güne kadar hep yurt odalarında kalmıştı, her ne kadar bu oda geniş olmasa da, diğerlerinden epeyce büyüktü. Banyosunu Bunny ile paylaşıyordu, erkeklerse diğer banyoyu kullanıyorlardı, Bunny son derece titiz ve tertipliydi, banyosu tertemizdi.

"Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordu Bunny merakla. "Valizlerini boşaltmak için yardım istersen ben evdeyim."

Victoria'nın çarşafı ve örtüleri vardı, bir yığın yeni havlu da almıştı ama onları kullanmadan önce bodrum katındaki çamaşırhanede yıkamak istiyordu.

“Valizlerimi otelde bıraktım.” Parasını boşa harcamamak için o sabah otelden çıkışını yapmış, valizlerini kapı görevlisine emanet etmişti. “Gidip alayım, sonra gelirim.” Eve döndüklerinde Harlan ile Bill de yeni odasını görünce çok beğendiler. Canlı, temiz ve modern görünüyordu. Harlan odasının Malibu plajını hatırlattığını söyledi. Ayrıca Victoria huzur verdiğini düşündüğü çerçeveli bir uçsuz bucaksız kumsal resmi satın alıp duvarına asmıştı. Oda yeni mobilya kokuyordu, penceresinden sokağı ve komşu çatıları görebiliyordu. Bina caddenin kuzey tarafındaydı ve güneye bakıyordu, yani güneş alacaktı.

Yeni ev arkadaşları o akşam evde olacaklarını ve yemek pişireceklerini, isterse onlara katılabileceğini söylediler, böylece otele gidip valizlerini aldı, kamyoneti geri verdi ve zamanından önce yemeğe yetişti.

Geri döndüğünde evden muhteşem yemek kokuları yayılıyordu, anlaşılan üçü de iyi aşçıydı. Bill'in nişanlısı, Julie de gelmişti, Victoria dört valiziyle içeri girdiğinde, dördü birlikte mutfakta kahkahalar atarak şarap içiyorlardı. İhtiyacı olabileceğini düşünerek bütün kışlık giysilerini yanında getirmişti. Bunny doğru yaptığını, çünkü ekimde soğukların başlayacağını söyledi.

Victoria gelirken bir şişe şarap almıştı. Şarabı masaya bıraktı. İspanyol şarabıydı ve hepsi bu şarabı seviyordu, hemen açıldılar. İlk şişeyi zaten bitirmişlerdi. Dönerken Victoria'nın içinden dondurma almak geçse de bunu yapmadı. Taşınmak biraz yorucuydu ama şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti.

Hep birlikte saat onda yemeğe oturdular. O zamana dek durmadan mutfaka girip çıktılar, o akşam yemeği Bunny pişirdi, erkekler yemekten önce spor salonuna gittiler. Antrenmanları

konusunda hepsi çok özenliydi, Bill'in nişanlısı Julie'nin harika bir vücudu vardı ve bir kozmetik şirketinde çalışıyordu. Hepsi Victoria'nın öğretmenliği seçmesinin fevkalade olduğunu, kendisine yakın yaşlardaki öğrencilere ders vermesinin çok cesurca olduğunu düşünüyorlardı.

"Çocuklar beni korkutuyor," diye itiraf etti Bunny. "Galeriye geldiklerinde hemen kaçıp saklanıyorum. Daima bir şeyler kırıyor ve başımı belaya sokuyorlar." Küratör olduğunu, sevgilisinin Boston Üniversitesi'nde hukuk okuduğunu, hafta sonları ya onun buraya geldiğini ya da onu görmeye kendisinin gittiğini anlattı.

Hepsinin hayatı son derece düzgün gidiyor gibi görünüyordu. Yemekten sonra Harlan altı ay önce sevgilisinden ayrılıp buraya taşındığını, aşk hayatına bir süreliğine ara verdiğini söyledi. Şu an bir sevgilisi yoktu, Victoria da sevgilisi olmadığını itiraf etti. Şimdiye kadar hiçbir ilişkisi yürümemişti ve babasının bunun nedenini kilosuyla görünümüne bağlamasından hoşlanmıyordu. Kendini adeta lanetlenmiş gibi hissediyordu. Babası yeterince güzel olmadığını, annesiye erkekler için fazla akıllı olduğunu, bu nedenle onları kendinden uzaklaştırdığını düşünüyordu. Ya çok çirkindi, ya çok akıllı ama her halükârda ne biri ona âşık olmuştu ne de o birine. Şimdiye kadar sadece tutku olarak adlandırdığı şeyler yaşamıştı. Talihsiz, yanlış bir başlangıç yaptığı Beau, nükleer fizik uzmanıyla kısa süren ilişkisi ve bir yere varmayan birkaç randevu hepsi o. Şansının New York'ta döneceğini umuyordu. Aslında şimdiden dönmüştü bile; kendine harika bir daire, üç muhteşem ev arkadaşı bulmuştu ve onlardan gerçekten hoşlanmıştı. Yemek çok lezzetliydi. Bunny deniz mahsullü pilav pişirmiş, yemekten sonrası için de meyveli şarap kokteyli hazırlamıştı. İlk önce İspanyol tarzı soğuk domates çorbasını servis etti, ardından da pilavı. Tatlı olarak masaya bir kilo kurabiyeli, kaymaklı dondurma getirdi ve maalesef bu Victoria'nın en sevdiği yiyeceklerden biriydi ve karşı koyamadı.

“Bu bir bağımlıya eroin vermek gibi bir şey,” diye yakındı Victoria, masada elden ele geçen dondurma kutusundan aldığı büyük parçayı kâsesine koyarken. Ondan önce, hepsi tabaklarındaki yemekleri bitirmişti. Pilav çok lezzetliydi. Dondurma da öyle.

“Dondurmayı ben de severim,” dedi Harlan ama fiziği bunu hiç göstermiyordu. Dondurmaya öyle bir saldırdı ki, gören on yıldır dondurma yemediğini sanırdı ve 1.90 boyuyla epeyce fazla yiyebilirdi. Victoria ise gerçekten uzun zamandır yememişti, bu seferlik kendine izin verdi. Ne de olsa kutlama yapıyorlardı. Ve daha sonra, her ne kadar ilk porsiyon yeterince büyükse de, ikinci kâseyi yemediği için kendini sessizce tebrik etti. Beşi bir kilo dondurmayı bitirdi. Julie de çok yedi ama Victoria dışında diğerlerinin yemek sorunu varmış gibi görünmüyordu. Hepsi in-ce, sağlıklı, biçimli ve hoştu. Hepsi spora çok önem veriyordu, Bill ile Bunny strese iyi geldiğini söylediler. Harlan aslında nefret ettiğini ama formda kalabilmek için spor yapması gerektiğini söyledi. Bunny de aralarında para toplayıp bir koşu bandı almayı düşündüklerini, böylece her gün spor salonuna gitmek zorunda kalmayacaklarını belirtti. Victoria bunun müthiş bir fikir olduğunu söyledi. Evde bir koşu bandı olursa, mutlaka o da kullanırdı. Fikirleri, projeleri, planları olan canlı, neşeli, faal bir gruptu. Onlarla birlikte yaşayacak olması Victoria'yı heyecanlandırıyordu. Burada küçük bir dairede tek başına yaşamaktan daha iyi şartlarda yaşayacak, daha mutlu olacaktı. Bu evde istediği zaman arkadaşlarıyla birlikte olabilecek, istediği zaman odasına çekilip yalnız kalabilecekti. Satın aldığı eşyalardan çok memnundu, bu fikri veren Harlan'a teşekkür etti.

“Her zaman yardıma hazırım,” dedi Harlan gülerek. “Bir zamanlar vitrin dekorasyonu işiyle uğraşıyordum. SoHo'daki mağazaların ve Chanel'in vitrinlerini ben düzenledim. Büyüdüğümde içmimar olmak istiyordum. Fakat şimdi Costume Institute'de ça-

lışıyorum. Her daim farklı fikir ve projelerim vardır.” Çok yaratıcı bir insan gibi görünüyordu, Victoria onun giyim tarzından da hoşlanmıştı.

Onlarla birlikte mutfakta otururken Victoria'nın içinde bir umut ışığı doğdu; ev arkadaşlarıyla birlikte olmak, onlar kadar sık spor yapmak belki de kilosunu kontrol altına almasına yardımcı olabilirdi. Kilosunun sürekli olarak değiştiğini ve hep olması gerekenden fazla çıktığını biliyor ama ev arkadaşlarının bu konuda ona olumlu etki yapacaklarını hissediyordu, tabii tatlıdan uzak durmayı başarırrsa. Yeni arkadaşlarının hepsi zayıftı. Victoria yaşamı boyunca onlar gibi insanlara gıpta etmişti. O doğuştan büyük bir kızdı, babasının büyük annesine çektiğinden göğüsleri büyüktü ve onu şişman gösteriyordu. Başka bir çağda hoş görünecek kum saati şeklinde bir vücuda sahipti. Büyük büyükannesinin bacaklarının kendisinininkiler gibi ince ve uzun olup olmadığını merak ederdi. Bunu fotoğraflardan anlamak mümkün değildi, çünkü o günlerde uzun etekler giyiliyordu. Victoria yaz tatilinde biraz kilo verdiğiinden, yine kısa eteklerini giymeye başlayabilirdi. Ancak dondurma yiyerek asla istediği hedefe ulaşamayacağını farkındaydı. Az önce yediği kurabiyeli kaymaklı dondurma yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Yarın gidecek bir spor salonu bulmalı ya da koşuya çıkmalıydı. Belki Bunny gittiği spor salonuna onu da götürebilirdi. Burada yapmak zorunda olduğu şeyleri düşününce, Victoria aniden kendini sersemlemiş hissetti. Birkaç gün içinde okulu başlıyordu, bu kez öğrenci olarak değil, öğretmen olarak okula gidecekti. Bu çok heyecan vericiydi!

Uzun sohbetlerin ardından saat bir gibi hepsi odalarına çekildi. Julie geceyi Bill ile geçirdi. Victoria çift kişilik kocaman yatağına yatıp örtünün altına girdi ve bir süre gülümseyerek yattı. Bu odadaki her şey ona güzel geliyor, tam olmasını istediği gibi görünüyordu. Kendine kurduğu yeni hayattaki sıcak, küçük dün-

yasıydı burası. Ve bu yalnızca bir başlangıçtı. Yakında yeni bir işe başlayacaktı, yeni arkadaşları, öğrencileri ve belki bir sevgilisi olacaktı. Hayal etmesi bile zordu. Bu daireyi bulmak ilk adımdı, birdenbire New Yorklu olmuştu.

Uykuya dalmadan önce Gracie'yi özlediğini düşündü, onu aramak geçti aklından ama çok uykusu gelmişti ve gündüz alışveriş yaparken konuşmuşlardı. Kardeşi onun adına çok mutlu olmuştu, Victoria da ona dairenin ve odasının fotoğraflarını göndereceğine söz vermişti. Gracie'yi ve ne zaman ziyarete geleceğini düşünerek uykuya daldı. Rüyasında birlikte alışverişe çıktılar, kendini çok zayıflamış gördü, sanki vücudu yeni hayatına uyum sağlamıştı. Tezgâhtar kız ona kırk dört beden bir elbise getirince Victoria otuz sekiz beden giydiğini söyledi ve mağazadaki herkes alkışladı.

9. Bölüm

Victoria okul açılmadan önce, iki gün boyunca toplantılara katıldı. Diğer öğretmenlerle tanıştı, bölümlerini, hangi sınıflara hangi dersleri verdiklerini aklında tutmaya çalıştı. Kendi dersinde okutacağı kitapların tümünü bir yıllığına yerini aldığı öğretmen seçmişti, onları inceleme fırsatı buldu. Düşündüğünden çok daha kolay olacaktı, çünkü diğer hoca Victoria'nın günlerdir tasalandığı ders programını ana hatlarıyla özetlemişti. Kendini tanıtip diğer öğretmenlerle sohbet etti. En geniş kadroya sahip bölüm İngilizceydi, hepsi Victoria'dan yaşça büyük beş kadın ve üç erkek, sekiz öğretmenden oluşuyordu. Madison'da dikkatini çeken şeylerden biri erkek öğretmenlerin hepsinin ya eşcinsel ya da evli olmasıydı. *Buraya sevgili bulmaya gelmedin*, diye azarladı kendini, *öğretmenlik yapmaya geldin*.

Toplantılardan sonra akşam eve döndüğünde kitapları ve ders programını tekrar gözden geçirdi ve çocuklara vereceği ev ödevleriyle sınavlar hakkında notlar aldı. Ama her şeyden önce onları tanımak ve karakterlerini öğrenmek istiyordu. Bir ikinci sınıf, bir üçüncü sınıf ve iki son sınıf şubesi olmak üzere toplam dört sınıfa ders verecekti. Northwestern'deki öğrenci eğitimi sırasında son

sınıfların zorlu olduğu konusunda uyarılmıştı. Bir an önce liseden mezun olup üniversite hayatına atılmak istiyorlardı, özellikle ikinci dönem üniversitelerden kabul mektupları geldikten sonra dikkatlerini derse verip çalışmalarını sağlamak imkânsızdı. Victoria için zor bir yıl olacaktı, hemen başlayıp işine yoğunlaşmak için sabırsızlanıyordu. Okul açılmadan önceki gece heyecandan neredeyse uyuyamadı.

Okulun ilk günü sabah altıda kalktı. Yumurta, kızarmış ekmek, mısır gevreği, portakal suyu ve kahveden oluşan sağlıklı bir kahvaltı yapıp ev arkadaşlarına bir demlik dolusu kahve bıraktı. Saat yedide giyinip hazırlanmış bir şekilde kahvaltı masasına oturdu, yedi otuzda tekrar odasına gidip bazı notlar aldı ve sekize çeyrek kala evden çıkıp okula doğru yürümeye başladı. Saat tam sekizde okuldaydı, öğrenciler sekiz otuzda okula geleceklerdi.

Doğruca sınıfına gitti, bir süre gergin bir halde sınıfın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra durup pencereden baktı. O sabah derse yirmi dört öğrencinin gelmesini bekliyordu. Sınıfta hepsine yetecek kadar sıra vardı ve öğretmen masası da ön tarafta duruyordu. İlk ders kompozisyondu, onlara yazı ödevi verecekti. Yaz tatilinden sonra derse konsantre olmalarının güç olacağını biliyordu. Bugün ders vereceği öğrenciler son sınıftaydı, bütün sonbahar üniversitelere gidip başvurularda bulunacaklardı. Ve Victoria onlar için referans mektubu yazacaktı. Geleceklerine etki edecek olması onu öğrencilerinin gözünde önemli bir duruma getiriyordu, derslerde ciddi ve dikkatli olmak zorundaydılar. Çocukların isimlerini biliyordu ve şimdi yüzlerini görecekti. Arkasından gelen bir ses duyduğunda boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

“Hücuma hazır mısın?” Dönüp bakınca ona doğru gelen gri saçlı bir kadın gördü. Üzerinde kot pantolonla, soluk renkli bir tişört vardı, ayağında da sandaletler. New York’ta sıcak bir gündü

ve o da tatilde gibi görünüyordu. Victoria şaşkın bakınca gülümsemi. Kısa, siyah keten bir etekle beyaz bol bir bluz giymişti ve ayağında düz pabuçlar vardı. Bol bluz iri göğüslerini gizliyor, kısa etekse dikkatleri bacaklarına çekiyordu. Amacı öğrencilerini baştan çıkarmak değil, onları eğitmekti.

“Merhaba,” dedi Victoria şaşkın. Kadını öğretmenler toplantısında görmüş, ancak tanışmamıştı ve hangi bölümde olduğunu hatırlayamıyordu, sormak da istemedi.

“Ben sosyal bilgilerdeyim. Yan sınıfta ders veriyor olacağım, yani çete savaşı başlatırlarsa, yardımına koşabilirim. Adım, Helen.” Gülümseyerek yanına gelip elini sıktı. Kırkly yaşlarının sonlarında, hemen hemen Victoria’nın annesi yaşlarında görünüyordu. Annesi elli yaşına girmişti. “Yirmi iki yıldır buradayım, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle. Çocuklar ve aileleri dışında buradaki insanlar iyidir. Tabii, hepsi aynı değil, ayrıcalıklı yaşamlarına rağmen bazıları harika çocuklardır.” O konuşurken zil çaldı ve kısa süre sonra merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Herkes koşuyor gibiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi aklına söyleyecek başka bir şey gelmeyen Victoria. Öğrenciler ve aileleri hakkındaki sözleri suçlayıcıydı. Zengin çocuklarla dolu bir okulda çalışan bir öğretmenin böyle bir tavır takınması tuhafına gitti.

“Öğrencilerimi seviyorum ama bazen gerçeklerle yüzleşmelerini sağlamak güç oluyor. Ailenin teknesi, uçağı, Hamptons’da evi varsa ve yaz tatillerini Güney Fransa’da geçiriyorsan, hayat senin için ne kadar gerçekçi olabilir? Bu çocuklar için hayat bundan ibaret. Dünyanın geri kalanının uğraştığı sorunlar onlara çok uzak. Onları gerçek dünyayla tanıştırmak bizim görevimiz. Bu her zaman kolay olmasa da, er ya da geç çoğuna dünyanın gerçeklerini anlatmayı başarıyoruz. Ancak ailelerine gerçekleri göstermek daha zor. Onlar için iş işten geçmiş oluyor, dünyanın geri kala-

nının nasıl yaşadığını bilmek istemiyorlar. Bunun kendi sorunları olmadığını düşünüyorlar fakat çocukların gerçekleri bilmeye ve seçim yapmaya hakkı var.”

Victoria kadının sözlerine hak verdi; bu çocukların yaşam tarzlarının dünyaya bakış açılarını nasıl etkileyeceği üzerine çok fazla düşünmemişti. Ama Helen'in çocuklara karşı hafif bir kırgınlığı ve kırgınlığı var gibiydi. Acaba onların ayrıcalıklı yaşamlarını kısıkanıyor muydu? O bunu düşünürken, ilk öğrenci sınıfa girdi ve Helen kendi sınıfına gitti.

İlk gelen öğrenci, Becki adında bir kızdı. Sarı saçları beline kadar iniyordu, üstünde pembe bir tişört, beyaz kot pantolon ve ayağında pahalı İtalyan marka sandaletler vardı. Genç kız, Victoria'nın hayatında gördüğü en güzel yüze ve en harika vücuda sahipti. Sınıfın ortasında bir sıraya oturdu, derse katılmaya fazla hevesli olmadığı anlaşıyordu ama arka sıralarda oturup dersten kaytaran dalgacı tiplerden de değildi. Victoria'ya bakıp gülümsedi. Rahat bir havası vardı, sanki tüm dünya avucunun içindeymişçesine kibirli ve kendinden emin görünüyordu. Son sınıf öğrencilerinin bu güvenli, ukala havasına alışkındı Victoria. Kızla aralarında sadece dört yaş fark vardı. Becki'nin kendinden emin hali bir anlığına içini ürpertse de, hemen sonra burada patron benim, diye anımsattı kendi kendine. Ayrıca öğrenciler onun yaşını bilmiyorlardı. Saygılarını kazanmak zorunda kalacağını hissetti.

Victoria bunları düşünürken, dört erkek öğrenci kapıdan neredeyse aynı anda itiş kakış sınıfa dalıp sıralara oturdu. Önce hepsi Becki'ye baktı, ardından da gözlerini merakla Victoria'ya çevirdiler. Sonra kahkahalar atarak konuşan bir grup kız geldi. Becki'ye merhaba dediler, oğlanları görmezden gelip Victoria'ya baktılar ve toplu halde arka taraftaki sıralara oturdular. Victoria için bu, dersi dinlemeyecekleri, birbirlerine notlar yazacakları, hatta ders sırasında mesaj çekecekleri anlamına geliyordu. Gözlerini on-

lardan ayırmamalıydı. Sonra başka kızlar, başka oğlanlar geldi; çoğu gruplar halinde, geride kalan birkaçı da tek başına sınıfa girdi. Nihayet on dakika sonra ilk ders başladı. Victoria yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara kendini tanıtip adını söyledi, tahtaya yazdı, sonra öğrencilerine döndü.

“Sırayla kendinizi tanıtmanızı istiyorum.” En sol sıranın önünde oturan bir kıızı işaret etti. “Senden başlayıp sırayla gidelim.” Ve öyle yaptılar. Hepsi teker teker isimlerini söyledi, o da masasındaki listeye bakıp kontrol etti. “İçinizde hangi üniversiteye başvuracağına karar veren var mı?” Sınıfın yarısından azı el kaldırdı. “Sen bize söylemek ister misin?” dedi arka sırada şimdiden sıkılmış görünen bir çocuğu işaret ederek. Victoria henüz bilmiyordu ama sorduğu öğrenci Becki’nin eski sevgisiydi, yaz başında ayrılmışlardı. Şimdi ikisi de kimseyle çıkmıyordu. Becki babasının Güney Fransa’daki yazlığından yeni dönmüştü ve Madison’daki çoğu öğrenci gibi onun da anne babası boşanmıştı.

Victoria’nın hangi üniversiteye başvuracağını sorduğu öğrenci peş peşe bir sürü okulu saydı. Harvard, Princeton, Yale, Stanford, Duke, Dartmouth ve belki MIT. Listesinde en iyi okulların hepsi vardı, Victoria doğru mu söylüyor yoksa dalga mı geçiyor anlayamadı. Henüz onları tanımıyor, karakterlerini bilmiyordu ama öğrenecekti.

“Miami’deki sirk kolejine ne oldu?” diye sordu ifadesiz bir yüzle ve tüm sınıf kahkaha attı. “Eğlenceli olabilir.”

“Kimya mühendisliği okuyup üstüne fizik yüksek lisansı yapmak istiyorum ya da tam tersi.”

“İngilizcen nasıl?” diye sordu Victoria. İngilizce kompozisyon dersinin manasız bir yük olduğunu düşünen öğrencilerden biri gibi görünüyordu. Fakat bu zorunlu dersti.

“O kadar iyi değil,” diye yanıtladı uysalca. “Fen derslerinde daha başarılıyım.”

“Peki, ya sizler?” diye sordu diğerlerine. “İngilizce kompozisyon dersinde nasılsınız?” Makul bir soruydu, ona dürüstçe yanıt verdiler. Bazıları nefret ettiğini, bazılarıysa başarılı olduğunu söyledi. Gerçekte nasıl olduklarını Victoria'nın şimdiden bilmesine imkân yoktu.

“Pekâlâ, şayet bu üniversitelere girmek istiyorsanız, ki çoğunuzun istediğini zannediyorum, İngilizceden yüksek notlar almanız gerekecek. Bu yıl bu konu üzerinde birlikte çalışalım. Yazma yeteneğinizi geliştirmek için buradayım. Üniversite başvuru yazılarınızda bunun size faydası olacaktır ve eğer isterseniz size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.” Victoria dersin amacını ilginç bir yöne çevirmiş ve öğrencilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Sıralarında doğrulup onu daha dikkatli dinlemeye başladılar.

Açık, net ve tutarlı yazmanın öneminden söz etti, süslü ve sıkıcı cümleler kullanmamalarını öğütledi, ilginç ve akıcı bir hikâyenin giriş, gelişme ve sonuç bölümlerinden oluşması gerektiğini anlattı. “Bu yıl birlikte eğleneceğimiz zamanlar da olacak. Yazmak ürkütücü ve sıkıcı olmak zorunda değil. Tabii, bazıları için zor bir iş, bunu biliyorum.” MIT'e gitmek isteyen oğlana baktı, İngilizce kompozisyon yazmanın ona göre olmadığı aşikârdı. “Yazılarına biraz mizah ekleyebilir, esprili cümleler katabilirsin. Dünyanın durumu hakkında sosyal yorumlar yazabilir ya da baştan sona kendi uydurduğun bir hikâyeyi anlatabilirsin. Başkalarının okumayı isteyeceği özel bir şeyler yazmaya çalış. Ama ne yazarsan yaz, sade ve anlaşılır olsun. Şimdi, anlattıklarım doğrultusunda, sizlerden okumaktan keyif alacağımız bir şeyler yazmanızı istiyorum.” Sonra arkasına döndü ve duvarı boydan boya kaplayan tahtaya hepsinin okuyabileceği büyüklükte kompozisyon konusunu yazdı: “Yaz Tatilim”. Öğrenciler hoşlanmamıştı, sızlanmaya başladılar. Victoria yeniden onlara döndü. “Sandığınız gibi değil, bu bir şaşırtmaca. Sizden hünerlerinizi göstermenizi bekliyorum.

İstediğim şey, benim Los Angeles'ta ailemle geçirdiğim tatil kadar sıkıcı olabilecek yaz tatiliniz değil. Ben geçirmeyi dilediğiniz, hayalinizdeki tatili yazmanızı istiyorum. Okuduğumda ben de öyle bir tatil geçirmiş olmayı dilemeliyim. Ve bana bunun nedenini yazınızda vermelisiniz. Neden o tatili isterdiniz?" Birinci tekil şahıs kullanarak bir kompozisyon ya da üçüncü tekil şahıs kullanarak bir hikâye yazabilirsiniz. Sizden gerçekten iyi şeyler çıkmasını bekliyorum. Uğraşırsanız, yapabileceğinizi biliyorum." Sonra gü-lümsedi ve beklemedikleri bir şey söyledi. "Sınıf çıkabilir." Bir an için öğrenciler ona baktılar, biraz şaşırmışlardı, ardından sevinç nidaları atarak yerlerinden kalkıp kapıya yöneldiler. Victoria bir kez masasına vurdu ve ödevin üç gün sonraki gelecek derse hazır olması gerektiğini söyledi. Bunu duyan çocuklar yine sızlanmaya başlayınca, "Uzun olmak zorunda değil," diye yatıştırdı Victoria.

"Ben Fas'ta bir genelevde geçirmek isterdim tatilimi," dedi oğ-lanlardan biri ve bu saygısızlığına hepsi güldü. Öğretmeniyle dalga geçmek her yaştaki çocuğun hoşuna giderdi. Bir erkek öğrencisi-nin böyle bir şey söylemesi Victoria'nın aklının alabileceği bir şey değildi fakat tepki vermedi. Bu yaştaki çocuklar yetişkinleri şoke etmekten zevk alırdı. Oğlana bunu başardığını hissettirmedi.

"Bu işe yarayabilir," dedi Victoria soğukkanlılıkla, "eğer yaz-dıklarına beni inandırabilirsen. İnandıramazsan, şansına küs. Önemli olan nokta bu. Sana inanmamı sağla, ilgimi çek, karakterlerine ya da beni kendine âşık et. Yazmanın amacı okuyucuyu yazdıklarının gerçek olduğuna ikna etmektir. Bunu yapabilmek için, önce senin buna inanman gerek. İyi eğlenceler," dedi ve sonra öğrenciler sınıfı boşalttı.

Victoria'nın bir sonraki dersi boştu, masasına oturup bazı not-lar almaya başladığı sırda yan sınıfın öğretmeni Helen yeniden yanına geldi. Victoria'nın her yaptığıyla ilgileniyor görünüyordu. Doğum izninde olan öğretmen Carla Bernini, onun en yakın ar-

kadaşıydı. Acaba yokluğunda, arkadaşının sınıfını korumaya ya da göz kulak olmaya mı çalışıyordu?

“Nasıl gitti?” diye sordu sıralardan birine oturarak.

“Sanırım, gayet iyi,” dedi Victoria samimiyetle. “Bana bir şey fırlatmadılar, üstüme işaret fişegi ya da koku bombası atmadılar. Ben de bugünlük dersi kısa kestim, daima işe yarar.” Bunu öğrenci eğitimi programında öğrenmişti. Oturup saatlerce yazı yazmayı anlatmanın anlamı yoktu. Ne kadar zor ve ürkütücü görünürse görünsün, tek yol yazmaya başlamalarıydı. “Onlara kolay bir ödev verdim. Bu sayede neler yapabildiklerini göreceğim.”

“Başka bir öğretmenin yerini almak güç olmalı,” dedi Helen gelişigüzel.

“Bunu düşünmemeye çalışıyorum,” dedi Victoria omuz silke- rek. “Hepimizin bir tarzı var.”

“Seninki ne?” diye sordu Helen ilgiyle, sanki onunla mülakat yapıyormuşçasına.

“Henüz bilmiyorum. Bugün ilk günüm. Mayısta mezun oldum.”

“Ya! Çok gergin olmalısın. Sen gerçekten büyük ve cesur bir kızsın.” Ses tonu Victoria’ya birden babasını anımsatmıştı ama üstünde durmadı. İlk dersinde iyi bir iş çıkardığını biliyordu. Her ne sebepten olursa olsun, Helen istediği kadar onu sorgulayabilirdi. Victoria sadece öğrencilere değil, öğretmenlere de kendini kanıtlamak zorunda olduğunu biliyordu. Neyse ki şu ana dek her şey yolunda gitmişti.

Victoria’nın bir sonraki dersi, diğer son sınıf öğrencileriyleydi ve bu kez birkaçı sınıfa epeyce gecikti.

Onlara ilkinden farklı bir ödev verdi: “Büyüdüğümde ne olmak istiyorum ve neden?”

“Yazı konusu üzerine ciddi biçimde düşünmenizi istiyorum. Ve okurken size saygı duymak, hayran kalmak istiyorum. Beni güldürebilirsiniz. Cenaze levazımatçısı ya da ölü mumyalayıcısı

olmak istemiyorsanız, hafif bir yazı yazın. Gülmek istiyorum.” Ve ikinci sınıf da dışarı çıktı. İki grupta da dersini bitirmiş ve tüm son sınıf öğrencileriyle tanışmıştı. Hepsi iyi çocuklara benziyordu, ona sıkıntı vermemişlerdi. Ama isterlerse, bunu yapabileceklerini biliyordu, çünkü çok gençti. Henüz bir bağ kuramamışlardı ama bunun için daha erkendi. Zamanla oluşacağını umut ediyordu. Gösterecekleri saygının kendisine bağlı olduğunu biliyordu. Saygı duymalarını sağlamak onun göreviydi.

Helen ile birkaç dakika daha konuştular, ardından ikisi de eşyalarını toplayıp sınıflarından ayrıldı. Victoria gidip posta kutusunu kontrol etti, sonra öğretmenler odasında oturup okul müdürü ve öğrenci başkanıyla yaptığı görüşmelerde aldığı notları inceledi. Çoğu okul kurallarıyla ilgili yapılması gereken birkaç duyuru vardı. Öğleden sonra Victoria İngilizce bölümünün toplantısına katıldı ve bitiminde okuldan ayrıldı. Eve kadar yürümesi on dakika sürdü, işine bu kadar yakın oturuyor olmak hoştu. Her gün okula yürüyerek gidip gelecekti.

Eve döndüğünde herkes ona gününün nasıl geçtiğini sordu. Üçü de evdeydi.

“Mükemmel diyebilirim,” dedi Victoria neşeyle. Bir saat sonra Gracie arayıp aynı soruyu sordu, Victoria ona da aynı yanıtı verdi. İlk günü çok iyi geçmiş, çocukları çok sevmişti. Aileleriyle dünyayı dolaşmış, pek çok yer gezmiş, pek çok şey biliyor olabilirlerdi, ama hâlâ masum ve sevimli bir yanları vardı. Victoria öğrencilerinin mantıklı düşünmeyi öğrenmelerini, sağduyularını kullanmalarını ve her nerede ise arzuladıkları hayata ulaşmalarını istiyordu. Ona göre görevi, bu okulda ya da bir başkasında dünyanın kapılarını onlara açmaktı. Ve çok, çok kapı açmak istiyordu. Başlamışlardı.

10. Bölüm

Victoria ertesi gün ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileriyle tanıştı. Son sınıflardan çok daha zorlu çıktıklarını görünce şaşırdı. Üçüncü sınıf öğrencileri o yıl görecekleri ağır ders yükü nedeniyle şimdiden strese girmişlerdi, üniversite başvurularında bu yılki notları diğerlerinden çok daha önemli bir yer tutuyordu ve Victoria'nın fazla ödev vermesinden korkuyorlardı. İkinci sınıf öğrencileriye aksi, huysuz, hatta neredeyse saldırganlardı. En zoruydu on beş yaşındaki kızlara öğretmenlik yapmaktı. Akranlarının çoğundan daha uysal ve nazik olan Gracie'yi ayrı tutarsa, Victoria da dahil olmak üzere kimsenin sevmediği bir yaştı bu. Çirkin, edepsiz bir mizaçları vardı; o gün Victoria iki kızın sınıftan çıkarken kilosunu hakkında konuştuklarını duydu ve zaten duyması için özellikle yüksek sesle konuşuyorlardı. Bunun sadece iki şımarık çocuğun sinir bozucu, uygunsuz lakırdıları olduğunu düşünmeye çalıştı ama duydukları yüreğine bıçak gibi saplanmıştı. Kızlardan biri ondan 'şişko' diye bahsediyor, diğeryse giydiği elbise içinde tank gibi görüldüğünü söylüyordu. O akşam eve gidince elbisesini çıkarıp kimsesizler derneğine vereceği kıyafetlerin arasına koydu. Bir daha asla o elbisenin içinde kendini rahat

hissetmeyeceğini biliyordu. Ardından mutfağa gitti, birinin yarım bıraktığı ve tadını sevmediği Ben&Jerry's dondurmasını bitirdi.

"Kötü bir gündü, ha?" dedi Harlan eve geldikten sonra yaptığı kahveden ona da bir fincan uzatırken.

"Evet, öyle sayılır. İkinci sınıftaki kızlar çok terbiyesiz olabiliyor. Bugün ilk kez ikinci sınıf öğrencilerimle tanıştım. Mutfakta kahvesini yudumlayıp eve gelirken aldığı çikolatalı keki yerken gerçekten mutsuz görünüyordu.

"Bu kadar genç olup, kendi yaşına bu kadar yakın lise öğrencilerine öğretmenlik yapmak çok güç olmalı," dedi anlayışlı bir edayla.

"Galiba öyle. Aslında, son sınıftakiler oldukça iyi. En fenaları küçükler. Çok küstahlar. Üçüncü sınıf öğrencileriye, üniversiteden önceki en önemli yılları bu yıl olduğundan korku ve endişe içindeler, üzerlerinde hem ailelerinin hem de bizim baskımızı hissediyorlar."

"Yerinde olmak istemezdim," dedi Harlan hüznle gülümseyerek. "Çocuklarla baş etmek zordur. Otuzuyla birden başa çıkmaya çalışmak yorucu olsa gerek."

"Henüz fazla tecrübem yok," dedi Victoria, "ama seveceğimi düşünüyorum. Staj yaparken keyif almıştım, gerçi o zaman birinci sınıf öğrencilerine ders vermiştim. Şimdiye durum çok farklı ve bunlar üst tabakadan çocuklar. Chicago'daki öğrencilerimden çok daha fazla bilgililer. Bütün enerjimi ve dikkatimi vermek zorundayım. Derslerimi dinlemeleri için dersi ilginç bir hale getirmeliyim. O yaştaki çocuklar en ufak bir hatayı bile affetmiyor."

"Tehlikeli görünüyorlar," dedi Harlan ürpermiş gibi yaparak.

Victoria kahkaha atıp, "O kadar da kötü değiller," diyerek öğrencilerini savundu. "Onlar sadece çocuk."

Ancak ertesi gün yeniden son sınıf öğrencileriyle karşılaştığında, Harlan'a hak verme isteği doğdu içinde. İki grubun da yazı

ödevlerini vermesini bekliyordu. Oysa her iki grubun da yarısından fazlası ödevlerini yapmamıştı. Victoria hayal kırıklığına uğradı.

“Yapmamanın bir nedeni var mı?” diye sordu Becki Adams’a.

“Diğer derslerden de bir sürü ödev vardı, onları yaptım,” diye yanıtladı Becki omuz silkerek. Yanında oturan kız güldü.

“Sana bunun zorunlu İngilizce dersi olduğunu hatırlatmak isterim. Bu dönem İngilizce notun bu derste ne yaptığına bağlı olacak.”

“Evet, her neyse,” dedi Becki ve ardından yanındaki kıza dönüp bir şeyler fısıldadı. Onun hakkında konuştuklarını belli edencesine kız başını kaldırıp yüzüne baktı. Victoria soğukkanlılığını korumaya gayret ederek kâğıtları topladı ve ödevlerini yapan öğrencilere teşekkür etti.

“Ödevlerini yapmayanlar,” dedi sakın bir sesle, “pazartesiye kadar vaktiniz var. Ve bugünden itibaren, verdiğim ödevleri zamanında teslim etmenizi istiyorum.” Sınıfın yarısından çoğu ödevini yapmadığından, hafta sonu için yeni bir ödev veremeyecekti.

O derste kompozisyon yazmanın önemini ve etkisini anlattı, bazı örnekler dağıtıp açıklamalar yaptı ve neden bu konuda çalıştıklarından söz etti. Bu kez hiç kimse onu dinlemedi. Arka sıradaki iki kızın kulağında iPod vardı, üç oğlan aralarında özel bir şakaya gülüyor, birkaç kız birbirlerine notlar veriyor, Becki ise BlackBerry’sini çıkarmış mesaj yazıyordu. Victoria kendini adeta tokat yemiş gibi hissetti, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Aralarında yalnızca beş yaş fark vardı ama bunlar şımarık, küçük çocuklar gibi davranıyorlardı.

“Burada bir sorun mu yaşıyoruz?” diye sordu yavaşça. “Bu derse dikkatinizi vermek zorunda olmadığınızı mı düşünüyorsunuz? Nezaketen de olsa? Notlarınız hiç umurunuzda değil mi? Son sınıf öğrencisi olduğunuzu ve üniversite başvurularına geçen yılki not çizelgelerinizin eklendiğini biliyorum, ama bu dersten ba-

şarısız olmanız hiç hoş karşılanmayacaktır ve bu da sizi istediğiniz okula girmekten alıkoyabilir.”

“Siz, Bayan Bernini geri dönene kadar geçici öğretmenlik yapıyorsunuz,” dedi arka sıradan bir oğlan.

“Bayan Bernini bu yıl geri dönmeyecek. Bu sizler için de benim için de kötü bir haber olabilir ya da isterseniz bu durumu lehinize çevirebilirsiniz. Size bağlı. Dersime çalışmamayı, verdiğim ödevleri yapmamayı tercih ederseniz, bu sizin bileceğiniz iş. Müdüre kendiniz açıklarsanız. Tabii, ailelerinize de. Aslında çok basit; çalışacaksınız ve iyi notlar alacaksınız. Çalışmaz ve ödevlerinizi yapmazsanız, kalırsınız. Eminim, Bayan Bernini de olaya böyle bakıyordu,” dedi Victoria, Becki’nin yanına gidip BlackBerry’sini alarak.

“Bunu yapamazsınız! Anneme mesaj yazıyordum!” diye yakındı kız öfkeyle.

“Dersten sonra yaz. Şayet acil bir durum varsa, izin alıp dışarı çık. Benim dersimde mesaj yazamazsın. Bu senin için de geçerli,” dedi, aslında Becki ile mesajlaşan ikinci sıradaki kızı işaret ederek. “Şunu iyice aklınıza sokun, dersimde BlackBerry, cep telefonu ve iPod görmek istemiyorum. Mesajlaşmak yok. İngilizce kompozisyon dersi için buradayız.” Öğrenciler etkilenmiş görünmüyorlardı, o konuşurken zil çaldı ve hepsi ayağa kalktı. İzin vermesini beklemeden sınıftan çıkıp gittiler. Victoria’nın ciddi biçimde cesareti kırılmıştı, topladığı ödevleri çantasına koydu. Diğer son sınıf öğrencileriyle olan ikinci dersi de moral bozucu ve sıkıntılı geçti. Ciddiye alınmayacak, önemsenmeyecek ve küstahça davranılacak bir öğretmen olarak görülüyordu.

Ona aldırış edilmemesi, sözünün dinlenmemesi için son sınıf öğrencilerine bir bildiri gönderilmişti sanki. Dersten sonra Helen sınıfa geldiğinde, neredeyse ağlamak üzereydi. Çantasını kapatıp hüznle ona baktı.

“Kötü bir gün mü?” diye sordu anlayışlı bir sesle. Victoria o

ana kadar Helen ile dost olup olmadıklarından emin değildi ama kadın samimi görünüyordu.

“Pek harika sayılmaz.” İçini çekerek çantasını eline aldı.

“Seni yenilgiye uğratmadan önce onları kontrol altına almalısın. Son sınıftakiler yoldan çıkarsa çok çirkinleşebilirler. Üçüncü sınıftakiler büyük stres altında, ikinci sınıftakiler daha küçük. Birinci sınıf öğrencileriye bebek sayılır, ilk dönem öğretmenlerden ödleri kopar, idare etmek kolaydır.” Kadın onları gayet iyi tanımıştı, Victoria gülümsedi.

“Bayan Bernini'nin birinci sınıflara ders vermemesi çok kötü. Üstelik benim iki son sınıfım var.”

“İzin verirsen seni kolayca hezimete uğratırlar,” diye uyardı Helen. “Canlarına okumalısın. İyi davranmaya, arkadaş olmaya çalışma. Çok gençsin. Madison'daki çocuklar harika olabilirler, çoğu zekidir ama bazıları çıkarcıdır ve tüm dünyayı kendilerinin sanırlar. Dikkat etmezsen seni paspas gibi çiğnerler, tabii aileleri de. Onlara yumuşak davranma. Bana güven. Sert ve acımasız olmalısın.” Helen'in yüz ifadesi çok ciddiye.

“Galiba haklısın. Verdiğim ödevi sınıfın yarısından daha azı yapmış ve ders boyunca mesaj yazıp iPod dinlediler. Beni hiç takmadılar.” Helen bu durumun genç bir öğretmen için ne kadar güç olduğunu biliyordu, bir zamanlar o da bu yollardan geçmişti.

“Sert olmalısın,” diye tekrar etti, Victoria'nın peşinden sınıftan çıkıp sınıfına doğru yürürken. “Uzun ödevler ver, onları zorla, ödevini yapmayana F ver. Çalışmayanı, sözünü dinlemeyeni dersten kov. Telefonlarını ellerinden al. Bu akıllarını başlarına getirir.” Victoria hafifçe başını sallayarak onayladı. Böyle davranmaktan nefret etse de Helen haklıydı. Ve hafta sonunda bu baş belalarını unut. Kendin için güzel bir şeyler yap,” dedi anaç bir tavırla. “Ve pazartesi günü onların canlarına oku. Sözümü dinle, onları ancak böyle yola getirebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Victoria gülümseyerek. “İyi hafta sonları.” Helen’in tavsiyeleri onu memnun etmişti ve şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

“Sana da!” dedi Helen ve eşyalarını almak için sınıfına girdi.

Okuldan eve yürürken Victoria’nın canı sıkındı. Ders verdiği her iki son sınıfla da tam bir başarısızlığa uğramış, ikinci ve üçüncü sınıflarla da işler umduğu gibi gitmemişti. Neredeyse neden öğretmen olmak istediğini sorgulamaya başlayacaktı. Hayallerinin peşinden giden idealist bir insandı ama bunlar başarılı olmasına yetmemişti. İlk haftası kötü sonlanmıştı; Helen’in söylediği gibi onları kontrol altına alamamaktan, her şeyin daha kötüye gitmesinden korkuyordu. Bu düşünceler içinde yürürken, akşam yemek için bir şeyler almak üzere yol üzerinde bir yere girdi; üç dilim pizza, yarımşar litrelik üç çeşit Haagen-Dazs dondurması ve bir paket Oreo kurabiyesi aldı. Sorunlarının çözümünün bu olmadığını biliyordu ama hiç değilse yemek onu rahatlatırdı. Eve dönünce pizzayı fırına koydu ve önce çikolatalı dondurmayı açtı. Yarıya yakını yemişti ki, Bunny spordan döndü. Victoria tüm hafta boyunca onunla beraber spora gitmeyi planlamış, ancak anlatacağı derslere hazırlanmaktan buna vakit bulamamıştı. Geceleri de çok yorgun oluyordu. Dondurma yediğini gören Bunny onu eleştirmede ama Victoria yine de kendini suçlu hissetti ve kutunun kapağını kapatıp diğerleriyle birlikte buzluğa kaldırdı.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordu Bunny kibarca, Victoria’nın üzgün görüldüğünü düşünerek.

“Zor. Çocuklar baş belası ve ben de yeniyim.”

“Üzüldüm. Hafta sonu eğlenceli bir şeyler yap. Hava harika olacak. Ben Boston’a gidiyorum, Bill Julie’de kalacak ve sanırım Harlan da Fire Island’a gidecek. Daire tamamen sana kalıyor.” Bu kendini keyifsiz, yalnız hisseden ve evini özleyen Victoria için güzel bir haber değildi. Gracie’yi özlemişti.

Bunny Boston uçağına yetişmek için evden ayrıldıktan sonra Victoria pizzasını yedi, ardından kardeşiyle konuşmak için evi aradı. Telefonu açan annesi hatınnı sordu, Victoria iyi olduğunu söyledi ve sonra telefonu babası aldı.

“Pes edip eve dönmeye hazır mısın?” diye sordu içten bir kahkaha atarak. Victoria hislerini ona itiraf etmeyecekti tabii, ama neredeyse havlu atma noktasına gelmişti. Derslerinin tam bir fiyaskoyla sonuçlandığını görmüş ve düpedüz yetersiz kaldığı hissine kapılmıştı. Şimdiyse babasının sözü onu sarsıp kendine getirmişti. Hayır, pes etmeyecekti.

“Henüz değil, baba,” dedi sesinin hissettiğinden mutlu çıkmasına gayret ederek. Sonra kardeşi telefonu aldığıında gözyaşlarına boğulmamak için kendini güç tuttu, onu gerçekten çok özlüyordu. Hiç arkadaşının olmadığı bu yeni şehirde, boş bir dairede yapayalnız kalmıştı.

Uzun süre konuştular. Gracie ona okulda neler yaptığını anlattı, öğretmenlerinden, derslerinden bahsetti ve hoşlandığı yeni bir çocuk olduğunu söyledi, üçüncü sınıf öğrencisiydi. Gracie’nin hayatında daima yeni bir erkek oluyor, ablasının hayatındaysa kimse olmuyordu. Victoria uzun zamandır kendisini bu kadar kötü hissetmemişti, kendine acıyordu. Yine de kardeşine ne kadar berbat bir hafta geçirdiğinden hiç söz etmedi. Telefonu kapattıktan sonra, Victoria buzluktan vanilyalı dondurmayı alıp odasına gitti, televizyonu açtı ve kıyafetleriyle yatağı uzandı. Bir film kanalı açıp dondurmasını yiyerek film izledi ve sonunda boş dondurma kutusuna bakınca kendini suçlu hissetti. Bu onun akşam yemeğı olmuştu. Orada yatıyorken bile kalçalarının büyüdüğünü hissedebiliyordu. Birdenbire kendinden feci şekilde tiksindi. Kalkıp pijamalarını giydi ve yatağına girip yorganı başına kadar çekti. Ertesi sabaha kadar deliksiz uyudu.

Cumartesi sabahı, önceki gece işlediğı kabahati telafi etmek

için Central Park'ta uzun bir yürüyüş yaptı, havuzun etrafında bir süre koştu. Hava muhteşemdi, birlikte yürüyüşe çıkmış çiftleri görünce hayatında bir erkek olmamasına üzüldü. Etrafına bakındı, sanki ondan başka herkesin bir sevgilisi vardı, tuhaf olan her zamanki gibi oydu. Parkın çıkışına doğru koşarken ağlamaya başladı, sonra koşmayı bırakıp ayağında koşu ayakkabıları, üzerinde tişörtü ve spor şortuyla eve kadar yürüdü. Akşam dondurma yemeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Sözünü tutmaya niyetliydi. Evde tek başına oturup dondurma yemeden bir film daha izledi. Dondurma yerine Oreo kurabiyelerini yedi.

Pazar gününü, ödevlerini yapan son sınıf öğrencilerinin kâğıtlarını kontrol etmekle geçirdi. Yaratıcılıkları onu hayrete düşürmüştü. İçlerinden bazıları gerçekten yetenekliydi, yazdıkları kompozisyonlar çok başarılıydı. Victoria etkilenmişti ve pazartesi sabahı ilk derste bunu onlara söyledi. Çocuklar ilgisiz sıralarında yayılarak oturuyorlardı. En az onunun masasında Blackberry vardı. Victoria sınıfı dolaşarak hepsini teker teker topladı ve götürüp masasına koydu. Tepki veren öğrencileri, dersten sonra telefonlarını alabileceklerini söyleyerek yatıştırdı. Gelen mesajlarla Blackberrylerin birçoğu masasının üstünde titreşmeye başlamıştı bile.

Ardından yazdıkları kompozisyonları beğendiğini söyleyip onları övdü, bu öğrencileri memnun etti ve sonra Victoria geri kalan ödevleri topladı. Uzun boylu, yakışıklı iki oğlan dışında hepsi ödevlerini yapmıştı. Ödevi yapmadıklarını söylerken iki çocuk da alaycı ve ukala bir tavır içindeydi.

“Ne oldu? Ödevinizi köpek mi yedi?” diye sordu Victoria sakince.

“Hayır,” dedi, adı Mike MacDuff olan oğlan. “Hafta sonu Hamptons’a gittik, cumartesi günü babamla tenis, pazar da golf oynadık. Cumartesi akşamıysa bir randevum vardı.”

“Senin adına sevindim, Mike. Hamptons’a hiç gitmedim ama harika bir yer olduğunu duydum. Güzel bir hafta sonu geçirmene memnun oldum. Ama ödevini yapmadığın için sana F veriyorum.” Sonra Mike’in suratını asmasına aldırmadan dikkatini sınıfın geri kalanına çevirdi ve okumalarını istediği kısa bir hikâyenin kopyalarını dağıttı. Mike’in yanında oturan çocuk kendisinin de F aldığını anladığından huzursuz görünüyordu.

Victoria öğrencilere hikâyeyi okutup üzerinde düşünmelerini ve fikirlerini söylemelerini istedi. Güzel bir öyküydü, sınıftaki herkesin hoşuna gitti, bu kez dikkatlerini daha fazla derse verdiler. Victoria sınıfından memnun kaldı ve kendini daha iyi hissetmeye başladı. Becki bile hikâyeyle ilgili yorumlar yapıp derse katıldı. Ders sonunda Mike masasının yanına gelip boğuk bir sesle ödevini yaparsa, notunu değiştirip değiştirmeyeceğini sordu.

“Bu sefer olmaz, Mike,” dedi Victoria hoş bir şekilde, kendini canavar gibi hissediyordu. Fakat Helen’in uyarısı aklındaydı; yaptıkları yanlışın yanlarına kâr kalmasına izin veremezdi. Diğerlerine ders olması için ilk ödevi yapmaya zahmet etmeyen Mike’ı ve diğer çocuğu cezalandırması gerekiyordu.

“Lanet olsun!” dedi Mike yüksek sesle sınıftan çıkarken ve arkasından kapıyı çarptı. Victoria rahatsız olmuş görünmüyordu, az sonra başlayacak olan dersin hazırlıklarına başladı.

İlk sınıftan daha zorluydu. Kız öğrencilerden biri Victoria ile dalga geçmeye ve onu küçük düşürmeye kararlı görünüyordu. Daha ders başlamadan, kilolu kadınlar konusunda birkaç yorum yaptı. Victoria kızın sözlerini duymazdan geldi. Adı Sally Fritz idi. Saçları koyu kırmızıydı, yüzü çilliydi ve sağ elinin üstünde bir yıldız dövmesi vardı.

“Her neyse, siz hangi okuldan mezunsunuz?” diye sordu kaba bir tavırla, ders başladıktan sonra Victoria’nın sözünü keserek.

“Northwestern. Oraya başvurmayı düşünür müsün?”

“Yok, canım,” dedi Sally yüksek sesle. “Orası çok soğuk.”

“Evet, öyle ama ben orayı çok sevdim. Çok iyi bir okul, insan zamanla havaya da alışıyor.”

“Ben Kaliforniya ya da Teksas’ta okuyacağım.”

Victoria başıyla onayladı. “Ben Los Angelesliyim. Kaliforniya’da harika üniversiteler var,” dedi tatlı bir sesle.

“Ağabeyim Stanford’da okudu,” diye devam etti Sally, sınıfta değillermiş gibi. Ne ders ne de diğer öğrenciler umurundaydı. Çok küstah bir kızdı. Daha sonra Victoria derse devam etti ve öbür sınıfa verdiği kısa hikâyeyi onlara da dağıttı. Bu sınıf daha canlı, daha katılımcıydı; Victoria’ya sıkıntı verme ve güçlük çıkarma isteklerine rağmen derste hikâyeye ilgili ilginç tartışmalar yaşandı ve hemen hepsi görüşlerini söyledi. Sınıf dağılırken bazılarının hâlâ hikâye üzerinde tartışıyor olmaları Victoria’yı memnun etti. Mantıklı konuştukları takdirde öğrencilerin itiraz etmelerine, hatta onunla tartışmalarına karşı değildi. Öğretmenliğinin amacı, bildikleri ve inandıkları şeyleri sorgulamalarını sağlamaktı. Onlara verdiği kısa hikâye bunu yapmasına yardım etmişti. Bu Victoria için büyük bir başarıydı. Ödevleri okumak üzere öğretmenler odasına giderken Helen’in sınıfına uğradı.

“Geçen gün verdiğin tüyo için teşekkürler,” dedi çekingen bir sesle. “Yardıma oldu.”

“Canlarına okudun mu?”

Victoria güldü. “Bunu yaptığımı sanmıyorum ama ödevini yapmayan iki öğrenciye F verdim.” Okulun daha ikinci haftasında bu kadar zorlanacağını tahmin etmemiştir.

“Bu bir başlangıç,” dedi Helen gülümseyerek. “Seninle gurur duyuyorum. Diğerlerine örnek olacaktır.”

“Olduğunu düşünüyorum. Bütün iPod ve Blackberry’leri topluyorum.”

“Bundan nefret ederler,” dedi Helen. “Seni dinlemektense

mesaj çekmeyi yeğliyorlar, daha eğlenceli geliyor.” Gülüştüler. “Hafta sonun iyi geçti mi?”

“Fena değil. Cumartesi parka gittim, pazar ödevleri okudum.” Ayrıca iki kutu dondurma, pizza ve bir paket kurabiye yemişti ama bundan söz etmedi. Ne kadar keyifsiz olduğunun bir göstergesiydi bu. Yemeyeceğine dair kendine söz verse bile, mutsuz olduğunda daima çok yerdi. Pek yakında yeniden gardırobundaki kırk dört ve kırk altı beden kıyafetleri giymeye başlayacağını hissedebiliyordu. Kırk dört beden tüm giysilerini getirmişti. Kırk altıya çıkmak istemiyordu ama böyle devam ederse bu sonuç kaçınılmazdı. Tekrar diyete başlamalıydı. Bu durum üstünden hiçbir zaman inemeyeceği bir atlıkarınca gibiydi. Kilo almayacağına dair kendine verdiği söze ve kararlılığına rağmen; arkadaşı, sevgilisi, sosyal hayatı olmadığı ve işinde kendini güvensiz hissettiği için New York’ta şişmanlama riski yüksekti. Asla uzun sürmüyordu. Bir kriz baş gösterdi mi hemen dondurmaya, kurabiyeye ve pizzaya saldırıyordu. Hafta sonu üçüne birden saldırmıştı. İş çıkırından çıkmadan kendini kontrol etmeli, duruma derhal el koymalıydı.

Helen onun yalnız olduğunu sezmişti, çok genç, masum ve iyi bir kıza benzediğini düşünüyordu. “Belki, gelecek hafta sonu birlikte sinemaya gidebiliriz ya da parkta bir konsere,” diye teklif etti.

“Çok isterim,” dedi Victoria memnuniyetle. Birden kendini oraya yeni gelmiş gibi hissetti; öyleydi zaten. Ayrıca okulun en genç öğretmeni idi. Helen annesi yaşındaydı ama Victoria’dan hoşlanmıştı. Akıllı bir kız olduğunu, kendini işine adanmış ve en iyi şekilde yapmaya gayret ettiğini düşünüyordu. Henüz toy ve saftı ama zamanla alışacağına, bu işin nasıl yapılması gerektiğini öğreneceğine inanıyordu. İlk başlarda, özellikle büyük yaşlardaki çocuklarla baş etmek her öğretmene zor gelirdi. En zoru da lise öğrencileriydi fakat kontrolü sağlayabilirse Victoria onlarla başa

çıkabilecek gibi görünüyordu. “Öğretmenler odasına mı gidiyorsun?” diye sordu Helen’e umutla.

“Bir dersim daha var. Daha sonra yanına gelirim.” Victoria başıyla onayladı ve koridordan yürüyerek öğretmenler odasına gitti. Bomboştı. Herkes yemeğe gitmişti, o ise öğle yemeğini atlamaya niyetliydi. Çantasında bir elma getirmişti, kendine verdiği sözden dönmemeye kararlıydı. Kâğıtları okurken bir yandan da elmasını yedi. Kompozisyonlar yine şaşırtıcı derecede iyiydi. Bazı öğrencileri gerçekten parlak bir zekâyâ sahipti. Victoria da onlara bir şeyler öğretebilecek ve yıl boyunca derse ilgilerini çekebilecek kadar zeki olmayı diledi. Kendinden hiç emin değildi. Bir sınıf dolusu bilinçli insanla karşı karşıya kalmak tahmin ettiğinden daha zordu ve onları yola getirmek için disiplinden fazlası gerekecekti. Helen bazı yararlı öneriler vermiş ve Carla Bernini doğum iznine ayrılmadan önce ders programını hazırlamıştı ama Victoria çocukların ilgisini sürekli yüksek tutmak ve kendilerini derse verebilmelerini sağlamak için derslerine canlılık ve heyecan katması gerektiğini biliyordu. En korktuğu şey, bunu başaramamaktı. İşinde iyi olmayı her şeyden daha çok istiyordu. Yaptığı işe karşılık azıcık maaş alması umurunda değildi, bu onun mesleğiymiş ve öğrencilerin yıllarca hatırlayacağı türde çok iyi bir öğretmen olmak istiyordu. Başarıp başaramayacağı hakkında hiç fikri yoktu fakat elinden geleni yapıyordu. Ve bu daha sadece bir başlangıçtı. Ders yılı yeni başlamıştı.

Sonraki iki hafta, Victoria öğrencilerinin ilgisini devamlı canlı tutmaya gayret etti. Cep telefonlarıyla BlackBerry'leri topladı, onlara zor ödevler verdi. Bir gün ikinci sınıf öğrencilerinin sıkılıp huzursuzluk çıkaracağını anlayınca onları civarda yürüyüşe çıkardı ve gördükleri hakkında bir kompozisyon yazmalarını istedi. Elinden geldiğince yaratıcı fikirler üretmeye ve ders verdiği tüm öğrencilerini tanımaya çalışıyordu. İki ayın sonunda bazılarının

onu sevdiğini düşünmeye başladı. Hafta sonları da işini bırakmıyor, onlara sunabileceği yeni fikirler, yeni kitaplar, yeni projeler üzerinde uzun uzun kafa yoruyordu. Arada sırada beklenmedik bir zamanda sınav yaparak onları şaşırtıyordu. Dersleri kesinlikle sıkıcı geçmiyordu. Kasım ayının sonlarında, istediği yere vardığını ve çocukların saygısını kazandığını hissetmeye başladı. Elbette, öğrencilerin hepsi ondan hoşlanmıyordu ama en azından onu dinliyor ve sorularını yanıtlıyorlardı. Şükran Günü tatili için eve dönmek üzere uçağa bindiğinde, başarmış olmanın getirdiği bir memnuniyet duygusu vardı içinde ve bu duygu Gracie ile birlikte havaalanında onu karşılamaya gelen anne babasını görene dek devam etti. Gracie sevinçle kendini ablasının kollarına atarken babası şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Vay! New York’taki dondurmalar lezzetli olmalı,” dedi kocaman sırtaarak. Annesi ise kocasının yorumundan değil ama kızının görünümünden dolayı kederli görünüyordu. Geceleri ve hafta sonları kâğıtları okurken, anlatacağı derslere hazırlanırken Victoria farkına varmadan verdiği kiloların hepsini geri almıştı. Uzun zamandır Çin yemeği ve çikolatalı *milkshake* ile besleniyordu. Uygulamak istediği diyeteye başlayamamıştı bile. Tüm dik-kati dersleriyle öğrencileri üzerinde yoğunlaşmış, kendisiyle hiç ilgilenememişti. Rahatlatacak, enerji ve güç verecek bütün zararlı gıdaları yiyip durmuştu.

“Sanırım öyle, baba,” dedi belli belirsiz.

“Neden haşlama balıkla, buharda sebze pişirmiyorsun, canım?” diye sordu annesi. Victoria şaşkıncı, üç aylık ayrılıktan sonra onu ilk gördüklerinde düşünebildikleri tek şey kilosuydu. Gracie ise ablasına bakıp gülümsedi. Kilosu umurunda değildi, onu her haliyle seviyordu. Yeniden birlikte olmanın verdiği mutlulukla iki kardeş kol kola bagajı teslim almak için yürüdüler.

Şükran Günü’nde Victoria annesinin hindi pişirmesine yardım

etti; daha sonra sofrada mucizevi şekilde babasından herhangi bir olumsuz eleştiri gelmeyince onlarla birlikte geçirdiği günden ve beraber yedikleri yemekten keyif aldı. Yumuşak, sıcak bir hava vardı, yemekten sonra arka bahçede oturdular, annesi öğretmenliğin nasıl gittiğini sordu.

“İşini seviyor musun?” Kızının öğretmen olmak istemesi onu hâla şaşırtıyordu.

“Seviyorum.” Victoria kardeşine bakıp güldü. “Ama ikinci sınıf öğrencilerim korkunç. Hepsi senin gibi küçük birer canavar. Beni dinlemeleri için sürekli iPod’larını toplamak zorunda kalıyorum.”

“Neden onlara şarkı sözü yazdırmıyorsun?” diye önerdi Gracie, şaşkın bir ifadeyle ona bakan ablasına. “Öğretmen bize yazdırdı ve hepimiz bayıldık.”

“Bu harika bir fikir!” Victoria bunu denemek için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı. Noel’den önceki haftalarda, üçüncü ve dördüncü sınıftakilere şiir yazdırmayı planlıyordu ama ikinci sınıflara şarkı sözü yazdırmak müthiş bir fikirdi. “Teşekkür ederim, Gracie.”

“İkinci sınıfları bana sor,” dedi gururla, ne de olsa o da onlardan biriydi.

Ziyaretinin geri kalanında babası kilo konusundan uzak durmayı başardı, fakat annesinin ciddi bir tavırla Adsız Oburlar Derneği’ne gitmesi gerektiğini söylemesi Victoria’nın duygularını çok incitti. Bunun dışında sıcak, huzurlu bir hafta sonu geçirdi, özellikle de Gracie ile. Pazar günü hep birlikte arabayla havaalanına gittiler. Victoria dört hafta sonra Noel için geri gelmeyi planlıyordu, dolayısıyla vedalaşmaları bu kez ağlamaklı olmadı. İki haftalık tatilin tümünü onlarla birlikte geçirecekti. New York’a dönerken uçakta Gracie’nin ikinci sınıflara şarkı sözü yazdırma önerisini bir kez daha düşündü.

Çarşamba sabahı öğrencilerine bu fikrinden söz ettiğinde bütün sınıf büyük bir coşkuya kapıldı. Bu gerçekten de anladıkları ve kafalarını verebilecekleri bir işti, ilk kez bir ödev konusunda hevesli görünüyorlardı. Ne var ki üçüncü ve dördüncü sınıftakiler yazmaları gereken şiir konusunda hiç de heyecana kapılmadılar. Bu arada Victoria bazılarının üniversite başvuru yazılarına yardım etmeye başlamıştı. İşi başından aşkındı.

İkinci sınıf öğrencilerinin yazdığı şarkı sözleri olağanüstüydü. Bir çocuk gitar getirdi, yazdığı sözlerle hep birlikte beste yapmaya çalıştılar. Ödev büyük bir başarıydı, öğrenciler teslim tarihinin Noel tatili sonrasına kadar uzatılmasını istediler, Victoria da kabul etti. Çoğuna yüksek notlar verdi, şimdiye kadar hiç bu kadar çok A vermemişti. Diğer yandan, şiir ödevi de şaşırtıcı şekilde iyiydi. Noel tatili yaklaşırken, artık öğrencilerinin davranışları düzelmişti, Victoria nihayet çocukların güvenini kazandığını hissediyordu. Bu durum Helen'in de dikkatini çekti. Sınıftan çıkarken öğrenciler mutlu ve coşkulu görünüyorlardı.

"Onlara ne yaptın? Uyuşturucu mu verdin?"

"On beş yaşındaki kardeşimin önerisini uyguladım. İkinci sınıf öğrencilerine şarkı sözü yazdırdım," dedi Victoria gururla.

"Bu çok zekice." Helen yaratıcılığından etkilenmişti. "Keşke ben de sınıfımda bunu yapabilsem."

"Fikri kardeşimin öğretmeninden çaldım. İşe yaradı. Büyük sınıflar da şiir yazıyorlar. İçlerinden birkaçı gerçekten çok yetenekli."

"Sen de öylesin," dedi Helen takdirle ona bakarak. "Gerçekten iyi bir öğretmensin. Umarım, bunun farkındasındır. Ayrıca sınıfı kontrol altına almayı öğrenmen de beni sevindiriyor. Böylesi, senin için de onlar için de daha iyi. Çocukların o yaşta bile disipline, sınırlara ve düzene ihtiyacı vardır."

"Uğraşıyorum," dedi Victoria dürüstçe, "ama bazen becere-

mediğimi düşünüyorum. Öğretmenlik benim sandığımdan çok daha fazla yaratıcılık gerektiriyormuş.”

“Hepimizin beceremediği zamanlar olur,” dedi Helen içtenlikle. “Bu seni kötü bir öğretmen yapmaz. Zamanla neyin işe yaradığını anlayacaksın, onları kazanana kadar denemeye devam et. Yapabileceğinin en iyisi bu.”

“Yaptığım işi seviyorum,” dedi mutlulukla, “bazen beni çıldırt-salar da, ama son günlerde eskisi kadar ukala ve saygısız değiller. Çocuklardan biri sırf ben iyi bir okul olduğunu ve sevdiğimi söylediğim için Northwestern’e gitmek istiyor.” Onu dinlerken Helen gülümsüyordu. Victoria’nın mesleğine olan aşkını gözlerinden okuyabiliyor ve bu yüreğini ısıtıyordu.

“Umarım Eric, Carla dönse bile seninle devamlı çalışmak isteyecek kadar akıllıdır. Seni kaybederse, aptaldır demektir,” dedi Helen sevgi dolu bir sesle.

“Burada olmaktan çok memnunum. Gelecek yıl ne olacağını görürüz.” Sözleşmelerin mart ve nisan aylarında yapıldığını biliyordu, ancak kadro açığı olup olmadığından haberdar değildi. Öyle olmasını umuyordu ama emin olamazdı. Şimdilik işler iyi gidiyordu. Okul müdürü Eric Walker onun hakkında öğrencilerden güzel şeyler duyuyordu. İki çocuğun ailesi, Victoria’nın verdiği ödevleri beğendiklerini söylemişti; çocuklara gerçekten ilham veriyor, yaratıcılıklarını çıkarmalarını sağlıyor ve gerektiğinde onları zorluyordu. Geniş bir perspektiften bakıyor, alışılmışın dışına çıkmaktan, yeni şeyler denemekten korkmuyordu. Tam istedikleri gibi bir öğretmendi.

Victoria Şükran Gün’ünden sonra açgözlü bir şekilde yemeyi bıraktı. Babasının sözleriyle annesinin Adsız Oburlar Derneği’ni önermesi onu biraz yavaşlatmıştı. Çılgın bir diyetle başlamamıştı henüz, bunu Noel’den sonra yapmayı planlıyordu. Aklında hep

Weight Watchers Derneği'ne gitmek ve onların vereceği diyeti uygulamak vardı ama kendi kendine buna zamanı olmadığını söyleyip duruyordu. Şimdilik sadece pizza ve dondurma yemeyi kesmişti. Eve dönerken, diğerleriyle beraber yemek üzere salatayla pişmiş tavus göğsü satın alıyordu, tabii sonrası için meyveyi de ihmal etmiyordu. Helen ile arada sırada sinemaya gitmek dışında bir sosyal hayatı henüz yoktu ama ev arkadaşlarını seviyordu. İçlerinde en fazla Harlan'ı görüyordu, çünkü Bill hep Julie ile birlikteydi ve Bunny de hemen her hafta sonu sevgilisiyle olmak için Boston'a gidiyordu, hatta onun yanına taşınmayı düşünüyordu. Harlan ise çoğu zaman evdeydi. Yalnızdı, sevgilisi yoktu. Victoria gibi çok çalışıyordu. O gece Harlan yorgun bir halde eve döndü, bir süre odasında televizyon seyrettikten sonra bir şeyler atıştırmak için mutfaka Victoria'nın yanına geldi.

"Peki, Noel'de nereye gideceksin?" diye sordu Victoria ona da bir fincan çay koyarak.

"South Beach'e davet edildim. Gidip gitmemekte kararsızım. Miami pek bana göre değil." Harlan müzede çalışan, işine düşkün, çalışan, ciddi bir adamdı. Victoria onun ailesine yakın olmadığını ve tatilde Mississippi'ye gitmeyi düşünmediğini biliyordu. Eşcinsel olduğu için ona kızgın olduklarını, eve giderse hoş karşılanmayacağını söylemişti.

"Ben ailemin yanına Los Angeles'a gidiyorum," dedi Victoria dalgın dalgın, kendi anne ve babasının da onu tam olarak kabul lenemediklerini düşünerek. Hayatı boyunca onlar için uyumsuz bir çocuk olmuştu. Onu diğer aile bireylerinden farklı gösteren vücudu bile anne babasını rahatsız ediyordu. Annesi onun ölçülerinde olmaktansa ölmeyi yeğlerdi ve bunun olmasına da asla izin vermezdi. Babasıysa, canını ne kadar yaktığına aldırmadan kızını inciten şakalar yapmaya devam ediyordu. Ancak Victoria onun kasten böyle acımasız davrandığına inanmıyordu.

“Buradayken onları özlüyor musun?” diye sordu Harlan ailesini merak ederek.

“Bazen. Özellikle kız kardeşimi özlüyorum. O daima benim bebeğim olmuştur.” Victoria gülümseyerek birer fincan daha çay doldurdu.

“Benden nefret eden bir ağabeyim var. Mississippi, Tupelo’da eşcinsel olmak korkunç bir şeydir, eskiden de öyleydi, şimdi de öyle. Ağabeyimle arkadaşları beni sürekli döverlerdi. On beş yaşına gelene kadar bunu neden yaptıklarını bilmiyordum, ancak ondan sonra nedenini anladım ve sadece farklı olduğum için bana kızdıklarını düşündüm. On sekiz yaşına basar basmaz evden ayrıldım ve okumak için buraya geldim. Sanırım, onlar da benim kadar rahatlamıştı. Sadece birkaç senede bir, hiç mazeretimin kalmadığında eve gidiyorum.” Harlan’ın aile yaşamı Victoria’ya acıklı ve yalnız göründü. Ama Gracie olmasa, onun da evdeki hayatı böyle olurdu.

“Ben de anne ve babası tarafından dışlanan bir çocuğum, ailenin uyumsuzuyum,” diye itiraf etti. “Benim dışımda hepsi zayıf, kahverengi gözlü ve koyu renk saçlı. Ben ailenin ucubesiyim. Babam kilomla hep dalga geçer. Annem sürekli masama yeni diyet listeleri bırakır.”

“Bu çok çirkin,” dedi Harlan üzüntüyle. Aslında yorgun ya da sıkıntılı olduğu zamanlar yediği yiyecekler ve miktarları onun da dikkatini çekmişti. Hoş bir yüzü ve muhteşem bacakları olduğunu düşünüyordu. Gövde kısmı kalın olsa da, güzel bir kadındı. Çıktığı birinin olmaması onu şaşırtıyordu. “Bazı anne babalar çocuklarına zarar veriyor,” dedi düşünceli bir şekilde. “Asla çocuğumun olmayacak olması beni memnun ediyor. Bana yapılanı kimseye yapmak istemem. Ağabeyim tam anlamıyla aşağılık bir herif. Bankada çalışıyor, sıkıcı, iç karartıcı bir tip. Evli, iki çocuğu var. Eşcinselliğin bir hastalık olduğuna inanıyor ve bir gün bu

hastalıktan kurtulacağımı umut ediyor, böylece benden utanmak zorunda kalmayacak,” dedi Harlan gülerek. Yirmi altı yaşında ve kendisiyle barışık bir adamdı. Maaşı fazla tatminkâr olmasa da, Metropolitan Müzesi’nde yönetici olmayı ümit ediyordu. Victoria öğretmenliği ne kadar seviyorsa, o da işine o kadar düşküncü. “Los Angeles’ta Noel eğlenceli geçecek mi?” diye sordu yüzünde özlem dolu bir ifadeyle. Victoria başıyla onayladı, Gracie sayesinde güzel geçecekti.

“Eskiden, kız kardeşim Noel Baba’ya inandığı zamanlar harika geçerdi. Hâlâ kapının önüne onun için kurabiyeler, ren geyiği için de havuç ve tuz bırakırsınız.”

Harlan gülümsedi. “Yeni yıl gecesi için bir planın var mı?” diye sordu merakla, oradaki yaşamını hayal etmeye çalışarak. Kardeşi dışında ailesinden hemen hiç bahsetmiyordu.

“Aslında yok. Genellikle kardeşimle evde geçiririz. Yakında ciddi bir ilişkisi olacak yaşa gelecek ve o zaman ben de ayıyı yiyeceğim.”

“İkimiz de burada olursak, belki beraber bir şeyler yapabiliriz,” dedi Harlan. “Times Meydanı’na gidip turistler ve fahişelerle birlikte kristal kürenin düşüşünü izleyebiliriz.” İkisi de kahkaha attı.

“Bunu yapmak için yılbaşından önce Los Angeles’tan dönebilirim,” dedi Victoria. “Ama önce evdeki duruma bir bakmam gerek.”

“Ne yapmaya karar verdiğini bana bildir.”

Victoria başıyla onayladı, sonra fincanlarını bulaşık makinesine koydular.

Victoria Los Angeles’a gitmeden önce üç ev arkadaşının da yatağının üstüne ufak hediyeler bıraktı. Gracie ile anne ve babasının hediyeleri valizindeydi. Eve gidip ailesiyle olacağı, özellikle Gracie’yi göreceği için mutluydu. Ailesi onu havaalanından aldı, evde hep birlikte Noel ağacını süslediler ve nefis bir rom kokteyli

içtiler. Keskin bir tadı vardı, Victoria'nın boğazını biraz yaktı ama hoşuna gitti. Gece yatmaya gittiğinde başı hafif dönüyordu. Gracie de yanına uzandı ve uyuyana kadar konuşup güлüştüler. Evde olmak güzeldi, annesiyle babasının da keyfi yerinde görünüyordu. Babası şirketine yeni, önemli bir müşteri kazandırmış, annesiye önceki gün bir briç turnuvasını kazanmıştı. Gracie tatilde olduğu ve ablası geldiği için heyecanlıydı. Victoria ise orada olduğu için mutluydu.

Noel sakın geçti, annesiyle babası da Gracie de hediyelerini beğendiler. Babası Victoria'ya uzun, altın bir kolye verdi ve hemen ardından boynuna uyup uymayacağını bilemediğinden uzun aldığını söyledi. Annesi ona kaşmir bir kazak almıştı, yanında iki egzersiz kitabı ve yeni bir diyet programı vardı. İkisi de Şükran Günü'nden beri kilo verdiğini fark etmemişti. Buna tek dikkat eden Gracie idi, güzelleştiğini söyleyerek ablasına iltifatlar etti, ancak övgüleri asla anne ve babasının hakaretleri kadar güçlü olamıyordu.

Noel'den iki gün sonra, Beverly Hills'de oturan arkadaşlarından biri Gracie'yi evde vereceği yılbaşı partisine davet etti. Victoria'nın planı yoktu. Tanıdığı insanların hepsi başka şehirlerde çalışıyordu, hâlâ Los Angeles'ta yaşayan iki arkadaşısıya kayağa gitmişti. Victoria tatillerde tüm zamanını kardeşiyle geçiriyordu. Sırf bu yüzden Gracie yılbaşı akşamı onunla evde kalmak istediğini söyledi.

"Aptal olma, partiye gidip arkadaşlarınla eğlenmelisin. Zaten ben de New York'a dönmeyi düşünüyordum."

"Randevun mu var, biriyle mi çıkıyorsun?" diye sorarken Gracie merakla ablasına baktı.

"Hayır, sadece ev arkadaşlarımdan biri. Orada olup olmayacağını bilmiyorum, ama yılbaşı gecesi birlikte bir şeyler yaparız diye konuşmuştuk."

“Senden hoşlanıyor mu?” diye sordu Gracie yaramaz bir bakışla ve Victoria kahkaha attı.

“Sandığın gibi değil ama iyi bir dost, birlikte eğleniyoruz. Metropolitan Müzesi’nde çalışıyor.”

“Ne kadar sıkıcı,” dedi Gracie gözlerini döndürerek. Daha ümit verici biri olmamasına üzülmüştü, Victoria’nın ona arkadaş gözüyle baktığı belliydi.

Victoria yılbaşı sabahı Los Angeles’tan ayrıldı. Gracie arkadaşlarıyla partiye gidecek ve anneleri de bir davete katılacaktı. Evde yalnız kalacağı için Victoria New York’a geri dönmeye karar vermişti. Zaten okul için bazı hazırlıklar yapmalıydı. Harlan’a mesaj atıp New York’ta olmasını umut ettiğini söyledi. Onu havaalanına babası götürdü, annesiyle Gracie kuafördeydi. İki kardeş sabah vedalaşmıştı.

“Okul yaz tatiline girince buraya dönmeyi düşünüyor musun?” diye sordu babası havaalanına giderlerken.

“Henüz bilmiyorum, baba.” Dönmeyi düşünmediğini, orada mutlu olduğunu söylemek istemedi. Geniş bir arkadaş çevresi yoktu henüz ama ev arkadaşlarını, evini ve işini seviyordu. Bu bir başlangıçtı.

“Başka bir alanda çok daha başarılı olurdun,” diye tekrarladı bininci kez.

“Öğretmenliği seviyorum,” dedi Victoria usulca.

Babası bir kahkaha atıp ona baktı. “En azından açlıktan ölmeyeceğini biliyorum.” Onunla alay etmek ya da aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmaması Victoria’yı hayrete düşürüyordu. New York’a gitmesinin başlıca nedeni buydu. Yolun geri kalanında başka bir şey söylemedi ve Los Angeles havaalanına varana dek sessizce oturdu. Babası her zamanki gibi valizlerini taşımasına yardımcı oldu ve sonra, arabada aşağılamamış gibi onu kucakladı. Yaptığı şeyin farkında bile değildi, asla da olmuyordu.

“Her şey için teşekkürler, baba.”

“Kendine dikkat et.” İçten söylüyor gibiydi.

“Sen de.” Babasına sarıldıktan sonra güvenlik bölümüne doğru yürüdü. Uçağa binip yerine oturduğunda Harlan’dan mesaj geldiğini gördü.

“Saat altıda New York’ta olacağım,” diyordu mesajda.

Victoria’nın uçağı yerel saatle akşam dokuzda inecekti.

“Onda evdeyim,” diye yazdı.

“Times Meydanı?”

“Tamam.”

“Bu bir randevuydu.” Victoria telefonunu kapatırken gülümsemi. Hiç değilse, yılbaşı gecesini birisiyle geçirecekti, yapacak bir şeylerinin olduğunu bilmek güzeldi. Öğle yemeğini uçakta yedi, ardından film izledi ve yolculuğun son iki saatini uyuyarak geçirdi. New York’a indiğinde kar yağıyordu, taksiyle eve dönerken beyaza bürünmeye başlamış şehir Noel kartlarını andırıyordu. Her ne kadar Gracie’den ayrıldığına üzülyorsa da, buraya döndüğü için mutluydu. Bahar tatilinde kardeşinin New York’a gelmesini sağlayacağına söz vermişti. Annesiyle babası da Gracie ile birlikte gelebileceklerini söylemişlerdi. Victoria gelmemelerini umuyordu.

Harlan onu evde bekliyordu, Miami güneşinde teni bronzlaşmıştı. Oradaki gey topluluğundan hoşlanmadığını, fazla gösterişli ve suni bulduğunu söyledi. O da eve geri döndüğüne memnundu.

“Los Angeles nasıldı?” diye sordu Harlan onu görür görmez.

“İyi. Kardeşimle iyi vakit geçirdim,” dedi gülümseyerek.

Harlan bir şişe şampanya açtı ve ona bir kadeh uzattı. “Ailen iyi davrandı mı?”

“Her zamankinden daha iyi ya da daha kötü değil. Kardeşimle birlikte olmak güzeldi ama buraya döndüğüme memnunum.”

“Ben de.” Güldü ve şampanyasından bir yudum aldı. “Times Meydanı’na gideceksek kar botlarını giysen iyi olur.”

“Gidiyor muyuz, gerçekten?” Şiddetli olmasa da dışarıda kar yağıyordu.

“Oh, evet. Hiçbir şey engel olamaz, kristal küreyi hayatta kaçırmam. Büyük topun düşüşünü mutlaka seyretmeliyiz. Daha sonra eve gelip ısınırız.” Victoria başını sallayarak güldü, ardından şampanyasını bitirdi.

Saat on bir otuzda evden çıkıp bir taksiye bindiler, gece yarısına on dakika kala Times Meydanı'ndaydılar. Dev kristal topu izlemeye binlerce insan gelmişti. Saçlarına ve kirpiklerine karlar yağarken Victoria arkadaşına mutlulukla gülümsüyordu. İyi ki, gelmişlerdi ve bu gece, en güzel burada kutlanabilirdi. Tam gece yarısında dev top düşmeye başladı ve herkes alkışladı.

“Mutlu yıllar, Victoria,” dedi Harlan neşeyle gülerek. Onunla olmayı seviyordu.

“Mutlu yıllar.” Kucaklaştılar, sonra iki çocuk gibi başlarını kaldırıp gökyüzüne, yağan kara baktılar. Manzara film sahnelerini andırıyordu; ikisi için de olağanüstü güzellikte bir andı. Gençtiler ve yeni yıla New York'un muhteşem atmosferinde giriyorlardı. Şu an için, bundan daha iyisi olamazdı. Geceyi birlikte geçirdikleri için çok mutluydular. Saçları ve paltoları karla kaplanana dek orada kaldılar, sonra kalabalığın ve parlak ışıkların arasında Times Meydanı boyunca birkaç blok yürüyüp eve dönmek üzere bir taksiye bindiler. Her ikisi için de çok güzel bir gece olmuştu.

11. Bölüm

Victoria'nın son sınıf öğrencileri ocak ayında çok gergindi. Tatilden sonra üniversite başvurularını tamamlamak için sadece iki haftaları vardı ve pek çoğu henüz tanıtım yazısını yazmamıştı, yardıma ihtiyaçları vardı. Victoria her akşam ders bitiminde okulda kalıp başvurularına ekleyecekleri yazı için onlara tavsiyelerde bulundu. Çocuklar mükemmel danışmanlığı ve öğütleri için minnettardılar, bu süreçte öğretmenleriyle daha da yakınlaştılar, içlerinden bazıları ailelerinden, ev yaşamlarından söz etti, geleceğe dair umutlarını, planlarını, hayallerini anlattı. Erkeklerden birkaçı, hatta Becki Adams bile ondan yardım istedi. Sayıları az da olsa bursa ihtiyacı olduğunu söyleyenler vardı ama Madison'daki çocukların çoğunun para derdi yoktu. Sonunda başvurularını tamamlayıp postayla gönderdiklerinde hepsi rahatlamıştı. Mart veya nisana kadar bir haber almayacaklardı ve artık tek yapmaları gereken tüm derslerinden geçip başlarını derde sokmadan okulu bitirmektir.

Ocak ayının son iki gününde, Victoria diğer birkaç öğretmenle birlikte Javits Center'da bir eğitim kongresine katıldı. İştirak edebilecekleri paneller, grup tartışmaları ve tanınmış eğitimle-

rin konferansları vardı. Victoria hepsini çok faydalı ve ilgi çekici buldu, katılmasına izin verdiği için okul yönetimine minnettardı. Bir pedagoğun verdiği ergenlik çağında intihar eğilimlerinin uyarı işaretleri ve erken tanısı konulu bir konferanstan çıkmıştı ki, önüne bakmadan yürüyen bir adamla çarpıştı, neredeyse yere düşüyordu. Adam özür dileyerek Victoria'nın düşürdüğü broşürlerle kitapçıkları toplamasına yardım etti. Ayağa kalktığı anda adamın yakışıklılığı karşısında afallamıştı.

“Özür dilerim, size çarpmak istemezdim,” dedi büyüleyici bir gülüşle. Yakışıklılığından etkilenmemek elde değildi, Victoria diğer kadınların da ona baktığını fark etti. “Müthiş bir konuşmaydı, öyle değil mi?” dedi adam samimi bir sesle. Dinlediği konuşma Victoria'nın düşünce dünyasında bambaşka bir pencere açmıştı. Öğrencilerinden herhangi birinin gizli bir rahatsızlığı bulunduğu ya da intihara eğilimli olduğu konusunda şimdiye kadar hiç kaygıya kapılmamıştı, ancak bunun ciddi bir sorun olduğunun bilincine varmıştı.

“Evet, öyleydi,” diye onayladı.

“Ben üçüncü ve dördüncü sınıflara ders veriyorum ve en riskli grup onlar görünüyor.”

“Ben de öyle,” dedi kahvaltı için hazırlanmış açık büfeye doğru birlikte yürürlerken.

“Hangi okulda öğretmensin?” Adam onunla konuşurken son derece rahattı ve büfenin önünde durduklarında da sohbeti devam etmeye niyetli görünüyordu.

“The Madison School'da,” dedi Victoria gururla gülümseyerek.

“Orayı duydum. Kaprisli, zengin çocuklar ha? Ben devlet okulundayım. Tamamen farklı bir dünya.”

Birkaç dakika daha sohbe devam ettiler, sonra adam onu yanlarına gelen Ardith Lucas adında bir kadınla tanıştırdı ve Victoria'yı onlarla birlikte oturması için bir masaya davet et-

ti. Herkes bir sonraki panele ya da konuşmaya gitmeden önce kendine oturacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Salona satın alabilecekleri kitapların ve ücretsiz eserlerin bulunduğu birkaç masa hazırlanmıştı. Adamın çantası doluydu, Victoria da en çok ilgisini çeken konularda bir yığın broşür toplamıştı. Adının John Kelly olduğunu söyledi, Victoria'dan birkaç yaş büyük görünüyordu. Onlardan epeyce büyük olan Ardith sohbet sırasında emekli olmak için sabırsızlandığını söyledi; tam kırk yıl öğretmenlik yapmıştı, artık özgür olmak istiyordu. Victoria ile John ise henüz yolun başındaydılar.

Üçü öğlen yemeği boyunca sohbet ettiler. John göz kamaştırarak kadar yakışıklı, son derece nazik ve çok zekiydi. Yemekten sonra telefon numarasıyla e-posta adresini yazıp Victoria'ya verdi ve onunla görüşmekten büyük mutluluk duyacağını belirtti. Victoria adamın onunla çıkmak istediğini değil de, arkadaş olmak istediğini düşündü, John'un eşcinsel olduğuna dair bir hisse kapılmıştı çünkü. O da kendi bilgilerini verdi. Bir daha ondan haber alıp almayacağını bilmiyordu, unuttu gitti ve bir hafta sonra John arayıp onu cumartesi günü öğle yemeğine davet edince oldukça şaşırdı.

Metropolitan Müzesi'nde ikisinin de görmek istediği yeni bir empresyonist sergi vardı. Lobide buluştular, büyük bir keyifle sergiyi gezdiler, ardından da öğle yemeği için kafeteryaya gittiler. Onunla çok hoş vakit geçirdiğini düşünen Victoria ev arkadaşlarından birinin Costume Institute'de çalıştığını ve o gün yeni bir sergi açılışının hazırlıklarıyla ilgilendiğini söyledi. Yemekten sonra gidip ona bakmaya karar verdiler. Harlan, Victoria'yı görünce şaşırdı ama dikkati hemen yanındaki erkeğe kaydı. Görür görmez ondan etkilenmişti, bu çok barizdi. Sarışın John'un yakışıklılığına ve atletik vücuduna dikkat etmemek mümkün değildi. İki erkeğin birbirlerine nasıl baktıklarını görünce Victoria önceki izleniminin doğru olduğuna kanaat getirdi. Mıknaş gibi birbirlerini çekmiş-

lerdi. Harlan, Costume Institute'de onlara özel bir tur attırdı ve sonra oradan ayrıldılar. Aslında John'un oradan gitmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Müzenin merdivenlerinden inerlerken Harlan'ın ne kadar olağanüstü bir adam olduğunu söyledi, Victoria da onu onayladı. Birdenbire kendini aşk tanrısı Cupido gibi hissetmişti, onları tanıştırdığına memnundu. Düşünmeksizin, ani bir karar vererek onu pazar akşamı eve yemeğe davet etti. John mutlulukla kabul etti ve vedalaştıktan sonra otobüse binip gitti, Victoria da yürüyerek evine döndü.

O akşam Harlan sergi hazırlıklarını tamamladıktan sonra ancak saat dokuzda eve dönebildi ve direk Victoria'nın odasına gitti. Yatağında uzanmış televizyon seyreliyordu.

"Bugün Costume Institute'e getirdiğin o muhteşem yaratık da neydi öyle? Gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Onu nereden tanıyorsun?"

Harlan'ın yüzündeki ifade Victoria'yı güldürdü. "Onunla öğretmenler kongresinde tanıştım. Çarpıştık, nerdeyse beni yere düşürüyordu, gerçekten."

"Şanslı günündeymişsin. Harika bir adam gibi görünüyor."

"Evet, ben de aynı düşüncedeyim," dedi gülümseyerek, "ve sanırım, o da senin türünden."

"Öyleyse, neden seninle çıkmak istedi?" diye sordu Harlan kuşkuyla. Eşcinsel olmadığından endişelenmişti.

"Arkadaş olmak için herhalde. İnan, bana sana baktığı gibi bakmıyor." Erkekler zaten ona hiçbir zaman o şekilde bakmıyordu. "Unutmadan, yarın akşam onu yemeğe davet ettim." Harlan'ın yüzünde beliren ifadeyi görünce bir kahkaha attı. Sanki ona büyük ikramiyeyi kazandığını söylemişti.

"Gelecek mi?"

"Evet. Yemeği sen pişirsen iyi olur. Ben yaparsam, hepimizi zehirleyebilirim ya da pizza sipariş edelim."

“Zevkle yaparım,” dedi Harlan ve sonra bulutlar üzerinde uçarcasına odasına gitti. Hayatında John kadar yakışıklı bir erkek görmemişti. Victoria onun yakışıklı olduğunu ve iyi bir çift olabileceklerini düşünüyordu. Acaba bir önseziyle, içgüdüsel olarak bir şeyler hissederek mi onları tanıştırmıştı? Aslında hiç düşünmeden onu yemeğe davet etmişti ama şimdi bu ona mükemmel bir fikir gibi görünüyordu, tabii Harlan’a da...

Harlan maharetli bir aşçıydı, ertesi gün bir kuzu budu, patates, çalifasulyesi ve yakındaki bir fırından çikolatalı pasta satın alıp eve döndükten sonra mutfığa girdi ve akşama kadar çıkmadı. Yemek saatinde mutfaktan muhteşem kokular yükseliyordu. John Kelly tam vaktinde geldi. Küçük bir demet çiçekle bir şişe kırmızı şarap getirmişti. Çiçekleri Victoria’ya verdi, Harlan da şarabı açıp kadehlere doldurdu ve birlikte salona geçtiler. İki erkek hemen kaynaştı, birbirlerinden hoşlandıkları aşikârdı. Yemek vaktine kadar bir saat sohbet ettiler. Harlan yemek odasındaki masayı Amerikan servisi, keten peçeteler ve mumlarla şık bir şekilde hazırlamıştı. Tüm detayları düşünmüş, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Yemeğin sonunda, Victoria iki erkeğin yanında kendini fazlalık gibi hissetti ve onları baş başa bırakmaya karar verdi. Kontrol edip not vermesi gereken sınav kâğıtları olduğunu söyledi ve Harlan’a daha sonra bulaşıklara yardım edeceğini hatırlatarak dışarı çıkıp yavaşça kapıyı kapattı. Odasına gitti, televizyonu açıp yatağına uzandı. John teşekkür etmek ve hoşça kal demek için kapısını tıklattığında uyukluyordu. O gittikten sonra Harlan’a yardım etmek için mutfığa gitti.

“Pekâlâ, nasıldı?” diye sordu Victoria yüzünde bir tebessümle.

“Oh!” dedi Harlan gülerek. “Gördüğüm en muhteşem adam.” Yirmi sekiz yaşındaydı, son derece ciddi, ağırbaşlı, sorumluluk sahibi biriydi, üstelik çok da hoşsohbetti ve Harlan onunla harika vakit geçirmişti.

“O da senden hoşlanıyor,” dedi Victoria, uzattığı tabakları durularken.

“Nereden biliyorsun?”

“Bunu herkes anlayabilir,” diyerek onu rahatlattı. “Birbirinize her bakışınızda adamın yüzü ışıltıyor.”

“Bütün gece onunla konuşabilirdim,” dedi dalgın dalgın.

“Sana çıkma teklif etti mi?” Victoria gözlerinin önünde başlayan bu aşk hikâyesinden keyif almıştı, onları tanıştırdığına çok memnundu.

“Henüz etmedi. Yarın arayacağını söyledi. Umarım, arar.”

“Arayacağına eminim.”

“Aynı gün doğmuşuz,” dedi Harlan.

Victoria kahkaha attı. “Bu bir işaret olmalı. Tamam, artık bana büyük bir borcun var. Eğer birlikte olursanız, adımı bir sokağa vermeni falan isterim senden artık.”

“Birlikte olursak, çocukluğumda topladığım imzalı beyzbol kartlarımın hepsini alabilirsin, hatta büyükannemden yadigâr görmüşü de.”

“Sadece mutlu olmanı istiyorum,” dedi kibarca.

“Sağ ol, Victoria. Gerçekten harika bir adama benziyor.”

“Sen de öyle,” dedi samimiyetle.

“Hiç öyle hissetmiyorum. Herkesin benden daha iyi, daha akıllı, daha yakışıklı, daha mükemmel olduğunu düşünürüm.” Konuşurken gergin görünüyordu.

“Ben de kendimle ilgili hep senin gibi düşünürüm,” dedi Victoria üzüntüyle. Bu duyguyu ve neden böyle hissettiğini biliyordu. Yıllar boyu annesiyle babası onun yetersiz, beklenen gibi olmadığı konusunda yakınıp durmuş, hatta babası şişman ve çirkin olduğunu düşündüğünü bile belli etmişti. Doğumundan beri süregelen bu durum Victoria’nın kendine güvenini ve saygısını derinden

sarsmıştı. Hayatı boyunca katlanmak zorunda kalmıştı buna ve beyninin derinliklerinde, babasının haklı olduğuna inanmıştı.

“Galiba bunu bize ailelerimiz yapıyor,” dedi Harlan usulca. “John’un hayatının da kolay geçtiğini sanmıyorum. Çocukken annesi intihar etmiş, babasıysa eşcinsel olduğu için onu görmek istemiyormuş. Tüm bu yaşananlara rağmen, gayet sağlıklı ve normal görünüyor. Beş yıllık ilişkisini yeni bitirmiş, sevgilisi aldatınca, onu terk etmiş.” Victoria arkadaşı adına mutluydu, her iki erkek için de hayırlı bir ilişki olmasını umuyordu. Harlan tekrar teşekkür ettikten sonra ışığı kapatıp odalarına çekildiler. Mükemmel bir yemek ve hoş bir akşam olmuştu. Victoria ikisiyle de sohbet etmekten keyif almıştı, her ne kadar onlar birbirleriyle sohbet etmekten daha fazla keyif almış olsalar da...

Victoria ertesi sabah evden erken çıktı; o gün de, sonraki gün de Harlan’ı görmedi. Çarşamba işten döndüğünde onu mutfakta buldu. Olumsuz yanıt alma endişesiyle John’un arayıp aramadığını sormaya korkuyordu fakat buna gerek kalmadı, Harlan kendiliğinden yanıt verdi.

“Dün gece onunla yemeğe çıktım,” dedi gülümseyerek.

“Nasıldı?”

“Şaşırtıcı. Büyüleyici. Bunu söylemek için erken olduğunu biliyorum ama ona âşık oldum.”

“Bence yavaş ol ve nasıl gittiğine bak.” Harlan başını salladı, ancak tavsiyesine uyabilecek gibi görünmüyordu.

Victoria o hafta sonu mutfakta yine John ile karşılaştı. Harlan ile beraber akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Onu da davet ettiler ama başka planları olduğunu söyledi ve onları yalnız bırakıp tek başına sinemaya gitti. Döndüğünde çıkmışlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordu, bilmesi de gerekmiyordu zaten. Bu artık onların hikâyesi, onların yaşamıydı. Victoria ikisi için sadece güzel bir ilişki olmasını temenni edebilirdi ve şu an için öyle görünüyordu.

Müthiş bir başlangıç yapmışlardı. Kendi kendine gülümseyerek odasına gitti. Her hafta sonu olduğu gibi ev yine boştu, herkes bir yerlere gitmişti. Bu, Victoria'ya New York'a taşındığından beri kimseyle çıkmadığını hatırlattı. En az altı aydır, Los Angeles'ta geçirdiği yazdan beri kimse ona çıkma teklifi etmemişti.

Erkeklerle tanışabileceği yerlere gitmiyordu, John'la da öğretmenler kongresinde tanışmıştı. Onun dışında ne spor salonuna gidiyordu ne de bir kulübe üyeydi. Bara da gitmiyordu. Okulda bekâr, eşcinsel olmayan, yaşına uygun bir öğretmen de yoktu. Kimse onu birisiyle tanıştırmamış, o da kimseyle tanışmamıştı. Hayatını dolduran tek şey işiydi. Şimdi Harlan'la John'un sırasıydı ve Victoria onlar adına mutluydu. Er ya da geç o da birisiyle tanışacaktı. Daha yirmi iki yaşındaydı, babası ne kadar şişman olduğunu düşünürse düşünsün, hayatının geri kalanını yalnız geçirmesi pek olası değildi. Büyükannesinin, her topal atın bir kör alıcısı vardır, sözünü hatırladı. Harlan'ın kendisinininkini bulduğunu umuyordu ve şansı yaver giderse, bir gün o da kendisinininkini bulacaktı.

12. Bölüm

Mart ayında, Gracie'nin bahar tatilinde, ailesi Victoria'yı görmeye New York'a geldi. Bir hafta kaldılar; iki kardeş özlem giderip birlikte olmanın tadını çıkarırken, anne ve babası da arkadaşlarıyla görüşerek vakit geçirdi. Birkaç kez beraber yemeğe çıktılar. Victoria bir arkadaşının verdiği rehber kitapçıktan gidecekleri restoranları seçti. Gracie ablasıyla New York'ta olduğu için çok mutluydu. Kardeşi Victoria'nın dairelerinde, anne ve babasıysa Madison School'un hemen aşağısındaki Carlyle Oteli'nde kaldılar. Victoria ailesiyle bol bol zaman geçirme fırsatı buldu. Annesiyle babası birkaç kez evine geldi ve arkadaşlarıyla tanıştı. Babası Bill'i sevdi, Bunny'yi güzel buldu ama Harlan'dan pek fazla hoşlanmadı. Akşam yemeğinin ardından Jim Harlan'ın eşcinsel olmasıyla ilgili eleştirel konuşmalara başlayınca Victoria savunmaya geçti.

İki haftanın sonunda Gracie de New York'ta yaşamak istediğini ve şayet girebilirse burada bir üniversitede okumayı düşündüğünü söyledi. Notları ablasınıninkiler kadar yüksek değildi. Victoria kardeşinin New York Üniversitesi'ne veya Barnard'a girebileceğini pek sanmıyordu, ancak New York'ta başka okullar da vardı.

Neşe içinde geçirdikleri tatilin ardından Victoria kardeşini uğurlarken üzgündü.

Ailesi gittikten iki hafta sonra Eric Walker onu odasına çağırdığında, nedenini bilmediğinden Victoria kendini suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissetti. Birisinin kendisi hakkında olumsuz bir şey söylediğini veya ailelerden birinin şikâyetinde bulunduğunu sanıp korktu. Birkaç aile fazla ödev verdiğini düşünüyordu ve bu nedenle onu arayıp görüşmüşlerdi. Victoria bu konuda uzlaşmaz bir tutum içindeydi. Öğrenciler verdiği ödevleri yapmak zorundaydılar. Helen'in tavsiyeleri işe yaramıştı, onun ilkesi, 'Sert ol' idi. Victoria kesinlikle onun kadar sert değildi, ama öğrencilerini yola getirmeyi başarmıştı. Helen'in öğütleri sayesinde, okuldaki altıncı ayında tüm öğrencileri ona saygı duyuyordu ve hiçbiriyile bir sorunu yoktu.

"Derslerinin nasıl geçtiğini düşünüyorsun?" diye sordu okul müdürü yüzünde hoş bir ifadeyle. Kızgın ya da sinirli görünmüyordu, Victoria neden orada olduğuna anlam veremedi. Belki de sadece görüşmek istemişti. Ders yılının sonuna yaklaşıyorlardı, Madison'daki sözleşmesi hazıranda bitecekti.

"İyi geçtiğini düşünüyorum," dedi. Böyle olduğuna inanıyor ve haklı olmayı umuyordu. İyi bir itibar bırakmak istiyordu, şayet gelecek yıl için işe almazlarsa, kısa süre içinde başka bir okulda iş aramaya başlaması gerekecekti ama buradaki işini bırakmak hiç istemiyordu. Madison tam ona göre bir okuldu, çocukların zekâsı onu hayran bırakıyordu. Hepsini çok özleyecekti.

"Biliyorsun, Carla Bernini sonbaharda okula geri dönecek." Müdür bir an durup devam etti. "Onu yeniden burada görmekten mutluluk duyacağız ama sen de çok başarılıydın Victoria. Çocukların hepsi seni seviyor, derslerini öve öve bitiremiyorlar." Ödev konusunda çekinmesine karşın, müdür ailelerden de olumlu tepkiler almıştı. "Seninle görüşmek istedim, çünkü planlarda bir de-

ğişiklik yaptık. Fred Forsatch önümüzdeki yıl ücretli izne çıkıyor. Avrupa'da biraz zaman geçirmek ve Oxford'da derse girmek istiyor. Bu durumda, onun yerine bir başkasını almamız gerekecek." Forsatch İspanyolca öğretmeni idi. "İngilizce departmanındaki Meg Philips aynı zamanda İspanyolca öğretmeni ve gelecek yıl onun dersini üstlenmek istediğini söyledi, yani İngilizce bölümünde bir yıl daha öğretmene ihtiyacımız olacak. Bildiğin gibi sadece son sınıflara ders veriyor ve ben de senin son sınıflarla çok iyi anlaştığınızı duydum. Gelecek yıl Meg'in yerini almak isteyip istemeyeceğini soracaktım. Bu bir yıl daha bizimle olman anlamına geliyor. Ne dersin?" Victoria'nın gözleri kocaman açılmıştı, müdürün bir yıl önceki iş teklifinden sonra duyduğu en güzel haberdir bu.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bayılırım! Ciddi misiniz?" Öğrencileri gibi konuşmuştu, müdür kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ciddiyim gelecek yıl için sana iş teklif ediyorum." Victoria'nın bu denli hevesli olması onu memnun etmişti. Tam da duymayı umut ettiği şey buydu. Birkaç dakika daha sohbet ettiler, sonra Victoria öğretmenler odasına dönüp müdürün teklifini diğerleriyle paylaştı.

O gün İspanyolca öğretmenini gördüğünde tekrar tekrar teşekkür etti. Mutluluğu Forsatch'i güldürdü, kendisi de bir yıl Avrupa'da geçireceği için mutluydu, çünkü bu uzun zamandır yapmak istediği bir şeydi.

Victoria eve adeta uçarak gitti, işten döndüklerinde ev arkadaşlarına müjdeyi hemen verdi, üçü de mutluluğunu paylaşarak sevinçle onu kutladı. Akşam evi arayıp olanları anlattığında, ailesinin tepkisi aşağı yukarı beklediği gibi oldu. Tahmin edilebilir umut kırıcı tepkilerine rağmen, hâlâ hayatı hakkındaki her şeyi ailesine anlatma gereği duyuyordu.

"Gerçek bir işe girmeyi ertelemekten başka bir şey değil bu Victoria. Hayatın boyunca o maaşla geçinemezsin," dedi baba-

sı, ama o aldığı ücretle geçinebiliyordu. Evden ayrıldığından beri ailesinden yardım istememişti. Harcamalarında dikkatliydi ve birikiminden bir miktar parası bile kalmıştı. Ödediği düşük kira bütçesini zorlamadığı için fazla sorun yaşamıyordu.

“Bu gerçek bir iş baba,” diye ısrar etti, onu ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu bile bile. “İşimi, çocukları ve okulu seviyorum.”

“Burada bir reklam şirketinde ya da herhangi bir şirkette, şu anda sana ödediklerinin üç ya da dört katını kazanıyor olabilirsin.” Belli ki, hoşnut olmamıştı. New York’un en iyi özel okulunun Victoria’nın gösterdiği performanstan memnun kalmasından ve bir yıl daha onunla çalışmak istemesinden etkilenmiş görünmüyordu.

“Bu parayla ilgili değil,” dedi Victoria, düş kırıklığına uğramış bir sesle. “Ben mesleğimde iyiyim.”

“Herkes öğretmenlik yapabilir Victoria. Zaten tüm yaptığın o zengin çocuklara bebek bakıcılığı yapmak.” Tek bir cümleyle yeteneklerini, bilgisini ve mesleğini aşağılamıştı. Herkes öğretmenlik yapamazdı. Öğretmek çok özel bir yetenekti ve Victoria bu yeteneğe sahipti. Onun yaptığı işi herkes yapamazdı, ancak bu anne ve babasına hiçbir anlam ifade etmiyordu. Annesi briç oynamaya gittiğinden, onunla konuşamadı ama Victoria onun da hoşnut kalmayacağından ve etkilenmeyeceğinden emindi. Asla etkilenmezdi, o zaten hep kocasını örnek alırdı. Her konuda onun sözlerini, fikirlerini tekrarlardı. “O sözleşmeyi imzalamadan önce bir kez daha düşünmeni istiyorum,” diye zorlayınca, Victoria içini çekti.

“Zaten düşündüm. İstedğim iş bu ve olmak istediğim yer burası.”

“Kardeşin eve dönmeyeceğine çok üzülecek,” dedi duygu sömürsü yapmaya çalışarak. Ama Victoria bahar tatilinde kardeşine, fırsat bulursa bir yıl daha New York’ta kalabileceğini söylemiş,

Gracie de anlayışla karşılamıştı. Ablasının evde neden mutsuz olduğunu biliyordu. Anne ve babası Victoria'nın kötü hissetmesi için hiçbir fırsatı kaçırmazlardı. Ablasının aksine ona çok iyi davrandıklarından Gracie hep suçluluk duyardı. Tüm yaşamı boyunca bu durumun farkındaydı. Küçükken, Victoria'nın evlatlık olduğunu düşünmesine şaşmamak gerekirdi. Öz çocuklarına karşı bu denli eleştirel ve şefkatsiz olmalarına inanmak güçtü ama öyleydiler. Yaptığı hiçbir şey onları etkilemiyordu, asla yeteri kadar iyi olamıyordu ve şimdi de farklı değildi. Babası onunla gurur duymamış, aksine sinirlenmişti. Gelecek yıl aynı okulda çalışacağını söylemek için aradığında, onu kutlayan ve sevenen yalnızca Gracie oldu.

Harlan'la John da onun adına heyecanlanmışlardı. Onu tebrik edip kucakladılar. John evde alışılmış bir sima haline gelmişti. İlişkileri başlayalı iki ay olmuştu ve sağlam bir şekilde ilerliyordu. Bill ve Bunny de onu seviyorlardı.

O akşam John ve Harlan'la birlikte yemek yedi, onlara babasının verdiği tepkiden söz etti ve bunun yeni, beklenmedik bir şey olmadığını, babasının tipik davranışı olduğunu söyledi.

"Bir psikiyatriste gidip bu konuda konuşmalısın." John'un usulca söylediği bu söz Victoria'yı şaşırttı. Herhangi bir ruhsal sorunu yoktu, depresyonda değildi ve problemleriyle daima kendi başa çıkardı.

"Bunu yapmam gerektiğini sanmıyorum," dedi dehşete kapılmış ve biraz da incinmiş bir halde. "Ben iyiyim."

"Tabii, iyisin," dedi John hiç kuşku duymadan. "Ama hayatımızdaki bu tür insanlar çok zehirlidir, özellikle de anne babalarımız. Yaşamın boyunca sana böyle şeyler söyledilerse, beyninde ve kalbinde bıraktıkları mesajlardan kurtulmalısın. Bu sana ciddi anlamda zarar verip gelişmeni engelleyebilir." Adını Kraliçe Victoria'dan aldığını ve bunun nedenini Harlan'a anlatmıştı, dolayısıyla o da John'a hak verdi. "Faydalı bulabilirsin." Her ikisi de, kilo sorununun babasının daimi küçük düşürücü eleştirilerinden kaynaklandığına inanıyordu.

Onlara göre bu gayet açıktı. Victoria'nın anlattıklarına göre, annesi de babasından pek farklı değildi. Harlan, Victoria'nın anne babası ve çocukluğu hakkında anlattığı hikâyelerden ve yıllarca maruz kaldığı psikolojik istismardan nefret etmişti. Onu dövmemişlerdi ama sözleriyle küçük düşürmüşlerdi.

"Bunu düşüneneğim," dedi Victoria yumuşak bir sesle, ama derhal bu fikri aklından çıkardı. Psikiyatriste gitme düşüncesi gerçekten canını sıkıyordu. Yemekten sonra Victoria kendine bir kâse dondurma aldı. İkisi de psikiyatrist konusunda ısrarcı olmadı, Harlan da konuyu bir daha hiç açmadı.

Victoria yazın eve dönmek için haziran ve temmuz aylarında çalışabileceği bir iş ayarladı. Koruyucu aileye gitmeyi bekleyen ve temel sosyal haklardan mahrum çocukların yaşadığı barınakta cüzi bir ücretle öğretmenlik yapacaktı. Anlattığında Harlan işi iç karartıcı buldu, ama Victoria heyecanlıydı. Okulun yaz tatiline girmesiyle birlikte orada işe başlayacaktı.

O yaz Gracie de bir iş bulmuştu. İlk işiydi, üye oldukları yüzme ve tenis kulübünün resepsiyonunda çalışacaktı. Şimdiden heyecanlanıyordu, annesiyle babası da memnundu ama Victoria'nın işinin can sıkıcı olduğunu düşünüyorlardı. Annesi ders verdiği çocuklardan hastalık kapabileceğini söyleyerek ellerini sık sık yıkamasını öğütledi. Victoria tavsiyesi için teşekkür etti, bir öğretmen olarak yaptığı işi takdir etmemelerine sinirlenmişti, oysa tenis kulübünün resepsiyonunda çalışacak olan Gracie kutlama ve sonsuz övgü nedeni oluyordu. Victoria kardeşine değil, onlara kızgındı.

Gracie çalışmaya başlamadan önce ablasını görmeye New York'a geldi.

Bu sefer tek başınaydı ve önceki ziyaretinden daha çok eğlendiler. Gracie gündüzleri galerilerle müzeleri gezip alışverişe çıkarak kendini meşgul etti, akşamlarıysa Victoria onu sinemaya götürdü. Bir Broadway oyununa bile gittiler.

Her zaman olduğu gibi Victoria ağustosta eve dđnmeyi planlıyordu. Ailesiyle geçireceği en uzun dđnem olacaktı, ancak bu kez iki hafta kalmak niyetindeydi ve bu bile onun için fazlasıyla uzundu. Oraya gittiğinde, alışıldığı üzere babası işi konusunda onu sık sık eleştirdi ve annesi bahar aylannda verip geri aldığı kilolan yüzünden sürekli dırdır edip durdu. Victoria New York'tan dđnmeden önce birkaç kilo vermesini sağlayan kabak diyeti yapmıştı. İşe yaramıştı ama berbat bir diyetti, üstelik kısa süre sonra bütün verdiklerini geri aldı. Asla kazanamayacağı bir savaştı bu ve cesaret kırıcıydı.

New York'a dđndđnde hem anne babasının sözleri hem de geri aldığı kilolar yüzünden morali çok bozuktu, Harlan'ın psikiyatriste görünme tavsiyesini ciddi olarak düşünmeye başladı. Okul açılmadan hemen önce, karamsar bir ruh halinde olduğu bir gün, numarasını Harlan'ın verdiği doktoru aradı. Harlan kadınla tanışmıştı, bir arkadaşı ona gidiyordu ve çok memnundu. Victoria fikrini değiştirmeden önce hemen doktoru arayıp gelecek hafta için bir randevu aldı, ancak telefonu kapar kapamaz pişman oldu. Bu çılgınca bir şeydi, iptal etmeyi düşündü ama bunu yapacak cesareti de bulamadı. Kendini ıkmazda hissetti. Doktora gitmeden önceki gece mutfaktaki *cheesecake*'in yarısını tek başına yedi. Ya kadın onun deli olduğuna kanaat getirirse veya anne babasının onun hakkındaki fikirlerinde haklı olduğuna ve bir insan olarak tam bir başarısızlık rneği olduğuna karar verirse ne olacaktı? Victoria'yı bu randevuyu iptal etmekten alıkoyan tek şey, anne babasının yanıldığına dair içinde duyduğu umuttu.

Psikiyatristle randevusuna gittiğinde kelimenin tam anlamıyla korkudan tir tir titriyordu, bütün gün midesi bulanmıştı. Neden randevu aldığını hatırlayamıyor ve bu işe hiç kalkışmamış olmayı diliyordu. Doktorun karşısına oturduğunda ağzı o kadar kurumuştu ki, dilinin damağına yapıştığını hissetti.

Kırklı yaşlarının başında olan Dr. Watson nazik, duyarlı, mantık-

lı biri gibi görünüyordu. Şık bir lacivert takım giymişti. Victoria'nın beklediğinden daha havalı bir kadındı, saç kesimi hoştu, yüzünde makyaj vardı ve güldüğünde gözleri ışıldıyordu. Victoria'ya doğup büyüdüğü yer, gittiği okullar, kaç kardeş olduğu ve anne babasının hâlâ evli olup olmadığı gibi bazı sorular sordu. Hepsi yanıtlaması kolay sorulardı, özellikle Gracie ile ilgili olanlar. Kardeşi sorulduğunda Victoria'nın yüzü birden aydınlandı, hemen onu anlatmaya başladı ve ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Ardından doktora kendisinin diğer aile fertlerinden ne kadar farklı göründüğünü, bu nedenle çocukken evlatlık olduğunu bile düşündüğünü, hatta kardeşinin de aynı hisse kapıldığını anlattı.

“Böyle bir şey düşünmene ne sebep oldu?” diye sordu doktor gelişigüzel bir şekilde, karşılıklı oturlurken. Odada kanepeler yoktu, sehpanın üzerindeyse Victoria'ya kendini kötü hissettiren ve buraya gelen insanların ağladıklarını düşündüren bir paket kâğıt mendil duruyordu.

“Ben onlardan hep çok farklıydım,” diye açıkladı Victoria. “Hiçbir yönden onlara benzemiyorum. Hepsi koyu renk saçlı. Ben sarışınım. Annemle babamın ve kardeşimin gözleri koyu kahverengi. Benimkilerse mavi. Ben iri bir kıyım. Onların üçü de zayıf. Sadece kolay kilo almakla kalmam, aynı zamanda sinirli ya da üzüntülü olduğumda da çok yerim. Kendimi bildim bileli en büyük sorunum kilolarım. Burnum bile onlarınki gibi değil, ben büyük büyükanneme benziyorum.” Ve sonra birdenbire söylemeyi hiç ummadığı sözcükler döküldü dudaklarından. “Hayatım boyunca onların yanında kendimi bir yabancı gibi hissettim. Babam Kraliçe Victoria'ya benzediğim için bana onun adını verdiğini söylerdi. Küçükken hep onun çok güzel olduğunu zannederdim, çünkü bir kraliçeydi. Sonra altı yaşındayken bir fotoğrafını gördüm ve babamın ne demek istediğini anladım. Tıpkı onun gibi şişman ve çirkin olduğumu kastediyordu.”

“Bunu öğrendikten sonra ne yaptın?” diye sordu doktor yavaşça. yüzünde anlayışlı bir ifadeyle.

“Ağladım. Kalbim çok kırılmıştı. O zamana dek hep babamın benim güzel olduğumu düşündüğüne inanırdım ama o gün gerçeği öğrenmiştim.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Babam benimle hep alay ederdi ve yedi yaşındayken kardeşim doğduğunda benim deneme pastası olduğumu söyledi, malzemelerin karışımını kontrol etmek için yapılan ve sonra atılan deneme mahiyetindeki bir pasta. İkinci seferinde doğrusunu yaptılar. Gracie mükemmel olan çocuktü ve onlara benziyordu. Bense benzemiyordum. Atmak istedikleri deneme pastasıydım. Değerli olan Gracie idi.

“Bu sana kendini nasıl hissettirdi?” Soğukkanlı, sakın bakışları Victoria'nın yüzüne odaklanmıştı. O ise yanaklarından yaşlar süzldüğünün farkında bile değildi.

“Korkunç hissettim ama küçük kız kardeşimi öyle çok seviyordum ki, aldırmadım. Benim hakkımdaki düşüncelerinin daima farkındaydım. Ne yaparsam yapayım, onların gözündey asla iyi olamıyordum. Belki de, haklılar. Bakın bana, şişmanım. Ne zaman zayıflasam ardından verdiğim kiloları hemen geri alıyorum. Bana her bakışında annemin sinirleri bozuluyor ve diyeteye başlamam veya spor salonuna gitmem gerektiğini söylüyor. Babam bana haşlanmış patates veriyor, yediğimdeyse benimle dalga geçiyor.” Anlattıkları herkesi dehşete düşürebilecek türden şeylerdi ama psikiyatristin yüzünde belirgin hiçbir ifade yoktu. Anlayışlı bir tavırla arada sırada mırıldanarak dinliyordu sadece.

“Sence, neden sana bu tür şeyler söylüyorlar? Sorunun onlarda mı yoksa kendinde mi olduğunu düşünüyorsun? Bu tür şeyler söylemeleri onların nasıl insanlar olduğunu göstermiyor mu? Sen kendi çocuğuna böyle şeyler söyler miydin?”

“Asla. Sadece olduğumdan daha iyi biri olmamı istiyorlar belki de. Benimle ilgili güzel buldukları tek şey, bacaklarım. Babam muhteşem bacaklanm olduğunu söyler.”

“Peki, ya için? Ne tür bir insan olduğun? İyi birine benziyorsun.”

“Öyleyim, sanırım... Umarım, öyleyimdir... Doğru şeyleri yapmak için çok uğraşıyorum. Yemek dışında. İnsanlara karşı iyi olmaya çalışıyorum. Kardeşime hep çok iyi baktım.” Victoria’nın sesinde hüznü vardı.

“Buna inanırım, doğru şeyler yaptığına da,” dedi Dr. Watson, ilk kez sıcak ve candan görünüyordu. “Peki, ya annenle baban? Sence onlar da doğru şeyler yapıyorlar mı, örneğin senin için?”

“Pek değil... Bazen... Eğitim masraflarımı ödediler ve hiçbir zaman sıkıntıya düşmedik. Babam sadece beni incitecek şeyler söyler. Görünümünden nefret ediyor ve işimin yeterince iyi olmadığını düşünüyor.”

“O bu tür şeyler söylediğinde annen ne yapıyor?”

“O hep babamın tarafını tutar. Sanırım, babam onun için kardeşimden de benden de daha önemli. Annemin tüm hayatı o. Ayrıca kardeşim bir kazaydı. On beş yaşına kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. O doğmadan önce söylediklerini duydum ve yara bere içinde doğacağını sandım. Tabii ki, öyle olmadı. Gördüğüm en güzel bebektir. Birkaç kez reklam filminde ve tanıtım kampanyasında rol aldı.”

Victoria’nın çizdiği aile resmi çok açıktı, yalnızca psikiyatrist için değil, anlattıklarını dinleyen kendisi için de. Onlara benzermediği için büyük kızlarını yaşamı boyunca reddeden, küçümseyen, alay eden ve inanılmaz biçimde acımasız davranan narsist bir adamla onu onaylayan karısının portresiydi bu ve küçük kız kardeş, ablanın yarattığı eksikliği mükemmel şekilde doldurmuştu. Şaşırtıcı olan tek şey, Victoria’nın kardeşinden nefret etmemesi, aksine onu çok sevmesiydi. Bu onun sevgi dolu yüreğinin ve şefkatli doğasının kanıtıydı. Gracie’nin güzelliğiyle gurur duyuyor, mutlu oluyordu. Anne ve babasının söylediği korkunç şeyleri hakikat gibi kabul etmişti. Hayatı boyunca onların gaddarlığına

mahkûm olmuştu. Victoria söylediği bazı şeylerden utanıyordu ama hepsi doğrudu ve psikiyatrist de doğru olduğuna inandı. Anlattıklarından bir an bile kuşkuya düşmedi.

Sonra Victoria'nın omzunun arkasında duran saate baktı ve gelecek hafta tekrar gelmek isteyip istemediğini sordu. Victoria düşünmeksizin başıyla onayladı, ardından öğretmen olduğu için ancak öğleden sonra, okul bitiminde gelebileceğini belirtti. Psikiyatrist bunun sorun olmayacağını söyledi ve kartvizitin üstüne randevu saatini yazıp gülümseyerek ona uzattı.

“Bugün iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum Victoria. Umarım, sen de aynı fikirdesindir.”

“İyi miydi?” Şaşkın görünüyordu. Ona karşı son derece açık ve dürüst davranmıştı. Birdenbire anlattıkları yüzünden anne babasına vefasızlık yaptığını hissetti ama yalan söylememişti. Onların ağzından o kötü şeyleri yıllar boyu hep duymuştu. Belki niyetleri görüldüğü kadar acımasız olmak değildi ama sonuç aynı olduktan sonra niyetleri bir şey değiştirir miydi? Victoria için ve tabii onlar için de? Bu henüz yanıtını veremediği ve psikiyatristle tekrar görüşene dek bir hafta daha beklemesi gereken bir gizemdi. Korktuğu başına gelmemişti, oradan çıktığından kendini deli gibi hissetmedi, aksine hiç olmadığı kadar akli başında hissediyor ve anne babasını her zamankinden çok daha iyi, acı verecek kadar iyi anladığını düşünüyordu.

Dr. Watson ona kapıya kadar eşlik etti, Victoria dışarı çıktığında bir an için gün ışığında kendini sersemlemiş gibi hissetti, gözleri kamaşmıştı. Doktor arkasından yumuşak bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra yavaşça yürümeye başladı. O gün bir kapıyı açtığını ve ışığın yüreğindeki karanlık köşelere girmesine izin verdiğini sezinliyor ve o kapıyı tekrar kapatamayacağını biliyordu. İçi aniden ferahlamıştı, eve doğru yürürken ağlıyordu.

13. Bölüm

Victoria'nın Madison School'daki ikinci yılında maaşı önemli ölçüde arttı. Babası artışı yeterli bulmasa da, aldığı zam yaşam tarzının biraz olsun iyileşmesini sağladı. Sadece son sınıflara ders veriyordu, zaten en çok da onlardan keyif alıyordu. Üçüncü sınıf öğrencileri aşırı stresli ve gergindi, ikinci sınıftakiler henüz olgunlaşmamıştı, pek çok açıdan hâlâ çocuk olduklarından onları idare etmek güçtü, limitleri zorluyor, sık sık küstahlaşıyorlardı. Son sınıf öğrencileri uzun bir yolun artık sonuna gelmişlerdi, belirli oranda olgunlaşmış, hayata karşı bir duruş ve mizah anlayışı kazanmışlardı. Birlikte çok eğleniyorlardı. Mezuniyet yaklaşırken nostaljik duygular kendini göstermeye başlamıştı. Victoria son senelerini onlarla paylaşmaktan ve sevinçlerinin bir parçası olmaktan mutluydu.

Carla Bernini bir yıllık doğum izninden sonra okula geri döndüğünde Victoria'nın öğrenciler üstündeki başarısına hayran kaldı ve kendinden çok genç olmasına karşın Victoria'ya derinden saygı duydu. İlerleyen zamanlarda iyi birer dost oldular. Arada bir okula bebeğini getiriyordu, Victoria şirin oğlanı çok sevmişti. Sağlıklı, mutlu bir bebektir, ona Gracie'nin bebekliğini anımsatıyordu.

Diğer yandan, haftada bir kez Dr. Watson'ı görmeye devam ediyordu. Yaşama ve kendine olan bakışında, anne babası hakkındaki düşüncelerinde bazı değişiklikler olduğunu fark ediyordu. Hayatı boyunca ona karşı yaralayıcı bir şekilde davranmışlardı. Victoria artık bu gerçeğe yüzleşmeye başlamıştı. Terapiye başladığından beri hayatında bazı olumlu gelişmeler göstermişti. Yeniden diyeteye başlamıştı ve spora gidiyordu. Bazen anne babasının yaptığı ve söylediği şeyleri hatırlama seansları onu öyle sarsıyordu ki, eve döndüğünde tek yapabildiği rahatlatıcı ve şişmanlatıcı yiyeceklere saldırmak oluyordu. En büyük uyuşturucusu ve bazen en yakın dostu dondurmaydı ama işlediği kabahat yüzünden ertesi gün çok az yemek yiyor ve spor salonunda daha fazla kalıyordu. Dr. Watson ona öğünleri hakkında faydalı tavsiyelerde bulunan bir beslenme uzmanı önermişti. Bunun dışında Victoria bir de hipnoterapistle gitmeyi denemiş, ancak hoşlanmamış ve de bir faydasını görememişti.

Her şeyden önemlisi öğrencilerini seviyor, mesleğini yapmaktan büyük keyif alıyordu. Eğitim ve hayat hakkında her geçen gün yeni şeyler öğreniyordu. Her ne kadar yeme bozukluğu sorununun üstesinden gelmeyi henüz başaramamışsa da, psikiyatriste gitmeye başladığından beri kendine olan güveni artmıştı. Hiçbir zaman Gracie ya da annesi gibi görünmeyeceğini biliyordu ama bir gün yeme sorununu aşacağına inanıyordu. Terapilerden sonra kendiyile daha barışık bir insana dönüşmüştü.

Okul açıldığında iyi bir durumdaydı ve pozisyonundan da çok memnundu. Emekli olan kimya öğretmeninin yerine yeni biri gelmişti. İyi bir adama benziyordu ve hoş bir görünümü vardı. Bir film yıldızı gibi yakışıklı değildi ama kibardı. Öğretmenlere de öğrencilere de sıcakkanlı davranıyordu. Herkes onu seviyordu ve o da herkesi yakından tanımak için büyük çaba sarf ediyordu. Bir gün öğretmenler odasında Victoria'nın yanına oturdu. Yakında-

ki bir restorandan aldığı salatayı yiyen Victoria bir yandan da o gün düzelterip geri vermek istediği ödev kâğıtlarını kontrol ediyordu. Kimya öğretmeni yanına oturup biftekli sandviçini yemeye başladığı sırada, dersten önce hâlâ biraz boş vakti vardı. Biftekli sandviç harika kokuyordu, Victoria kendini salatasını yiyen bir tavşan gibi hissetti. Marul yapraklarına çok sevdiği çiftlik sosu yerine limon sıkılmıştı. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve ertesi gün psikiyatristiyle randevusu vardı.

“Merhaba, daha önce tanışmamıştık. Ben, Jack Bailey,” diye kendini tanıttı sandviçinden ısırıldığı lokmayı yuttuktan sonra. Henüz otuzlu yaşlarının başında olmasına rağmen saçları kırışmıştı ve sakalı vardı, bu görünümü ona olgun bir hava katıyordu. Kolaylıkla ciddiye alınacak biriydi, Victoria salatasını yerken gülümseyerek kendini tanıttı.

“Seni tanıyorum,” dedi Jack gülerek. “Bu okuldaki herkes senden çok hoşlanıyor. Tekrarlanması zor bir başarı elde ettin, sınıfından çıkan çocuklara ders vermekte zorlanıyorum. Senin dersinde çok eğleniyorlar. O değişik fikirler nereden aklına geliyor anlamıyorum. Burada bir yıldızsın.” Bunu duymak hoştu, Victoria memnun oldu.

“Her zaman beni o kadar sevdiklerini söyleyemem,” dedi. “Özellikle, onlara sürpriz sınavlar yaptığımda benden hoşlandıklarını hiç sanmıyorum.”

“Lisedeyken kimyager mi şair mi olmak istediğime bir türlü karar verememiştim. Sanırım, sen daha iyi bir tercih yapmışsın.”

“Ben de şair değilim,” dedi Victoria, “sadece bir öğretmenim. Okuldan memnun musun?”

“Buraya bayıldım. Geçen yıl Oklahoma’nın kırsal bölgesinde bulunan küçük bir okulda öğretmenlik yaptım. Buradaki çocuklar çok daha bilgili ve kültürlü.” Victoria onun da bilgili ve kültürlü olduğunu biliyordu. Jack’in MIT’den mezun olduğunu

duymuştu. “New York’u gezmekten büyük keyif alıyorum. Aslen Teksas’lıyım. Mezun olduktan sonra iki yıl Boston’da yaşadım, ardından Oklahoma’ya taşındım. Bu şehirde yaşamayı seviyorum,” dedi samimiyetle, sandviçini bitirirken.

“Ben de seviyorum. Los Angeles’lıyım ve bir yıldır buradayım ama yapmak istediğim daha birçok şey, görmeyi planladığım bir sürü yer var.”

“Belki de, beraber gezmeliyiz,” dedi umutla ve o anda Victoria kalbinin pır pır ettiğini hissetti. Önerisinde ciddi miydi, yoksa sadece arkadaş mı olmak istiyordu, emin değildi ama onun gibi biriyle çıkmayı çok arzu ederdi. Son aylarda birkaç kişiyle çıkmıştı, ancak tümü fiyaskoyla noktalanmıştı. Hâlâ bir aşk hayatı yoktu ve Jack okuldaki tek uygun erkekti. Geldiği günden beri bütün bekâr bayan öğretmenlerin gözü Jack’in üstündeydi ve ondan, “seksi adam” diye bahsediyorlardı.

“Eğlenceli olur,” dedi Victoria gelişigüzel, ciddi olmadığı ihtimalini göz önünde tutarak.

“Tiyatroyu sever misin?” diye sordu, ayağa kalkarlarken. On-
dan epeyce uzundu, bir 1.85 olmalıydı.

“Hem de çok. Bütçem kaldırmadığından sık gidemiyorum, ancak arada bir kendimi şımartıyorum.”

“Görmek istediğim bir off-off Broadway oyunu var. Biraz karamsar ama muhteşem olduğunu duydum. Oyun yazarıyla tanıştım. Müsaitsen, belki bu hafta sonu gidebiliriz.” Victoria’nın içinden hayatının geri kalanında özellikle onun için müsait olduğunu söylemek gelse de, tabii ki bunu yapmadı ama ilgisi onu şımartmıştı.

“Harika olur,” dedi sıcak bir gülümsemeyle, ama bu daveti laf olsun diye yaptığından emindi. Erkeklerin ona arkadaşça yaklaşmasına ve sonra bir daha aramamasına alıştı. Bekâr erkeklerle çok sık tanışma fırsatı olmuyordu. Kadınların, çocukların, eşcinsel ya da evli erkeklerin içinde yaşıyor ve çalışıyordu. Onun

dünyasına uygun bir bekârla tanışmak ender rastlanan bir olaydı. Psikiyatristi dışarıya çıkıp daha fazla insanla tanışması için onu cesaretlendiriyordu. Tüm dünyası okul ve evle sınırlıydı.

“Sana e-posta gönderirim,” dedi birlikte öğretmenler odasından çıkıp sınıflarına doğru giderlerken. İkisinin de dersi vardı. Jack el sallayıp aksi yöne, fen laboratuvarlarının bulunduğu yöne doğru yürüdü, Victoria da kendi sınıfına yöneldi. Helen’in sınıfının önünden geçerken, Carla Bernini’nin de orada olduğunu gördü. İki kadın ona bakıp gülümsediler. Bir dakikalığına kapı eşiğinde durdu.

“Selam, çocuklar.” İki kadının da ondan epeyce yaşlı olmasına rağmen, hep birlikte paylaştıkları samimi arkadaşlığı seviyordu. Bir okulda çalışmak, yaşça büyük öğretmenlerle ve yaşça küçük öğrencilerle birlikte bir ailenin parçası olmak gibiydi. Burada hepsi birlikteydi.

“Söylentiye göre öğretmenler odasında şu yakışıklıyla beraber yemek yemişsiniz,” dedi Carla kocaman sırıtarak.

Victoria mahcup bir şekilde gülümsedi. “Şaka mı yapıyorsun? Aynı masadaydık. Zavallı adamı yalnız bırakın. Okulun yarısı onun peşinde. O sadece kibar davranıyor. Siz ikinizin radarları mı var yoksa öğretmenler odasına dinleme cihazı mı yerleştirdiniz?” Üç kadın kahkahalara boğuldu. Okulların dedikodu fabrikası olduğunu hepsi biliyordu, öğretmenler sadece öğrenciler hakkında değil, birbirleri hakkında da konuşturlardı ve herkes neler olup bittiğini bilirdi.

“Sevimli bir adam,” diye atıldı Carla. Helen arkadaşını onaylarken Victoria gözlerini döndürdü.

“İnanın bana, benim peşimde değil. Yapacak daha ilginç işleri olduğuna eminim.” Yeni gelen seksi Fransızca öğretmenin Jack Bailey’nin peşinde olduğu herkesçe biliniyordu. Şansı olur muydu acaba?

“Seni elde ederse, şanslıdır,” dedi Carla içtenlikle. Genç meslektaşını çok sevmiştir ve öğrenecek çok şeyi olsa da, bir öğretmen olarak ona saygı duyuyordu. Daha ilk senesinde büyük başarı kazanmıştı.

“Güvenoyunuz için teşekkürler,” dedi Victoria ve sınıfına gitti. Lisede haberlerin bu kadar hızlı yayılması onu şaşırtmıştı. Sesten bile daha hızlı yayılıyordu her şey. Jack’in ona e-posta gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu. Pek zannetmiyordu ama öğlen yemeğinde onunla sohbet etmek güzeldi ve bundan daha fazlasının olmasını beklemiyordu. Ertesi gün psikiyatristine de böyle söyledi.

“Neden olmasın?” diye sordu doktor. “Neden söylediği şeyi yapmayacağını düşünüyorsun?”

“Çünkü önemli bir şey değildi, sadece öğlen yemeğinde yapmış kısa bir sohbetti. Muhtemelen ciddi değildi.”

“Ya, ciddiye? Bu sana ne ifade eder, ne düşünürsün?”

“Benden hoşlandığını ya da yalnız olduğunu düşünürüm, sanırım.”

“Yani sen sadece yalnız erkekler için geçici bir değer taşıyorsun, öyle mi? Ya senden gerçekten hoşlandırıysa?”

“Bence kibar davranmaya çalışıyordu, hepsi bu,” dedi Victoria kararlılıkla. Kendisiyle ilgilendiğini sandığı, ama onu bir daha aramayan erkekler tarafından daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğratılmıştı.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu psikiyatrist sakın ama ilgili. “Hoş bir erkeğin yanına layık olduğunu düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Kiloluyum. Kardeşim kadar güzel değilim. Burnumdan nefret ediyorum ve annem erkeklerin zeki kadınlardan hoşlanmadığını söyler.” Yanıtı psikiyatristi güldürdü, kendi verdiği cevaba Victoria da sinirli bir şekilde kahkaha atarak tepki verdi.

“Evet, zeki olduğun konusunda hemfikirim. Bu iyi bir başlangıç

ama annene katılmıyorum. Kafası çalışan erkekler zeki kadınlardan hoşlanır. Yüzeysel olan, derinlemesine düşünmeyenler, belki korktukları için hoşlanmayabilir ama sen de o tür erkekleri istemezsin zaten. Burnun bence güzel ve kilo, bir karakter kusuru değildir, bu değiştirebileceğin bir şey. Senden gerçekten hoşlanan, sana önem veren biri kilonu önemsemez. Çok çekici bir kadınsın Victoria, her erkek seni elde etmeyi ister ve seni kazanacak kişi bence çok şanslı bir adam olacak.” Bunları duymak güzeldi ama Victoria için inanmak hiç de kolay değildi. Terazinin bir kefesi uzun zamandır çok ağır basıyordu; babasının hakaretleri, anne babasının onu önemsememesi, değer vermemesi ve başarısızlık hissi. “Bekleyip seni arayıp aramayacağını görelim. Aramazsa, ilgilendiği başka şeyler var demektir. Bu kesinlikle hiçbir erkeğin seni istemeyeceği anlamına gelmez.” Yirmi üç yaşındaydı ve şu ana dek hiçbir erkek ona ciddi biçimde âşık olmamıştı. Arkadaşlığın dışında erkekler ona ilgi göstermiyordu. Kendini şekilsiz, cinsiyetsiz ve arzu edilmeyen bir obje gibi hissediyordu. Bunu tersine çevirmek zorlu bir iş olacak ve epey zaman alacaktı. Bu nedenle buradaydı. Anne babasının yarattığı imajı değiştirmek için. Doktoruna acı verse de gereken her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi, çünkü hüsrana ve başarısızlık duygusuyla yaşamak daha kötüydü. Bu duygu annesiyle babasından mirastı; ona seilmeye değer biri olmadığını hissettirmişlerdi, çünkü sevmiyorlardı. Her şey doğduğu gün başlamıştı. Yirmi üç yıl boyunca onların negatif mesajlarını almıştı. Şimdi teker teker hepsini kafasından silmek zorundaydı ve sonunda yüzleşmeye hazırды.

Seanstan sonra Victoria'nın cesareti bir parça kırılmıştı. Geçmiş deşmek kolay değildi, o çirkin anıları açığa çıkarmak ve onların üzerinde düşünmek zaman zaman ıstırap veriyordu. Eve döndüğündeyse kendini keyifsiz hissediyordu. O hatıraları anımsamak canını çok sıkırmıştı; babasının duygularını incitmesini, an-

nesinin ise her seferinde duymazdan, görmezden gelmesini ve onu savunmamasını hatırlamaktan nefret ediyordu. Onu önemseyen tek kişi Gracie idi.

Bu anılar ona ne söylüyordu? Öz annesinin onu sevmediğini mi? Peki, ya babasının? Onu sevebilen tek kişi küçük bir çocuktuk sadece. Akli başında olan hiçbir yetişkin onu sevmeydi, anne babası bile. Victoria artık bunun kendisinden kaynaklı bir durum olmadığını, onların psikolojik kusuru olduğunu öğrenmişti ve bunu hep hatırlamalıydı.

Eve dönünce bilgisayarını açıp posta kutusunu kontrol etti. Gracie'den bir e-posta gelmişti; okuldaki gelişmeleri ve âşık olduğu yeni bir çocukla yaşadığı heyecanlı maceraları anlatıyordu. Daha on altı yaşındaydı ama etrafında Victoria'nın yaşamı boyunca hiç olmadığı kadar çok erkek vardı. Gracie'nin mailini gülümseyerek okurken bilgisayarındaki ses yeni bir mesajı olduğunu söyledi. Açıp baktığında önce adresi tanıyamadı, tekrar okuyunca derhal üstüne tıkladı, Jack Bailey'den geliyordu. Okumaya başlamadan önce fazla heveslenmemesi için kendini uyardı. Okul ya da öğrencilerden biri hakkında olabilirdi ama okuduktan sonra mesaja bakakaldı.

Selam. Dün seninle sohbet etmek güzeldi. Söz ettiğim oyuncana iki bilet aldım. Cumartesi akşamı bana eşlik etme şansın var mı? Yemekten önce ya da sonra? Çulsuz bir kimya öğretmeninin ısmarlayacağı yakın bir restoranda küçük bir yemek. Müsaitsen ve ilgilenirsen bana haber ver. Okulda görüşmek üzere.

Jack

Victoria bunun ne anlama geldiğini düşünerek uzun bir süre e-postaya baktı. Arkadaşlık mı? Flört teklifi mi, yoksa bir randevu

mu? New York'ta hiç arkadaşı olmayan yapayalnız birinden bir çıkma teklifi mi? Jack ondan hoşlanıyor muydu? Satır aralarını okumaya çalışırken kendini lise aşkları yaşayan Gracie gibi hissetti. Heyecanlanmıştı, belki de sadece görüldüğü gibiydi. Cumartesi akşamı hoş bir erkekle yemek ve tiyatro. Ne olacağına, yenisinden çıkmak isteyip istemeyeceklerine daha sonra karar verirlerdi. Harlan eve döner dönmez olanları heyecanla anlattı.

“Buna çıkmak deniyor Victoria. Bir erkek sana çıkma teklif eder. Yemeğe sonra da sinemaya ya da bara götürmeyi teklif eder, senin durumunda tiyatro. İkiniz de keyif alırsanız, yeniden çıkarsınız. Ona ne yanıt verdin?” diye sordu Harlan merakla, onun adına mutlu olmuştu. Victoria heyecanlıydı.

“Henüz yanıt vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Çıkma teklifi olduğunu nereden anladın?”

“Seninle ilgilendiği belli. Cumartesi akşamı yemek ve tiyatro. Meslektaşınız, cinsiyetiniz, yaşlarınız uyumlu. İkiniz de bekârsınız. Bunun bir çıkma teklifi olduğuna dair rahatlıkla bahse girebilirim.” Harlan heyecan içinde onu dinleyen Victoria'ya bakıp kahkaha attı.

“Belki de sadece arkadaş olmak istiyordur.”

“Belki. Ama aşk hikâyelerinin pek çoğu arkadaşlıkla başlar. Aynı okulda çalıştığınıza göre, onun baltalı katil olduğunu sanmıyorum. Ciddi bir bağımlılığı olduğunu ya da uyuşturucu kullandığını zannetmiyorum. Son zamanlarda tutuklanmamıştır da, yani yemekte ve tiyatrodaki büyük ihtimalle güvende olacağını sanıyorum. Tabii, istersen yine de yanına göz yaşartıcı sprey alabilirsin.” Victoria bu öneriyi sırtarak karşılık verdi.

“Ayrıca, bu sadece onun şovu değil. Sen de ondan hoşlanıp hoşlanmadığına karar verebilirsin.” Harlan bu konuda onun da karar alma gücü olduğunu bilmesini istiyordu.

“Neden hoşlanmayayım ki? Zeki, yakışıklı. MIT’de okumuş. Benden çok daha nitelikli. İsteddiği herkesle çıkabilir.”

“Evet ama sen de istediğinle çıkabilirsin. Üstelik o sana çıkma teklif etti. Eşit şartlarda olduğunuzu görmelisin. Senin de onun kadar seçme özgürlüğün var. Onu gözünde büyütme.” İyi bir tavsiyeydi ve Victoria da öyle olduğunu biliyordu, gerçeği ancak yaşayarak görebilirdi. Çoğunlukla kendini yetersiz, seilmeyen biri gibi hissediyordu ki, bu konuda kendisinin de söz sahibi olduğunu unuttuğunu fark etti. Karar yalnızca Jack’e ait olmayacaktı. “Ve kuzu pirzolası faktörünü de unutma,” dedi Harlan ciddi bir edayla, ikisine de birer fincan çay hazırlarken.

“O nedir?” diye sordu Victoria şaşkınlıkla.

“Bir adamla tanışırısın, öyle yakışıklıdır ki başını döndürür, seni serseme çevirir, onu gördüğünde nefesin kesilir. Zeki olduğu kadar çekici, eğlenceli ve gördüğün en dayanılmaz erkektir. Belki, Ferrari’si bile vardır. Sonra onu pirzola yerken görürsün, sanki ahırda doğmuş ve pirzoları bir domuz gibi yiyiyordur, onu bir daha görmek bile istemezsin.” Bunun üzerine Victoria yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

“Ona sofrada adabını öğretemez misin?” diye sordu masumane.

Harlan kararlı bir ifadeyle başını salladı. “Asla. Bu çok utandırıcı olur. Onu arkadaşlarıyla tanıştırmak da öyle. Masada pirzolasını ağızdan salyalar akıtarak yiyen, çorbasını höpürdeterek içen ve parmaklarını yalayan bir adam... Tom Jones gibi yemek yiyen erkekleri unut. O tür adamları restoranda bırakıp gidebilirsin,” dedi ciddiyetle, gülümseyerek onu dinleyen Victoria’ya bakarak.

“Tamam. Restoranda kuzu pirzola ısmarlayacağım ve ona da ikram edeceğim.”

“Güven bana. Bu nihai bir test. Bunun dışında her şeye dayanabilirsin.” İkisi de gülüyordu, Harlan ona takılıyordu tabii ama

söylediklerinde az da olsa gerçeklik payı vardı. Başlangıçta insan, kalbinin birisine nasıl ısınacağını ya da ondan nasıl sonsuza dek soğuyacağını tahmin edemezdi. Garsonlara kaba ve saygısız davranan, az bahşiş bırakan ya da hiç bırakmayan erkekler Victoria'ya daima itici gelirdi, ama işin kuzu pırzola kısmını şimdiye dek hiç düşünmemişti. "Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Harlan. "Davetini kabul etmeni öneririm. En son ne zaman biriyle çıktığını ben bile hatırlayamıyorum, muhtemelen sen de hatırlamıyorsundur."

"Hatırlıyorum," dedi Victoria savunmaya geçerek. "Bu yaz Los Angeles'ta biriyle çıktım. Sekizinci sınıftan bir arkadaşım. Ona bizim yüzme kulübünde rastladım."

"Yani? Daha önce ondan hiç söz etmemiştin."

"İnanılmaz derecede sıkıcı biriydi. Annesi adına emlak alım satımı yapıyor ve bütün yemek boyunca bel ağrısından, migreninden, kalıtsal ayak nasırından bahsetti. Çok sıkıcı bir akşamdı."

"Tanrım, insan böyle erkeklerin yatağa atacak sevgiliyi nasıl bulduklarını merak ediyor. Çoğu zaman ikinci randevuyu alma şansı bulamıyor olmalı." Victoria'nın adamı tarif ediş şekline ikisi de kahkahalarla güldü. "Umarım, onunla yatmamışsındır."

"Hayır," dedi ciddi bir sesle, "başı ağrıyordu. Sıra tatlıya geldiğinde benim de başım tuttu. Yemekten sonra çıkıp gittim. Ondan sonra birkaç kez aradı, ben de yalan atıp New York'a döndüğümü söyledim. Neyse ki, bir daha onunla karşılaşmadım."

"Bu tecrübenin ışığında, bence kimya öğretmeniyile çıkmalısın. Yemekte migreni tutmazsa ve ertesi güne nasır ameliyatı yoksa ilerleme kaydetmek için avantajlı durumdasın demektir."

"Galiba haklısın," dedi ve Jack Bailey'nin davetini yanıtlamaya gitti. Ona, teklifinin eğlenceli görüldüğünü ve memnuniyetle kabul ettiğini yazdı. İkisi de yoksulluktan mustarip öğretmenler

olduğundan kendi payına düşeni ödemeyi önerdi. Jack'ten yanıt hemen geldi; basit bir lokantada yemeyi kabul ettiği takdirde bunun gerekli olmayacağını ve cumartesi akşamı onu alacağını belirtiyordu. Hallolmuştu işte. Victoria yeniden Harlan'ın yanına giderken artık tek yapması gerekenin ne giyeceğine karar vermek olduğunu düşünüyordu.

“Çok, çok kısa bir etek,” diye yanıtladı Harlan tereddütsüz. “Böyle bacakların varken hep mini etek giymelisin. Keşke benim de böyle bacaklarım olsaydı,” diye takıldı ama söylediği doğrudu. Dikkatleri kalın bel ve göğüs kısmından aşağıya çeken uzun, güzel, zarif bacakları vardı, ayrıca Harlan güzel bir yüzü olduğunu düşünüyordu; tipik Amerikan tarzı sarışın, sağlıklı görünen hoş bir kızdı. Çok terbiyeli ve aşırı nazikti, parlak, keskin bir zekâya ve iyi bir espri anlayışına sahipti. Bir erkek bundan başka ne isteyebilirdi ki? Harlan tüm içtenliğiyle randevusunun iyi geçmesini umuyordu. John Kelly ile son sekiz aydır yaşadığı mutluluğunu ona borçluydu. Mükemmel bir çifttiler ve birliktelikleri ciddi bir ilişkiye dönüşmüştü. Beraber yaşamayı düşünüyorlardı. Sık sık Victoria'yı yemeğe çıkarıyor ve birlikte olmaktan büyük keyif alıyorlardı. Harlan New York'taki en iyi arkadaşı ve kardeşinden sonra dünyadaki tek gerçek sırdaşı haline gelmişti. Mükemmel öğütler veriyordu.

Cumartesi akşamı Jack geldiğinde, evde Victoria'dan başka kimse yoktu. Diğerleri dışarı çıkmışlardı, Jack daireyi gezdikten sonra çok geniş olduğunu ve çok beğendiğini söyledi.

“Vay canına, bu daireyi benimkiyle karşılaştırdınca, kaldığım yer buranın yanında ayakkabı kutusu kalır,” dedi gıpta ederek.

“Kira denetimi altında ve böyle bir yer bulduğum için şanslıyım, üç kişiyle birlikte kalıyorum. Burayı New York'a gelir gelmez buldum.”

“Şanslıymışsın.”

Victoria bir kadeh şarap ikram etti ve sonra yemek için dışarı çıktılar. Metroyla the Village'taki lokantaya gittiler, Jack oyunun dokuzda başladığını söyledi, yani yemek için yeterli vakitleri vardı.

Tavsiyesine uyup uymadığını görmek için Harlan evden çıkmadan önce Victoria'yı kontrol etmişti. Victoria arkadaşının sözünü dinlemişti; üzerinde siyah mini bir etek, beyaz tişörtle kot ceketini vardı, ayağına da güzel bacaklarını daha çarpıcı gösteren topuklu sandaletler giymişti. Oldukça hoş görünüyordu. Hafif bir makyaj yapmıştı, açık bıraktığı uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Harlan ilk randevu için bunun en doğru kıyafet olduğunu söylemişti. Seksi, genç ve sadeydi, kendini fazla zorlamış durmuyordu. İlk randevuda kesinlikle göğüs dekoltesi olmaması gerektiğini belirtmiş, bunu sonraki seferlere saklamasını öğütlemişti ama Victoria dekolte bir bluz giymeyi planlamıyordu zaten. Bol tişörtü içinde gayet mutluydu. Şehir merkezine doğru yürürlerken Jack ile durmadan havadan sudan konuştular. Neşeli, eğlenceli biriymiş ve iyi bir mizah anlayışı vardı. Çalıştığı okulları anlatış şekliyle Victoria'yı epey güldürdü. Çocukları çok sevdiği her halinden belliydi ve tabii, Victoria'dan hoşlandığı da...

Lokantaya girip oturduklarında Victoria kaşlarını çatarak münâyü inceledi. Rulo köfteyle patates püresine karşı daima bir zaafı vardı, bunlar ona büyükannesinin en iyi yanını, yani aşçılığını anımsatırdı hep, ancak bu akşam aşırıya kaçıp fazla yemek istemiyordu. *Kızarmış tavuk olabilir*, diye geçirdi içinden ama sonunda dilimlenmiş hindi göğsüyle çalısulyesinde karar kıldı. Yemek güzeldi. Jack kuzu pirzola ile haşlanmış patates istediğinde neredeyse kendini tutamayıp kahkaha atacaktı. Jack yemeğini çatal bıçakla yedi. Tom Jones'a dair bir işaret yoktu. Harlan'a testi geçtiğini söyleyebilirdi. Bu arada Victoria kendisinin de testi geçtiğini umuyordu. Tatlı olarak bir porsiyon ev yapımı elmalı turtayı paylaştılar ve tabii dondurma eşliğinde. Yemek sona erdi-

ğinde Jack, “İştahı yerinde olan kadınları severim,” dedi. Çıktığı son kızın anoreksik olduğunu, bunun onu çıldırttığını söyleyip kızın asla bir şey yemediğini ve muhtemelen başka açılardan da ciddi şekilde nörotik olduğunu anlattı. Victoria’nın yemeğini ke-yifle yemesinde yanlış bir şey görmüyordu.

Oyunu ikisi de beğendi, eve dönerken metroda yol boyunca oyun üstüne yorumlar yaptılar. Hüzünlüydü ama senaryo ve oyuncular çok başarılıydı. Victoria harika vakit geçirmişti, bu ılık gecede evinin önüne geldiklerinde bunu ona söyleyip teşekkür etti. Yukarı davet etmedi, bunun için henüz çok erkendi, ama kesinlikle flört ettiklerini hissetmişti. Jack de mutlu görünüyordu, onunla yeniden çıkmak istediğini söyledi. Victoria teşekkür etti, birbirlerine sarılıp ayrıldılar. Merdivenlerden uçarcasına çıkıp boş daireye girdiğinde içinde bir coşku, yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bir içki ikram etmek üzere onu yukarı davet etmediği için bir anlığına pişman olsa da, hemen bu şekilde olmasının daha doğru olduğuna karar verdi. Jack onu şaşırtarak ertesi gün aradı.

Şehir merkezinde görmek istediği bir sergi olduğunu söyleyip onunla gelip gelemeyeceğini sordu. Victoria daveti kabul etti, buluşup sergiyi gezdiler, ardından da akşam yemeği yediler. Pazartesi sabahı okula geldiğinde, bir an önce psikiyatristini görüp olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hafta sonunda Jack ile iki kez çıkmışlardı, bu onun için gerçek bir zafer, muhteşem bir ödül ve pek çok yönden birbirlerine uygun görünüyorlardı. Öğlen tatilinde öğretmenler odasında karşılaştılar, Jack’in ihtiyatlı davranmasını ve hafta sonu görüştüklerinden söz etmemesini takdirle karşıladı. Okuldaki herkesin, ders saatleri dışında birbirleriyle görüştüklerini, özellikle de ‘flört ettiklerini’ bilmesini istemiyordu. Jack her zamanki gibi cana yakın ve sıcaktı ama hepsi bu kadar. O akşam arayıp cuma gecesi yemeğe ve sinemaya davet etti. Vic-

toria akşam yemeğinden sonra mutfakta ev arkadaşlarına aldığı yeni davetten bahsederken sevinçten yerinde duramıyordu.

“Görünüşe göre, arkadaşımız heyecandan kabına sığamıyor,” dedi Harlan gülerek. “Ve kuzu pırzola testini de geçti. Kahretsin, Victoria işin iş.” Victoria kahkaha attı, kendini gülünç hissediyordu ve neredeyse bir dilim daha sarımsaklı ekmek yiyecekti ki, son anda vazgeçti. John muhteşem bir aşçıydı ama kendini tutmalı ve abartmamalıydı, çünkü kilo vermek istiyordu, bu kez iyi bir nedeni vardı. Bir flörtü vardı artık!

Cuma günü randevuları da diğer ikisi kadar eğlenceli geçti. Pazar günüyse parkta buluşup yürüyüş yaptılar ve Jack bir süre sonra Victoria’nın elini tuttu. Parkta el arabasıyla dondurma satan bir adamdan dondurma aldılar, ama Victoria kendini zorlayıp bitirmeden dondurmasını attı. O hafta bir kilo vermişti, her akşam televizyonun karşısında egzersizler yapıyordu. Psikiyatristi bile, Victoria’nın henüz Jack’le yatmadığını bildiği halde, yeni gelişen ilişkisi konusunda heyecanlıydı. Jack herhangi bir teşebbüste bulunmamıştı ve Victoria da acele etmek istemiyordu. Onunla yatmadan önce, aralarında gerçek anlamda bir şey olduğundan ve onun hakkındaki hislerinden emin olmalıydı. Aradığı sadece seks değildi. Ciddi bir ilişki yaşamak istiyordu ve dört buluşmadan sonra Jack bunun için en uygun aday gibi görünüyordu. Pazar günü öğleden sonra eve döndüklerinde Victoria Jack’i Bunny ve Harlan ile tanıştırdı. İkisi de Jack’in nezaketinden ve sıcaklığından hoşlandı.

Her hafta sonu Jack ile görüşmeye devam eden Victoria için ekim ayı yıllardır yaşadığı en heyecanlı, en umut dolu ay oldu. Çıkmaya başladıkları üçüncü haftanın sonunda Jack onu öptü. Bu konuyu konuştular ve ilişkilerini başka bir seviyeye taşımadan önce biraz daha beklemek istedikleri konusunda anlaştılar. İkisi

de tedbirli, dikkatli davranmak, yeni bir aşamaya geçmeden önce birbirlerini daha iyi tanıyıp tam anlamıyla hazır olmak istiyordu. Bu olgun yaklaşımı, sınırlarını aşmaya zorlamaması Victoria'ya kendini güvende ve rahat hissettirdi. Jack ona saygı duyuyordu, her görüşmelerinde daha da yakınlaşıyor ve harika zaman geçiriyorlardı. Victoria'nın psikiyatristi de bu ilişkiyi onaylıyordu.

Victoria sevgilisine az da olsa ailesinden bahsediyordu. Deneme pastası sözünü ya da adını Kraliçe Victoria'dan aldığını değil ama onu hiçbir zaman takdir etmediklerini, yaptıklarından asla hoşnut kalmadıklarını ve meslek seçimini eleştirdiklerini anlatmıştı.

"Bu seninle ortak noktamız," dedi Jack. "Babası doktor olduğundan annem hep doktor olmamı istedi. Babamsa kendi gibi avukat olmamı istiyor hâlâ. Öğretmenliği seviyorum, oysa onlar asla yeteri kadar para kazanamayacağımı ve eşimle çocuklarımı geçindiremeyeceğimi söyleyip yol yakırken vazgeçmem konusunda başımın etini yiyip duruyorlar. Başkaları bu işle geçinebiliyor ve benim de yapmak istediğim iş bu. MIT'e gittiğimde, babam en azından mühendis olacağımı düşünüp sevinmişti."

"Eş ve çocukları geçindirmekle ilgili kısım dışında benim babam da aynı şeyleri söylüyor. Sanırım, kimse öğretmen olduğu için birini tebrik etmiyor. Halbuki benim için bu önemli bir meslek. Çocuklar üzerinde oldukça büyük etkimiz var."

"Biliyorum. Bazıları beysbol topunu parkın dışına atmak için beş milyon dolar alıyor ama gençlerin eğitimi bizden başka kimseye bir şey ifade etmiyor. Bu insanı sinir eden bir durum." İkisi de bu konuda aynı fikirdeydi. Zaten hemen her konuda fikirleri uyuşuyordu.

Kasım ayının başlarında ilişkileri daha sıcak bir hal almaya başladı. Çıkmaya başlayalı bir ayı geçmişti ve hafta sonları bir ya da iki kez görüşüyorlardı. Victoria'nın içinde yakın zamanda yatacaklarına dair bir his vardı ve doğrusu ikisi de bunu hedefli-

yordu. İşin o yöne doğru gittiği açıktı. Onun yanında kendini son derece rahat ve huzurlu hissediyordu, âşık olmuştu. Olağanüstü bir erkekti, açık sözlü, dürüst, zeki, samimi ve eğlenceliydi. Bir erkekte hayal ettiği tüm özelliklere sahipti ve Gracie'nin tabiriyle çok sevimliydi. Kardeşine onunla ilgili her şeyi anlatmıştı; anne babasına hiç söz etmemiş ve kardeşini de bu konuda uyarmıştı. Gracie ablasının adına sevinmiş, heyecanlanmıştı. Victoria anne babasının olumsuz eleştirileriyle uğraşmak ve onları dinlemek istemiyordu. Herhangi bir erkeğin ona âşık olması anne babası için hâlâ anlaşılmaz, hatta akıl almaz bir şeydi. Sevgilisinin onu güzel bulduğuna emindi ve birlikteliklerinin sıcaklığı onu baharda tomurcuklanan çiçekler gibi canlandırıp güzelleştirmişti. Rahatlamış, kendinden daha emin ve sürekli mutlu görünüyordu. Dr. Watson özsaygı ve özbeğenisini bir erkek sayesinde ve o erkek için değil de, kendisi için kazanmasını istediğinden, bu konuda biraz tedirgindi. Ancak Jack kesinlikle Victoria'ya yardımcı oluyordu. Üstelik yediklerine dikkat edip porsiyonları azaltarak beş kilo vermişti. Beslenme uzmanının sağlıklı gıdalar alması ve öğün atlamaması gerektiği konusundaki uyarılarını hatırlıyordu. Bu kez çılgın diyetler yoktu; ne bitkisel çaylar ne de zayıflama hapları. Kendini mutlu hissetmeye başlayınca her şey yoluna girmişti. Jack ile birbirlerine Şükran Günü'nde evlerine gitme planlarından bahsettiler, ikisi de tatilin bir bölümünü beraber geçirebilmek için hafta sonu New York'a dönecekti.

Victoria bir akşam mutfığa girdiğinde John'la Harlan'ı derin düşünceler içinde ciddi bir konu üzerinde konuşurlarken buldu. İkisi de üzgün görünüyordu, Victoria mutfaktan çıkmak için hemen bir bahane uydurdu. Aralarına girmek istemiyordu. Belli ki, bir sorunları vardı. Bir fincan çay alıp odasına geri dönüyordu ki, Harlan onu durdurdu.

"Bir dakikan var mı?" diye sorunca Victoria tereddüt etti.

John'un üzgün olduğunu görebiliyordu. Tartışmış olabileceklerini düşündü ve ciddi bir şey olmadığını ümit etti. O güne dek neredeyse bir yıldır ilişkileri mükemmel gidiyordu. Ayrırlarsa gerçekten üzüldü, Harlan'ın da perişan olacağına emindi.

"Tabii," diye yanıtladı Victoria, onlara nasıl yardımcı olabileceği konusunda bir fikri yoktu ama elinden geleni yapmak isterdi. Harlan sandalyesinde sallanırken, John içini çekti. "Bir sorunuz varmış gibi görünüyor," dedi anlayışlı bir ses tonuyla, ikisine de sempati duyarak.

"Evet, bir tür sorun," dedi John. "Bir tür ahlaki ikilem."

"İkiniz arasında mı?" Şaşırmış görünüyordu. Birbirlerini aldatıklarını hiç hatırlamıyordu. Harlan'ın ona sadık kaldığından emindi ve John için de aynı şekilde düşünüyordu. Gerçek değerlere inanan, erdemli, dürüst insanlardı ve üstelik birbirlerine âşıklardı.

"Hayır, bir arkadaşla ilgili," diye yanıtladı Harlan. "Başka insanların işlerine burnumu sokmaktan nefret ederim. Sevdiğim birini incitecek bir şey öğrenirsem ne yaparım, nasıl davranırım, diye hep merak ederdim. Sanırım, şimdi bilmesi gerektiğinin doğru olduğuna karar verdim. Asla böyle bir durumda kalmak istemezdim."

"Ama şimdi kaldın, öyle mi?" diye sordu Victoria safça. İkisi de aynı anda başlarını sallayıp onayladı. John tekrar içini çekti ve bu kez konuştu. Harlan için daha zor olduğunu biliyordu, ayrıca ilk öğrenen kendisiydi. İki haftadır bu konuyu konuşuyorlardı, kendiliğinden hallolmasını ummuşlardı ama öyle olmamıştı, maa-lesef. Daha kötüye gitmişti. İkisi de Victoria'nın duvara tosladığını görmek istemiyordu. Onu çok seviyorlardı, neredeyse kız kardeşleri gibi olmuştu.

"Bütün detayları bilmiyorum ama Jack ile ilgili. Senin Jack ile. Hayat gerçekten tuhaf. Çalıştığım okuldaki bir öğretmenle konu-

şuyordum. Hiç hoşlanmadığım biri, tam bir şıfıntı. Burnu havada, kendini beğenmiş bir kadın ve gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirir. Son zamanlarda aşk yaşadığı bir öğretmenden bahsedip duruyordu. Adam başka bir okulda çalışıyor. Anlattığına göre, her hafta sonu görüşüyorlar, ama yalnızca bir gün. Bir gün ve bir gece. Kadın durumdan kuşkulanmış, adam inkâr etse de onu aldatıldığını düşünüyor. Bunun dışında harika bir erkek olduğunu ve adamın onun için çıldırdığını söylüyor. Şükran Günü'nde ailelerinin yanına gitmek yerine birlikte olmayı planlıyorlar, adam ona Şükran Günü'nün ertesinde, cumartesi akşamı ailesini görmeye gideceğini söylemiş ve sonra aniden, bilmiyorum, kafamda bir zil çaldı. Bu öğretmenin soyadını ve hangi okulda çalıştığını sordum. Daha önce sormak hiç aklıma gelmedi, çünkü gerçekten umursamıyordum. Adının Jack Baileys olduğunu ve Madison'da çalıştığını söyledi." John hüzünlü gözlerini Victoria'ya çevirdi. Zavallı kızcağız bayılacakmış ya da gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Anlaşılan seninki iki kadını birden idare ediyor ya da en azından bunu deniyor. İlişkini derinleştirmeden önce sana söylemek istedim. Görünüşe göre, Jack hafta sonlarını hem seninle hem de onunla geçiriyor ve Şükran Günü'nü de ikiniz arasında bölüştürmüş. Şayet gerçeğin bu olduğunu sana söylemediyse ve sen de kabul etmediysen, yaptığı çok aşağılık bir şey. Üstelik bu kadın tam bir kaltak. Edepli, saygın biri değil. Sen varken, onunla ne yaptığını hiç anlayamadım." Bu durum John'u da, Harlan'ı da deli etmişti ve işte, gerçeği artık Victoria da biliyordu. Masada otururlarken Victoria ağlamaya başlayınca Harlan kâğıt mendil uzattı. Ona gerçeği anlatmak iki erkeği de perişan etmişti, ancak kiminle ve nasıl bir ilişki içinde olduğunu bilmek hakkıydı.

"Ne yapacağım?" diye sordu gözyaşları içinde.

"Bence bu konuyu onunla konuşmalısın," dedi John basitçe.

"Ne yaptığını bilmek hakkın. Seninle devamlı görüşüyor ve anla-

şılan onunla da, her hafta sonu. Kadın iki aydır yattıklarını söylüyor.” Jack’in yatakta muhteşem olduğunu da söylemişti ama John Victoria’nın yarasına tuz basmak istemedi. Bunu duyması gerekmiyordu, özellikle de henüz onunla yatmamışken. Victoria Şükran Günü’nden sonra yatacaklarını tahmin ediyordu ve tatil dönüşünde, arkadaşları dışarıdayken geceyi geçirmesi için onu eve davet etmeyi planlamıştı ama artık tatili ailesiyle değil de, diğer kadınla geçirmeyi planladığını ve ona yalan söylediğini öğrenmişti. Büyük bir şehirde olduğu için Jack şanslıydı, birisiyle beraberken diğerleriyle karşılaşmıyordu. Diğer yandan, dünya küçüktü ve rastlantı eseri, çıktığı diğer kadın, en iyi dostlarından birinin çalıştığı okulda öğretmendi. Bunun olma olasılığı çok düşüktü ama olmuştu işte.

“Ona ne söylemeliyim? Doğru olduğunu düşünüyor musunuz?” Victoria olmamasını umuyordu ama John acı da olsa ona karşı dürüst davranmıştı.

“Evet. O bir sürtük ama durup dururken böyle bir şey uydurması için de bir neden yok. Dürüst olmayan biri varsa, o kişinin Jack olduğunu düşünüyorum. Henüz yatmamış olsanız bile, sana bunu yapması adice. Neredeyse o kadın kadar uzun bir zamandır Jack ile çıkıyorsun. Bana öyle geliyor ki, adam ikinizle de oynuyor.” Victoria oturduğu sandalyede donup kaldı, dinlerken midesi bulanmıştı. Aniden üşüdüğünü hissetti, Harlan ile John titrediğini görebiliyorlardı.

“Sizce bana gerçeği söyler mi?” diye sordu keder içinde.

“Muhtemelen. Suçüstü yakalandı sayılır. Ne söyleyeceğini, nasıl açıklayacağını duymak ilginç olurdu. Savunulması güç bir durum.”

“Ona başka birisiyle görüşüp görüşmediğini hiç sormadım,” dedi Victoria dürüstçe. “Sormam gerektiğini hiç düşünmedim. Görüşmediğini sandım.”

“Oysa bu, sorulması gereken güzel bir soru,” diye ekledi Harlan üzüntüyle. “Bazı insanlar sormadığın takdirde itiraf etmezler ama sizin ilişkinizin geldiği noktada, her hafta sonu görüşüp birbirinize daha da yakınlaşıırken, sen sorsan da sormasan da, onun söylemesi gerekirdi.” Victoria başıyla onayladı ve duyduklarından öğrenmesine karşın, söylediği için teşekkür etti. John kendini berbat hissediyordu ama diğer yandan, hepsi en doğrusunun bu olduğunun bilincindeydi. Victoria’nın bilmesi gerekiyordu. Uzun bir süre daha mutfakta oturdular; olanları tekrar tekrar konuşup üzerinde uzun uzadıya kafa yordular. Victoria şaşkın bir haldeydi, incinmişti, üzgün ve kızgındı. Ertesi gün okulda sabahdan akşama kadar Jack ile karşılaşmamaya çalıştı. Onunla yüzleşmeye henüz hazır değildi. O akşam Jack aradı.

“Bugün nerelerdeydin? Bütün gün her yerde seni aradım ama bulamadım,” dedi her zamanki sevgi dolu sesiyle. O gün perşembeydi ve ertesi akşam yemeğe çıkmak için sözleşmişlerdi. Victoria her zamanki gibi konuşmaya çalıştı ama bu o kadar da kolay değildi. Onunla yüz yüze gelene dek duyduklarından bahsetmek istemiyordu. Bu telefonda konuşulacak bir konu değildi. Bütün gün kendini feci hissetmiş ve önceki gece hiç uyuyamamıştı. Bu kadar önem verdiği, bu kadar güvendiği, sırlarını açtığı bir insanın onu böyle çirkin bir şekilde aldatmasına inanmak çok zordu. Bunu öğrenmek kalbini param parça etmişti. Seviyecek kadar iyi olmadığına dair korkuları bir kâbus gibi geri dönmüştü. Jack’in mantıklı bir açıklama yapabilmesini diliyor ama yapamayacağını da biliyordu. John’un sunduğu kanıtların hepsi onun aleyhineydi ve söyleyeceklerini dinlemek istiyordu.

Jack’e bütün gününü üniversite işlemleri konusunda öğrenciler ve aileleriyle görüşerek geçirdiğini anlattı. Ertesi akşamki yemekten önce bir içki için onu eve davet etti. Jack bunun harika bir fikir olduğunu söylerken her zamanki gibi oldukça içtendi.

Victoria tüm hafta sonu birlikte olmak için onu şimdiye kadar hiç zorlamamıştı, ama şimdi denemek ve ne karşılık vereceğini görmek istiyordu.

“Belki, cumartesi akşamı da bir şeyler yapabiliriz. Yeni çok iyi filmler var,” dedi masum bir tavırla.

“Belki, pazar günü öğleden sonra gidebiliriz,” diye yanıtladı Jack hafif üzüntülü bir sesle. “Cumartesi bütün gün sınav kâğıtlarını kontrol etmem gerekiyor. Epeyce geciktim.” Victoria yanıtını almıştı. Ona ancak cuma akşamıyla pazar öğleden sonrasını ayırıyordu, cumartesi günü doluydu. Boğazında kocaman bir yumru ve yüreğinde derin bir acıyla John’un söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Şüphe duymamıştı zaten ama bir şekilde yanılmış olmasını istiyordu. Anlaşılan, yanılmıyordu da.

Cuma günü okulda kafası karışık, endişeli ve gergindi. Bir ara öğretmenler odasında Jack ile karşılaştı, öğrenci toplantısına geciktiğini söyleyerek hemen kendini dışarı attı. Konuştukları gibi akşam tam zamanında Jack eve geldi. Her zaman olduğu gibi çekici ve rahat görünüyordu. Onu daima dürüst ve samimi gösteren bir özelliği vardı. İnsana güven duygusu telkin eden bir ışık yayıyordu. Bu nedenle Victoria tüm kalbiyle ona güvenmişti, ancak hiç de görüldüğü gibi biri olmadığı anlaşılmıştı. Bu durumu hazmetmek onun için kolay değildi. Cuma akşamı olduğundan diğerleri dışarı çıkmıştı, evde yalnızdılar. Harlan’la John’a ne yapacağını anlatmıştı.

Elleri titreyerek Jack’e bir kadeh şarap doldururken konuya nasıl gireceğini düşündü. Üstünde bol bir pantolonla eski bir kazak vardı. Onunlayken eskisi gibi kendini güzel hissetmiyordu artık. Çirkin, aldatılmış ve sevilmeyen bir kadın gibi hissediyordu. Korkunç bir duyguydu bu. Ne saçlarını yıkamış ne de makyaj yapmıştı. Diğer kadınla rekabet etmek gibi bir niyeti yoktu. Neşe-

si, morali ve kendine olan güveni iskambil kâğıtlarından yapılan kuleler gibi yerle bir olmuştu. En kötüsü de, babası haklı çıkmıştı; sevimliye değer biri değildi o. Sevilen başkasıydı.

Jack dikkatle kadehini tutarken ona baktı. Üzgün olduğunu görebiliyordu ve nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu masumane.

Victoria titreyen eliyle şarabından bir yudum aldıktan sonra kadehi sehpayaya bıraktı, aniden midesine kramp girmişti. “Belki,” dedi yumuşak sesle ve gözlerini kaldırıp ona baktı. “Sen söyle. Daha önce bahsetmemiştim. Harlan’ın sevgilisi John, Bronx’taki Aguilera School’da öğretmen. Anlaşılan, senin de bir arkadaşın orada öğretmenmiş. Sanırım, kim olduğunu benden daha iyi biliyorsundur. Kadın iki aydır seninle aşk yaşadığını ve her hafta sonu görüştüğünüzü söylüyor. Bu beni yeterince aptal, seni de sahtekâr durumuna düşürüyor ya da onun gibi bir şey. Neler dönüyor, Jack? Bu söylenti nedir?” diye sordu gözlerinin içine bakarak. Jack de bir an ona baktıktan sonra kadehini bırakıp pencereye yöneldi. Yeniden ona döndüğünde Victoria öfkelenildiğini görebiliyordu. Yakalanmıştı.

“Benim hakkımda gizli araştırmalar yapmaya hakkın yok,” diye başladı hücumu geçerek, ancak bu onu haklı çıkarmıyordu. Victoria aldırmadı bile.

“Araştırma yapmadım. Tesadüfen öğrendim ve Jack söylediği için de şanslı olduğumu düşünüyorum. Kadın senden övünerek bahsediyormuş. New York gibi büyük bir şehirde yaşıyorsun ama dünya küçük, Jack. Neden bana söylemedin, daha ne kadar ikimizi birden idare etmeyi planlıyordun?”

“Hiç sormadın ki. Sana asla yalan söylemedim,” dedi kızgın. “Sadece seninle olduğumu söylemedim. Bunu bilmek isteseydin, bana sorardın.”

“Söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi? Neredeyse iki aydır her hafta sonu görüşüyoruz. Anlaşılan, onunla da aynı süredir birliktesin. Neler döndüğünü o biliyor mu?”

“Ona da sadece onunla olduğumu söylemedim,” dedi öfkeli bir sesle. “Ve zaten bu seni ilgilendirmez. Seninle yatmadım Victoria. Birlikte geçirdiğimiz hoş zamanlar, keyifli akşam yemekleri dışında sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Bu işler böyle mi yürüyor? Ben bu kurallara göre oynamıyorum. Cinsellik olsun olmasın, ben başka birisiyle görüşüyor olsaydım, sana söylerdim. Allak bullak olmaman ve incinmemen için bunu söylemem gerektiğini düşünürdüm. Bilmeye hakkım vardı, Jack. Sırf insan olduğum için ve sözüm ona beni önemsedğin için bunu hak ediyordum. Sadece akşam yemeklerinden ibaret değildi. Bir ilişki kurmaya gayret ediyorduk ama anlaşılan onunla da aynı şeyi yapıyordun. Peki, başka kimler var? Hafta içi görüştüğün birileri de var mı? Oldukça meşgul ve dürüst olmadığı aşikâr. Bu yaptığın aşağılık bir şey Jack ve sen de bunu biliyorsun.” Konuşurken Victoria’nın gözünden yaşlar akmaya başladı.

“Evet, her neyse,” dedi çirkin bir tavır takınarak ve son derece soğuk görünüyordu. Bu şekilde azarlanmaktan ya da davranışından ötürü hesaba çekilmekten hoşlanmamıştı. Dilediğini yapmak istiyordu kendine zarar gelmediği sürece, kimin incindiği önemli değildi. Victoria’nın düşündüğü gibi bir erkek değildi, kesinlikle değildi. Kuzu pırzoları değil ama ahlakı sorun olmuştu. Dürüst değildi. Hayatında başka biri olup olmadığını sormamış olması, onu kandırması için bir bahane olamazdı. “Sana hiçbir açıklama borçlu değilim,” dedi, karşısında durup yüzünde kaba bir ifadeyle ona bakarak. “Sadece bir flörttü, hepsi bu. Hoşlanmıyorsan, gidersin ya da bu durumda, ben giderim. Şarap için teşekkürler.” Yürüyüp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Bu kadardı işte. Hoşlandığı, güvendiği bir erkekle iki ay geçirmişti, adam onu al-

datmış, yalan söylemiş ve hiçbir üzüntü ya da pişmanlık belirtisi göstermeden çıkıp gitmişti. Victoria onun umurunda bile değildi. Bu apaçık ortadaydı.

O gittikten sonra Victoria kendini koltuğa attı, titriyordu ama onunla yüzleştiği için gurur duyuyordu. Çirkin ve ıstıraplı olmuştu ama geç olmadan öğrendiğine memnundu. Ancak yatak odasına gidip de yatağa uzanıp başını yastığa gömerek hıçkırıklara boğulduğunda, birisi ölmüş gibi bir his kapladı içini. Jack'in yaptığı şeyden iğrenmişti, daha da kötüsü kendini korkunç hissediyordu. Gitmeden önce gözlerinde gördüğü ifadeyi hatırlayınca, düşünebildiği tek şey sevgiye layık biri olsaydı, Jack'in onu seveceği oldu ama sevmiyordu.

14. Bölüm

Şükran Günü için Los Angeles'a giderken Jack Bailey'in yaşattığı hüsrân yüzünden yıkılmış haldeydi. Eve gitmek, kardeşini görmek, tatili ailesiyle geçirmek güzeldi ama kendini berbat hissediyordu. Durumunu fark eden Gracie ablası adına üzüldü. Yediklerine bakarak bile ne kadar keyifsiz, nasıl altüst bir halde olduğunu söyleyebilirdi. Anne babasıysa her zaman ki gibi sadece kilo aldığını fark etti. Victoria cumartesi günü New York'a geri döndü, orada daha fazla kalmaya dayanamazdı.

Şükran Günü'nden sonraki pazartesi Dr. Watson'ı aradı, randevu alıp muayenehanesine gitti. Son birkaç haftadır hep Jack'ten söz ediyorlardı. Düşünmemeye gayret etse de, Victoria elinde olmadan hâlâ bir şekilde kendini suçluyordu; şayet güzel, sevimlye değer biri olsaydı, Jack farklı davranırdı.

"Bu senin kişiliğinle ilgili değil," dedi psikiyatristi bir kez daha kibarca, "onun kişiliğiyle ilgili. Ahlak yoksunluğuyla, sahtekârlığıyla ilgili. Senin değil, onun kusuru." Victoria bunun doğru olduğunu biliyor, ancak duygusal açıdan kendini inandıramıyordu. Onun için her olay, sevimlye layık bir insan olup olmadığı noktasına geliyordu. Anne babası bile sevmediyse, onu kim sevebilirdi? Öte

yandan, aynı kural onlar için de geçerliydi. Kızlarını olduğu gibi kabullenmemeleri. onlar hakkında çok şey anlatıyordu aslında ama bu Victoria'nın kendini korkunç hissetmesine engel değildi.

Noel'de yeniden Los Angeles'a gittiğinde içindeki boşluğu dondurma yiyerek doldurmaya çalıştı. Morali çok bozuktur, yaşadığı yıkımı atlatamamıştı. Hiç değilse annesiyle babası Jack ile olan ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Asla onlarla paylaşmamıştı; anlatmış olsaydı, ilişkisi hüsrarla bittiğinde onu suçlamak için bir neden bulacaklardı mutlaka ve bu kilolarıyla ilgili olacaktı; çok şişman olduğundan adam ona âşık olamazdı ve hayatındaki diğer kadın muhtemelen zayıftı. Ruhunun derinliklerinde Victoria da buna inanıyordu. John'a diğer kadının nasıl görüldüğünü sormaya cesaret edememişti. Anne babasının bilinçaltına gönderdiği gizli ve açık mesajlara inanıyordu. Erkekler yalnızca Gracie gibi kızlardan hoşlanırdı. Hiçbir erkek zeki bir kadınla birlikte olmak istemezdi. Gracie'ye benzemiyordu ama zeki bir kızdı, yani kim onu isterdi ki? Yeni yıl gecesi uçakla New York'a dönerken ciddi biçimde bunalımdaydı. Pilot gece yarısı yeni yıla girdiklerini anons edip mutlu yıllar dilediğinde, Victoria başına bir örtü çekip ağladı.

Şükran Günü ile Noel arasında okulda Jack'i görmek büyük ıstırap vermişti. Victoria öğlen yemeğini artık öğretmenler odasında yemiyordu. Ya sınıfta kalıyor ya da uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Aynı iş yerinde çalışan biriyle duygusal ilişkiye girmenin akıllıca olmadığına dair önemli bir hatırlatmaydı bu. İlişki bittikten sonra insanın kendini toparlayıp işleri düzene koyması zordu. Üstelik öğretmenler ve öğrenciler arasında Jack ile çıktığına ve aldığının dair fısıltılar dolaşmaya başlamıştı. İnanılmayacak kadar aşağılayıcıydı bu durum. Utanması gereken o olduğu halde, ortalarda görünmemek için elinden geleni yapan Victoria oldu. Tam Noel arifesinde, okulun ilk gününden beri Jack'in peşinde olan

Fransızca öğretmeniyle çıkmaya başladıklarını duydu. Victoria kadının adına üzüldü, çünkü Jack'in, John'un okulundaki öğretmenle görüşmeye devam ettiklerini ve yeni sevgilisine de dürüst davranmayacağını düşünüyordu. Belki de Fransızca öğretmeni akıllı bir kadın çıkar ve doğru soruyu sorardı: "Hayatındaki tek kadın ben miyim?" Belki Jack yalan söylerdi. Her ne olursa olsun, bu artık Victoria'nın sorunu değildi. Jack Bailey hayatından çıkmıştı. Neredeyse gerçekleşmek üzere olan ve maalesef gerçekleşmeden sona eren bir rüyaydı sadece. Her şeyden önemlisi, Victoria için umutların tükenişiydi. Helen ile Carla ellerinden geldiğince onu rahatlatmaya çalışıyordu, ancak onlardan da kaçıyor, hiç kimseyle bu konuyu konuşmak istemiyordu; ne okulda ne de başka bir yerde. John ve Harlan'la da konuşmuyordu. Olan olmuş ve konu kapanmıştı. Arkadaşları bu olayın Victoria'yı nasıl derinden yaraladığını görebiliyorlardı.

Ocakta bir hafta sonu Gracie ile üniversite gezilerinden birine katılmak ona iyi geldi, bir süre için de olsa olanları düşünmediği için memnundu. Doğu Sahili'nde üç okulu ziyaret ettiler, ama Gracie Batı Sahili'nde kalmaya kararlıydı, ne de olsa o tam bir Kaliforniya'lıydı. İkisi de geziden keyif aldı, birlikte vakit geçirmek için harika bir fırsattı bu. Akşam yemeğe çıktıklarında, ablası kocaman bir biftekle ekşi kremalı haşlanmış patates ve ardından da tatlı olarak sıcak çikolata soslu dondurma yediğinde Gracie hiçbir şey söylemedi. Jack'ten sonra bunalıma girdiğini biliyordu. Victoria ise en bol pantolonunun artık üstüne dar geldiğinin farkındaydı. Bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyor ama kendini hazır hissetmiyordu. Psikiyatristinin tabiriyle 'yatağının altındaki şişe'den –ki onun durumunda bu şişmanlatıcı yiyeceklerdi– vazgeçmeye hazır değildi. Bu tür yiyecekleri yemek kısa bir süre için onu rahatlasa da, uzun vadede kendini bir alkolik gibi daha da kötü hissettiriyordu.

Gracie'nin ablasının çalıştığı okulu da ziyaret etti. Derslerine girip dinledi ve diğer öğrencilerle konuşmaktan keyif aldı. Kardeşiyle tanışmak, öğrencilerinin Victoria'ya ilişkin daha fazla bilgi edinmesine neden oldu. Sınıftaki herkes Gracie'den hoşlanmış ve bu düşüncelerini açıkça dile getirmişlerdi. Erkekler hemen etrafını sardı, e-posta adresini isteyip Facebook'ta olup olmadığını sordular. Facebook'ta olduğunu söyledi ve adresini yazıp uzattı, erkekler kâğıdı anında kaptı. Bütün derslerinin altını üstüne getirmeden önce kardeşinin eve dönmesi Victoria'yı rahatlatmıştı. On sekizine geliyordu ve her zamankinden daha güzeldi. Bu gerçek birdenbire ona kendini şişman olduğu kadar yaşlı da hissettirdi. Birkaç ay sonra yirmi beş yaşına basacağını düşündükçe morali bozuluyordu. Çeyrek yüzyıl. Peki, ne yapmıştı? Elinde kalan hiçbir şey yoktu. Tüm odaklandığı, hayatında bir erkek olmadığı ve kilo-larıyla savaştığıydı. Sevdiği bir işi ve sevdiği bir kardeşi vardı sadece, peki daha başka? Sevgilisi yoktu, ciddi bir ilişkisi hiç olmamıştı ve sosyal hayatı Harlan ile John'dan ibaretti. Onun yaşında birisi için kesinlikle yeterli görünmüyordu.

Bir sonraki seansta, Victoria kardeşiyle çıktığı okul gezisinden bahsedip ne kadar eğlendiğini söyleyince Dr. Watson onu yaylım ateşine tuttu.

“Sana bir soru soracağım, yanıtını düşünmeni istiyorum,” dedi psikiyatrist yavaşça. Victoria son bir buçuk yılda ona iyiden iyiye güvenmeye ve sözlerine değer vermeye başlamıştı. “Güzel kız kardeşinle rekabete girmek zorunda kalmamak için zayıflamıyor olman, sence mümkün mü? Vücudunun arkasına saklanıp yarıştan kendini geri çekiyorsun. Belki de, kilo versen bile rekabet edemeyeceğinden korkuyorsun ya da istemiyorsun.”

Victoria doktorun sözlerini dikkate almadı ve kısaca hemen yanıtladı. “Rekabet etmem gerekmiyor, zaten on yedi yaşındaki

bir kızla rekabete girmemeliyim. O daha bir çocuk. Bense yetişkinim.”

“İkiniz de kadınsınız, anne babanızın sizi birbirinizle yarıştırmaya çalıştığı ailenin çocuklarısınız. Sana yeterince iyi olmadığını, kardeşineyse doğduğu günden beri her konuda iyi olduğunu söylüyorlar. Bu her ikiniz için de taşıması ağır bir yük, tabii senin için daha fazla, bu yüzden yarıştan çekiliyorsun.” Bu Victoria’nın duymak istemediği ilginç bir noktaydı.

“O doğduğunda büyük bir kızdım,” diye ısrar etti.

“Kardeşine göre büyük olmak başka bir şey, fazla kilolu olmak farklı bir şey.” Psikiyatrist kilolarının onun koruyucu zırhı olduğunu ve bu sayede güzel bir kız olmasına karşın, insanların onu bir kadın olarak görmesini engellediğini öne sürüyordu. Güzeldi ama Gracie kadar değil. Bu nedenle yarıştan çekilmiş ve çoğu genç erkeğin gözünde onu görünmez kılan bir vücudun içinde kaybolmuştu. Sonunda o da doğru adamı bulacaktı ama psikiyatrist ondan önce zayıflamasını istiyordu, çünkü kiloları Victoria’yı mutsuz ediyordu.

“Kardeşimi sevmediğimi mi söylüyorsunuz?” diye sordu, bir an sinirlenerek.

“Hayır,” dedi doktor yumuşak bir sesle, “kendini sevmediğini söylüyorum.” Victoria uzun bir süre konuşmadı, yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Kâğıt mendil kutusunun neden orada durduğunu ve insanların neden sık sık bunu kullandığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Madison’daki ikinci yılının baharında, Victoria’ya İngilizce bölümünde daimi bir iş teklif ettiler. Onu sevindiren diğer bir olay da, John Bailey’nin sözleşmesinin yenilenmeyeceğini öğrenmesi oldu. Söylentiye göre kendisine, ‘okula uygun kişi olmadığı’ söylenmişti. Jack’in Fransızca öğretmenisiyle olan hararetlili ilişkisi çirkinleşmiş, koridorlarda kavga ettikleri görölmüş ve ateşli Parisli

kadın okulun ortasında ona vurmuştu. Bu olaydan sonra ise, Jack bir öğrencisinin annesiyle ilişkiye başlamıştı ki, bu okulda herkesçe bilinen bir yasaktı. Okuldan gideceğini öğrendiğinde Victoria çok rahatladı. Koridorlarda ona rastlamak can sıkıcı bir durumdu ve her seferinde Jack'in kendisini sevmeye değer bulmadığını, onunsa aşağılık bir yalancı olduğunu hatırlıyordu.

Daimi olarak okulda işe alınması Victoria'yı heyecanlandırmış, büyük sevince boğmuştu; bu konuda her yıl endişelenmeyecekti artık. Madison yuvasıydı artık, işinin güvencede olduğunu bilerek gönül rahatlığıyla buraya yerleşebilirdi. Duyduklarında Helen ile Carla da çok sevindi ve kutlamak için onu öğle yemeğine çıkardılar. Akşam ise bu sevinçli haberi Harlan ve John'la kutladı. Bill Julie'nin yanına taşınmıştı, John ise onun odasını ofis olarak kullanıyor ve Harlan'ın odasında kalıyordu. Artık ev grubuna dahil olmuştu, Bunny de ondan hoşlanıyordu. Victoria Boston'da daha uzun süre kalmaya başlayan Bunny'nin yakında sevgilisinin yanına taşınacağını, hatta evleneceğini hissediyordu. Bekâr insanlar olarak, değişken bir gruptular ama onun, Harlan'ın ve John'un hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Daimi olarak işe alındığını anne babasına söylemeye gerek bile duymadı ama mezuniyetine iki ay kalan ve Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne kabul edildiği için heyecanlı olan Gracie'ye müjdeyi verdi. Kardeşi yurttan kalmayı planlıyordu. Ailesiyse artık boş bir yuvada yaşayacaktı. Memnun değillerdi ama Gracie sert çıkmış ve her zamanki gibi onlara istediğini kabul ettirmişti. Gracie'nin yurda taşınmasına, kendisinin dört bin beş yüz kilometre uzağa taşınmasından daha çok üzölmüşler gibi gelmişti Victoria'ya. Her ne olursa olsun, Gracie babasının gözbebeği, o ise deneme pastasıydı. Onu fırlatıp atmamışlardı ama atabilirlerdi de. Sevgisiz oluşları, onu olduğu gibi kabullenmemeleri ona zarar vermişti ve Victoria'nın onlarla olan ilişkisi bundan ibaretti.

15. Bölüm

Gracie'nin mezuniyeti gösterişli bir şekilde kutlandı. Victoria'nın üniversiteden mezuniyeti aile içinde sessizce geçirilirken, anne babası Gracie'nin arka bahçede barbekü partisi düzenlemesine ve yüz arkadaşını çağırmasına izin vermişlerdi. Babası ızgaranın başında tavuk, biftek, köfte ve sosis pişirdi, ikram şirketi personeli tişört ve kot pantolonla servis yaptı. Çocuklar çok eğlendi. Victoria parti ve mezuniyet töreni için ertesi gün geldi. Gracie kepi ve cübbesi içinde çok güzel görünüyordu. Diplomasını aldığı anda babası ağladı. Victoria mezuniyetinde babasının ağladığını hatırlamıyordu, çünkü ağlamamıştı. Anneleri de hüngür hüngür ağladı. Son derece duygusal bir olaydı ve ardından birbirlerine sarılınca iki kardeş kendini tutamadı ve onlar da ağlamaya başladı.

"Dayanamıyorum!" diye güldü Victoria kardeşini kucaklarken gözyaşları arasında. "Bebeğim büyüdü! Üniversiteye gitmeye nasıl cüret edersin. Bundan nefret ediyorum!"

Aslında Gracie'nin Los Angeles'ta kalmak yerine, daha fazla çalışıp New York'ta bir okula girmesini dilerdi. Birbirlerine yakın olmayı çok isterdi, böylece New York'ta ailesi olurdu. Bunun-

la birlikte, küçük kardeşinin anne babalarının boğucu etkisinden kurtulduğunu görmekten de memnundu. Onu hiç rahat bırakmıyorlardı, Gracie üstünde güçlü bir etkisi olan babası onun her düşüncesini şekillendirmeye çalışıyordu. Victoria buna asla müsaade etmemişti, ancak kardeşi ona aşıladıklarının çoğunu itirazsız kabul etmişti; yaşam tarzları, fikirleri, görüşleri ve hayat felsefeleri gibi pek çok konuda onlara uyum sağlıyor, hatta onları takdir ediyordu. Diğer yandan Gracie, Victoria'dan çok farklı bir anne babaya sahipti. Onu aşırı seven, ona tapan, her hareketini, her kararını destekleyen bir anne babaydı onunkiler. Bu çok heyecan verici bir şeydi ve Gracie'nin onlara başkaldırmak ya da onlardan ayrı kalmak için hiçbir nedeni yoktu. Babasının yapması gerektiğini düşündüğü her şeyi yapıyordu. Victoria'ninkiler ise onu önemsemeyen, aşağılayan, onunla alay eden ve yaptığı hiçbir şeyi beğenmeyen, onaylamayan bir anne babaydı. Victoria onlardan uzaklaşmak istemekte haklıydı; Gracie'nin ise eve yakın kalmak için pek çok nedeni vardı. Aynı anne babayla nasıl bu denli farklı hayatlar yaşadıklarını anlamak imkânsızdı. Bazen Victoria kardeşinin hayatının ne kadar kolay olduğunu, anne babalarının ona ne kadar iyi davrandığını hatırlamak ve Gracie'nin neden onlardan ayrılmak istemediğini kendi kendine açıklamak zorunda bırakıyordu. Evde kalmak yerine yurttta kalmayı seçmek Gracie için önemli bir karardı. Ablasına küçük görünse de, aslında Gracie için büyük bir adımdı. Victoria babasının bir narsist olduğuna ve kendilerinin de beyinleri yıkanmış çocuklar olduklarına inanıyordu, bu nedenle kardeşinin anne ve babalarından uzaklaşıp biraz nefes almasını istiyordu ancak Gracie buna yanaşmıyordu, hatta onlara yakın olmak için mücadele bile ederdi.

Victoria kardeşine büyük bir mezuniyet armağanı verdi. Parasını dikkatli harcayıp elinden geldiğince biriktirmeye çalışmıştı. New York'ta yaşamasına karşın savurgan değildi. Mezuniyet ar-

mağarı olarak Gracie'yi Avrupa'ya götürecekti. Küçüklüklerinde bir kez ailece gitmişlerdi ama bir daha yurtdışına çıkmamışlardı. Şimdiyse Victoria kardeşini haziran ayında Paris'e, Londra'ya, Venedik'e ve zaman kalırsa Roma'ya götürecekti. Gracie öyle heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu, tabii Victoria da. Üç haftalık bir gezi olacaktı ve her şehirde dört ya da beş gün kalacaklardı. Victoria'nın Madison'daki yeni işi sayesinde bu yaz çalışmasına gerek yoktu, çünkü iyi bir zam almıştı. Gracie ile Avrupa seyahatinin ardından Harlan ve John'la beraber Maine'e gitmeyi planlıyordu.

Ağustos sonunda üniversiteye başlamadan önce Gracie'nin yapacak milyon tane işi vardı. İki kardeş de bundan böyle hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındaydı. Gracie büyümüştü, Victoria uzakta yaşıyordu. Anne babaları daha özgür olacak, baş başa hayatlarını diledikleri gibi yaşayabileceklerdi. Tatillerde bir araya gelecek ama onun dışında herkes kendi hayatını sürecekti. Bir işi olan ama bir hayatı olmayan Victoria dışında. Hâlâ kendine bir hayat oluşturma çabasındaydı. Yirmi beş yaşında, hâlâ gidecek uzun bir yolu olduğunu hissediyordu. Oraya varıp varamayacağından kuşkuya düştüğü de, şaka yollu kendisinden Gracie'nin evde kalmış ablası diye bahsettiği de oluyordu. Kaderi buydu belki de.

Diğer yandan, Gracie'nin peşinde her daim sayısız erkek oluyordu. Bazılarından hoşlanıyor, bazılarından hoşlanmıyor, bir ya da ikisi için çıldırıyor ve genellikle iki erkek arasında seçim yapmakta zorlanıyordu. Erkek arkadaş bulmak hayatının hiçbir döneminde onun için sorun olmamıştı. Victoria ise her defasında ailesini haklı çıkarıyordu. Babasına göre, bir erkek bulabilecek kadar güzel değildi ve kimseye çekici gelmeyecek kadar kiloluydu. Annesine göreyse, bir erkeği elinde tutamayacak kadar zekiymiş. Hangisi olursa olsun, sonuçta erkek arkadaşı yoktu.

Victoria'nın okulu kapandıktan bir gün sonra Paris'e uçtular. Gracie yazlık giysilerle dolu iki valizle New York'a geldi ve iki kardeş ertesi sabah erkenden havaalanına gitti. Victoria'nın tek valizi vardı; o havaalanında bagaj kontrolünü yaptırırken, Gracie telefonda arkadaşıyla konuşuyordu. Victoria kendini okul gezilerindeki rehberler gibi hissettiyse de, kardeşiyle seyahat edecek olmasına seviniyordu. Neşe içinde uçağa bindiler, uçuş görevlisi telefonunu kapatmasını söylediğinde Gracie hâlâ mesaj yazıyordu. Pasaportları Victoria'daydı. Bazen kendisini Gracie'nin ablasından çok annesi gibi hissediyordu.

Altı saatlik uçuş süresince sohbet ettiler, uyudular, iki film izlediler ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, gece saat onda Charles de Gaulle Havaalanı'na indiler. New York saatiyle onlara göre öğleden sonra dördtü ve uçakta uyuduklarından ikisi de yorgun değildi, takside otele giderlerken heyecanla etraflarına baktılar. Victoria birikiminin büyük miktarını bu geziye ayırmıştı ve babası da yardımcı olması için ona bir çek göndermişti.

Victoria taksi şoförüne bozuk Fransızcasıyla otele gitmeden önce şehir merkezinde bir tur atmak istediklerini söyledi. Böylece şoför onları önce Ritz Oteli'nin bulunduğu şık Vendôme Meydanı'na, oradan da cıvı cıvı hayat kaynayan Concorde Meydanı'na götürdü, daha sonra Champs-Élysées'den geçip Zafer Takı'na doğru yöneldiler. Işıklar içinde parlayan Eysel Kulesi görüldüğünde daha on dakikadır geziyorlardı. Paris'in güzelliği karşısında ikisi de büyülenmişti.

"Aman Tanrım," dedi Gracie ablasına bakarak. "Ben eve dönmeyeceğim."

Victoria gülümsedi, taksiyle Zafer Takı'nın çevresinde tur atarlarken iki kardeş el ele tutuşup hayranlıkla etrafı seyretti. Sonra yeniden Champs-Élysées'ye yönelip Napolyon'un mezarının bulunduğu Invalides'i gördüler ve ardından Sen Nehri üstündeki

III. Alexandre Köprüsü'nden Left Bank bölgesine geçtiler. Jacob Caddesi'nde küçük bir otelde kalıyorlardı. Seyahat masraflarını mümkün olduğunca ucuz tutmayı planlamışlardı; küçük otellerde kalıp kafelerde karınlarını doyuracak, galeri ve müzeleri gezeceklerdi. İkisinin de ömürleri boyunca hatırlayacakları bu gezi için sınırlı bütçeleri vardı. Victoria'dan kardeşine olağanüstü bir armağandı bu.

O gece kaldıkları otelin köşesindeki küçük bir kafeteryada soğan çorbası içtiler. Yemekten sonra Left Bank bölgesinde uzun bir yürüyüş yaptılar, sonra otele dönüp odalarına çıktılar ve uyu-yana kadar sohbet ettiler. Gracie telefonunu açtığından beri arkadaşlarından mesaj alıyordu, gece geç saatlere kadar mesaj trafiği devam etti.

Ertesi sabah kruvasan ve sütlü kahveyle kahvaltı yaptıktan sonra otelden çıkıp yürüyerek Varenne Caddesi'ndeki Rodin Müzesi'ne gittiler. Ardından Paris'in en meşhur bölgelerinden olan Saint-Germain Bulvarı'nda gezdiler ve yaşlı, değerli sanatçıların uğrak yeri olan ünlü Aux Deux Magots'da kahve içtiler. Öğleden sonra Louvre'a gittiler, günün geri kalanını oradaki sanat şaheserlerini görmeye ayırdılar.

Ertesi gün Gracie'nin görmek istediği Picasso Müzesi'ni gezdiler. Şehrin en eski bölgelerinden biri olan Place des Vosges'de akşam yemeği yediler, geceyse ışıklar içindeki Sen Nehri'nde tekne turuna katıldılar.

Grand Palais'de bir sergi gezdiler, Bois de Boulogne Parkı'nda yürüyüş yaptılar, Otel Ritz'in lobisine girdiler, Rue de la Paix'de dolaştılar. Orada kaldıkları beş gün içinde tüm Paris'i yürüyerek gezmiş gibi hissediyordu ikisi de. Ayrılma vakti geldiğinde Paris'te görmek istedikleri her şeyi görmüşlerdi. Aynı enerjiyi Londra'da da gösterdiler. İlk iki gün Tate Galeri'sine, Victoria ve Albert müzesine, Madame Tussauds Balmumu Heykel Müzesi'ne gittiler.

Londra Kule'sinde kraliyet mücevherlerini gördüler, Buckingham Sarayı'ndaki muhafızların nöbet değişim törenini izlediler, kraliyet ahırlarını gezdiler, Westminster Abbey Kilisesi'ne gittiler ve ihtişamlı New Bond Caddesi'nde bir şey satın almaya güçlerinin yetmeyeceği pahalı mağazalara bakarak boydan boya yürüdüler. Victoria Paris'te Printemps'da kendine şık bir çanta almış, Gracie ise Londra'da alışveriş merkezleriyle ünlü King's Caddesi'nde gördüğü tişörte ve komik kot pantolonlara bayıldı ama ikisi de aşırıya kaçmadı ve paralarını akıllıca harcadı. Akşamları küçük restoranlarda yemek yiyip gündüzleri sandviçle idare ettiler. İstedikleri her şeyi yaptılar ve her yeri gördüler. Anne babaları her gün onları arayıp durumlarını kontrol ediyordu; Victoria bunun başlıca nedeninin Gracie'nin onunla olmasından kaynaklandığını biliyordu, zaten onu çok özlediklerini söylüyorlardı.

On gün sonra Londra'dan Venedik'e uçtular, orada hızları ciddi ölçüde yavaşladı. Büyük Kanal'ı gördüklerinde nefesleri kesildi, otellerine gondolla gittiler, Gracie gondolda mutluluk içinde uzanırken tıpkı bir prensesi andırıyordu. İtalya sokaklarındaki bütün erkekler Gracie'ye bakıyordu, Venedik'te Victoria defalarca erkeklerin onları takip ettiklerini ve kardeşine baktıklarını fark etti.

San Marco Meydanı'nı gezdiler, gelato yediler, bazilikaya gittiler ve dolambaçlı, dar sokaklarda saatlerce yürüdüler, kiliselere girip çıktılar ve sonunda öğle yemeği için bir kafeteryaya girdiler. Victoria kocaman bir tabak makarna sipariş etti ve hepsini bitirdi. Gracie tabağından bir parça yedikten sonra leziz olduğunu söyledi ama çoğunu tabakta bıraktı. Fazla yiyemeyecek kadar heyecanlıydı ve hava sıcaktı. Yemekten sonra gezmeye devam ettiler, ikisi de gördükleri en güzel şehrin Venedik olduğu konusunda hemfikir. Paris ve Londra'dakine nazaran hızları epeyce yavaşlamıştı, yürüyüş yaptılar, farklı restoranlarda yemek yediler, açık hava kafeteryalarında oturup dinlendiler, yoldan geçenleri sey-

rederek saatler geçirdiler. Gracie anneleri için minik işlemeli bir broş satın almak istedi, ona hediye almak Victoria'nın aklına bile gelmemişti ama broş çok hoştu ve güzel bir jest olurdu. Babalarına Prada'dan bir kravat aldılar, kendileri için de ufak tefek hatıra eşyalar. Victoria, San Marco Meydanı yakınlarında bir mağazada gördüğü altın bir bileziğe hayran kaldı, ancak çok pahalı olduğundan almaktan vazgeçti. Gracie ikisinin de bilmediği İtalyanca bir şarkı çalan gondol şeklinde bir müzik kutusu aldı.

Venedik'te günleri ve geceleri olağanüstü güzel geçti. Doge's Sarayı'nı ve rehber kitaptaki bütün büyük kiliseleri gezdiler. Sighs Köprüsü altında bir gondol turuna katıldılar, tam köprünün altından geçerlerken Gracie'nin ısrarı üzerine, sevgililerin yaptığı gibi sonsuza kadar ayrılmamak için birbirlerine sarıldılar. Bir akşam kendilerini şımartmaya karar verdiler, Harry's Bar'a gidip muhteşem bir yemek yediler. Venedik'te yemekler bir harikaydı; Victoria her öğünde leziz soslarla risotto ve tatlı olarak da tiramisu yedi. Bunlar hafif yiyecekler değildi, nefis İtalyan mutfağıydı ama vücuduna etkisi aynıydı.

Gezilerinin son durağı olan Roma'ya doğru yola çıktıklarında, Venedik'ten ayrıldıkları için ikisi de çok üzgündü. Roma'da da kilise ve müzeleri ziyaret ettiler, bol bol gezdiler, alışveriş yaptılar. Sistine Şapeli'ne gittiler, yeraltı mezarlığı turuna katıldılar, kolezyumu dolaştılar. Yolculuğun sonunda ikisi de yorgun ama mutluydu. Victoria'nın umduğu gibi unutulmaz bir gezi olmuştu; ikisinin de hayatlarının sonuna kadar hatırlayacağı muhteşem bir anı olmuştu. Son gün Trevi Çeşmesi'ne bozuk para atıldılar, ardından Via Veneto'da bir açık hava kafeteryasına girmişlerdi ki, babaları aradı. Gelmelerini dört gözle beklediğini söyledi, Gracie de onu çok özlediğini... Roma'dan New York'a uçacaklardı. Gracie iki gün ablasıyla New York'ta kalacak ve sonra tek başına Los Angeles'a dönecekti.

Victoria ağustosta gelip yurda yerleşmesine yardımcı olacağına söz vermişti, fakat onun dışında bu yıl Los Angeles'ta vakit geçirmeyi hiç düşünmüyordu. Bütün hayatı New York'taydı, üstelik arkadaşlarının hepsi ayrı üniversitelere gideceğinden Gracie'nin tüm yazı onlarla geçireceğini biliyordu. Victoria iki veya üç haftasını anne ve babalarıyla geçirmeyecek olmasına seviniyordu. New York'ta biraz dinlemeye ihtiyacı vardı.

Roma'dan New York'a dönerlerken uçakta seyahatleri boyunca gördükleri ve yaptıkları şeyler hakkında sohbet ettiler. Gezide tek bir kötü anın bile olmamasından dolayı Victoria'nın içi rahattı. Gracie ile birlikte olmak güzeldi. Anne ve babalarına karşı bakış açıları çok farklı olsa da, Victoria bu konunun üzerinde durmamaya özen gösteriyordu. Başka şeylerden konuştular. Gracie bu harika gezi için ona defalarca teşekkür etti ve New York yolunu yarılادıkları sırada ablasına İtalyan hediye kâğıdına sarılmış yeşil kurdeleli küçük bir paket verdi. Bir kez daha teşekkür ederken heyecanlı ve mutlu görünüyordu, bunun dünyadaki en güzel mezuniyet armağanı olduğunu söyledi.

Victoria dikkatle paketi açarken içinde ağır bir şey olduğunu hissetti. Siyah kadife bir keseydi; açtığında içinden Venedik'te görüp âşık olduğu ve satın almaktan vazgeçtiği altın bilezik çıktı.

"Aman Tanrım, Gracie bu çılgınlık!" Bu cömert hediye nefesini kesmişti. Gracie bileziği elinden alıp ablasının bileğine taktı.

"Harçlığımın üstüne babamın seyahat için verdiği parayı koyup aldım," dedi gururla.

"Asla çıkarmayacağım," dedi Victoria eğilip kardeşini öperken.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel vakit geçirmemiştim." Gracie'nin gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Ve büyük ihtimalle bir daha da geçirmeyeceğim. Bittiği için üzgünüm."

"Ben de," dedi Victoria. "Belki ileride, üniversiteden mezun olduğunda yine böyle bir seyahate çıkabiliriz." Özlemle gülümse-

di. Bu şimdi bir ömür kadar uzak görünüyordu, ancak Victoria yılların nasıl hızla akıp gittiğini öğrenmişti. Liseden mezun olduğu gün daha dün gibiydi, oysa şimdi üniversiteden üç yıl önce mezun olmuş yirmi beş yaşında bir kadındı. Kardeşi için de yılların aynı hızla akacağını biliyordu.

Uçakta uzun bir müddet sohbet ettikten sonra biraz uyudular. İkisi de New York'a inerlerken uyandı. Seyahatin bitmesi üzücüydü. Birlikte olağanüstü güzellikte, büyülu bir yolculuk yapmışlardı, uçak yere indiğinde duygu ve özlem dolu gözlerle birbirlerine bakıp gülümsediler. İkisi de bu seyahate yeniden çıkabilmeyi diliyordu.

Valizlerini alıp gümrükten geçmek bir saatlerini aldı ve sonra taksiye binip şehre inmek de bir saat sürdü. Victoria'nın oturduğu apartmanın önüne geldiklerinde, Roma, Venedik, Londra, Paris bir ömür kadar uzak görünüyordu.

"Geri dönmek istiyorum!" diye sızlandı Gracie daireye girerlerken. Hafta sonu olduğundan evde kimse yoktu.

"Ben de öyle," dedi Victoria, Harlan'ın bıraktığı hoş geldin notunu okurken. Gracie'ye kahvaltı hazırlaması için dolapta yiyecek bir şeyler bıraktığını yazıyordu. Victoria valizleri yatak odasına götürürken eve dönmenin garip bir duygu olduğunu düşündü.

Ebeveynlerini arayıp eve vardıklarını ve iyi olduklarını haber verdikten sonra o gece erkenden yattılar. Gracie bu konuda daima iyiydi, asla endişelenmelerini istemezdi. Onlara karşı hiçbir zaman isyankâr bir tutum içine girmemişti; Victoria bazen girmiş olmasını diliyordu. Öylesi belki de, annesiyle babasına bu kadar yakın olmasından daha sağlıklı olabilirdi. Kardeşinin bundan sonra üniversitede biraz daha özgür olacağını umuyordu ama anne babalarının onu sürekli eve çağıracaklarını düşünmüyor da değildi. Victoria Northwestern'e gittiği için böyle bir durumla karşılaşmamıştı, zaten ona karşı öyle aşırı bir bağlılıkları da olmamıştı. Onların bebeği Gracie idi.

Ertesi sabah kahvaltıda Victoria'nın pişirdiği yumurtalı ekmekleri yedikten sonra dışarı çıktılar. Metroya binip SoHo'ya gittiler, sokak satıcılarının, müşterilerin ve turistlerin arasında dolaştılar, her yer hıncahınç doluydu. Öğleyn yol kenarında bir kafeteryada oturup yemek yediler. Burada hiçbir şey Avrupa'dakine benzemiyordu, ikisi de Venedik'te olmayı tercih ederdi, çünkü gezilerinin en keyifli kısmı orasıydı. Victoria kardeşinin armağan ettiği muhteşem altın bileği gururla bileğinde taşıyordu.

Pazar günü Central Park'ta bir konsere gittiler, eve dönünce Gracie yeniden valizini topladı. Birlikte akşam yemeği yedikten sonra mutfakta baş başa oturup gece yarısına kadar sohbet ettiler, diğerleri pazartesienden önce dönmeyecekti. Ertesi hafta 4 Temmuz Bağımsızlık Bayramı'ydı ve Gracie'nin Los Angeles'ta yığınla planı vardı, Victoria'nınsa New York'ta hiçbir planı yoktu. Harlan ile John Fire Island'a, Bunny de Cod Burnu'na gidecekti.

Ertesi sabah Victoria kardeşini havaalanına götürdü, ayrılırlarken ikisi de ağlıyordu. Güzel bir tatilin, paylaştıkları harika zamanın sonuna gelmişlerdi. Kardeşi gittikten sonra Victoria sanki birisi kalbini parçalıyormuş gibi hissederek şehre geri döndü. Gracie uçağı kalkmadan önce ona mesaj attı. 'Tüm hayatımın en güzel tatiliydi ve sen dünyanın en güzel ablasısın. Seni çok seviyorum. G.' Mesajı okurken Victoria'nın gözleri doldu, eve döndüğünde Dr. Watson'ı aradı. Doktorun öğleden sonraya randevu vermesi onu memnun etti.

Victoria psikiyatristine gittiği için mutluydu, ona yaptıkları geziden söz etti. Gracie'nin ne kadar zahmetsiz ve yumuşak başlı bir kız olduğunu söyleyip birlikte ne kadar çok eğlendiklerini anlattı. Gururla kolundaki bileziği gösterdi ve İtalya'da Gracie'nin peşine takılan adamlardan bahsederken kahkahalar attı.

"Peki, ya sen?" diye sordu doktor yavaşça. "Senin peşine kim takıldı?"

“Şaka mı yapıyorsunuz? Benimle Gracie arasında seçme şansını verildiğinde, kimin peşine takılacaklarını sanıyorsunuz?”

“Sen de güzel bir kadınsın,” diye ısrar etti doktor. Victoria’nın kardeşi için ne kadar çok şey yaptığını görebiliyor ve karşılığında gerekli duygusal desteği almasını umut ediyordu.

“Gracie çok güzeldir. Beni endişelendiren annemle babama fazla yakın olması,” diye itiraf etti Victoria. “Bunun sağlıklı olduğunu sanmıyorum. Ona daima bana davrandıklarından daha iyi davrandıkları doğru ama diğer yandan onu boğuyorlar, gelişimini engelliyorlar. Babam kafasını kendi inandığı fikirlerle dolduruyor. Oysa kendine özgü fikirleri olmalı.”

“Daha genç. Onun da kendi fikirleri zamanla oluşur,” dedi psikiyatrist filozofça bir tavırla. “Ya da oluşmaz. Belki, sandığından daha fazla onlara benziyordur ve böyle olmak belki onun daha rahat hissetmesini sağlıyordur.”

“Umarım, bu doğru değildir,” dedi Victoria. Psikiyatrist başını sallayıp onu onayladı ama söylediklerinin doğru olabileceğini biliyordu, herkes evinden kaçıp New York’a yerleşen Victoria kadar cesur olamazdı.

“Peki, ya sen? Bugünlerde yolculuğun nereye, Victoria? Hedeflerin neler?”

Bu soruya önce bir kahkahayla yanıt verdi. Ağlamak istediğinde çoğu zaman gülüyordu, çünkü bu daha az ürkütücüydü. “Zayıflamak ve daha iyi bir hayat yaşamak. Seveceğim ve beni sevecek bir erkekle tanışmak.” Tatil sırasında kilo almıştı ve okul açılmadan önce aldığı kilolardan kurtulmak istiyordu.

“Gerçekleşmesi için ne yapıyorsun?” diye sordu doktor usulca, Victoria’nın tanışmayı umduğu erkek hakkında.

“Şu an için hiçbir şey. Daha bu hafta sonu tatilden döndüm. Yeni insanlarla tanışmak kolay bir şey değil. Tanıdığım herkes ya evli, ya eşcinsel ya da devam eden bir ilişkisi var.”

“Belki biraz dışa açılmalı, yeni şeyler denemelisin. Bugünlerde kilo sorunun ne durumda?”

“İtalya’da bol bol makarna, Paris’te de kruvasan yedim. Gali-ba bedel ödeme zamanı geldi.” Seyahatin son gününde, en yeni popüler diyetler üzerine bir kitap satın almış, ancak okumaya fırsat bulamamıştı. “Bu daimi bir savaş.” Vermek istediği kilolar-dan kurtulmasını bir şey engelliyordu. Bununla birlikte, zayıfladığı takdirde gökkuşağının diğer tarafında rüyalarının erkeğini bulaca-ğından emindi.

“Seni olduğun gibi sevecek bir erkek bulabileceğini biliyorsun, öyle değil mi? Sırf birisini bulmak için çılgın rejimlere girmen ge-rekmiyor. Formda olmak sağlığın için faydalı ama aşk hayatın buna bağlı olmak zorunda değil.”

“Şişmanken beni kimse sevmez,” dedi suratını asarak. Babası-nın yıllardır, neredeyse bir lanet gibi ona verdiği, beynine işlediği mesaj buydu.

“Bu doğru değil,” dedi psikiyatrist soğukkanlılıkla. “Seni ger-çekten seven insan şişman ya da zayıf, her halinle sevecektir.” Victoria yanıt vermedi, belli ki doktorun sözlerine inanmamıştı. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Kapısını yumruklayan, tele-fonunu istemek için sokakta yolunu kesen, çıkmak için yalvaran bir erkek olmamıştı hayatında. “Beslenme uzmanına tekrar gi-debilirsin. Sana iyi gelmişti.” Weight Watchers diyetini defalarca konuşmuşlardı ama bir türlü uygulayamamıştı. Bu diyet için fazla yoğun olduğunu söylüyordu.

“Evet, sanırım önümüzdeki haftalarda onu arayacağım.” Ön-ce yerleşmek istiyordu. Diğer yandan okul başlamadan önce biraz kilo vermeliydi. Seyahat dönüşü yine büyük beden kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Bir süre daha kardeşiyle çıktığı tatilden bah-settikten sonra bir saat doldu ve seans sona erdi. Dışarıda yürür-ken, içinden bir ses yine bir çıkmaza girdiğini söylüyordu. Sıkışıp

kalmıştı, hayatı hiçbir yöne gitmiyordu. Eve dönerken külahta dondurma alıp, kendi kendine bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. Ertesi gün diyetle başlayacaktı.

Harlan ile John evdeydi, Bunny de. Üçü de onu gördüğüne sevindi ve o akşam Bunny spordan döndükten sonra akşam yemeğini hep birlikte yediler. John büyük bir kâse makarnayla ıstakoz salatası hazırlamıştı, ikisi de karşı konulamayacak kadar güzeldi. Harlan onun kilo aldığını hemen fark etmişti ama bir şey söylemedi. Yeniden bir arada oldukları için hepsi mutluydu, keyif kaçırarak konulara girmeye gerek yoktu. Bunny nişanlandığını söyleyip yüzüğünü gösterdi. İlkbaharda evleniyordu. Bu haber kimse için sürpriz olmadı, Victoria arkadaşı adına çok sevindi.

Gracie akşamüstü ona mesaj atıp eve sağ salım vardığını bildirmişti, gece de yatmadan önce telefon etti. Annesiyle babasının onu akşam yemeğine çıkardığını ve ertesi gün arkadaşlarıyla Malibu'ya gideceğini söyledi. Önünde yoğun bir yaz vardı. Daha sonra Victoria başını yastığa koyduğunda Gracie ile Venedik'te olduklarını hayal ederek uyudu; gondolla Sighs Köprüsü'nün altından geçiyorlardı. Rüyasında Harry's Bar'da yedikleri safranlı risottoyu gördü.

Yazın geri kalanı çok hızlı geçti. Victoria 4 Temmuz Bağımsızlık Bayramı'nı Helen ve Madison'dan bir grup bekâr kadın öğretmenle birlikte Hamptons'da bir otelde geçirdi. Ağustosta Harlan ve John ile birlikte Maine'e gitti. New York'ta hiçbir şey yapmadan geçirdiği kavrucu sıcaklar oldu. Koşuya çıkılmayacak kadar sıcak olduğundan, arada bir spor salonuna gitti. Boş bir çabaydı, çünkü canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Avrupa seyahatinden sonra Gracie eve gittiği için üzgündü. Birlikte çok iyi vakit geçirmişlerdi. Victoria onu gerçekten özlüyor, onsuz kendini çok yalnız hissediyordu. Bir kez Adsız Oburlar toplantısına gitti ama bunu bir daha tekrarlamadı.

Söz verdiği gibi Gracie'nin yurda yerleşmesine yardımcı olmak üzere okul açılmadan önceki hafta sonu Kaliforniya'ya uçtu. Kar-makarışık duygularla dolu bir gündü; acı tatlı hatıralar konuşuldu, önce kavuşma sonra veda gözyaşları döküldü. Victoria valizlerini boşaltmasına yardım etti, babası müzik setiyle bilgisayarını kurdu ve annesi çamaşırlarını özenle katlayıp bir çekmeceye yerleştirdi.

Gracie ufak bir odada iki kızla birlikte kalacaktı; üç masayla üç bilgisayarın iyice sıkışık hale getirdiği odada, eşyalarını kilitli dolaplara, tek bir gardıroba ve üç çekmeceye yerleştirmeleri gerçekten büyük maharetti. Üçünün de anne babası ve Victoria kızlara yardım etmeye çalışıyordu. Akşamüstü yerleştikten sonra Gracie ailesiyle birlikte dışarı çıktı. Paniğe kapılmış gibi bir hali vardı, babasıysa ağlayacak gibi duruyordu. Victoria'nın da yüreği buruluyordu ama kardeşi artık büyümüştü, kafesin kapısını açıp uçmasına izin vermeliydiler. Anne babasıysa bu konuda fazlasıyla isteksizdi ve bu Victoria için de kolay değildi.

Yurt binasının önünde durmuş konuşurlarken, elinde tenis rake-tiyle uzun boylu, yakışıklı bir erkek önlerinden geçiyordu. Gracie'yi görür görmez, sanki yıldırım çarpmış ve bir adım daha atamıyormuş gibi durdu. Yüzündeki ifade Victoria'yı güldürdü. Erkeklerin kardeşine bu tür tepkiler verdiğine daha önce de şahit olmuştu.

"Yeni misin?" diye sordu Gracie'ye. Başıyla onaylayan Gracie'nin yüzünde de benzer bir ifade vardı. Victoria nerdeyse kahkaha atacaktı. Şayet kardeşi yurda yerleştiği gün hayatının erkeğini bulursa, bu fazla kolay olurdu. Nasıl bu kadar kolay olabiliyordu?

"Üçüncü sınıf mı, son sınıf mı?" diye sordu Gracie umutla gözleri ışıldayarak.

"İşletme yüksek lisans programı," dedi genç adam gülerek. Bu, Gracie'den en az dört yaş, muhtemelen beş ya da altı yaş büyük olduğu anlamına geliyordu. "Merhaba," dedi sonra tüm

aileye birden bakarak, “Ben, Harry Wilkes.” Hepsi Wilkes okul binasını duymuşlardı, binayı bağışlayan ailenin üyesi olup olmadığını merak ettiler. Harry üçüyle de el sıkıştıktan sonra Gracie’ye dönüp baş döndürücü bir gülüşle saat altıda tenis oynamak isteyip istemediğini sordu. Gracie de gülümseyerek oynayabileceğini söyledi. Harry gelip onu alacağına söz verdi ve yanlarından ayrıldı.

“Pekâlâ, bu çok kolay oldu,” dedi Victoria o gittikten sonra. “Okula adım attığın anda tenis oynayacak birini buluyorsun? Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun?”

“Evet, biliyorum,” dedi hülyalı bakışlarla. “Gerçekten çok sevimli biri.” Sanki bir uzaylı tarafından esir alınmışçasına Victoria’ya alçak sesle fısıldadı: “Bir gün onunla evleneceğim.”

“Neden önce teniste nasıl olduğuna bakmıyorsun?” Victoria lise günlerinde kardeşinin hayatına girip çıkan tüm erkekleri görmüştü. Dört yıllık üniversitenin sadece başlangıcıydı bu. Onun annelerini örnek alıp dört yılı eğlenmek yerine koca aramakla harcamamasını umuyordu. Onun yaşında evliliği düşünmek için bir neden yoktu.

“Hayır. Sahiden. Bana merhaba dediğinde hissettim.” Gracie bunu öyle ciddi bir tonda söylemişti ki, Victoria uyanması için başından aşağı su dökmek istedi.

“Merhaba. Burası üniversite. Burada dört yıl eğlence, öğrenecek yeni şeyler ve muhteşem erkekler var. İlk günden evliliği düşünmeye kalkma istersen.”

“Kampüsteki en zengin çocuğu bulma işini kardeşine bırak,” dedi babaları gururla, Harry’nin Wilkes binasını bağışlayan ailenin bir ferdi olduğunu varsayarak. “Gracie’den çok etkilenmiş görünüyordu.”

“Haziranda İtalya’nın yarısı da öyleydi. Hadi ama, aklımızı başımıza toplayalım,” dedi Victoria mantığın sesi olmaya çalışarak

ama kimse onu dinlemedi. Harry'nin yakışıklılığı Gracie'nin aklını başından almıştı. Evlilik sözcüğü annelerini de kendinden geçirmişti. *Zavallı Harry Wilkes*, diye geçirdi Victoria içinden, *bu üçlünün eline düşürse hapı yutacak*. “Beni dinle,” dedi kardeşine, “Şükran Günü’nde ben eve dönmeden önce evlenmemeye çalış.” Sonra onu kucakladı, iki kardeş zamanı durdurabilmeyi ve bu anı ölümsüzleştirebilmeyi dileyerek birbirlerine uzun süre sarıldılar. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı Victoria, siyah kıvrıcık saçlarının arasından. Gracie ablasının kollarında bir bebeği andırıyordu ve başını kaldırıp baktığında kirpikleri ıslaktı.

“Ben de seni seviyorum ve az önce söylediğim şeyde ciddiydim. Onunla ilgili böyle tuhaf bir hisse kapıldım.”

“Oh, kapat çeneni,” dedi Victoria kahkaha atarak ve onu kardeşçe bir hareketle itti. “Tenis maçında iyi eğlenceler. Beni arayıp nasıl geçtiğini haber ver.” Victoria geceyi evde geçirip New York’a ertesi sabah dönecekti. Kardeşi olmadığına göre orada daha fazla kalmasının da bir anlamı kalmamıştı, onu evde tutacak hiçbir şey yoktu.

Üçü birlikte devasa otoparka geri dönüp babasının arabasını buldular. Victoria arka koltuğa geçti, eve gidene kadar yol boyunca hiç konuşmadılar. Üçü de dalıp gitmişti, her şeyin ne kadar hızlı geliştiğini düşünüyorlardı. Daha dün Gracie bebektir, salonunda sendeleyerek yürümeye çalışan tombul bir bebektir... Bir gün Victoria onu elinden tutup yuvaya götürmüştü, sonra birdenbire genç kız oluvermişti ve şimdi de bu. Onları üzse de, gelecek dört yılın da göz açıp kapayıncaya kadar aynı hızla geçip gideceğinin hepsi farkındaydı.

16. Bölüm

Gracie'nin üniversite yıllarının hızla akıp geçeceğine dair ortak korkulan doğru çıktı. Dört koca yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve kimse farkına bile varmadan Gracie Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun oldu. Üstünde kepi ve cübbesiyle diplomasını aldı, ailesi bir kez daha kepinin havada uçuşuna şahit oldu. Bitmişti dört yıl İngilizce ve iletişim alanında lisans derecesi vardı artık, ama nasıl kullanacağına henüz karar vermemişti. Bir dergide ya da gazetede çalışmak istiyordu, ancak daha görüşmelere başlamamıştı. Yaz tatilinden sonra eylül gibi iş aramayı planlıyordu. Babalarının onayını almıştı, temmuzda arkadaşlarıyla Avrupa'ya; İspanya ve İtalya'ya gidecekti. Erkek arkadaşı da onunla olacaktı ve sonra ikisi Güney Fransa'da erkek arkadaşının ailesiyle buluşacaklardı. Üniversitedeki ilk günündeki tahmini neredeyse gerçekleşmişti. Evlenmemişlerdi, ancak Harry Wilkes ile o günden beri beraberdiler ve babası da bu ilişkiyi canı gönülden onaylıyordu. Wilkes adlı okul binasını bağışlayan gerçekten de onun ailesi çıkmıştı. Harry işletme yüksek lisansını bir yıl önce tamamlamıştı ve şimdi babasının yatırım bankasında çalışıyordu. Jim'in dediğine göre taş gibi sert ve sağlam bir erkekti ama

romantik bir aşıkta da. Mezuniyet töreninden sonra gittikleri öğle yemeğinde Gracie'nin yanm düzine arkadaşının yanında Harry de vardı. Victoria ikilinin masanın diğer ucunda gizli saklı konuştuklarını gördü, sonra Harry onu öptü ve Gracie gülümsedi.

Victoria bir parça despot olduğunu düşünse de, Harry'den hoşlanıyordu. Küçük kardeşinin üniversitede daha maceraperest olmasını dilerdi. Dört yılını sürekli Harry ile geçirmişti. İkinci sınıfta yurttan ayrılıp onunla beraber kampüs dışında bir dairede yaşamaya başlamıştı ve hâlâ beraber yaşıyorlardı. Victoria tek bir erkeğe bağlanıp kalması için yaşının daha çok küçük olduğunu düşünüyordu. Ayrıca Harry ona bir parça babasını anımsatıyordu, bu da Victoria için bir endişe kaynağıydı. Harry'nin her konuda fikri vardı, Gracie ise kendine ait hiçbir fikir öne sürmeden onun fikirlerini aynen onaylıyordu. Victoria'nın korkusu bir gün onun tamamıyla annesine dönüştüğünü görmektir. Kocasının değerini artırmak ve kendini iyi hissetmesini sağlamak için yaşayan bir kadın, kocasının gölgesi... Peki, ya o?

Diğer yandan Gracie'nin Harry ile mutlu olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Anne ve babasının birlikte yaşama kararlarına hiç itiraz etmemesi Victoria'yı hayretler içinde bırakmıştı. Söz konusu olan kendisi olsaydı, aynı şekilde davranmayacaklarına emindi. Bunu babasına söylediğinde, bu kadar tutucu ve geri kafalı olmaması gerektiği yanıtını aldı. Bu rahatlığının muhtemelen en önemli nedeni Harry'nin ailesinin zengin oluşuydu. Şayet Harry yoksul bir aileden geliyor olsaydı, Victoria babasının bu kadar rahat ve yumuşak davranmayacağına emindi. Konusu açıldığında bu düşüncesini Helen'e, Harlan'a ve John'a da söylüyordu. Gracie için çok endişeleniyordu. Anne ve babasının yanlış fikirlerle kardeşinin beynini yıkamasından hep korkmuştu.

Mezuniyet töreninin ardından gittikleri kutlama yemeği öğleden sonra dörde kadar sürdü. Masadan kalktıklarında, Gracie

diplomasını ablasına emanet ederek Harry ile birlikte kiraladığı keple cübbeyi geri vermeye gitti. O akşam arkadaşlarıyla çıkacaklardı. Harry yüksek lisansını bitirdiğinde ailesinin armağan ettiği Ferrari'yi kullanıyordu. Victoria çiftin yanlarından ayrılır ayrılmaz öpüştüğünü gördü. Harry'nin, Gracie üniversiteye adım attığı ilk gün elinde tenis raketiyle yurt binasının önünde durduğu anı daha dün gibi anımsıyordu.

“Yaşlanıyor olmalıyım,” dedi Victoria babasına, arabaya binerlerken. Yirmi dokuz yaşına basacaktı. “Beş yaşındaki halini dün gibi hatırlıyorum. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçti?”

“Biliyorsam kahrolayım. Senin de nasıl bu yaşa geldiğini anlamadım.” Bunu söylerken Victoria'yı şaşırtacak derecede duygusal görünmeyi bile becerdi.

Gracie'nin üniversitede geçirdiği dört yılda, Victoria okul dışında tanıştığı tek tük erkeklerden birkaçıyla çıkmıştı; bir avukat, bir borsa simsarı, bir öğretmen ve bir gazeteciyle ama hiçbirinin için bir anlam ifade etmemiş, tüm ilişkileri birkaç hafta ya da bir iki ayda noktalanmıştı. Artık Madison'da İngilizce bölümü başkanıydı, hâlâ aynı evde Harlan ve John ile birlikte yaşıyordu. Bunny üç yıl önce evlenmiş, iki çocuğu olmuştu. Geçenlerde kocası ve bebekleriyle beraber Washington D. C.'ye taşınmıştı. Kocasını dışişlerinde çalışıyordu; Victoria'yla ev arkadaşları CIA bağlantılı bir işi olabileceğinden kuşkulanıyordu. Bunny ise ev hanımı olmuş, bebeklerini büyütüyordu. Harlan hâlâ Costume Institute'de, John da Bronx'taki okulda çalışıyordu. Victoria iki yıl önce Dr. Watson'a gitmeyi bırakmıştı, çünkü ona anlatacağı bir şey kalmamıştı artık. Aynı konuları defalarca konuşmuşlar ve fikirbirliğine varmışlardı. Keşfedilecek başka bir gizem yoktu. Anne babası tüm sevgilerini kardeşine vererek ona haksızlık etmiş, hatta Gracie doğmadan önce onu sevgilerinden mahrum bırakmışlardı. Açıkçası dışlanmıştı ama o kardeşini gönülden sevi-

yordu. Anne babasına karşı hiçbir şey hissetmiyordu; ne öfke ne de sevgi. Sırf kendilerini düşünen, bencil, asla çocuk yapmaması gereken insanlardı ya da en azından Victoria'yı yapmamalıydılar. Gracie onlara uygundu. Victoria ise farklı ama buna rağmen iyi idare etmişti. Dr. Watson'ın önemli yardımları olduğunu düşünüyordu. Aynı anne babaya sahipti ve kilo sorunu devam ediyordu ama her ikisiyle de daha iyi başa çıkıyordu.

Rüyalarının erkeğini bulamamıştı ve belki de hiç bulamayacaktı ama işini seviyordu. Hâlâ son sınıf öğrencilerine ders veriyordu ve kilosu bir artıyor bir azalıyordu. Yeme alışkanlığı havaya, işine, aşk hayatına ya da aşk hayatının olmayışına ve moraline bağlı olarak değişiyordu. Şu anda onu mutsuz edecek kadar şişmandı. Yaklaşık bir yıldır kimseyle çıkmıyordu ama kilolarının aşk hayatıyla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda ısrarcıydı, ona göre bunların birbiriyle bağlantısı yoktu. Harlan bu görüşüne karşı çıkıyor ve hiç lafını sakınmadan, yalnız ve üzgün olduğu zamanlar daha fazla yediğini, dolayısıyla kilo aldığını belirtiyordu. Salona bir koşu bandıyla kondisyon küreği koymuşlardı, Victoria ikisinin satın alınmasına da katkıda bulunduğu halde hiç kullanmamıştı. Spor aletlerini Harlan ile John kullanıyordu.

Gracie'nin mezuniyetinin ertesi sabahı Victoria New York'a dönecekti, o akşam evde anne babasıyla beraber yemek yedi. Bu, onları her ziyaretinde en azından bir kez yaptığı bir fedakârlıktı. Babası birkaç yıl içinde erken emekli olmaktan söz ediyordu. Annesi hâlâ fanatik bir briç oyuncusuydu. Her geçen yıl Victoria'nın onlarla paylaşabileceği şeyler daha da azalıyordu. Babasının kiloları hakkındaki esprileri eğlenceli değildi, üstelik bunlara evlenmediğine, sevgilisi bile olmadığına ve muhtemelen çocuklarının da olmayacağına dair eleştirileri de eklenmişti. Hepsini kilosuna bağlıyordu. Victoria artık onunla tartışmıyor, kendini ne savunmaya ne de açıklamaya çabalıyordu. Yanıt vermeden esprilerinin

ve eleştirilerinin bitmesini bekliyordu. Hiç değişmemişlerdi. Babasının işiyle ilgili görüşleri aynıydı, öğretmenlik yaparak zaman kaybettğini düşünüyordu hâlâ.

Yemekte Avrupa'dan döndükten sonra Gracie'ye çalıştığı reklam şirketinde metin yazarı olarak iş bulabileceğini söyledi. Yemekten sonra Victoria annesinin bulaşıkla makineye yerleştirmesine yardım ediyordu ki, aniden Gracie çıkageldi. Harry ile yaşadığından eve çok sık uğramıyordu, onu görmek hepsini hem şaşırttı hem de mutlu etti. Mutfakta durup onlara bakan Gracie'nin yanakları pespembe, gözleri ıslı ıslıldı. Kardeşi korktuğu şeyi pat diye söylerken Victoria birdenbire içinin titrediğini hissetti.

"Ben nişanlandım!" Bir saniye için mutfak sessizliğe büründü, sonra babası bir çığlık attı ve çocukken yaptığı gibi onu kollarına alıp döndürdü.

"Tebrik ederim! Aferin size! Harry nerde? Onu da tebrik etmek istiyorum!"

"Beni o bıraktı, şimdi ailesine söylemeye gitti," dedi mutlu bir şekilde. Victoria tek kelime bile etmeden bulaşıklara dönmüştü. Annesi küçük sevinç nidaları atarak kızını kucakladı. Ardından Gracie minik elini uzatarak parmağındaki yuvarlak, iri elmas yüzüğü gösterdi. Gerçekten nişanlanmıştı. Doğruydı.

"Tıpkı babanla ben gibi," dedi annesi heyecanla. "Biz de mezun olduğumuz gün nişanlandık. Noel'de de evlendik." Hepsi bunu biliyordu. "Düğün ne zaman?" diye sordu hemen hazırlıklara başlamak istercesine. Harry ile ilgili belli sebeplerden ötürü, kızlarının ne yaptığını ya da evlilik için çok genç olup olmadığını bir an bile sorgulamamışlardı. Wilkes ailesinden biriyle evlenmesinin harika bir fikir ve önemli bir başarı olduğunu düşünüyorlardı. Bu kendi egolarıyla ilgiliydi, Gracie için en iyisinin ne olabileceğiyle ilgili değildi. Victoria nihayet kardeşine dönüp kaygılı gözlerle baktı.

“Sence evlenmek için çok genç değil misin?” diye sordu samimiyetle. Daha yirmi iki yaşındaydı, Harry de yirmi yedi. Victoria’ya göre kendisi bile evlenmek için henüz gençti.

“Dört yıldır çıkıyoruz,” dedi Gracie, bu her şeyi düzeltirmiş gibi. Aksine daha kötüleştirmişti. Tek başına büyüyüp gelişmek, kendi fikirlerini şekillendirmek ya da okuldaki diğer erkekleri tanımak, hatta çıkmak için kendine hiç şans tanımamıştı.

“Lise öğrencilerimden bazılarının dört yıl süren ilişkileri oluyor. Onlar da evlenecek yaşta değil. Senin için endişeleniyorum,” dedi içtenlikle. “Yirmi iki yaşındasın. Evlenip yuva kurmadan önce bir işin olmalı, bir kariyerin, kendine ait bir gelirin ve bir hayatın olmalı. Bu acele niye?” Bir an için hamile olabileceğinden korksa da, daha sonra buna ihtimal vermedi. Gracie ilk karşılaştıkları gün onunla evleneceğini söylemişti ve şimdi istediği olmuştu. Harry onun gerçekleşen rüyasıydı. Gracie’nin arzu ettiği buydu ve şimdi sorulan yüzünden ablasına kızgınlıkla bakıyordu, sevinmemesine alınmıştı.

“Benim adıma mutlu olamaz mısın?” diye sordu. “Her şey senin olmasını düşündüğün gibi mi olmak zorunda? Ben mutluyum. Harry’yi seviyorum. Kariyer umurumda değil. Senin gibi bir mesleğim yok. Ben sadece Harry’nin karısı olmak istiyorum!” Bu Victoria’ya yeterli görünmüyordu ama Gracie belki de haklıydı. O kim oluyordu da karar veriyordu?

“Özür dilerim,” dedi üzüntüyle. Yıllardır hiç tartışmamışlardı. Son münakaşaları anne ve babalarıyla ilgiliydi; Gracie ablasına karşı şiddetle onları savunmuş, Victoria ise yanıldığını söylemişti. Sonunda geri çekilen o olmuştu, çünkü kardeşi anlayamayacak kadar gençti ve onlar gibiydi. Şimdi de aynı duyguları hissediyordu. Farklı olan, kardeşi adına sevinmeyen, bunu söylemeye cesaret eden ve yine uyumsuz olan oydu. “Ben sadece mutlu olmanı ve olabildiğince güzel bir hayat yaşammanı istiyorum. Evlenmek için çok gençsin.”

“Bana güzel bir hayat yaşayacakmış gibi geliyor,” dedi babası yüzüğü işaret ederek. Bu hareketi Victoria’nın midesini bulandırdı. Kıskanç bir insan olmadığını biliyordu ama küçük kızının zengin bir adamla evlenmesinin babasının narsist duygularını had safhaya çıkaracağından emindi. Parmağındaki yüzükle Gracie babası için bir ödül haline gelmişti, zengin bir erkekle evlenebilen bir kız yetiştirme başarısının bir kanıtıydı. Victoria onun böyle hissetmesinden nefret ediyordu. Gracie ise hiçbir şeyi göremiyordu. Kendi hayatıyla fazla meşguldü, gerçek dünyaya çıkmak, bir iş bulmak, yeni insanlar tanımak, kendini geliştirmek adına bir şeyler yapmak için fazla korkaktı. Dolayısıyla en kolay yolu seçiyor ve Harry ile evleniyordu. Victoria tam bunları düşünürken, Harry gülerek mutfağa girdi ve Gracie kendini onun kollarına attı. Ne kadar mutlu olduğunu görmek için çabaya gerek yoktu ve kimse onu bu mutluluktan mahrum bırakmak istemiyordu. Babaları Harry’nin omzunu sıvazladı, anneleri de gidip bir şampanya getirdi. Jim şişeyi hemen açtı ve Victoria’nın duygusal bakışları altında hepsine birer kadeh doldurdu. Kilometre taşlarının araları artık daha hızlı akıyordu. Liseden ve üniversiteden mezun olduktan sonra, şimdi de nişanlanmıştı. Hepsini birden hazmetmek zordu. Victoria kardeşinin hatırına, itirazlarını bir yana bırakarak gidip Harry’yi kucakladı. Gracie rahatlamıştı; hayatına kimsenin karışmasını, onu engellemeye çalışmasını ya da davranışlarına itiraz etmesini istemiyordu. Bu onun rüyasıydı.

“Pekâlâ, büyük gün ne zaman? Tarihi kararlaştırdınız mı?” diye sordu babası, hep birlikte şereflerine kadeh kaldırıp birer yudum içtikten sonra. Harry ile Gracie yine birbirlerine bakıp gülmüşediler ve sonra Harry müstakbel eşi adına yanıt verdi; bu, Victoria’nın onda sevmediği özelliklerden birisiydi. Gracie’nin de dili vardı ve kullanmasını istiyordu. İçinden düğünün çok yakında olmamasını diledi.

“Haziranda,” dedi Harry ufak tefek nişanlısına bakıp gülümseyerek. “Ondan önce organize etmemiz gereken çok şey var. Gracie düğün hazırlıklarıyla meşgul olacak.” Bakışları, sanki her şeyi bırakıp bir an önce düğün hazırlıklarına girişmelerini bekliyor-muşçasına müstakbel kayınvalidesiyle müstakbel baldızı arasında gezindi. “Dört ya da beş yüz kişi çağırmayı planlıyoruz,” dedi kaygısızca, gelinin ailesine de uygun olup olmadığını danışmaya gerek görmeden. Gracie’ye evlenme teklif etmişti ama Gracie’yi babasından istememişti, çünkü Jim Dawson’ın onaylayacağından emindi. Düğüne katılacak davetli sayısını duyduğunda anneleri bayılacak gibi oldu. Bir şişe şampanya daha açıp boşalan kadeh-leri dolduran Jim memnun görünüyordu.

“Bu işleri siz hanımlar halledersiniz,” dedi yüzünde bir tebesümle önce Harry’ye sonra karısına ve kızlarına bakarak. “Benim tek yapmam gereken faturaları ödemek.” Victoria durmuş babasını izlerken onun çıkarıcı bir adam olduğunu düşündü, kızı için istediği eş buydu; evlenmek için çok genç olup olmadığını ya da bunun bir hata olabileceğini hiç sorgulamadan... Victoria onlara herhangi bir şekilde itiraz edecek olsa, koca bulamamış, sevgilisi bile olmayan, güzel kız kardeşini kıskanan ve mutluluğuna gölge düşürmek isteyen şişman kız kardeş olmakla suçlanacağını bili-yordu.

İkinci şişeyi de bitirdikten sonra her biri genç çifti tekrar ku-cakladı. Harry, annesiyle babasının yakın zamanda onlarla bir akşam yemeği yemek istediklerini söyledi. Bu arada Victoria da tekrar kardeşine sarılma fırsatı bulmuştu.

“Seni seviyorum. Seni üzdüysem, özür dilerim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadı Gracie. “Benim için mutlu olmanı istiyorum sadece.” Victoria başını sallayarak onayladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yeni nişanlı çift vedalaşıp gitti. Arkadaşlarıyla buluşup bir partiye katılacaklardı, çünkü Gracie yüzüğünü gös-

termek istiyordu. Onlar gittikten sonra Victoria Blackberry'sine mesaj geldiğini duyup kontrol etti. Kardeşindendi. "Seni seviyorum. Benim için mutlu ol." Victoria ona verebileceği tek yanıtı anında yazdı: "Ben de seni seviyorum."

"Düğünü planlamak için bir yılın var," dedi Jim karısına, Gracie ile Harry gider gitmez. "Bu seni meşgul eder. Birçe bir süre ara vermek zorunda bile kalabilirsin." Babası konuşurken Victoria'ya bir mesaj daha geldi. Yine Gracie'dendi.

'Nedimem olur musun?' diye soruyordu bu kez. Victoria gülümsedi, öyle ya da böyle onu ikna edeceklerdi nasılsa, hem zaten ne kız kardeşini reddetmeyi ne de kendisini bu onurdan mahrum etmeyi düşünebilirdi.

"Evet. Teşekkür ederim, elbette!" diye yanıtladı kardeşinin mesajını. Demek nedime oluyordu ve küçük kız kardeşi evleniyordu. Ne gündü!

17. Bölüm

Victoria, kardeşinin mezuniyetinden iki gün sonra, New York'a döner dönmez Dr. Watson'ı aradı. Psikiyatristinin yeri de, numarası da değişmemişti; o akşam Victoria'yı cep telefonundan geri aradı ve nasıl olduğunu sordu. İyi olduğunu, onu görmek istediğini söyleyince Dr. Watson ertesi günkü randevuları arasına onu sıkıştırdı. Victoria içeri girer girmez son görüşmelerinden beri hastasının hemen hemen hiç değişmemiş olduğunu fark etti. Üstünde siyah kot pantolonla beyaz bir tişört, ayağında da sandaletler vardı. New York'ta sıcak bir yaz günüydü. Kilosu da aynı gibiydi. Ne daha iyi, ne daha kötü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu psikiyatrist kaygılı bir ifadeyle. "Sesinden acil bir durum olduğu hissine kapıldım."

"Sanırım öyle. Bir tür uyanış veya kimlik krizi ya da onun gibi bir şey yaşıyorum." Mezuniyet gününden beri morali bozuktur. Gracie'nin mezuniyetini izlemek yeterince zordu, üstüne üstlük aynı gün nişanlanmıştı da. "Kardeşim geçen gün nişanlandı. Yirmi iki yaşında. Annemle babam gibi üniversiteden mezun olduğu gün nişanlandı. Onlar memnun, çünkü evleneceği ya da evlenmek istediği adamın tonla parası var. Bence hepsi çıldırmış.

Daha yirmi iki yaşında. Bir işi olmayacak, nişanlısı çalışmasını istemiyor. Bir gazete ya da dergide çalışmak istiyordu ama artık umursamıyor. Sonu tıpkı annem gibi olacak, aynen babam gibi her konuda pek çok fikri olan nişanlısının görüşlerini desteklemekten başka bir şey yapmayacak. Bu adamla evlenirse kendini asla bulamayacak, bunu düşünmek bile beni çıldırtıyor. Hayatta yapmak istediği tek şey, evlenmek. Daha çok genç. Bilmiyorum, belki de onu kıskanıyorum, çünkü benim bir hayatım yok. Sevdığım bir işim var, hepsi bu. Şayet ona ya da anne babama evlenmemesi gerektiğini düşündüğümü söylesem, kedi ulaşamadığı ciğere mundar dermiş, diye düşünecekler.”

“Peki, durum bu mu? diye sordu açıkça.

“Bilmiyorum.” Victoria ona karşı daima dürüst olmuştu.

“İstediğin nedir, Victoria?” diye zorladı doktor. Bunu yapma zamanının geldiğini biliyordu. Victoria hazırды. “Onun için değil, kendin için istediğin nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi yine ama doktorunu inandıramadı.

“Evet, biliyorsun. Kız kardeşin için endişelenmeyi bırak. Kendini düşün. Neden buraya geri geldin? Ne istiyorsun?” Onu dinlerken Victoria’nın gözleri yaşla dolmuştu. Biliyordu. Sadece söylemeye ya da kendine itiraf etmeye korkuyordu.

“Bir hayatım olsun istiyorum. Kardeşimin istediği şeyi istiyorum. Aradaki fark benim yaşımın buna uygun olması ama istediğim şey asla gerçekleşmeyecek.” Sesi daha güçlü çıkmaya başlamıştı, kendini daha cesur hissediyordu. “Güzel bir yaşamım olsun istiyorum, hayatımı paylaşabileceğim bir erkek olsun istiyorum ve hazirana kadar on iki kilo vermek istiyorum.” Oldukça açıktı.

“Haziranda ne var?” Doktorun kafası karışmış gibiydi.

“Kardeşimin düğünü. Nedimesi olacağım. Baş nedime. Herkesin beni kaybeden biri, evde kalmış büyük abla gibi görüp acı-

masını istemiyorum. Düşünde böyle biri gibi görünmek istemiyorum.”

“Pekâlâ. Bu makul. Üzerinde çalışmamız için bir yılınız var. Bana yeterli bir süre gibi geliyor,” dedi psikiyatrist gülümseyerek. “Üç ödevimiz var. Öncelikle ‘güzel bir yaşam,’ dedin, bunun senin için ne anlama geldiğini tanımlamalısın. Bir erkek ve kilon. Yapacak çok işimiz var.”

“Tamam,” dedi Victoria sesi titreyerek. Bu onun için duygusal bir andı. Kendini çözmüştü bir anda. İstedikini elde edememekten yorgun düşmüştü; anne babası ona öyle söylediği için hiçbir şeye layık olmadığını düşünüyor, en kötüsü de bunu kendine bile itiraf edemiyordu ve artık bu durumdan bıkip usanmıştı. “Ben hazırım.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi doktor Victoria’nın arkasındaki saate bakarken, memnun görünüyordu. “Gelecek hafta görüşelim mi?” Victoria başıyla onayladı, birdenbire yapması gereken şeylerin farkına varmıştı. Bu bir düşünden daha önemli bir meseleydi. Ciddi bir diyet programına başlamalı ve bu kez kesinlikle sonuna kadar gitmeliydi. Dışarı çıkıp erkeklerle tanışmak için çaba sarf etmeliydi. Farklı ortamlara girmeli ve hep özlemini duyduğu ama yapmaya bir türlü cesaret edemediği her şeyi yapmalı, diğer insanlara, farklı yerlere ve faaliyetlere hayatını açmalıydı. Genç yaşta yalnız başına New York’a taşınmaktan daha ürkütücü ve herhangi bir düşün organizasyonundan çok daha zor bir işti bu ama yapması gerekeni biliyordu. Gracie evlendiğinde, otuz yaşında olacaktı. O zamana kadar kendi rüyasının da gerçekleşmesini istiyordu.

Doktorun muayenehanesinden çıktığında kendini güçlenmiş hissediyordu. Eve gidince direk mutfığa girdi ve buzdolabını temizlemeye başladı. Önce buzluktaki üç litrelik dondurmayla tüm

donmuş pizzaları çöpe attı. Az sonra John ile Harlan geldi. O yaz, John müzede Harlan ile beraber çalışıyordu, okullar açılana kadar tatilini değerlendirmek istemişti.

“Kahretsin, bu ciddi görünüyor,” dedi Harlan şaşkınlıkla ona bakarak. Victoria okuldaki bir partiden alıp eve getirdiği çikolata şekerleri atıyordu o sırada, ardından dolapta yarım bıraktığı *cheesecake* de çöp kutusunu boyladı. “Burada bir mesaj mı var yoksa bahar temizliği mi yapıyorsun?”

“Hazirana kadar on iki kilo vereceğim ve kesinlikle geri de almayacağım.”

“Bu kararlılığın bir nedeni var mı?” diye sordu ihtiyatla John buzdolabına uzanıp iki şişe bira alırken. Açıp bir tanesini Harlan'a verdi ve şişeden bir yudum aldı. Tadı güzeldi. Victoria bira sevmiyordu. Şarabı tercih ederdi ve onun da kalori değeri yüksekti. “Yeni bir erkek belki?” diye sordu Harlan umutla.

“O da var ama henüz onunla tanışmadım.” Buzdolabının kapısını kapatıp onlara döndü. “Gracie haziranda evleniyor, o dönemde on iki kilo fazlası olan ve bir kız kurusu gibi yaşayan şişman bir nedime olmayacağım. Bugün yeniden psikiyatristime gittim.”

“Sherman'ın Georgia'ya yürüyüşünü andırıyor bu,” dedi Harlan, onun adına memnun olmuş görünüyordu. Arkadaşının yıllardır ihtiyaç duyduğu şey buydu ve Harlan son zamanlarda onun için umudunu kaybetmeye başlamıştı, çünkü yanlış beslenme alışkanlığı da kilosu da hiç değişmiyordu. “İşte budur, aferin sana! Yapabileceğimiz bir şey olursa haber ver.”

“Artık dondurma yok. Pizza yok. Koşu bandında çalışacağım. Spora gideceğim. Belki, Weight Watchers. Beslenme uzmanı şart. Bir hipnotizma uzmanıyla da görüşeceğim. Ne gerekiyorsa, hepsini yapacağım.”

“Bu arada Gracie kiminle evleniyor? Evlenmek için çok genç değil mi? Daha geçen hafta mezun oldu.”

“Daha çok genç ve bu yaptığı kesinlikle aptalca. Babam müstakbel damadını çok seviyor, çünkü adam zengin. Dört yıldır biriyle çıkıyordu ya, işte onunla evlenecek.”

“Bu çok kötü ama belli de olmaz, belki her şey yolunda gider.”

“Öyle olmasını umarım. Onunla evlenince kendi kişiliğinden vazgeçmiş olacak ama istediğinin bu olduğunu sanıyor.”

“Hazirana kadar daha çok vakit var. O güne kadar her şey değişebilir.”

“Bu doğru,” dedi gözlerinde Harlan’ın yıllardır, belki de hiçbir zaman görmediği ateşli bir ışıltıyla. Kutsal bir görevi vardı. “Ben de buna güveniyorum. Hayatımı yoluna koymak ve kilo vermek için bir yılım var.”

“Başarabilirsin,” dedi Harlan inançla.

“Başaracağıma inanıyorum,” dedi ve bunca zaman onu tutan şeyin ne olduğunu merak ederek sonunda kendine inandı. Yirmi dokuz yıl boyunca, anne babası yüzünden şişman, çirkin ve başarısızlığa mahkûm olduğuna inanmıştı, çünkü seilmeye layık biri değildi. Artık biliyordu, sırf anne babası öyle söylüyor diye, bu sözler illa doğru olacak değildi. Ona vurdukları zincirlerden kurtulmaya kararlıydı. Kendini buna mecbur hissediyordu, çünkü tek arzusu özgür olmaktı.

Ertesi gün Weight Watchers programına kaydoldu, eve elinde uyması gereken bir dizi kuralın bulunduğu bir liste ve bir besin terazisiyle döndü. Ertesi gün yeni bir spor merkezine üye oldu; bir ağırlık odası, bir dans stüdyosu, bir havuz ve faydalı birçok alet vardı. Her gün oraya gitmeye başladı. Sabahları havuzun etrafında koşuyordu. Diyetine harfi harfine uyuyor, haftada bir kez tartılıyordu. Düğün hazırlıklarıyla ilgili Gracie ile neredeyse her gün konuşuyordu ve istemediği kadar da annesiyle. Tek düşündükleri buydu. Victoria buna Düğün Humması diyordu. Okulun ilk gü-

nüne kadar dört kilo vermişti. Kendini iyi hissediyordu. Forma girmişti. Tabii, daha önünde uzun bir yol vardı. Kilo kaybı şimdilik durmuştu ama cesaretini kaybetmemeye, yılmamaya kararlıydı. Bu daha önce de başına gelmişti, hem de defalarca ama bu kez bırakmayacaktı. Düzenli olarak psikiyatriste gidiyordu; anne babasından, kardeşiyle ilgili umutlarından ve en sonunda da kendi hayallerinden söz ediyorlardı. Victoria bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Öğrencileri de ondaki değişikliği fark etti. Daha güçlü, kendinden daha emin duruyordu. Helen ile Carla onunla gurur duyduklarını söylüyorlardı.

Mezun olduğundan beri kardeşinin hiç çalışmaması Victoria'nın canını sıkıyordu. Nişanlandığı için iş aramıyordu; kendine olan saygısı için bunun hiç iyi olmadığı kanısındaydı. Vakti olmadığını söylüyordu ama Victoria hayatta zengin bir erkekle evlenmekten ve düğün hazırlıklarıyla uğraşmaktan daha önemli şeyler olduğunun farkındaydı. Psikiyatristi bunun onun sorunu olmadığını, sadece kendine konsantre olması gerektiğini söylüyor, o da elinden geldiğince tavsiyelerine uymaya çalışıyordu. Bununla birlikte kardeşi için endişelenmekten kendini alamıyordu.

Eylülde ancak bir kilo verebildi ama toplamda beş kilo vermişti, yani hedefine ulaşmak için neredeyse yolu yarılarmış sayılırdı. Ekimin ilk haftası Gracie arayıp gelinliklere bakmak ve nedime kıyafetleri seçmek için hafta sonu New York'a geleceğini haber verdiğinde Victoria formda görünüyordu. Kardeşi ondan yardım istediğinde önce müsait olamayacağını düşünse de, hemen çok sevdiği küçük kız kardeşini kıramayacağına karar verdi ve o hafta sonu kontrol etmesi gereken sınav kâğıtları olsa da kabul etti. Psikiyatristi neden kardeşine başka bir zaman gelmesini söylemediğini sordu. Nasılsa düğün hazırandaydı.

“Bunu yapamazdım,” dedi samimiyetle.

“Ama neden?”

“Ona hayır diyemiyorum. Demedim de.”

“Neden bu hafta sonu gelmesini istemiyorsun?” Birbirlerine karşı son derece dürüsttüler.

“Yapacak işim var,” dedi Victoria basitçe.

Doktor daha fazla açıklama bekler gibi ona bakıyordu. “Gerçekten neden bu mu?”

“Hayır. Henüz yeterince kilo vermedim ve içinde korkunç görüneceğim bir nedime elbisesi seçmesinden korkuyorum. Bütün arkadaşları onunla aynı bedende. Hepsi otuz dört ya da otuz altı beden giyiyor. Kırk dört bedeni hayatlarında duymamışlardır bile.”

“Sen de gelecek haziranda kırk dört beden olmayacaksın,” diye rahatlatmaya çalıştı doktor. Ancak Victoria hiç de sakinleşmiş görünmüyordu.

“Ya, olursam?” dedi paniğe kapılmış bir ifadeyle. Hayali otuz sekiz beden olmaktı. Ama o kiloyu koruyabilirse, kırk beden bile heyecan verici olurdu.

“Neden başaramayacağını düşünüyorsun?”

“Çünkü babamın haklı çıkmasından korkuyorum ve ben başarısızım. Gracie yine onu haklı çıkardı. Yirmi iki yaşında mükemmel bir erkekle evlenecek, oysa ben hâlâ evlenemedim. Bir sevgilim bile yok. Bir lise öğretmeniyim o kadar.”

“Çok iyi bir öğretmen,” diye hatırlattı doktor. “New York’un en iyi özel lisesinde İngilizce bölümü başkanısın. Bu az buz bir şey değil.” Böyle düşünmesi Victoria’yı gülümsetti. “Ayrıca sen nedime olacaksın. İstediğin tarzda kıyafet giyebilirsin. Kız kardeşin üstünde güzel durmayan bir şey seçerse, onu istemediğini söyler, tamamen farklı bir kıyafet giyebilirsin. O seçme şansını sana bırakıyor.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Victoria. Küçük kardeşini tanıyordu.

Harry'nin ipleri eline almasına razı olmuş olabilirdi, ancak bazı konularda onun da kendine ait görüşleri vardı. "O, bana sadece kendi seçimini izleme şansı veriyor."

"O zaman onunla olan ilişkini farklı bir şekilde ele almak için bu bir fırsat olmalı," diye önerdi terapist.

"Deneyeceğim." Ama Victoria ikna olmuş görünmüyordu.

Gracie cuma sabahı ablası okuldayken geldi. Victoria onu mümkün olduğu kadar çabuk görebilmek için dersi biter bitmez aceleyle eve koşturdu. Anahtarı kapının dışındaki paspasın altına bırakmıştı. İçeri girdiğinde kardeşini koşu bandında hızlı adımlarla yürürken buldu.

"Bu çok faydalı bir alet," dedi gülerek ablasına. Kocaman makinenin üstünde küçük bir çocuk, hatta bir cüce gibi duruyordu.

"Öyle olmalı," diye yanıtladı Victoria. "Bize bir servete mal oldu."

"Bir ara denemelisin," dedi Gracie sıçrayıp aşağı inerken.

"Kullanıyorum zaten." Victoria şimdiye kadar verdiği kilolardan dolayı mutlu ve gururluydu ama kardeşinin fark etmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ablasına sarılan Gracie'nin aklı tamamen düşünle meşguldü. Hemen şehir merkezine gidip alışverişe başlamak istiyordu. Gezmek istediği mağazaların bir listesini yapmıştı. Victoria ise bütün gün okulda yorulmuş ve kendini berbat hissediyordu. Sabah bölüm toplantısı için erkenden okulda olmalıydı. Yine de gidip beş dakikada hazırlandı ve birlikte evden çıktılar. Parmağındaki kocaman taşlı yüzüğe dikkat etmemek elde değildi.

"Parmağında bu yüzükle kafana bir darbe almaktan korkmuyor musun?" Hâlâ onun için kaygılanıyordu. Gracie daima küçük kız kardeşi olarak kalacaktı ve onun gözünde elinden tutup yuva ya götürdüğü günden bir farkı yoktu.

"Kimse gerçek olduğunu düşünmüyor," dedi Gracie kayıtsızca Bergdorf'un önünde taksiden inerlerken.

Yukarı, düğün departmanına çıktılar ve gelinliklere bakmaya başladılar. Askılara asılmış bir düzine kadar gelinliğin arasında dolaşıp her birine tek tek bakan Gracie sonunda başını salladı. Victoria hepsinin muhteşem olduğunu düşünse de, o hiçbirini beğenmemişti. Gelinlikleri bir yana bırakıp nedime kıyafetlerine bakmak istediğini söyledi. Elinde giysilerini görmek istediği tasarımcıların bir listesi vardı. Mağazada mevcut olanların hepsini getirdiler. Resmi bir düğün olacaktı. Harry frak giyip beyaz papyon takacak, sağdıç ise smokinle siyah papyon takacaktı. Gracie ise nedimeler için uçuk mavi, şampanya rengi ya da şeftali tonlarını düşünüyordu. Bunlar Victoria'nın giyebileceği renklerdi. Öyle açık tenli ve şansındı ki, bazı renkler ona gitmiyordu, örneğin kırmızı. Kardeşi nedimelerine kırmızı kıyafet giydirmeyeceğine dair ona söz verdi. İstediklerini ona getirirken birliklerini yöneten minik bir generali andırıyordu. Bütün kontrol ondaydı; bir rock konseri gibi ya da dünya çapında bir festival veya bir başkanlık seçimi kampanyası gibi önemli bir olayı planlıyordu adeta. Bu onun hayatının en güzel anı olacaktı ve şovun yıldızı oydu. Victoria annesinin tüm bunlarla nasıl başa çıktığını merak etti, çünkü yakın mesafeden biraz baş döndürücü ve bunaltıcı görünüyordu. Diğer yandan babası hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Wilkes'lerin etkilenmesini, en sevdiği kızının gururlanmasını istiyordu. Hazırlıklara öyle kaptırmıştı ki, Gracie ablasının zayıfladığını fark edememişti. Bu Victoria'nın duygularını incitti ama çocukça davranmak istemedi ve dikkatini kardeşinin seçtiği giysilere verdi. Tezgâhtarlar yanlarından ayrıldığında Gracie'nin aklında hâlâ üç ihtimal vardı. Düğünde on nedime olacaktı. Kardeşi bunu söylediğinde Victoria'nın aklına şayet kendisi evleniyor olsa, düğüne gelecek on arkadaşının bile olmadığı geldi. Tek nedimesi Gracie olurdu, hepsi o. Zaten Gracie daima altın kız olmuştu. Şimdiyse bir yıldızdı ve her anının tadını çıkarıyordu. Victoria'nın kabul etmek istemediği kadar fazla anne

ve babasına benzemeye başlamıştı. O yıldızlarla dolu bir aileden geliyordu ve Victoria kendini bir kül yığını içinde dünyaya düşmüş bir meteor gibi hissediyordu.

Oradan çıkınca önce Barneys'e, daha sonra da Saks'a gittiler. Ertesi gün için Gracie Vera Wang'den özel olarak bir randevu almıştı. Ayrıca Oscar de la Renta'yı da görmek istiyordu ama ondan randevu almaya fırsat bulamamıştı. Victoria bu düğünün nasıl büyük bir olay olduğunu daha yeni anlamaya başlıyordu. Wilkes'ler düğünden bir gece önce, smokinin zorunlu olduğu, çoğu düğünden daha büyük ve daha gösterişli bir resmi davet vereceklerdi, yani üst üste iki akşam için giyecek iki ayrı kıyafete ihtiyaçları olacaktı. Gracie annelerinin düğünde bej rengi ve bir önceki davette de zümrüt yeşili tuvalet giymeye karar verdiğini söyledi. Her şeyi hazırdı. Neiman Marcus'a gitmişti, kişisel alışveriş uzmanları her iki davet için de ona en çok yakışacak elbiseleri bulmuşlardı, yani Gracie kendine konsantre olabiliirdi.

Saks'taki gelinlikleri de beğenmedi ve düğününde olağanüstü bir şey giymek istediğini belirtti. Küçük kız kardeş Gracie kendini göstermeye başlamıştı. Hiçbir şeyi yeteri kadar özel bulmuyordu. Victoria onun kararlılığı karşısında şaşkıındı. Gördüğü hiçbir nedime elbisesi de onu yeterince etkilememişti, sonra bir tuvalet gördü ve güçlkle soludu.

"Aman Tanrım," dedi yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, sanki kutsal kâseyi bulmuştu. "İşte bu! Bu renk hiç aklıma gelmemişti!" Kuşkusuz göz alıcı, muhteşem bir tuvaletti ama Victoria bir düğünde giyilmesini hayal edemiyordu, üstelik on kişi tarafından. Kahverengi sonbaharın geldiğini simgeleyen renktir diye açıkladı tezgâhtar kadın, siyahtan daha yumuşak ve daha 'sıcak'. Gracie'nin dikkatini çeken elbise, üst kısmı kalça çizgisinin hemen altına kadar ince pilelerle süslenmiş ve eteği çan şeklinde genişleyerek yere kadar inen askısız bir gece elbisesiydi. Çikolata

rengi kıyafetin işçiliği kusursuzdu. Victoria'nın görüşüne göre tek sorun, bunu ancak aşırı zayıf ve tahta göğüslü bir kadının giyebileceğiydi. Bedeni saran yerin bitiminde, kalça hizasından çan gibi genişliyordu ve bu Victoria'nın basenini koskocaman gösterirdi. Ancak Gracie'nin ölçülerindeki bir kızın giyebileceği bir kıyafetti bu ve çoğu arkadaşı da ona benziyordu. İncelediği örnek elbise otuz altı bedendi ve ona büyük gelirdi. Victoria zayıflasa bile kendi üzerinde nasıl duracağını hayal etmek bile istemiyordu.

"Herkes bayılacak," diye haykırdı Gracie çılgın bir ifadeyle. "Daha sonra her türlü resmi davete de giyebilirler." Pahalıydı ama bu nedimleri için sorun değildi ve babası da bazı nedimelerinin gücünün yetmeyeceği bir elbise seçerse, aradaki farkı kapatacağına dair söz vermişti. Babası ödeyeceğinden fiyatı Victoria için sorun değildi. Sorun üstünde korkunç duracağıydı. Göğüsleri ve kalçalan bu model için fazla büyüktü. Baktıkça üzüntüsü daha da artıyordu; tuvalet bitter çikolata rengindeydi ve Victoria açık teni, mavi gözleri, uçuk sarı saçlarıyla bunu giyemezdi.

"Ben bunu giyemem," dedi kardeşine. "Çırpılmış çikolatalı krema dağı gibi görünürüm. Yirmi beş kilo zayıflasam bile. Göğüslerim çok büyük ve bu rengi giyemem." Kardeşi ona yalvaran gözlerle baktı.

"Bu benim tam aradığım şey. Muhteşem bir tuvalet."

"Evet, öyle," diye onayladı Victoria, "ama senin ölçülerinde biri için. Sen bunu giy, ben de gelinliği giyeyim, şahane olur. Bu tuvalet üzerimde korkunç durur. Eminim, benim bedenime göre olanı yoktur."

"İstediğiniz bedeni sipariş edebilirsiniz," dedi tezgâhtar kadın yardımseverce. Pahalı bir elbiseydi ve tabii, satmak için can atıyordu.

"Hazirana kadar on tane hazır olur mu?" diye sordu Gracie telaşla, ablasının merhamet yalvarışlarına aldırmadan.

“Eminim, olur. Bana istediğiniz tüm bedenleri verirseniz, büyük olasılıkla aralık ayına kadar teslim edebiliriz.” Gracie ferahlanmış, Victoria ise ağlayacakmış gibi görünüyordu.

“Gracie bana bunu yapamazsın. O elbisenin içinde iğrenç görüneceğim.”

“Hayır, görünmeyeceksin. Zaten kilo vermek istediğini söylemiştin.”

“Versem bile bunu giyemem. Ben yüz yirmi beden sutyen takıyorum. Bu elbiseyi giymek için senin gibi bir vücuda sahip olmak gerek.” Gracie başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde yaşlar ve yüzünde beş yaşından beri ablasının içini eriten o aynı ifade vardı.

“Bir kere evleneceğim,” dedi yalvarırcasına. “Harry için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Hayalimdeki düğün olmasını istiyorum. Herkes pembe, mavi ve pastel tonlarında giyiyor. Kimsenin aklına nedimelere kahverengi giydirmek gelmez. Bu şimdiye kadar Los Angeles’ın gördüğü en mükemmel düğün olacak.”

“Fil gibi görünen bir nedimeyle.”

“O zamana kadar zayıflarsın, bundan eminim. İsteddiğin zaman yapıyorsun.”

“Mesele bu değil. Bunu giyebilmek için ameliyat geçirmem gerekir.” Gövde kısmındaki ince pileler işi daha da kötüleştiriyordu. Gracie şimdiden nedimelerin elbiseye uygun kahverengi orkideler taşımasını planlamıştı bile. Hiçbir şey onu vazgeçiremeyecekti, kız kardeşi siparişi verirken Victoria’nın içinden ağlamak geliyordu. Kardeşi düğünde bir canavar gibi görünmesini kesinleştirmişti, oysa bütün zayıf, anoreksik arkadaşları kahverengi askısız elbise içinde şık ve zarif görüneceklerdi. Elbisenin güzel olduğuna şüphe yoktu, ancak Victoria’nın üzerinde değil. Onu caydırmaya çalışmaktan vazgeçti ve kardeşi tezgâhtara tuvaletlerin çoğunun beden ölçüsünü verirken sessizce oturup bekledi.

Üçü otuz dört bedendi, diğerleriyse otuz altı beden. Geri kalanları eve döndüğünde bildirecekti. Mağazadan ayrıldıklarında yüzünde sevinçli, coşkulu bir ifade vardı, öyle heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. Victoria ise sessizdi, şehir dışına çıkana kadar takside hiç konuşmadı. Eve dönmeden önce yiyecek bir şeyler almak için bir şarküteriye uğradılar, Victoria düşünmeksizin tezgâha üç adet yarımşar litrelik Haagen-Dazs dondurması koydu. Gracie bunu hiç önemsemedi. Ablasının dondurma almasına alışkındı. Dört aydır ağzına koymadığından haberi bile yoktu. Oysa içkiyi bırakmış bir alkoliğin bara girip buzlu votka ısmarlamasına benziyordu bu davranışı.

Evde Victoria şarküteriden aldıklarını çıkarırken Gracie annesini aradı. Mutfağa gelen Harlan dondurmayı görünce hayret ve dehşet içinde kaldı.

“Bu nedir?”

“Nedime kıyafeti olarak, asla giyemeyeceğim türde kahverengi askısız bir elbise sipariş etti.”

“Öyleyse, giyemeyeceğini ve sana başka bir elbise seçmesini söyle,” dedi Harlan, elinden dondurmayı alıp çöp kutusuna atarak. “Belki elbise düşündüğün kadar kötü değildir.”

“Muhteşem ama bana göre değil. Modelini bırak, rengi bile bana gitmez.”

“Söyle ona,” dedi ciddi bir sesle, tıpkı psikiyatristi gibi.

“Söyledim. Beni dinlemiyor. Bu onun rüyası. Hayatında bir kez evlenecek ve mükemmel olmasını istiyor. Benim dışımda herkes için.”

“O iyi bir kız. Ona anlat.”

“Bugün en az yüz elbiseye baktık. Bu düğün yüz yılın olayı olacak.”

“Diyetini bozmanın sana hiçbir faydası olmaz,” dedi Harlan onu cesaretlendirmeye çalışarak. Elinde dondurmayla görünce

üzülmüştü. O ana kadar gayet iyi gitmişti ve şimdi aptal bir elbise yüzünden her şeyi mahvetmesini istemiyordu.

Gracie salonda bütün arkadaşlarını tek tek arayıp seçtiği hari-ka elbiseyi anlatırken, mutfakta oturan Victoria'nın umutsuzluğu giderek daha da artıyordu. Kendini yine görünmez hissetmeye başlamıştı. Gracie onu duymuyordu. Dünya kendi çevrisinde dönüyordu sanki ve Victoria için bu katlanılması güç bir durumdu. Elbise konusunda canı çok sıkılmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu, ne söylesen söylesin Gracie'nin onu dinlemeyeceği açıktı.

O akşam mutfakta John ve Harlan ile birlikte yemek yediler, Gracie onlara düğünün tüm detaylarını anlattı. Yemeğin sonunda Victoria kusmak istiyordu.

"Belki de kıskanıyordumdur sadece," dedi Harlan'a fısıltıyla, kardeşi Harry'yi aramak için mutfaktan çıkınca.

"Kıskandığını sanmıyorum. Bu biraz fazla. Kontrolden çıkmış bir çocuk gibi. Düğün konusunda her istediğini yapmasına izin vermekle baban bir canavar yaratıyor."

"Böyle davranarak önemli biri gibi göründüğünü düşünüyor," dedi Victoria, hâlâ morali bozuktur. Hayatında ilk kez Gracie'nin arkadaşlığından hoşlanmamıştı. Hafta sonu tam bir felakete dönüşmüştü.

Ertesi gün de farklı değildi. Sabah kardeşinin Vera Wang ile olan randevusuna gittiler. Bir düzine kadar gelinliğe baktılar ve sonunda tasarımcı Gracie'nin istediği modellerde eskizler çizip göndermeyi önerdi. Bu Gracie'yi heyecanlandırdı.

Öğle yemeğini Serendipity'de yediler. Gracie salata sipariş etti, Victoria ise peynirli ravioli ile buzlu moka istedi ve tabağındakilerin hepsini silip süpürdü. Gracie ablasının yediklerini yadırgamadı, çünkü Victoria'nın bu tür şeyler yemesine alışkındı. Diyetini bozmak Victoria'nın canını daha da sıkıyordu. Eve döndüklerinde yorgun ve keyifsizdi, kendini patlayacakmış gibi

hissediyordu. Aylardır böyle yemek yememişti, Harlan yüzüne yansıyan suçluluk duygusunu hemen fark etti.

“Bugün ne yaptın?”

“Vera Wang ile tanıştım,” dedi gücü tükenmiş bir sesle.

“Onu sormuyorum, neyi kastettiğimi biliyorsun. Öğle yemeğinde ne yedin?”

“Bilmek istemezsin. Diyetimi bozдум,” dedi suçlu gözlerle bakarak.

“Buna değmez Victoria,” diye hatırlattı Harlan. “Son dört aydır bunun için çok gayret ettin. Şimdi her şeyi berbat etme.”

“Düğün beni geriyor. Giymek zorunda olduğum elbise benim için intihar gibi bir şey ve kardeşim tanımadığım birine dönüşüyor. O adamla evlenmemeli, hatta bu yaşta hiç kimseyle evlenmemeli. Tıpkı babamın anneme yaptığı gibi, Harry de kardeşimin hayatını yönetecek. Babamızla evleniyor,” dedi kederle.

“İstedیği buysa, bırak evlensin. Yanlış bile olsa, kendi kararlarını verebilecek yaşta. Bu nedenle hayatını mahvedemezsin. Bu seni üzmemekten başka hiçbir işe yaramaz. Şu düğünü aklından çıkar. Ne giymen gerekiyorsa onu giy, düğünde sarhoş ol ve eve dön.” Son sözleri üzerine Victoria bir kahkaha attı.

“Belki de haklısın. Zaten daha sekiz ay var. Elbise şimdi üstümde çirkin duruyorsa bile, o zamana kadar kilo verip içinde güzel görünebilirim.”

“Diyetini bozarsan bunu yapamazsın.”

“Bozmayacağım. Kendimi toplayacağım. Bu akşam evdeyiz, Gracie yarın Los Angeles’a dönüyor. O gider gitmez kaldığım yerden devam edeceğim.”

“Hayır, şimdi,” diye uyardı Harlan ve odasına gitti. Victoria kabahatini telafi edebilmek için koşu bandına çıktı. Gracie ise buzdolabının üstünde kartı bulunan bir restorandan pizza ısmarladı. Yarım saat sonra siparişı geldi ve bu Victoria’nın karşı koy-

bileceğinden fazlaydı. Gracie bir dilim yedi. Gerisini ablası bitirdi. Harlan'ın görmemesi için kutuyu da yemek istedi ama Harlan gördü, birini öldürmüş gibi Victoria'ya baktı. Öldürmüştü aslında. Kendini. Suçluluktan perişan bir haldeydi.

Ertesi gün Gracie gitmeden önce kahvaltı için dışarı çıktılar. Kardeşi yardımına teşekkür etmek için onu Carlyle'de kahvaltıya götürdü, Victoria orada bol kalorili Benedict usulü yumurta yedi, ayrıca kardeşinin çikolatalı kurabiyelerine de karşı koyamadı.

Havaalanına gitmeden önce evin önünde iki kardeş kucaklaştı, Gracie ablasına tekrar teşekkür etti. Harika vakit geçirdiğini, Vera Wang tasarımlarıyla ve diğer her şeyle ilgili onu haberdar edeceğini söyledi. Kardeşinin taksisi hareket edince Victoria kaldırımında durup el salladı, araç gözden kaybolduğu anda ise göz yaşlarına boğuldu. Ona göre hafta sonu tam bir fiyaskoydu, üstelik düğünde korkunç görünecekti. Yukarı çıkıp eve girdi, doğruca odasına gidip ölmeyi dileyerek kendini yatağa attı.

18. Bölüm

Pazartesi günü okula gitmek Victoria için bir avuntu oldu. Hiç değilse bu anladığı ve biraz denetim sağlayabildiği bir dünyaydı. Kardeşi Gracie'nin düğün konusunda tamamiyla kontrolden çıktığını görebiliyordu, bugünlerde sırf onun yanında olmak bile moral bozucuydu. Victoria üzerindeki etkisi feci olmuştu. Kendini frenleyememiş ve çılgınlar gibi yemişti. O gün okuldan sonra Dr. Watson ile randevusu vardı, ona olup biteni ve moralinin ne kadar bozuk olduğunu anlattı.

“Çıldırılmış gibiydim,” diye itiraf etti, “gördüğüm her şeyi yedim. Yıllardır bu kadar çok yememiştım ya da aylardır. Bu sabah tartıldım, bir buçuk kilo almışım.”

“Yine verirsın,” diye yatıştırdı Dr. Watson. “Sence neden böyle oldu?” Kaygılı görünüyordu ama paniğe kapılmış bir havası yoktu.

“Yine görünmez olduğum hissine kapıldım, söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu. Kardeşim onlar gibi oldu.”

“Belki de, hep öyleydi.”

“Hayır, değildi ama evleneceği adam babam gibi. Kendimi daha da yalnızlaşmış hissediyorum ve düğünde giymemi istediği elbise üzerimde korkunç duruyor.”

“Neden ona söylemedin?”

“Denedim. Dinlemedi. Bana hiç aldırmadan sipariş verdi. Şımarık, sinir bir çocuk gibi davrandı.”

“Gelin adaylarına bazen böyle olur ama kardeşinin yaptığı hiç akla yatkın değil.”

“Öyle. Rüyalarındaki gibi bir düğün olmasını istiyor. Bence o adamla asla evlenmemeli. Sonu annem gibi olacak ve bunun olmasını hiç istemiyorum.”

“Kardeşini değiştiremezsin,” diye hatırlattı doktor. “Kontrol edebileceğin tek kişi sensin.” Victoria artık bunu anlamaya başlıyordu, ama Gracie’nin tıpkı anne ve babasına dönüşmesini izlemek acı vericiydi. Psikiyatristin muayenehanesinden çıktığında kendini daha iyi hissettiğini düşündü. Eve dönünce koşu bandında bir saat geçirdi ve ardından spor salonuna gitti.

Akşam sekizde bitkin bir halde eve döndü, o kadar yorgun düşmüştü ki, doğrudan odasına gidip kendini yatağa attı. O gün Gracie ona iki mesaj yollamıştı; tekrar tekrar teşekkür ediyor, harika zaman geçirdiğini söylüyordu. Gerçi o hiç eğlenmemişti ama hafta sonu yaşananlara aşırı derecede sinirlenip üzüldüğü için kendini suçlu hissetti. Düğünün bir an önce bitmesini diliyor, onunla yine eskisi gibi hoş vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu. Önlerinde daha sekiz ay vardı ve kolay geçecek gibi görünmüyordu.

Victoria ertesi sabah okula gitmeden önce Weight Watchers Derneği’ne uğradı. Danışmanlardan birine işlediği kabahatleri anlattı ve tartılmak istediğini söyledi. Hafta sonu aldığı bir buçuk kilonun bir kilosunu vermişti, bunu öğrenmek onu rahatlatmıştı. İşler yeniden yoluna girmiş görünüyordu.

Öğleden önce arka arkaya üç derse girdi, son dersin bitiminde tam sınıftan çıkmış ofisine doğru gidiyordu ki, koridorda bir öğrencinin ağladığını gördü. Kızın yüzünde çaresiz bir ifade vardı, öğretmeninin ona doğru geldiğini görünce hemen kızlar tuvale-

tine koştı. Victoria endişelenmişti, peşinden tuvalete girdiğinde lavabonun önünde onu tek başına buldu.

“İyi misin?” diye sordu temkinli bir ses tonuyla. Kızın adı, Amy Green’di, iyi bir öğrenciydi, okulda dolaşan söylentilere göre anne babası boşanmak üzereydi.

“Evet, iyiyim,” dedi Amy yeniden gözyaşlarına boğularak. Victoria ona birkaç tane kâğıt mendil verdi. Burnunu silen kız utanmış görünüyordu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. Kız sessizce başını salladı, çok umutsuz bir durumda olduğu belliydi, konuşamıyordu bile. “Kısa bir süreliğine ofisime gelmek ya da yürüyüşe çıkmak ister misin?” Amy bir an tereddütte kaldıysa da, hemen başıyla onayladı. Victoria kendisine karşı daima çok iyi davranmıştı ve onun ‘mükemmel’ bir öğretmen olduğunu düşünüyordu.

Ofisi birkaç kapı ötedeydi, Amy onu takip etti. İçeri girdikten sonra Victoria kapıyı kapatıp oturması için sandalyeyi işaret etti. Kızcağızın yeniden kontrol edilemez hıçkırıklara boğulması üzerine bir bardağa su doldurup uzattı. Hiç iyi görünmüyordu. Oturup sakinleşmesini bekledi. Bir süre sonra Amy başını kaldırıp baktığında yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

“Hamileyim,” dedi hıçkırıklar arasında. “Bilmiyordum. Daha dün öğrendim.” Oğlanın kim olduğunu tahmin etmek güç değildi. İki yıldır aynı kişiyle çıkıyordu, iyi bir çocuktı. İkisi de hazıranda mezun olacaktı. Kardeşinin düğünüyle ilgili tüm düşünceler Victoria’nın aklından aniden silindi.

“Annenin haberi var mı?” diye sordu Victoria yavaşça, birkaç mendil daha verirken.

“Söyleyemem. Beni öldürür. Boşanacağı için zaten çok sinirli.” Victoria’nın kulağına gelen dedikodulara göre, kocası onu başka bir kadın için terk etmişti. “Şimdi de bu. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Justin biliyor mu?”

Amy başıyla onayladı. “Doktora birlikte gittik. Prezervatif kullandık ama patladı. Midemi bulandırdığı için doğum kontrol hapı almayı bırakmışım.”

“Hay, lanet,” dedi Victoria.

Amy gözyaşları arasında kahkaha attı. “Bunu bir daha söyleyebilir misiniz?”

“Tamam. Hay, lanet.” Bu kez, ortada gülünecek bir şey olmamasına karşın, ikisi de kahkaha attı. “Ne yapmak istediğini biliyor musun?” Ailesiyle birlikte alması gereken bir karardı bu ama Victoria da dinleyebilirdi.

“Bilmiyorum. Bir bebeğim olacak. Kürtaj yaptırmak istemiyorum. Beni okuldan atarlar mı?” Panik olmuş görünüyordu, Victoria’ya söylediğine pişman olmuş gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedi Victoria dürüstçe. Okulda geçirdiği yedi yıl içinde hiç böyle bir problemle karşılaşmamıştı. Hamile kalan başka kızlar olduğunu biliyordu, duymuştu ama o olayların hiçbirinde ön saflarda yer almamış ya da ilk öğrenen kişi olmamıştı. Bu tür vakalarla genellikle rehber öğretmenler, öğrenci başkanı ya da okul müdürü ilgilenirdi. Bölüm başkanı olsa bile, o sadece İngilizce öğretmeniydi. Bununla birlikte, bir kadındı ve her ne kadar başına böyle bir olay gelmese de, bu genç kızın derdini anlayabilirdi. Amy mezun olamazsa gerçekten çok üzülürdü. Yale’e, Harvard’a, başvurduğu her okula kabul edilme şansı çok yüksekti. “Belki bir şeyler yapabiliriz.” Gebe bir öğrencinin derslere girmesine izin vermediklerini biliyordu. “Bu konuyu önce annenle konuşmalısın.”

“Bu onu öldürür.”

“Hayır, öldürmez. Pek çok insanın başına bu tür şeyler geliyor. Önemli olan doğru çözümü bulmak. Bu sana ve annene bağlı. Annenle beraber konuşmamızı ister misin?”

“Hayır. İlk size söylediğimi öğrenirse çıldırır,” dedi Amy içini çekerek. Sonra bir yudum su içti, sakinleşmiş gibiydi ama bir karar alması gerekiyordu ve bu hiç kolay değildi. On yedi yaşındaydı, önünde parlak bir gelecek vardı, tabii bir bebeği olmadan. Bir bebekle birlikte, hayatı çok zorlaşacaktı. “Justin annemle birlikte konuşabileceğimizi söyledi. Bebeği doğurmamı istiyor, belki bir gün evleniriz.” Bunu söylerken üzgün görünüyordu. Ne bebeğe ne de evliliğe hazır hissetmediği belliydi, ancak diğer seçenek ona daha beter görünüyordu.

Victoria bir kâğıda telefon numarasını yazıp ona uzattı. “İstediğin zaman, istediğin saatte beni arayabilirsin. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım ve Bay Walker ile konuşmaya karar verersen, o konuda da yardımcı olabilirim.” Okuldan atılmasına ya da uzaklaştırılmasına gönlü razı olmazdı. Zamanında mezun olmasını istiyordu, Amy’nin istediği de buydu.

Birkaç dakika sonra birlikte ofisten çıktılar, Victoria ona sarılıp kendini üzmemesini söyledi. Amy, Justin’i aramak için kafeteryaya gitti. Victoria öğle tatilinin ardından ikilinin birlikte okuldan çıktığını gördü. İçinden annesine gidiyor olmalarını diledi. Ertesi gün Amy okula gelmedi ama bir sonraki gün Victoria’yı aradı. O gün okuldan sonra Bay Walker ile görüşeceklerini söyleyip ondan yanında olmasını rica etti, Victoria da orada olacağına söz verdi. Okulun bitiş zili çaldığında Bay Walker’ın ofisinin önünde bekliyordu. Amy ile annesi de geldi. Annesi üzgün ve morali bozuk görünüyordu, Amy ise ağlamış gibiydi ama onu görür görmez gülümsedi, annesi de geldiği için teşekkür etti.

Okul müdürü onları bekliyordu, odaya girdikleri anda ayağa kalktı. Victoria’yı gördüğüne şaşırdığı belliydi ama bir şey sormadı ve kibarca hepsinden oturmalarını rica etti. Kaygılı bir hali vardı. Amy’nin okulda bir sorun yaşadığını şimdiye dek hiç duymamıştı ve neden burada oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Anne ve babasının boşanmasıyla ilgili olabileceğini düşünüyör ve okul değiştirmek zorunda kalmamasını umuyordu. Çok çalışkan, başarılı bir öğrenciydi, onu kaybederlerse üzüldü. Bayan Green kızının gebe olduğunu söyleyince, bir anda sarsıldı. Amy adına çok üzüldüğü belliydi. Böyle bir olay ilk kez yaşanmıyordu, ama hem öğrenci hem de okul için zor bir durumdu. Bayan Green bebeğın mayısta geleceğini söyledi. Ardından müdürü de Victoria'yı da şaşırtarak kızının bu bebeğı doğurmaya karar verdiğini ekledi. Sonbaharda Amy üniversiteye başlayınca bebeğı o bakacaktı. Amy Barnard'a ve New York Üniversitesi'ne de başvurmuştu, herhangi birine kabul edilirse evde bebekle kalabilirdi. Annesi ona destek oluyor ve Amy de iki gün öncesine nazaran daha iyi görünüyordu.

“Bilmemiz gereken şey,” dedi Bayan Green olabildiğince soğukkanlılıkla, “Amy'nin bu okulda kalıp kalamayacağı. Burada eğitimine devam edebilir mi, yoksa onu bu okuldan almak zorunda mıyız?” Şu anda bu en büyük korkularından biriydi ve büyük olasılıkla Amy'nin üniversiteye gidip gidemeyeceğini belirleyecekti.

“Amy, burada kalırsan kendini nasıl hissedeceksin?” diye sordu müdür. “Herkes durumunu biliyor ve hakkında konuşuyor olacak, bu seni zorlar mı?”

“Hayır, çünkü nerede olursam olayım her halükârda bebeğimi doğuracağım.” Minnetle annesine bakıp gülümsedi. Victoria bu kararı kolay almadıklarını anlayabiliyor ve doğru olanı yaptıklarına inanıyordu. Hamile kalıp kürtaj yaptırtmanın büyük bir hata olduğu ve Amy için hayatında yapmak zorunda kalacağı değişikliklerden daha travmatik olacağı kanısındaydı. Madem annesi yardım edecekti, yaşamına istediğı gibi devam edebilirdi. “Burada kalmayı tercih ederim,” dedi Amy içtenlikle. Müdür başını sallayarak onayladı. Şimdiye kadar hiçbir gebe kızın okulda kalmasına

izin vermemişti ama belli ki, Amy'nin akademik kariyerini mahvetmek istemiyordu. Diğer ğrencilere olduğu kadar ona karşı da sorumluluğu vardı. Bir özüm bulmaya uğraşıyor, karnının ne zaman büyümeye başlayacağını anlamaya çalışıyordu.

“Seni evde eğitim programına alabilirim ama seni kabul eden üniversite bu durumdan hoşlanmayabilir. Bebek ne zaman geliyor demiştin?”

“Mayıs başında,” dedi Amy.

“Nisanda uzun bir bahar tatilimiz var,” dedi müdür yüksek sesle düşünerek. “Nisan sonunda okul tekrar açılacak. Bahar tatiline kadar okula devam edip, sonrasında evde kalmaya ne dersin? Mayıs sonunda yeniden okula döner, bitirme sınavlarına girer ve hazıranda sınıfınla birlikte mezun olursun. Öğrenimin açısından olumsuz bir etki yaratacağını sanmıyorum, böyle olursa sanırım halledebiliriz. Öpüşme hastalığına yakalanıp daha uzun süre okula gelemeyen öğrencilerim oldu. Son seneni mahvetmek istemiyorum. Bu bizim için bir ilk olacak ama sen yapabilirsen, biz de yapabiliriz,” dedi ikisine birden bakarak. Amy başıyla onayladı ve yeniden ağlamaya başladı. Öyle ferahlamıştı ki... Victoria tek kelime bile etmemişti ama varlığıyla ona destek olmak için oradaydı zaten. Annesi tekrar tekrar müdüre teşekkür etti ve sonra ofisinden ayrıldılar. Justin endişe içinde dışarıda onları bekliyordu. Amy onu görür görmez gülümseyerek yanına gitti ve Justin, annesiyle Victoria'nın mutlu bakışları altında sevgilisine sarıldı. Amy'ye karşı çok sevecen ve koruyucu davranıyordu. Victoria ikisi için de umutluydu, belki annesinin de yardımıyla her şey yolunda giderdi.

“Kalmama izin verdiler,” dedi Amy Justin'e gülümseyerek. “Bay Walker gerçekten çok iyi, çok anlayışlı davrandı. Bahar tatiline dek okula devam edeceğim, sonra bebek doğana kadar evde kalacağım ve mayıs sonunda bitirme sınavları için geri dönüp

haziranda mezun olacağım.” Justin omuzlarından devasa bir yük kalkmış gibi görünüyordu. İkisi de iyi çocuklardı ve herkes onlara yardım etmeye mecburdu.

“Teşekkürler,” dedi Justin, Victoria ile Amy’nin annesine.

“Ben bir şey yapmadım,” diye atıldı Victoria.

“Evet, yaptınız,” diye araya girdi Amy. Önceki gün beni dinlediniz ve annemle konuşmak için cesaretimi toplamama yardım ettiniz. O gün sizinle görüştüğten sonra hemen anneme gebe olduğumu söylemeye gittik.”

“Buna memnun oldum,” dedi Victoria yavaşça. “Bence hepiniz doğru bir karar verdiniz, tabii bu kararı almanızın sizin için kolay olmadığına eminim.” İdeal bir çözüm yoktu ama yapabileceklerinin en iyisi buydu.

“Desteğiniz için teşekkür ederim,” dedi Amy’nin annesi, Victoria’ya boğuk bir sesle ve birkaç dakika sonra üçü birlikte eve gitmek üzere okuldan ayrıldılar.

Bu olayın ardından Victoria kardeşini düşündü. İyi ki onun başına böyle bir şey gelmemişti. Gerçi bu herkesin başına gelebilirdi. Bayan Green müthiş derecede anlayışlı davranmıştı. Amy ile Justin de durumu iyi idare etmiş ve cesurca, sağlam durmuşlardı. O akşam evde Victoria uzun süre onları düşündü. Ertesi gün Amy tekrar teşekkür etmek için ofisine uğradı. Her zamanki gibi Justin de yanındaydı. Son birkaç güne nazaran daha iyi görünüyordu. Aralarında hamile bir öğrenciyle ilginç bir öğrenim yılı olacaktı. Müdürün dediği gibi, bu bir ilkti. Onlar yanından ayrıldıktan sonra Victoria çocuklarla hayatın daima heyecan dolu geçtiğini düşünerek gülümsedi.

19. Bölüm

Her yıl olduğu gibi Victoria Şükran Günü'nü geçirmek üzere Los Angeles'a uçtu. Bu yıl farklı olacaktı, çünkü Harry'nin de onlarla birlikte olması kararlaştırılmıştı. Gracie ile Harry evlendikten sonra Şükran Günlerinin nasıl geçeceğinin bir denemesi olacaktı adeta. Çarşamba akşamı eve vardığında, annesi telaş içinde en güzel keten örtülerini yemek masasına sermekle meşguldü, Gracie ise ortalarda yoktu. Harry ve Harry'nin kardeşiyle birlikte yemeğe çıkmıştı. Ailesi şehir dışında olduğundan Harry Şükran Günü'nü Dawson'larla geçirecekti. Victoria'nın annesiyle babası eve bir devlet başkanı geliyormuş gibi davranıyorlardı. Evdeki en güzel takımların hepsini çıkarmışlardı, bu Victoria'ya çok saçma geldi. Eve girer girmez annesinin masayı kurmasına yardım etti. Büyükkannelerinin örtüsüyle kristallerini, Christine'in düğünündeki yemek takımlarını kullanıyorlardı.

"Anne, Harry için tüm bu zahmete girmek zorunda mıyız? Daha önce bu takımı kullandığını hiç hatırlamıyorum."

"Yirmi yıldır kullanmadım," dedi Christine mahcup bir tavırla. "Baban şimdi kullanmamı istiyor. Harry'nin en güzel şeylere alış-

kın olduğunu söyledi, güzel şeylerimizin olmadığını düşünmesini istemiyor.” O anda Victoria, Şükran Günü’nü arka bahçede kâğıt tabakların kullanıldığı bir barbekü partisine dönüştürmek için içinde ani bir arzu hissetti. Yirmi yaşında bir çocuk için işi bu kadar abartmak gösteriş budalalığından başka bir şey değildi ama anne babası gösteriş yapmayı seviyordu. Harry daha önce gördüğü, her gün kullandıkları o harika tabaklarla da muhtemelen mutlu olurdu ama onun gelmesi, tatillerini her zaman olduğundan daha büyük bir olay haline getirmişti.

Gracie gece yarısı eve döndü ve daha önce tanıştığı halde Harry’nin kardeşinden hayranlıkla söz edip ne kadar sevimli olduğundan ve onlarla ne kadar güzel vakit geçirdiğinden bahsetti. Yakında akraba olacaklardı. Söylendiğine göre, kardeşinin iyi bir kocası ve iki çocuğu vardı. Victoria, Gracie’nin Wilkes’ler ve düğün dışındaki konulardan konuştuğu günleri özlüyordu. Halen düğünde kahverengi elbiseyi giymesi gerektiği gerçeğini kabullene-memişti. Bugünlerde Gracie’nin gerçekçi düşünmesini sağlamak, düğünden başka bir konuda konuşmasını sağlamak zordu.

“Belki bir iş bulmalısın,” dedi Victoria makul bir şekilde. “Böylece düğüne kadar düşünecek başka şeylerin de olur.”

“Harry’nin çalışmamı isteyeceğini sanmıyorum,” dedi Gracie uysalca.

“Çalışmaya vakti yok,” diye araya girdi annesi. “Düğün için yapacak çok işi var. Davetiyeleri sipariş edeceğiz, evlilik dairesindeki gerekli işlemleri yapacağız, alışveriş için üç ayrı mağazaya gideceğiz, üstelik Harry bir daire satın almak istiyor, ona da yardım etmesi gerek. Diğer yandan, hâlâ Vera Wang’dan model çizimlerini bekliyoruz, Oscar de la Renta da nedime kıyafetine uygun bazı gelinlik modelleri çizecek. Daha düğün pastasını seçmedi. Yiyecek içecek şirketi ve çiçekçiyle görüşeceğiz. Hangi kilisede olacağına henüz karar vermedik. Sonra gelinlik provaları başlaya-

cak, fotoğraf çektirecek. Çalışmaya zamanı yok. Her gün düğün işleriyle meşgul olacak.” Victoria sadece yapılacaklar listesini dinlerken bile tükenmişti. Bu düğün her ikisi içinde tam zamanlı bir meşguliyet haline gelmişti ve Victoria’ya bu çok aptalca görünüyordu. Diğer insanlar hem çalışmayı hem de evlenmeyi beceriyor ama Gracie yapamıyordu.

“Tüm bunlar bir servete mal oluyor olmalı,” dedi ertesi sabah Victoria babasına, annesi üzerinde beyaz yün Chanel döpiyesi ve önlüğüyle fırındaki hindiye yağlarken. Hepsi süslenip püslenmişti. Victoria gri, yün bir pantolonla beyaz bir kazak giymişti, klasik bir Şükran Günü kutlaması için bunun yeterli olduğunu düşünüyordu. Normalde onlar da aşırı şık giyinip güzel görünmek için bu kadar çaba sarf etmezlerdi ama Gracie, Harry ile nişanlandığından beri onlar için sürekli yeni bir gün ağarıyordu. Victoria böyle bir tutum içine girmelerinin anlamsız ve yersiz olduğunu düşündüğünden onlara uymak istemedi.

“Çok haklısın, servete mal oluyor,” diye doğruladı babası. “Ama onlar çok önemli bir aile. Gracie’nin mahcup olmasını istemiyorum. Evlenmeye kalkarsan sakın bizden böyle bir şey bekleme,” diye uyardı onu. “Evlenecek bir adam bulursan, en iyisi bize haber vermeden nikâhlanman olur. Bunu bir daha kaldıramayız.” Victoria suratına tokat yemiş gibi hissetti. Her zamanki gibi yine kardeşi göklere çıkarılırken o yerin dibine batırılıyordu. Gracie’nin prenseslere layık bir düğünü hak ettiği ama kendisi evlenirse –ki babası bunu olası görmüyordu– gizlice evlenmeyi düşünmesinin iyi olacağı, çünkü ailesinin ona düğün yapmayacağı bildirilmişti. Ne kadar güzel. Ne kadar açık. İkinci sınıf vatandaşlaşğa yeniden hoş geldin. Aile birinci sınıfta giderken, o en ucuz tarife olan üçüncü sınıfta gitmek zorundaydı. Farklı olduğu için onu daima kendilerinden ayırıyor ve herkesten daha aşağı bir başarısızlık emsali olarak görüyorlardı. Neden odasının kapısına

‘Seni Sevmiyorum’ yazan bir tabela asmadıklarını bazen merak ediyordu, çünkü anne ve babası bunu mümkün olan her yolla söylüyordu zaten. Victoria eve geldiğine pişman olmuştu. Şükran Günü’nü New York’ta Harlan ve John ile birlikte kutlayabilirdi. İkili eve arkadaşlarını çağırmıştı, onların yanında çok daha rahat edeceğinden ve buradakinden çok daha iyi karşılanacağından emindi. Babasının az önceki sözlerinden sonra, hiçbir yerde kendini buradakinden daha kötü, sevilmeyen biri gibi hissedemezdi. Bir daha düğünden söz etmedi. Her ne kadar kardeşinin tek düşündüğü bu olsa da, onun için hassas ve çekilmez bir konu olmaya başlamıştı.

Akşam Harry geldiğinde işler daha da kötüleşti. Evdekileri bir heyecan sardı, herkes telaşla etrafta koşuşturmaya başladı. Babası şarap yerine şampanya servis etti. Annesi hindi konusunda endişeliydi, Victoria mutfakta ona yardım ediyordu. Annesiyle babası kendilerini gülünç duruma düşürürken, Gracie ile Harry bahçeye çıkıp kıkırdayarak fısıldaşmaya başladılar. Sonunda yemeğe oturuldu, Jim ile Harry politika konuştular. Harry onlara ülkedeki sorunun ne olduğunu ve çözümü için neler yapılması gerektiğini anlattı, Jim de görüşlerine katıldı. Gracie bir şey söylemek için her ağzını açtığı anda, Harry ya sözünü kesip başka bir konuya geçiyor ya da cümleyi onun yerine tamamlıyordu, sanki sesi yoktu, fikri de, tek konuşabildiği konu düğündü. Kızcağızın sürekli bundan bahsetmesine şaşmamak gerekirdi, Harry’nin konuşmasına izin verdiği yegâne konu buydu çünkü. Victoria Harry’yi kardeşiyle çıkarken de sinir bozucu bulurdu ama şimdi inanılmaz derecede kendini beğenmiş ve katlanılmaz biri olduğunu düşünüyordu. Harry ile babası arasında otururken içinden çığlık atmak geçti. Nişanlısını memnun etmek için Gracie aptalı oynuyordu ve annesi sürekli mutfağa gidip geliyordu. Yemek boyunca Victoria kimseyle doğru dürüst konuşmadı ve sonunda temiz hava almak

için bahçeye çıktı. Gracie'nin kendini içine soktuğu durumdan dehşete düşmüştü. Kardeşi onu aramaya bahçeye geldiğinde umutsuz gözlerle ona baktı.

“Bebeğim, sen bundan daha zekisin. Ne yapıyorsun? Harry seni konuşturmuyor bile. Bu şekilde nasıl mutlu olabilirsin? Düğünden sonra koca bir hayat seni bekliyor. Seni yöneten, ne düşüneceğini söyleyen bir erkekle yaşayamazsın.”

“Harry böyle bir şey yapmıyor,” dedi Gracie, ablasının sözlerine sinirlenmişti. “Bana çok iyi davranıyor.”

“Eminim, öyledir ama sana beyni olmayan bir taş bebek muamelesi yapıyor.” Gracie şoke olmuş görünüyordu, aniden ağlamaya başlayınca Victoria ona sarılmaya çalıştı ama izin vermedi.

“Nasıl böyle bir şey söylersin?”

“Çünkü seni seviyorum ve hayatını mahvetmeni istemiyorum,” dedi dürüstçe. Bunun söylenmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Hayatımı mahvetmiyorum. Onu seviyorum, o da beni seviyor ve beni mutlu ediyor.”

“Babamdan farksız bir adam. Babam da annemi hiç dinlemez. Hiçbirimiz dinlemeyiz. Yalnızca onu dinleriz. Annem de gidip brığ oynar. İleride böyle biri mi olmak istiyorsun? Bir işin olmalı, akıllı şeyler yapmalısın. Sen zeki bir kızsın. Bu ailede bunun bir günah olduğunu biliyorum ama gerçek hayatta, zeki olmak iyi bir şey.”

“Kıskanıyorsun,” dedi Gracie öfkeyle. Kahverengi elbise yüzünden çıldırdın.” Alingan, huysuz bir çocuk gibiydi.

“Çıldırmadım. Beni içinde berbat görüneceğim bir elbise giymeye zorladığın için hayal kırıklığına uğradım sadece ama senin için önemliyse giyerim. Sadece arkadaşlarına değil, bana da yakışacak bir kıyafet seçmeni tercih ederdim tabii. Bu senin düğünün, kontrol sende. Ben yalnızca sunakta beyninden vazgeçip onu bir alyansla değiş tokuş etmeni istemiyorum. Bence bu çok kötü bir takas olur.”

“Bence sen cadalozun tekisin!” dedi Gracie ve içeri girdi. Victoria orada öylece kalakaldı, New York’a en erken ne zaman dönebileceğini düşünmeye başladı. Bir sonraki uçak onun için yeterince erken değildi. Harry’ye gösteriş yapmak, onu etkilemeye çalışmakla öyle meşguldüler ki, tatili tam anlamıyla berbat olmuştu. İçeri girdi, diğerleriyle oturup kahve içti ama hiç konuşmadı. Bir süre sonra annesinin bulaşıkları yıkamasına yardımcı olmak için mutfağa gitti. Hepsinin elde yıkanması gerekiyordu, çok ince olduklarından kolay kırılabilirlerdi. Babası salonda Harry ile sohbetে devam ediyordu. Victoria için zor bir gün olmuştu. Artık kesinlikle bir ailesi olmadığını hissediyordu. Burada, onun dışında herkesin bir yeri ve rolü vardı. Onunki uygunsuz, aykırı, dışlanmış çocuğu oynamaktı ve bundan hiç keyif almıyordu.

“Hindi güzeldi, anne,” dedi bulaşıkları kurularken.

“Bana biraz kuru olmuş gibi geldi. Telaşa kapıldım ve fırında gereğinden fazla bıraktım. Harry için her şeyin mükemmel olmasını istiyordum.” Victoria ‘neden’ diye sormak istedi. Madem aileden biri olacaktı, öyleyse bu kadar telaşa ne gerek vardı? O bir kral ya da papa değildi ki. Daha önce eve gelen konukların hiçbirine böyle ihtimam gösterildiğine, bu kadar yaygara koparıldığına şahit olmamıştı. “O her şeyin en güzeline alışık,” diye ekledi annesi gülümseyerek. “Gracie’nin onunla harika bir hayatı olacak.” Victoria bundan o kadar emin değildi. Harry konuşmasına ve cümlelerini bitirmesine izin vermediği sürece asla mutlu olamayacaktı. Varlıklı bir aileden gelen yakışıklı, zeki bir erkekti ama Victoria onunla evlenmektense ömür boyu yalnız kalmayı yeğlerdi. Kardeşinin korkunç bir hata yaptığı inancındaydı. Harry duyarsız, otoriter, dik kafalı, bencil bir adamdı ve Gracie’ye bir insan olarak saygı duymuyor, onu oyuncak bir bebek, bir dekor olarak görüyordu. Kardeşi, babalarıyla evleniyordu ya da daha beteriyle.

Günün geri kalanında Victoria bu konu hakkında daha fazla konuşmadı ve ertesi gün kardeşiyle banşmaya çalıştı. Öğle yemeğinde, ikisinin de en favori alışveriş mekânlarından biri olan Fred Segal'da buluştular. Gracie ablasının önceki gün söylediklerinden ötürü hâlâ keyifsiz görünüyordu. Yemekler bitmeden morali düzeldi ama Victoria öyle üzgündü ki, koca bir tabak pesto soslu makarna yedi ve üstelik sepetteki tüm ekmekleri de bitirdi. Ailesinin yanındayken aşırı yediğini anlamıştı artık, ama buna karşı elinden bir şey gelmiyor, kendini kontrol edemiyordu.

“Ne zaman dönüyorsun?” diye sordu Gracie, ablası hesabı öderken. Yemeğin sonunda Gracie onu affetmiş gibiydi, hiç değilse bu Victoria'yı rahatlatmıştı. Kardeşinden kötü ayrılmak istemiyordu.

“Sanırım, yarın döneceğim,” dedi Victoria yavaşça. “Yapacak çok işim var.” Gracie daha fazla kalması için ısrar etmedi. Bugünlerde birbirlerine uyum sağlayamadıklarının ve biraz sert davrandıklarının farkındaydı. Bunun düşünün yarattığı baskıdan kaynaklandığını düşünüyordu, ancak Victoria sorunun daha derin olduğunu biliyor ve üzülmüyordu. Küçük kardeşini kaybettiğini, ‘onlara’ kaptırdığını hissediyordu, bu daha önce hiç olmamıştı. Onların verdiği sıkıntının üstüne artık Harry'ninki de eklenmişti, o da ‘onlardan’ biriydi. Victoria adeta öksüz kalmıştı, kendini kimsesiz ve yapayalnız hissediyordu. Bu acıyı yemek yemek de hafifletmiyordu. Kaymaklı kabak tatlısına bayıldığı halde Şükran Günü'nde tatlısını yememişti. Babası bunu fark etmemişti bile, ama yeseydi mutlaka onu kınar ve aldığı parçanın büyüklüğünden dolayı eleştirirdi. Onlarla olan savaşını kazanması mümkün değildi. Ümitsiz bir mücadeleyle bu.

Cumartesi sabahı dönmek için uçağa rezervasyon yaptırdı. Cuma akşamı Gracie Harry'lerde olduğundan, anne ve babasıyla yalnız yemek yedi ve ertesi sabah gitmeden kardeşini aradı. Hepsi

Noel'de görüşeceklerini söyledi ama o kararını vermişti. Noel'de Los Angeles'a gelmeyecekti. Bunu onlara söylemeye çekindi, ancak kararlıydı. Eve gelmesinin bir anlamı yoktu artık. Haziranda düğüne gelecekti. Noel'i Harlan ve John ile geçirecekti. Bundan böyle onun evi orasıydı, burası değil. Bu Victoria için önemli bir adımdı. Yıllar boyu tek dostu olan küçük kardeşini kaybetmiş gibi hissediyordu; Gracie onun tarafında değildi artık.

Victoria'yı havaalanına babası bıraktı. Vedalaşırlarken bir an babasının yüzüne baktı; boş, anlamsız bir duyguydu. Kendine dikkat etmesini söylediğinde bunu yürekten istediğini biliyordu. Teşekkür edip güvenlik bölümüne doğru yürüdü, arkasına hiç bakmadan. Uçağı havalanıp Los Angeles'tan ayrıldığında kendini hayatında hiç hissetmediğı kadar rahatlamış hissetti. Uçak New York'a, Victoria da evine gidiyordu.

20. Bölüm

Şükran Günü'yle Noel arasındaki günler okulda hep bir karmaşa içinde geçirdi ama Victoria işinin yoğunluğuna rağmen haftada bir kez Weight Watchers'a gitmeyi sürdürdü. Kimsenin canı çalışmak istemiyordu. Herkes tatil heyecanı içindeydi ve sınavların bitimiyle birlikte okulda konuşulan tek konu tatil programıydı. Çocukların bazıları diğer şehirlerdeki akrabalarını ziyarete gidecekti, tatilini Bahama'larda geçirecek olan da vardı, Palm Beach'teki büyükannesiyle geçirecek olan da. Kayak tutkunları Aspen'e, Vail'e, Stowe'a gidecekti, hatta birkaçı Gstaad'da, Val d'Isere'de ve Courchevel'de kaymak için Avrupa'ya gidiyordu. Dünyanın çeşitli yerlerindeki böylesine lüks tatillere ancak zengin ailelerin çocukları çıkabilirdi ama içlerinde çok daha ilginç planları olanlar da vardı. Victoria öğrencilerinden birinin iki arkadaşına anlattığı tatil planını duyunca irkildi. Ders sonunda eşyalarını toplayan çocukların konuşmalarına istemeden kulak misafiri olmuştu. Adı Marjorie Whitewater olan kız neşeyle Noel tatilinde göğüs küçültme ameliyatı geçireceğini anlatıyordu. Babasından bir armağandı bu. Öbür kızlardan biri kahkaha atarak kendisinin de aksi operasyon geçireceğini söyledi. Annesi

ye-

gelecek yaz mezuniyet hediyesi olarak ona göğüs implantasyonu yaptıracığına söz vermişti. Kızların üçü de bu tür cerrahi işlemleri hiç mesele etmiyor gibi görünüyordu. Victoria şaşkınlıkla onlara baktı.

“Çok acı vermiyor mu?” diye sordu kendini tutamayıp göğüs küçültme ameliyatını kastederek. Ona korkunç derecede zor görünüyordu, kendisi böyle bir operasyona asla cesaret edemezdi. Hadi, etti diyelim, sonucu beğenmezse ne olacaktı? Hayatı boyunca göğüslerinin büyüklüğünden şikâyet etmişti ama kısmen de olsa onlardan kurtulmak için ameliyat masasına yatmak ona çok büyük bir girişim gibi geliyordu. Geçmiş yıllarda arada sırada bu konuyu düşündüğü olmuştu ama hiçbir zaman yaptıracak kadar ciddi düşünmemişti.

“O kadar kötü değil,” diye yanıtladı Marjorie. “Kuzenim geçen yıl yaptırdı ve şimdi muhteşem görünüyor.”

“Ben on altı yaşındayken burun estetiği yaptırdım,” dedi diğer kızlardan biri. Gençler arasında plastik cerrahinin faydaları ciddi bir tıbbi tartışma konusuydu. Victoria bu tür operasyonlarla ilgili bilgilerine ve soğukkanlı yaklaşımlarına şaşıp kaldı. “Canım acıdı,” dedi kız burun ameliyatıyla ilgili olarak, “ama yeni burnumu çok seviyorum. Bazen bunun orijinal burnum olmadığını unutuyorum. Eskisinden nefret ederdim.” Diğer iki kız gülerken, Victoria utangaçça anlatmaya başladı:

“Ben de burnumdan nefret ediyorum,” diye itiraf etti öğrencilerine. Enteresan bir sohbet geçiyordu aralarında. Tesadüfen duymuştu ve şimdi o da bir parçasıydı. “Kendimi bildim bileli nefret ederim.”

“Öyleyse, ameliyat olup yeni bir burna kavuşmalısınız,” dedi kızlardan biri rahatça. “Benim ameliyatım çok kötü geçmedi. Annem de geçen yıl yüz gerdime operasyonu geçirdi.” Diğerleri etkilenmişti, Victoria ise anlattıklarını büyülenmiş gibi dinliyordu.

Burun estetiği yaptırmak şimdiye kadar hiç aklına gelmemiştir. Şaka niyetine birkaç kez söylemişti ama ciddi düşünmemiştir. Ne kadar mal olduğunu merak etse de, çocuklara sormak istemedi.

O akşam Harlan'a bu konuyu açtı. "Tanıdığın bir estetik cerrah var mı?" diye sordu gelişigüzel birlikte yemek pişirirlerken. Sebzeyle haşlama balık yiyeceklerdi, Victoria diyetine sadık kalmayı başarıyordu, çok uzun zamandır vermek istediği kilolardan kurtulmaya başlamıştı.

"Sanmıyorum. Neden?"

"Yeni bir burun yaptırmayı düşünüyorum." Sanki yeni bir şapka ya da yeni bir çift pabuç alacakmış gibi söylemişti. Harlan kahkaha attı.

"Buna ne zaman karar verdin? Daha önce hiç söz etmemiştin."

"Bugün dersten sonra birkaç öğrencimin konuşmasına kulak misafiri oldum. Estetik operasyonlar konusunda eksiksiz bir ansiklopedi gibiler. İçlerinden biri iki yıl önce burun ameliyatı olmuş. Bir diğeri Noel tatilinde göğüs küçültme operasyonu geçirecek, babasından Noel hediyesi olarak. Bir başkası gelecek yaz göğüs implantasyonu yaptıracak mezuniyet armağanı olarak. Okulda her yeri orijinal olan bir tek ben kalmışım gibi hissettim ve onlar sadece çocuk," dedi şaşkınlık içinde.

"Zengin çocuklar," diye ekledi John. "Benim öğrencilerimden hiçbirisi Noel hediyesi olarak ailesinden burun estetiği ya da implant sözü almıyor."

"Her neyse, fiyatını bilmiyorum ama paraya kıyıp Noel'de burun ameliyatı olmayı düşünüyorum. Zaten eve gitmiyorum, yani zamanım var."

"Eve gitmiyor musun?" Harlan New York'ta kalacağını duyduğuna şaşırılmıştı. "Buna ne zaman karar verdin?"

"Şükran Günü'nde. Ailem bugünlerde düğünle ilgili zıvanadan çıkmış durumda. Artık kardeşimin nişanlısı da onlara dahil ol-

duğundan, iyice yalnız kaldım. Onların sayısı arttı ama ben hâlâ tekim. Düğüne kadar eve gitmeyeceğim.”

“Onlara bunu söyledin mi?”

“Henüz değil. Noel’e yakın söylemeyi düşünüyorum. Belki tanıdığın cerrah vardır, diye sana sordum. Okuldaki çocuklara sormak istemedim.”

Harlan hiçbir şey söylemedi ama ertesi gün ona üç estetik cerrahın ismini verdi. Bu isimleri, doktorlarından memnun kaldığını söyleyen arkadaşlarından almıştı. Bir sonraki gün Victoria heyecanla cerrahlardan ikisini aradı. Biri Noel’de tatile gidiyordu. Kadın olan diğeri, cuma günü için ona randevu verdi. Doktorlar burun ameliyatına rinoplasti diyorlardı, bu ona Latince adı *rhinoceros* olan gergedanı çağnştırmıştı. Akşam evde kendini boynuzlarını kestirmeye gidecek bir gergedan gibi hissettiğini söyleyince Harlan kahkaha attı.

Cuma günü öğleden sonra Dr. Carolyn Schwartz’ı görmeye gitti. Muayenehanesi pek uzak sayılmazdı, son dersten sonra okuldan çıkıp metroya binmek yerine yürümeyi tercih etti. Soğuk ama güneşli bir gündü, bütün gün okulda kapalı kaldıktan sonra bu yürüyüş ona iyi geldi. Dr. Schwartz’ın Park Avenue’de, insanın içini açan aydınlık bir muayenehanesi vardı. Genç ve tatlı bir kadındı. Ona prosedürü açıklayıp ücretini söyledi. Victoria’ya makul geldi, bunu karşılayabilirdi. Dr. Schwartz bir hafta kadar morluk ve şişliklerin olacağını, ama sonra bunların kaybolacağını söyledi. Ameliyat takviminde Noel’in ertesi günü boştu, Victoria uzun bir an ona baktı ve sonra gülümsedi.

“Tamam. Bana uygun. Yapalım. Yeni bir burun istiyorum.” Yıllardır hiçbir şey için bu kadar heyecan duymamıştı. Doktor yüzünün önden ve profilden fotoğraflarını çektikten sonra, ona uygun olabilecek burunların bilgisayar çıktılarını gösterdi. Victoria hepsine tek tek dikkatle baktı ama aileden biri gibi görün-

mek istediği için kardeşininki gibi bir burun arzu ettiğini söyledi. Doktora ona, yüzüne uyması için biraz değiştirilmiş bir şeklini önerdi. Gracie'nin evdeki fotoğraflarını inceleyeceğini ve ertesi hafta bir tanesini ona getireceğini belirten Victoria kardeşinin burnunun muhteşem olduğunu, kendi koca burnununsa suratını lahana bebekler gibi gösterdiğini söyledi. Bunun üzerine doktor bir kahkaha attı. Ardından orijinal burnunun da güzel olduğu konusunda onu temin etti ama daha iyisini yapabilirlerdi. Bilgisayar yardımıyla ona birkaç olasılık gösterdi, Victoria hepsini beğendi. Bütün burunlar ona kendisinininkinden daha güzel görünüyordu.

Muayenehaneden ayrıldıktan sonra sevinçten havalara uçuyordu. Tüm yaşamı boyunca nefret ettiği ve babasının alaya aldığı burnundan kurtulmak üzereydi. Hoşça kal, burun!

Eve gider gitmez John ile Harlan'a müjdeyi verdi. Bu kadar çabuk karar vermesi ve doktorla ameliyat tarihini bile kararlaştırması erkekleri şaşırtmıştı. Onlara tek sorununun, ameliyat sonrasında hastaneden onu alacak birine ihtiyaç duyacağı olduğunu söyleyip umutla onlara baktı. John orada olacağına söz verdi.

Victoria cerrahla vücuttan yağ aldırma konusunu da konuşmuştu ve bu, yaptığı bütün diyetlerden daha kolay bir seçenek, daha hızlı bir çözüm gibi görünüyordu ama Dr. Schwartz operasyon hakkında bilgi verince, düşündüğünden daha zorlu olduğuna karar verip vazgeçti ve yeni bir burun planına bağlı kaldı.

Okulun son günleri her zamanki gibi tatil öncesi telaş ve heyecanı içinde geçti. Victoria ödevlerini tamamlayıp getirmeleri için öğrencilere baskı yapmak zorunda kaldı. Tatilde üniversite başvurularına ekleyecekleri tanıtım yazıları üzerinde çalışmalarını ısrarla vurguladı. Bazılarının yapıp çoğunluğun yapmayacağını ve sonra ocak ayında üniversitelerin belirlediği son teslim tarihine yetiştirmek için çılgın bir karmaşa yaşanacağını biliyordu.

Son hafta önemli bir olay yaşandı; üçüncü sınıf öğrencilerin-

den biri okulda uyuşturucu kullanırken yakalandı. Tuvalette koka-in içiyordu, başka bir öğrenci onu görüp öğretmene haber vermişti. Ailesi arandı ve çocuk okuldan uzaklaştırıldı. Olayla müdür ilgilendi, ailesi çocuğu bir ay rehabilitasyon merkezine yatırmayı kabul etti. Victoria öğrencilerinden biri olmadığı için memnundu, çünkü olaya müdahil olmak zorunda kalabilirdi. İçinden çıkılması güç bir durum gibi gözükiyordu ve düşünmesi gereken kendi öğrencileri vardı. Örneğin Amy Green'i yakından takip ediyordu, dersleri gayet iyiydi ve karnı henüz büyümemişti, muhtemelen daha uzun bir süre gebe olduğu anlaşılmazdı. Şimdilik onun adına her şey iyi gidiyordu.

Victoria Noel'e bir hafta kala ailesine tatilde eve gelmeyeceğini söyledi. Hayal kırıklığına uğradıklarını söylediler ama ses tonları ona hiç de öyle gelmedi. Gracie ve Harry ile meşguldüler, ayrıca Wilkes'ler tatil için Aspen'e gitmeden önce bir akşam yemekte onlarla birlikte olmayı planlıyordu.

Gracie öğrendiğinde onu aradı, gelmeyeceği için gerçekten üzölmüştü. Victoria haklı bir neden ileri sürmek için, burun ameliyatı olacağını itiraf etti ve Gracie şoke oldu.

"Gerçekten mi? Ama neden? Bu çok saçma. Ben burnunu seviyorum."

"İyi, ama ben sevmiyorum. Bugüne kadar hayatımı babamın büyükannesinin burnuyla geçirdim ve şimdi yenisiyle değiştiriyorum."

"Kimin burnunu yaptırıyorsun?" diye sordu Gracie, şaşkın ve eve gelmeyeceği için de üzgündü ama şimdi daha iyi anlıyordu. Ablası rinoplasti olmasa da eve gelmeyecekti. Bunu söylememiştii tabii ama gerek yoktu, anlaşılıyordu.

"Senin ve annemin burnunun ufak değişiklikler yapılmış bir hali olacak." Gracie kahkaha attı. "Bilgisayarda seçtik, yüzüme şimdiki burnumdan çok daha fazla yakıştı."

“Canın çok yanacak mı?” Belli ki, Gracie onun için kaygılanıyordu; bu Victoria’yı etkiledi. Her ne olursa olsun onu önemseyen, onun için endişelenen tek kişi hep kardeşi olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Victoria samimiyetle. “Uykuda olacağım.”

“Yani, sonrasında demek istedim.”

“Evde kullanmam için ağrı kesici haplar verecekler. Doktor morlukların birkaç hafta geçmeyeceğini söyledi. Dikkat çekecek kadar olmasa da, birkaç ay hafif bir şişlik kalacakmış. Tatil için zaten bir planım yoktu, yani bu iyi bir zaman. Noel’in ertesi günü yaptıracağım.”

“Yılbaşı gecesi de çıkamayacaksın, öyleyse” dedi Gracie hüzünlü bir sesle.

Victoria güldü. “Zaten birlikte kutlayacağım bir arkadaşım yok. Evde oturacağım. John ile Harlan Vermont’a kayağa gidecekler. Benim için sorun değil, ama istersen gelip bana eşlik edebilirsin.”

“Yılbaşında Harry ile Meksika’ya gidiyoruz,” dedi özür dilercesine.

“İşte şimdi, burada kalacağıma memnun oldum.”

“Bana yeni burnunun fotoğrafını gönder ama morluklar geçtikten sonra.” Birkaç dakika daha konuştular, kapattıktan sonra Victoria kendini iyi hissettiğini düşündü ve spora gitmeye karar verdi. Dışarıda iliklerine kadar işleyen bir soğuk vardı ama programını aksatmak istemedi. Her gün düzenli olarak koşu bandında çalışıyordu.

Doktor ameliyattan sonra bir süre spor yapamayacağını söylemişti, dolayısıyla öncesinde mümkün olduğu kadar fazla yapmak niyetindeydi. Burnunun iyileşmesini beklerken, formunun bozulmasını istemiyordu.

Spor salonuna giderken kar yağmaya başlamış ve şehir tam bir Noel havasına bürünmüştü. Etrafta ağaçlarını sırtlanmış evlerine

giden insanlar vardı; Victoria da Harlan ve John ile beraber o hafta sonu bir ağaç almayı planlıyordu. Süslemelerine yardım etmek için eve arkadaşları gelecekti. Spor salonundaki kondisyon bisikletlerinden birinde çalışırken tam bunları düşünüyordu ki, yanındaki adamın müthiş vücudu ve yakışıklılığı dikkatini çekti. Güzel bir kızla konuşuyordu. Victoria büyülenmiş gibi birkaç dakika onlara baktı. Birbirlerine yakışan son derece güzel bir çiftti, ayrıca kahkahalarından anlaşıldığı üzere çok da iyi anlaşıyor gibiydiler. Kısa bir an elinde olmadan ilişkilerini kısılandı. iPod dinlediği için ne konuştuklarını duyamıyordu ama birbirlerine bakışları sıcak ve sevgi doluydu. Onları izlemek Victoria'nın yüreğini cız ettirdi. Hayatında hiçbir zaman ona böyle bakan bir erkeğin olacağını hayal edemiyordu.

Yan tarafında pedal çeviren adamın delici mavi gözleri ve siyah saçları vardı, köşeli çenesi hafif çukurdu. Omuzları geniş, bacakları uzundu. Ellerinin güzel olduğu da Victoria'nın dikkatinden kaçmamıştı. Adam ona dönüp gülümseyince utandı. Anlaşılan kendisine baktığını hissetmişti, Victoria hemen bakışlarını kaçırdı. Az sonra yeniden kendisine baktığını fark etti, bisikletten indiğinde adamın hayran dolu bakışları bacaklarındaydı. Victoria'nın üstünde tayt ve bol bir tişört vardı, adamsa tişörtünün altına şort giymişti. Kadın ilişkilerinin oldukça sağlam olduğunu düşünüyor olmalıydı, Victoria'ya alıcı gözlerle bakmasından hiç etkilenmemişti çünkü. Rahatsız olmuş bir hali yoktu. Victoria adama gülümsedi ve eve gitmek üzere spor salonundan ayrıldı. Yeni burnuna kavuşmak için tatilin gelmesini iple çekiyordu. Spor salonunda çalışamayacak olması canını sıkıyordu ama yeniden başladığında antrenman programını iki misli ağırlaştıracağına dair kendi kendine söz verdi. Yeni bir tarzla, ince vücuduyla ve güzel burnuyla yeni hayatına başlamak için sabırsızlanıyordu. O akşam spor salonundan çıkarken bunları düşünerek kendini umutlu hissediyor ve gülümsüyordu.

21. Bölüm

Victoria Noel'i evde Harlan ve John'la birlikte sakin, huzurlu bir şekilde geçirdi. Gracie'yi özlemişti ama tatilde uzun saatler yolculuk etmek ve ailesinin düğünle ilgili abartılı heyecanıyla uğraşmak zorunda kalmadığı için mutluydu. Düğüne daha altı ay vardı, ancak başta annesiyle babası olmak üzere herkes çıldırmış gibiydi. Bu, eve gitmediği ilk Noel'di, tuhaf hissediyordu ama huzurluydu.

Ailesiyle birlikteyken olduğu gibi, Noel akşamı o, Harlan ve John birbirlerine hediyeler verdiler ve Noel ayinine katılmak üzere kiliseye gittiler. Gelenekler değişmemişti, sadece insanlar ve mekânlar değişmişti. St. Patrick's Katedrali'ndeki toplu ayin gerçekten muhteşemdi. Fazla dindar olmadıkları halde ayini çok etkileyici buldular ve ardından eve dönüp mutfakta çay içtiler, sonra da yattılar. Ertesi gün Victoria birkaç kez kardeşiyle konuştu. Gracie eviyle Wilkes'ler arasında mekik dokuduğunu ve Harry'nin ona Noel hediyesi olarak bir çift muhteşem elmas küpe verdiğini anlattı.

Noel gecesi, Victoria ertesi gün olacaklar konusunda aşırı derecede heyecanlıydı. Ameliyat öncesi uyması gereken kuralları

ona anlatmışlardı. Gece yarısından sonra bir şey yiyip içemezdi, aspirin alamazdı. Daha önce hiç ameliyat geçirmediğinden, sonunda seveceği bir burna kavuşmanın ya da hiç değilse hayatı boyunca nefret ettiği burnundan kurtulmanın dışında ne beklemesi gerektiğini bilmiyor ama bu değişikliğin bir an önce gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordu. Ameliyatın onu tamamen başkasına dönüştüremeyeceğinin ve birdenbire güzelleştirmeyeceğinin bilincindeydi. Yıllardır utanç kaynağı olan o büyük baş belası değişeceği için kendini farklı hissedeceğinden emindi. Durmadan aynaya bakıyor, bir an önce değişimin gerçekleşmesini diliyordu. Şimdiden kendini farklı hissetmeye başlamıştı bile. Artık onu mutsuz eden şeylerden kurtulmaya başlamıştı ya da en azından deniyordu, örneğin bu Noel'de her yıl yaptığı gibi eve gitmediğinden dolayı kendisiyle gurur duyuyordu. New York'ta ev arkadaşlarıyla geçirdiği Noel sade ve samimiydi.

Hüzünlüydü tabii ama anne ve babasıyla birlikte olmak onun için iyice zorlaşmıştı. Açık ya da gizli bilinçaltına verdikleri tüm mesajlar hep aynıydı: 'Seni sevmiyoruz.' Yıllar boyunca bunu değiştirmeye uğraşmış ama başarılı olamamıştı. Artık bununla uğraşmak istemiyordu. Bu attığı ilk sağlıklı adımdı. Onun için derin bir psikolojik anlamı vardı. Anne ve babası tarafından çirkin olmakla suçlanıp aşağılanmayacaktı artık. Hayatının kontrolünü eline alıyordu.

Victoria sabah erkenden kalktı ve evden çıkmadan önce bir süre eve döndüğünde kendini nasıl hissedeceğini düşünerek salonda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Kötü hissetmeyeceğini umuyordu. Korkunç ağırlar içinde olmamayı da. Saat altıda taksiye bindiğinde kalbi deli gibi çarpıyor, korkudan ödü kopuyordu. Başka bir şey için olsa, vazgeçip iptal ederdi. Cerrahi yoğun bakım ünitesinin çift kanatlı kapısından içeri girerken korkusu had safhaya çıkmıştı. Ondan sonrası iyi yağlanmış bir makinenin içine

çekiliyormuş gibi bir histi. İnsanlar onu hoş karşıladılar, gerekli bazı kâğıtları imzalattılar ve bileğine plastik bir kimlik kartı bağladılar. Kan aldılar, tansiyonunu ölçtüler, kalbini dinlediler. Anestezi uzmanı gelip onunla konuştu, hemen uyuyacağı ve hiçbir şey hissetmeyeceği konusunda güvence verdi. Herhangi bir alerjisi olup olmadığını sordular, yoktu. Kilosunu ölçtüler, ameliyat önlüğü ve kan pıhtılaşmasına karşı elastik çorap giydirdiler. Ayak ya da dizlerinden ameliyat olmayacağı için neden bu çorabı giydiğini anlayamadı, üstelik parmaklarından baldırlarının üstüne kadar çıkan çorap tuhaf bir his veriyordu. Ayrıca onu tartmalarına da sinir olmuştu, çünkü ısrarla ayakkabılarını çıkarmak istemesine karşın onların tartısına göre, üç kilo almış görünüyordu. Kilosu için verdiği savaş henüz kazanılmamıştı.

Hemşire ve uzman doktorlar gelip gittiler, birisi damar yolunu açıp ilaç enjekte etti ve damarına kateter taktı. Victoria ne olduğunu bile anlayamadan kendini ameliyat masasında buldu, yanında cerrahı gülümseyerek başını okşuyor, anesteziist onunla konuşuyordu ve saniyeler içinde uyudu. Ondan sonra hiçbir şey hissetmedi, sersem bir halde gözlerini açtığıdaysa uzak, çok uzaktan gelen bir sesin adını tekrarlayıp durduğunu işitti.

“Victoria... Victoria... Victoria... Victoria?” İçinden susmalarını söylemek geçti, yeniden uykuya dalmak istiyordu.

“Hımm... Ne...” O uykusuna geri dönmeye çalıştıkça, ısrarla uyandırmaya uğraşıyorlardı.

“Ameliyatın sona erdi, Victoria,” dedi bir ses. Gözlerini kapatıp yeniden uyudu, sonra birisi dudaklarının arasına bir kamış koydu ve içmesini istedi. Bir yudum aldı ve yavaş yavaş uyanmaya başladı. Yüzünde bantlar olduğunu hissedebiliyordu, tuhaf bir histi ama acısı yoktu. Biraz kendine gelince ağrı kesici hap verdiler. Bütün günü uyuklayarak geçirdi. Hemşireler sürekli yanına gelip durumunu kontrol etti. Eve gitmek istiyorsa artık uyanması gerek-

tiğini söylediler. Yatağını kaldırıp doğrulmasına yardımcı oldular ama uyuklamaya devam etti. Ona meyveli puding verdiler, Victoria başını kaldırıp baktığında, yatağının yanında duran Harlan'ı gördü. John soğuk aldığından onun yerine hastaneye o gelmişti.

“Selam... Sen burada ne arıyorsun?” Şaşkın gözlerle baktı, kendini sarhoş gibi hissediyordu. “Oh, evet... Doğru. Eve gideceğim... Başka bir dünyada gibiyim,” dedi özür dilercesine.

“Bunu görebiliyorum,” dedi Harlan gülerek. “Sana ne verdiklerini bilmiyorum ama ben de aynısından istiyorum.” Victoria da güldü ve sonra yüzünde keskin bir sancı hissetti. Harlan ona bandajlarının hokey maskesi gibi görüldüğünü söylemedi. Gün boyu yüzüne buz torbası koymuşlardı. Sonra bir hemşire giyinmesine yardım etmek için yanına gelince Harlan odadan çıkıp dışarda bekledi. Yeniden onu gördüğünde tekerlekli sandalyedeydi ve uyuklar gibiydi.

“Nasıl görünüyorsun? Burnum güzel mi?” diye sordu sarhoş gibi bir sesle.

“Harika görünüyorsun,” dedi Harlan, hemşireyle birbirlerine gülümseyerek. Ameliyat sonrası anestezi etkisindeki hastaların bu durumuna alıştı kadın. Victoria'nın üstünde fermuarlı bir eşofman vardı, başından geçireceği bir şey giymemesi için onu daha önce uyarmışlardı. Hemşire elastik çorapları çıkardıktan sonra kendi çoraplarıyla ayakkabılarını giydirdi ve darmadağın saçlarını lastik bir bantla topladı. Evde ağrısı olduğunda alması için yanına bazı ilaçlar verdiler. Harlan lobide onu hemşireyle bırakıp taksi çağırmaya gitti ve bir dakikadan daha kısa bir sürede geri döndü. Victoria havanın karardığını görünce büyük bir şaşkınlığa uğradı. Saat altı olmuştu, neredeyse on iki saattir hastanedeydi. Hemşire tekerlekli sandalyeyi taksiye doğru itti, Harlan da arabaya binmesine yardımcı oldu ve sonra dönüp hemşireye teşekkür etti. Kadının onu kaldırmaya çalışmaması, çünkü iri bir kız olduğu

yönündeki uyarısını Victoria'nın duymamış olmasını diledi. Bu tabirden nasıl nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Çocukluğunun can sıkıcı, üzücü simgelerinden biriydi. 'Koca kız' olmak istemiyordu, o zamanlar sadece bir çocuk, şimdiyse bir kadın olmak istiyordu.

"Sana ne söyledi?" Victoria kaşlarını çatarak Harlan'a baktı.

"İki haftadır içiyormuşsun gibi görüldüğünü söyledi ve keşke onun bacaklarına sahip olsaydım dedi."

"Ya," diye başını salladı Victoria ciddi bir tavırla, "herkes bunu söylüyor... Bacaklarıma sahip olmak istiyor... Bacaklar muhteşem... Popo kocaman olsa da." Bunu duyan şoför dikiz aynasından bakıp gülümsedi, ardından Harlan adama adresi verdi. Eve kadar kısa bir yolculuk oldu, Victoria çenesi göğsünde uyukladı, hatta bir ara horladı. Hiç romantik bir görüntü değildi ama Harlan onu çok seviyordu. En iyi arkadaşı Victoria'ydı. Eve vardıklarında onu uyandırdı.

"Pekâlâ, uyuyan güzel. Şatoya döndük. Şu muhteşem poponu kaldır da taksiden inelim." Harlan, *keşke evde de bir tekerlekli sandalye olsaydı*, diye geçirdi içinden, ama sonra Victoria'nın buna ihtiyacı olmadığını gördü. Biraz sendeliyordu, hâlâ sersem bir haldeydi ama birkaç dakika içinde asansöre binip eve girmeyi başardılar. Harlan onu kanepeye oturttu, önce kendi paltosunu sonra onunkini çıkardı. O sırada John üzerinde bornozla yatak odasından çıktı, Victoria'yı görünce gülümsedi. Bandajlarla sarılmış yüzünde, sadece gözleri için iki delik ve burnunu korumak için bir splint vardı; bu haliyle bir uzaylıyı andırıyordu. Açıkçası korkunç görünüyordu ama John ona bunu söylemedi ve aynaya bakmamasını ümit etti. Victoria'nın burnunda gün boyu tampon vardı, neyse ki kanaması çok az olduğundan hastaneden ayrılmadan önce hemşire tamponu çıkarmıştı.

"Nerede olmak istersin?" diye sordu Harlan kibarca. "Kanepede mi, yatakta mı?"

Victoria bir an düşündükten sonra, “Yatakta,” dedi. “Uykum var.”

“Aç mısın?”

“Hayır, susadım, içecek bir şey istiyorum...” dedi dilini dudaklarında gezdirerek. Hemşire sürmesi için vazelin vermişti. “Soğuk olsun,” diye ekledi. Hastanede bütün gün üstüne kalın örtüler örtmüşlerdi, şimdi de sıcak tutacak bir örtü istiyordu.

Harlan hastaneden öğütledikleri gibi bir bardak elma suyu ve pipet getirdi. Victoria’nın uyması gereken operasyon sonrası birçok kural vardı. Birkaç dakika sonra Harlan onu odasına götürdü, soyunup pijamalarını giymesine yardım etti. Beş dakika sonra yatağında başını yüksek yastıklara dayamış mışıl mışıl uyuyordu.

“Vay canına, tren çarpmış gibi görünüyor,” diye fısıldadı John, salona dönen Harlan’a.

“Epeyce morluk ve şişlik olacağını söylemişler,” dedi başıyla onaylayarak. “Yarın gözlerinin altı mosmor olacak ama mutlu ya da yakında mutlu olacak. Yeni bir burun istedi ve istediğini de aldı. Bize önemli bir şey gibi gözükmeyebilir ama onun psikolojisi açısından çok önemli.” John da onunla hemfikirdi. İki sevgili art arda iki film izleyerek kanepenin üstünde sakin bir akşam geçirdiler, Harlan sık sık gidip Victoria’yı kontrol etti. Rahat bir şekilde uyuyordu. Bandajların altında bir yerde istediği yeni burnu vardı. Bu armağanı ona Noel’in ertesi günü Noel Baba getirmişti. Tüm yaşamı boyunca istediği bir armağandı bu.

Ertesi sabah Victoria uyandığında kendini bir yıldır rodeo yapıyormuş gibi hissetti. Acısı vardı, yorgundu, uyuşturucu almış gibiydi. Burnu da hafif sancıyordu. Kahvaltı edip bir ağrı kesici almaya karar verdi, midesine dokunmaması için önce bir şeyler yemeliydi. Sırf alışkanlıktan buzluğa açmış dondurmaya bakıyordu ki, Harlan mutfağa girdi.

“Hiç sanmıyorum,” dedi tam arkasında duran vicdanının sesi.

“Artık yeni, muhteşem bir burnun var. Dondurma için aklımızı ve kontrolümüzü kaybetmeyelim, olur mu?” Buzluğun kapağını kapattı, dolabı açıp ona elma suyu verdi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Şöyle böyle, ama çok kötü değil. Sersem gibi. Biraz sancım var. Ağrı kesici alıp bütün gün uyuyacağım.” Daha kötüleşmesi için dikkatli olmak istiyordu. Şişlik daha da artmıştı ama ilk birkaç gün böyle olacağını söylemişlerdi.

“İyi fikir,” dedi Harlan. Birkaç dilim tam buğday ekmeği kızarttı, birinin üstüne az yağlı krem peynir sürüp ona uzattı. “Yumurta da ister misin?” Başını salladı. Diyet programının dışına çıkmak istemiyordu, özellikle de spor yapamıyorken.

“Dün benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedi gülümsemeye çalışarak ama yüzündeki bandajlar buna izin vermedi. Kendini demir maskeli adam gibi hissediyor, bir hafta sonra bandajlardan kurtulacağı günü iple çekiyordu. Çok rahatsız ediciydi, aynaya bakmaya bile korkuyordu. Yatak odasında ya da banyoya gittiğinde aynaya bakmayacağına dair bir karar almıştı. Kendini ürkütmek istemiyordu, zaten burnunu da göremeyecekti. Neredeyse tüm yüzü bandajların ve splintin altındaydı.

Victoria sonraki iki gün uyuyarak geçirdikten sonra üçüncü gün evin içinde gezinmeye başladı. Sakindi, bir planı yoktu, aklına koyduğu gibi ameliyat olmuştu ve artık keyfine bakabilirdi. Harlan ona filmler getirdi, ilk günlerde baş ağrısı olmasına rağmen çokça televizyon izledi. Helen’le telefonda konuştu ama John ile Harlan dışında kimseyi görmek istemiyordu. Kendini buna hazır hissetmiyor ve ürkütücü görünmekten korkuyordu. Yılbaşı akşamı daha iyiydi ve artık ağrı kesici haplara ihtiyaç duymuyordu. Harlan ile John, Vermont’a kayak yapmaya gittiklerinden yeni yıla yalnız girecekti ama keyfi yerindeydi, her ne kadar henüz görmemiş olsa da, yeni bir burna kavuşmanın mutluluğu içinde akşamı tek başına televizyon seyrederek geçirdi. Gece Gracie Meksika’dan

telefon etti. Harry ile Cabo'da, Palmilla Oteli'ndeydiler, şahane zaman geçiriyorlardı. Harry'nin nişanlısı ve müstakbel karısı olarak Gracie'nin mükemmel bir yaşamı vardı. Ablası onu kıskanmıyordu, çünkü Harry gibi bir erkekle olmak istemezdi ama Gracie'nin sesi mutlu geliyordu.

"Söylesene, yeni burnun nasıl?" diye sordu ablasına. Hafta içinde birkaç kez onu aramış ve çiçek yollamıştı. Bu şirin jesti Victoria'yı oldukça duygulandırmıştı. Anne babasıysa ameliyatına dair hiçbir şey bilmiyordu, çünkü bilmelerini istemiyordu. Onaylamayacaklarından ve çirkin eleştiriler yapacaklarından emindi. Bu nedenle Gracie'den bahsetmeyeceğine dair söz almıştı.

"Henüz görmedim," dedi Victoria. "Bandajı gelecek hafta çıkaracaklar. Morluk ve şişkinliğin dışında güzel görüneceğini ümit ediyorum. Bir iki hafta içinde normal yaşantıma dönebileceğimi söylediler, morlukları makyajla kapatabilecekmişim." Bandajları çıkardıktan sonra burnuna küçük bir yara bandı koyacaklarını söylemişlerdi. "Sen nasılsın, eğleniyor musun?" Birdenbire küçük kardeşini deli gibi özlediğini hissetti.

"Burası olağanüstü. Muhteşem bir süitte kalıyoruz," dedi Gracie sevinçle.

"Şımarık bir Bayan Wilkes olacaksın," diye takıldı Victoria ama bunu ona çok görmüyordu. Bazı yönleriyle kendi hayatını ve işini onunkinden daha iyi buluyordu. En azından kimse ona ne düşüneceğini, ne yapacağını, ne söyleyeceğini dikte etmiyordu. Böyle bir duruma katlanamazdı. Gracie ise yanında Harry olduğu sürece hiçbir şeye aldırıyor gibiydi. Annelerinin şeytanla yaptığı anlaşmanın aynısıydı. Victoria ikisi için de üzülmüyordu.

"Biliyorum," diye kıkırdadı Gracie, şımarık sözüne yanıt olarak. "Hoşuma gidiyor. Burnunun nasıl görüldüğünü bana haber ver."

"Görür görmez seni arayacağım."

“Eski burnun da güzeldi,” dedi Gracie. Çirkin değildi, sadece toparlaktı.

“Yenisi daha güzel olacak!” dedi Victoria keyifle. “Cabo’da iyi eğlenceler. Seni seviyorum ve mutlu yıllar!”

“Mutlu Yıllar. Umarım, senin için de güzel bir yıl olur Victoria.” Kardeşinin bunu içtenlikle söylediğini biliyor, o da onun için aynı şeyi temenni ediyordu. Telefonu kapattıktan sonra bir film daha izlemek için kanepeye uzandı. Saat gece yarısını vurduğunda, mışıl mışıl uyuyordu. Sessiz, sakın bir yılbaşı gecesi olmuştu ama bu onun umurunda bile değildi.

22. Bölüm

Dr. Schwartz sekiz gün sonra bandajlarını çıkardığında burnuna bakıp sonuçtan çok memnun olduğunu söyledi. Tam beklediği gibi artık düzelmeye başlamıştı. Victoria birkaç gün önce cesaretini toplayıp aynada bandajlı haline bakmıştı, hortlak gibi görüldüğünü düşünüyordu ama iyi bir nedenden ötürü. Bir an için bile olsa bu operasyondan pişmanlık duymamıştı ve bandajlar çıkarılıp sonucu gördüğünde morluğa ve hafif şişliğe rağmen heyecanı daha da arttı. Morluğa ve şişliğe rağmen burnu harika görünüyordu, Victoria tiz bir sevinç çığlığı attı. Cerrah olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Hastası mutluluktan havalara uçuyordu. Şimdiden kendini yeni biri gibi hissetmeye başladığını söyledi.

Kötü olan tek yanıysa morluğun yayıldığı alanın genişliğiydi. Victoria'ya böyle olacağı daha önceden söylendiğinden fazla şaşırmadı. Gözlerinin çevresi simsiyahtı ve yüzünün büyük bölümü mavimsi bir renk almıştı. Doktor yakında bunların düzeleceğini, normal olduğunu, birkaç gün içinde makyajla kapatabileceğini ve okul açılincaya kadar hoş bir görünüme kavuşacağını söyleyerek onu rahatlatmıştı. Şişlik indikçe, morluklar kayboldukça burnu da

tam şeklini alacaktı. Birkaç ay sonra daha da güzel görünecekti. Doktor, Victoria'nın burun köprüsünün üstüne bir bant yapıştınp onu eve göndermeden önce, makul sınırları aşmadan normal faaliyetlerine geri dönebileceğini söyledi, yani paraşütle serbest atlayış, sutopu ya da Amerikan futbolu yok, diye de takıldı ardından. Yakın temas sporları yasaktı. Mantıklı olmasını, burnunu çarpabileceği hiçbir şey yapmamasını öğütledi ve Victoria sorduğunda, spora gidebileceğini ama makul davranmasını, aşırıya kaçmamasını öğütledi. Ağır egzersiz, yüzme, aşırı yorucu antrenman ve jogging yoktu. Victoria da zaten koşuya çıkmak istemiyordu, dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Doktor sonunda, 'Seks de yok,' diye ekledi ama Victoria için bu da sorun değildi.

Sonuçtan öylesine mutlu olmuştu ki, eve dönerken büyük bir Sezar salatası aldı ve mutfakta afiyetle yedi. İyileşme sürecinde hem çok uyuduğundan hem de ağrı kesiciler iştahını kapattığından fazla yemek yiyememiş ve biraz kilo vermişti. Dondurma bile yememişti, Harlan da riski göze almamak için dondurma kutusunu çöpe atmıştı, çünkü her yediğinde başladığı noktaya döndüğünü biliyordu.

Victoria salatasını bitirdikten sonra spor kıyafetlerini giyip dışarı çıktı, spor salonuna kadar ayağında tozlukları ve koşu ayakkabıları, üstünde şortu, uzun kollu Northwestern tişörtü ve parkasıyla yürüdü. Harlan ile John hâlâ Vermont'ta kayıyorlardı; New York'ta kar yağışı tahminlerine karşın hava soğuk ama gökyüzü açıktı.

Spor salonuna girince deftere imza atıp önce kondisyon bisikletine binmeye karar verdi. Pedal gücünü en düşük ayara aldı, bir haftadır hiç çalışmadığı için yavaştan başlamak istiyordu. iPod'unu taktı, gözlerini kapatıp bir yandan müzik dinlerken bir yandan da pedal çevirmeye başladı. Gözlerini tekrar açtığında on dakikadır bisikletin üstünde olduğunu fark etti ve Noel'den önce

gördüğü aynı yakışıklı adamın yanda pedal çevirdiğini görünce şaşkınlığa uğradı. Bu sefer birlikte olduğu o güzel kadın yanında yoktu, yalnızdı ve gözlerini açtığında ona bakıyordu. Heyecandan ameliyat sonrası yüzünün görünümünü, tüm o morluk ve şişlikleri unuttu, adamın neden ona öyle baktığını merak etti, tabii hemen sonra hatırladı ve utandı. Bakışları şefkatliydi, onun adına üzülmüş görünüyordu. Kendisine doğru bakıp bir şey söylediğini fark edince Victoria kulaklığını çıkardı. Yüzü hafif bronzlaşmıştı, sanki kayak yapmış gibiydi; bir kez daha yakışıklılığına vuruldu.

“Diğer adamın durumu nasıl?” diye takıldı adam hafifçe gülümseyerek. Victoria birdenbire yüzündeki morlukların ve simsiyah gözlerinin bilincine vardı. Adamın, nedenini tahmin edip etmediğini merak etti. O güzel kadınla konuşurkenki halinden daha ciddi görünüyordu. “Özür dilerim. Şaka yapmak istemedim. Acı verici görünüyor. Kötü bir kaza olmalı. Araba mı, kayak mı?” diye sordu bu kez ciddi bir ifadeyle. Victoria bir an tereddütte kaldı, şaşırmıştı, ne söyleyeceğini bilemedi. *Burun estetiği* kulağa çok daha kötü geliyordu ve onu bir yabancının gözünde aptal durumuna düşürdü.

“Araba,” dedi rahatça, birlikte pedal çevirmeye devam ederlerken.

“Anladım. Emniyet kemerin takılı mıydı yoksa hava yastığından mı oldu? İnsanlar hava yastığıyla ne kadar kolay burunlarını kırabileceklerini bilmiyor. Öyle birkaç kişi tanıyorum.” Victoria evet anlamında başını salladı ve kendini gerçekten aptal hissetti. “Umarım, her kim sana çarptıysa dava açarsın,” dedi şefkatli, sevecen bir tavırla. Sormaya bile gerek görmeden suçun karşı tarafta olduğunu düşünmüştü. “Pardon. Ben avukatım. Hemen dava konusu yaparım. Tatillerde yollar sarhoş sürücülerle dolu, daha fazla insanın ölmemesi bir mucize ama sen şanslıymışsın.”

“Evet, öyle.” *Yeni bir burnum var*, diye geçirdi içinden ama bunu söylemedi.

“Vermont’tan yeni döndüm, kardeşimle kayak yapmaya gitmiştik. Seni son gördüğümde yanımdaki oydu. Zavalılık kendi kendine kayarken, snowboard’un kontrolünü kaybeden bir çocuk ona çarptı ve omzunu kırdı. Tatili geçirmek için Orta Batı’dan benim yanıma gelmişti, şimdi kırık bir omuzla geri dönüyor. Gerçekten üzücü. İyi de kayardı.” Victoria şaşkın gözlerle ona bakıyordu; yanındaki o güzel kadın kız kardeşiydi demek. Peki, karısı neredeydi? Kontrol etti, parmağında alyans göremedi ama erkeklerin çoğu yüzük takmıyordu, yani bu bir şey ifade etmezdi. Evli olmasa bile, hatta sevgilisi dahi olmasa, adamın onu isteyebileceğini hayal bile edemiyordu; yeni burnuyla bile... O hâlâ ‘Koca bir kızdı’; burnu daha küçük ve güzel olsa da.

Sonra adam tişörtünü işaret etti. “Northwestern? Kız kardeşim oradan mezun.”

“Ben de,” dedi Victoria. Sesinin kısık ve boğuk çıkmasının geçirdiği ameliyatla bir ilgisi yoktu tabii. Ondan çok etkilenmişti, düzgün konuşamayacak kadar heyecanlıydı.

“Çok iyi bir okul ama havası berbat. Ben Orta Batı’da doğup büyüdüm, liseyi bitirdikten sonra oradan kaçmak için Duke’e gittim.” Duke, Kuzey Karolina’daydı ve ülkenin en iyi okullarından biriydi. Victoria öğrencilerinin oraya girmesi için yardımcı olmaya çalışırdı hep. “Ağabeyim Harvard’a gitti. Annemle babam hâlâ övünürler. Ben giremedim,” dedi mütevazı bir tavırla gülümseyerek. “New York Üniversitesi’nde hukuk okudum. Peki, ya sen? Aslen New York’lu musun yoksa başka bir şehirden mi geldin?” Pedal çevirirlerken sohbete devam ediyordu, Victoria kendini bir rüyada gibi hissetti. Samimi bir şekilde ailesini, eğitimini ve nereden geldiğini anlatan bu yakışıklı adamın yanında bisiklete bin-

mek gerçeküstü bir duygu gibiydi. Ayrıca ona yüzünde herhangi bir sorun yokmuş, normalmiş gibi davranıyordu; suratı mavimsi mor, gözleri simsiyah değilmiş gibi. Güzel bir kadına bakıyormuş gibiydi, acaba kör müydü?

“Ben Los Angeles’lıyım,” diye yanıtladı. “Üniversiteyi bitirdikten sonra buraya yerleştim. Özel bir okulda öğretmenlik yapıyorum.”

“İlginç olmalı,” dedi nazikçe. “Öğrencilerin küçük çocuklar mı yoksa büyükler mi?”

“Lise son sınıf. İngilizce öğretmeniyim. Ele avuca sığmaz çocuklar ama onları seviyorum.” Victoria hortlak gibi görünmediğini umarak gülümsedi, ama adamın hiç de korkunç görüldüğünü düşünüyormuş ya da rahatsız oluyormuş gibi bir hali yoktu.

“Zor bir yaştır. Kendimden biliyorum. Lisede aileme güç zamanlar yaşattım. Babamın arabasını çalıp parçaladım, hem de iki kez. Illinois’da buzlu zeminde bu zor değil. Ölmediğim için şanslıyım.” Daha sonra Chicago’nun bir banliyösünde yetiştiğini anlattı. Victoria sözünü ettiği yerin zengin bir muhit olduğunu biliyordu. Spor giysilerine rağmen, adamın varlıklı biri olduğu anlaşıyordu; gösterişliydi, saçları düzgün kesilmişti, kibardı, konuşması düzgündü ve kolunda pahalı bir altın saat ışıldıyordu. Victoria’nın ise çok bakımsız bir hali vardı, spor salonuna hep böyle gelirdi, üstelik bu sefer elleri de berbattı, manikür yaptırmayalı bir hafta olmuştu. Aslında manikürünü hiç ihmal etmezdi ama ameliyattan beri gidememişti, çünkü ne kimseyi korkutmak ne de bandajlarının nedenini açıklamak istiyordu, zaten dışarıya da çıkmamıştı. Ama işte şimdi hayatında gördüğü en çekici erkeğin yanındaydı ve saçlarını taramamış, tırnaklarına cila bile sürmemişti.

Bisikletleri neredeyse aynı anda durdu ve ikisi de çalışmayı bıraktı. Buhar odasına gideceğini söyleyen adam sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı.

“Bu arada, adım Collin White.”

“Victoria Dawson.” El sıkıştılar ve birkaç boş sözden sonra o buhar odasına giderken, Victoria da eşyalarını toplayıp salondan ayrıldı. Eve yürürken hâlâ onu düşünüyordu. Biraz spor yapmak iyi gelmişti, kendini canlanmış hissediyordu ve onunla konuşmak da hoştu. Collin’i tekrar görmeyi umuyordu.

Doktorun dediği gibi, okula başladığında yüzünde kalan belli belirsiz morlukları makyajla kapatmayı başardı. Burnunun çevresindeki şişlik tamamıyla olmasa da iyice inmişti, gözlerinin etrafında hafif bir gölge vardı ama buna rağmen güzel görünüyordu. Yeni burnunu sevmişti, yepyeni bir yüze kavuşmuş gibiydi. Haziranda eve gitmek ve annesiyle babasının tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu, tabii fark ederlerse... Ama Victoria’ya göre arada muazzam bir fark vardı.

Öğrencilerine henüz tamamlamadıkları ve bu yüzden panik olmaya başladıkları tanıtım yazılarına yardım ettikten sonra günün son dersini verdi ve sınıftan çıkmak üzere toparlanırken üç kızın aralarında çene çaldığını fark etti. Biri Noel’de göğüs küçültme operasyonu geçiren öğrenciydi, diğerleri de aynı kızlardı. Ayrılmaz üçlü. Okulda her yere beraber gidiyorlardı.

“Nasıl gitti?” diye sordu Victoria ihtiyatla. Fazla karışıyor gibi görünmek istemiyordu. “Umarım, çok canın yanmamıştır.”

“Muhteşem oldu,” dedi kız kazağını kaldırıp sutyenini göstererek, nasılsa o anda sınıfta hiç erkek yoktu. “Yeni memelerime bayılıyorum! Keşke daha önce yaptırsaydım!” Sonra Victoria’ya onu ilk defa görüyormuş gibi dikkatlice baktı, bir açıdan öyle sayılırdı. “Aman Tanrım! Yaptırmışsınız!” O da, diğer iki kız da Victoria’nın yüzünün tam ortasına bakıyorlardı. “Burnunuz çok güzel olmuş!” dedi sevecen bir sesle. Victoria kulaklarına kadar kızardı.

“Anlaşıyor mu?”

“Evet... Hayır... Yani önceden de kötü değildi ama şimdi hafif bir değişiklik var. Böyle olmalı. İnsanlar size baktığı anda estetik yaptırdığınızı anlayıp çığlık atmamalı. Daha güzel görünmelisiniz ama kimse nedenini anlamamalı. Burnunuz harika olmuş! Ama dikkat edin, bağımlılık yapar. Annem sürekli bir yerini yaptırıyor. Çene implantasyonu, botoks, yeni memeler, yağ aldırma. Şimdi de alt ve üst baldırlarını inceltmek istiyor. Ben göğüslerimden memnunum, bu kadarı bana yeter,” dedi kız neşeyle.

“Ben de burnumu sevdim,” dedi Victoria, mutluydu. Nasılsa kızlar ondan çok daha bilgiliydi ve bu işlemlere daha aşinaydı. “Aslına bakarsanız, sizinle konuştuktan sonra yaptırmaya karar verdim. Sayenizde cesaretimi toplayabildim. Daha önce cesaret edemiyordum.”

“İyi ki, yaptırmışsınız,” diyerek kız onu kutladı ve elini havaya kaldırıp Victoria’nın avucuna vurarak bir beşlik çaktı.

Sonra hep birlikte sınıftan çıktıklar, koridorda Amy Green ile Justin’in yanından geçtiler. Amy neşeyle Victoria’ya gülümsedi. Okuldakilere hamile olduğunu henüz söylememişti, karnı da belli olmuyordu. Gençti, kasları gergindi, ayrıca kapatmak için dikkatli giyiniyordu. Justin adeta Umut Elması’nı korur gibi devamlı yanında dolaşıyordu. Çok tatlı bir çifttiler. “Köpek yavrusu gibi peşinden ayrılmıyor,” dedi kızlardan biri yanlarından geçerken, gözlerini döndürerek.

Victoria faydalı tavsiyeleri için kızlara teşekkür etti ve eve götürmek istediği bazı dosyaları almak için ofisine gitti. Yeni burnunu beğenmelerine sevinmişti. O da beğeniyordu. Bir an için göğüs küçültme ameliyatı olabileceğini düşündü ama sonra kızların estetik ameliyatın bağımlılık yarattığını ve bazı kadınların nerede duracaklarını bilmediğini söylediğini anımsadı. O burada duracaktı, burun estetiği yeterliydi. Geri kalanla zor yolla başa çıkması

gerekiyordu ve bu konuda da çok sıkı çalışıyordu. Düğüne beş ay kalmıştı.

O akşam spor salonunda yine Collin White ile karşılaştı. Bisiklete binerken havadan sudan sohbet ettiler. Collin ona Wall Street'te hangi hukuk firmasında çalıştığını söyledi; önemli bir firmaydı. İş Victoria'ya ilgi çekici geldi ve o da çalıştığı okulun adını söyledi. Collin okulu duymuştu. Özel bir konu hakkında konuşmadılar ama bisikletten inerlerken Collin onu şaşırtarak caddenin karşısındaki barda bir içki içmek isteyip istemediğini sordu. Victoria bir an kulaklarına inanamadı, bu yakışıklı adamın onu bir yere davet edeceğini ya da onunla görünmek isteyeceğini hayal bile edemezdi. Collin ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine davetini yineleyince, başını sallayarak kabul etti, paltosunu giydi ve neden kendisiyle içki içmek istediğini merak ederek peşinden caddenin karşısındaki bara gitti.

İkisi de şarap ısmarladı; içkilerini yudumlarlarken Victoria ona kız kardeşinin snowboard kazasından sonra omzunun ne durumda olduğunu sordu.

“İstirap çekiyor, sanırım. Kırıkların iyileşmesi zaman alır, beklemekten başka çare yok. Ameliyata gerek kalmadığı için şanslı.”

Sonra okuduğu okulları, çalıştığı işleri, neden öğretmenliği seçtiğini ve ailesini sordu. Victoria kendisinden yedi yaş küçük bir kız kardeşi olduğunu, geçen haziran Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden diplomasını aldığını ve beş ay sonra evleneceğini anlattı.

“Evlenmek için çok genç bir yaş,” diye düşüncesini belirtti Collin, şaşkın bir ifadeyle. “Özellikle bugünlerde.” Kendisinin otuz altı yaşında olduğunu söyleyince, Victoria da yirmi dokuz olduğunu söyledi.

“Ben de aynı fikirdeyim. Annemle babam onun yaşında, üniversiteyi bitirir bitirmez evlenmiş ama o zamanlarda bu normaldi.

Şimdilerde kimse yirmi üç yaşında evlenmiyor. Gracie haziranda yirmi üç olacak, biraz daha beklemesini umuyordum, ama beklemeyecek. Tüm ailem geçici bir deliliğe kapıldı,” dedi hüzünle gülümseyerek. “En azından geçici olduğunu umuyorum. Beni çıldırtıyorlar.”

“Evleneceği adamdan hoşlanıyor musun?” diye sordu, ona daha yakından bakarak.

Victoria uzun bir süre tereddütte kaldıktan sonra dürüst olmaya karar verdi. “Evet. Belki ama kardeşim için doğru bir tercih olduğunu düşünmüyorum. Genç bir erkek için fazla otoriter ve dik kafalı. Kızın ağzını açmasına izin vermiyor, onun adına düşünüyor, karar veriyor. Kardeşimin sırf onun karısı olabilmek için kişiliğinden ve özgürlüğünden ödün verdiğini görmekten nefret ediyorum.” Çok zengin olduğunu söylemedi, buna gerek olduğunu düşünmüyordu, çünkü mesele bu değildi. Harry fakir olsaydı da, Gracie’ye uygun bulmayacaktı. Para onu kibirli ve mağrur yapıyordu, ama karakteri baskıcı ve dominanttı, Victoria’nın hoşlanmadığı yönü de buydu. Gracie’nin daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu.

“Benim kardeşim de neredeyse böyle bir adamla evleniyordu. Onunla üç yıl çıktı, hepimiz onu seviyorduk ama kardeşime uygun olduğunu düşünmüyorduk. Geçen yıl nişanlandılar, kardeşim otuz dört yaşındaydı, çok geç olmadan yuva kurup çoluk çocuğa karışmak istiyor ve treni kaçırmaktan korkuyordu. Neyse ki, sonunda hata yaptığını anladı, düğünden iki hafta önce ondan ayrıldı. Güç bir durumdu tabii. Kardeşim gerçekten üzüldü, annemle babamsa rahat bir nefes aldılar. Bence ayrılmakla doğru olanı yaptı. Kadınlar için zor,” dedi anlayışlı bir tavırla, “belli bir yaştan sonra, zaman adeta saatli bir bomba gibi işlemeye başlıyor. Galiba, pek çok kadın bu sebeple yanlış kararlar alıyor. Kendini kurtardığı için kardeşimle gurur duyuyorum. Onu burada görmüştün. Şim-

di otuz beş yaşında, doğru adamı bulacaktır ve umarım, çocuk yapmak için de geç olmaz. Yanlış adamla birlikte olacağına, tek başına kalması daha iyi. Doğru insanlarla tanışmak kolay değil,” dedi düşünceli bir şekilde. Victoria, Collin’in kardeşi gibi bir kadının parmağına alyans geçirmek veya çıkmak için peşinden koşan on erkek olmamasına hayret etti. “Ondan ayrıldığından beri kimseyle çıkmadı,” diye ekledi Collin, “ama atlattı artık ve ona geri dönmeyeceğini söylüyor. Sonunda gözleri açıldı.”

“Keşke benim kardeşimin de açılrsa,” dedi Victoria içini çekerek. “Ama o daha çocuk. Yirmi iki yaşında, tüm düşündüğü gelinlik, düşün ve alyans. Neyin önemli olduğunu göremiyor ve sanırım, bunu anlamak için henüz çok genç. Anladığındaysa çok geç olacak, onunla evlendiğine bin pişman olacak.”

“Bunu ona söyledin mi?” Söylediklerinden etkilenmiş görünüyordu.

“Evet. Dinlemek istemedi, bana kızdı. Onu kıskandığımı düşünüyor ama inan bana, kıskanmıyorum.” Collin ona inandı. “Annemle babam da hiç yardımcı olmuyor. Evliliklerine taraftarlar ve tabii damada da hayranlar.” Bir an gözleri daldı. “Babama çok benziyor. Mücadele edilmesi zor biri.”

“Öyleyse, akıntıya karşı yüzüyorsun,” dedi bilgece bir tavırla. “Yapabileceğin tek şey, düşüncelerini söylemek ve susup gerisine karışmamak. Bakarsın kardeşin için işler yolunda gider. İnsanların hayattan beklentileri, istekleri farklı ve her zaman bizim onlar için istediklerimizle aynı olmuyor.”

“Umarım, her şey onun için iyi olur ama bundan kuşkuluyum,” diye ekledi Victoria, kardeşi için üzülerek.

“Siz ikiniz çok mu farklısınız? Yani yaş farkının dışında.” Collin öyle olduğunu hissediyordu. Victoria ayakları yere basan, akli başında, zeki, mantıklı bir kadındı. Şu ana kadar söylediklerinden bile anlaşılabilirdi bu ama küçük kız kardeşi ona şımarık, akli

bir karış havada, sorumsuz bir genç kız gibi görünmüştü, hatta dik başlı ve fevri. Yanılmıyordu da.

“Kardeşim benden çok annemle babama benziyor,” dedi Victoria dürüstçe. “Onların içinde uyumsuz olan hep bendim. Görünüşüm onlar gibi değil, düşüncelerim ve davranışlarım da öyle. Kardeşimle aynı anne babadan dünyaya gelmemiş gibiyiz. Aslına bakarsan bu bir bakıma doğru, çünkü ikimize çok farklı davranışlar, Gracie’nin çocukluğu ve hayat deneyimi benimkinden çok farklı.” Collin anlıyormuşçasına başını sallayınca Victoria söylediklerinin ona çok da yabancı gelmediği gibi bir hisse kapıldı.

Sonra Collin saatini kontrol etti ve hesabı istedi. “Seninle sohbet etmekten keyif aldım,” dedi hesabı öderken. “Bir akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?” diye sordu umutlu gözlerle. Victoria ona bakakaldı, bu adam delirmiş miydi? Niçin onunla çıkmak istiyordu? Collin onun için fazla iyiydi. “Gelecek haftaya ne dersin?” diye sordu kesinleştirmek için. “Sadece basit bir yemek, tabii istersen.” Onu şık bir restorana götürerek etkilemek istemiyordu. Victoria farklı bir kadındı, sohbeti eğlenceliydi. Onunla gerçek bir akşam geçirmek ve onu daha yakından tanımak istiyordu, gösteriş yaparak onu etkilemeye çalışmak değildi niyeti. Victoria ile ilgili daha fazla şey öğrenmeyi arzuluyordu. Şu ana kadar duyduklarından hoşlanmıştı. Morarmış bereli yüzüne rağmen görünüşünden de hoşlanmıştı.

“Evet, tabii. Bu hoşuma gider,” dedi, Collin bir yanıt bekliyormuşçasına ona bakmayı sürdürünce. Neden diye sormadı. Sadece arkadaş olmak ve onunla sohbet etmek istediğini varsayıyordu. Bu kesinlikle flört değildi.

“Salı akşamına ne dersin? Pazartesi akşamı ortaklarla bir toplantım var.”

“Tabii... Evet... Elbette.” Karşısında heyecan içinde mırıldanırken Victoria kendini budala gibi hissetti.

“Telefon numaranı ya da e-posta adresini alabilir miyim?” diye sordu kibarca. Victoria da bir kâğıda yazıp verdi. Collin teşekkür edip numarasını hemen telefonuna kaydetti. “Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum,” dedi hoş bir sesle. Victoria yakışıklılığına dikkat etmemeye gayret ediyordu. Çok cesaret kırıcıydı.

“Ben de,” dedi zayıf bir ses tonuyla. Kendini tuhaf hissediyordu. Ondan hoşlanmıştı ama onun gibi bir erkeğin kendisiyle konuşmasının şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu. Baş döndürücü bir sarışınla birlikte olmalıydı, flörtü olmayan kız kardeşi gibi biriyle. Dünya çok garipti.

Barın önünde ayrıldılar. Victoria onu düşünerek ve neden akşam yemeğine davet ettiğini anlamaya çalışarak eve kadar yürüdü. Evde olanları Harlan’a anlattı, bunun bir çıkma teklifi olmadığını, adamın sadece arkadaş olmak istediğini belirtti.

“Bunu nereden anladın?” Böyle söylemesi Harlan’ı şaşırtmıştı. “Bunu sana söyledi mi?”

“Tabii, hayır. O çok kibar ve bu gayet açık. Adamı görmelisin. Film yıldızına benziyor, ya da önemli bir işadamına veya GQ’daki erkeklere. Bir de bana bak.” Üstündeki antrenman kıyafetlerini gösterdi. “Şimdi söyle bana, öyle bir adam benim gibi biriyle çıkar mı?”

“Peki, o spor salonunda smokin mi giyiyordu?”

“Çok komik. Hayır ama onun gibi adamlar benim gibilerle çıkmaz. Bu bir çıkma teklifi değil, sadece arkadaş olmak istiyor. İnan bana.”

“Bazen aşk hikâyeleri böyle başlar. Bu ihtimali göz ardı etme. Ayrıca senin yorumlarına güvenmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bildiğin annenle babanın hiçbir şeye layık olmadığını, kimse-nin seni istemeyeceğini söylemeleri. İnan bana, bu tür sesler öyle yüksektir ki, başka hiçbir şey duyamazsın. Söylediklerinin tam aksinin doğru olduğu apaçık ortada olsa bile. Şayet bu adamın

aklı ve gözleri varsa, senin akıllı, zeki, eğlenceli, güzel ve iyi bir kız olduğunu anlamıştır, tabii inanılmaz bacaklara sahip olduğunu, üstelik seni elde ederse dünyanın en şanslı adamı olacağını da. Tabii bu adam aptal değilse.”

“Bu bir çıkma teklifi değil,” diye üsteledi yine.

“Beş dolarına iddiaya girerim ki, öyle,” dedi Harlan inatla.

“Gerçekten öyleyse, bunu nasıl anlayacağım?” Harlan yanıtı düşünürken kafası karışmış bir halde ona bakıyordu.

“İyi soru, çünkü senin radarların bozulmuş ve şifre çözme yeteneğin de yok. Seni öperse, flört etmek istediğini zaten anlarsın ama biraz terbiyesi varsa ilk randevuda bunu yapmaya kalkışmayacaktır. Anlattığına göre akıllı bir adama benziyor. Yeniden çıkmak isterse, bu bir flört demektir. İlgili görünüyorsa, küçük hoş jestler yapıyorsa, eline dokunuyorsa, yanında keyifli görünüyorsa... Lanet olsun, Victoria, beni yanında götür de adamın senle flört etmek isteyip istemediğini söyleyeyim.”

“Kendim anlarım,” dedi sert bir sesle. “Ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Sen sadece söylediklerime dikkat et. Belirttiğim kıstaslara göre davranırsa, bana beş dolar borçlu olduğunu unutma. Şaka yapmıyorum, paraya ihtiyacım var.”

“Öyleyse, şimdiden para biriktirmeye başla, çünkü sen bana beş dolar vereceksin. Bu bir çıkma teklifi değil.” Bundan emindi.

“Yeni burnunu unutma,” diye takıldı Harlan. “Seçimi etkileyebilir.”

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi gülerek. “İkinci karşılaşmamızda yüzüm şiş ve mordu, gözlerim simsiyahtı ve makyaj da yapmamıştım.”

“Aman Tanrım,” dedi Harlan gözlerini döndürerek. “Haklısın. Çıkma teklifi olamaz. Bu gerçek aşk. Bahsi iki misline çıkarıyorum. On dolar olsun.”

“Kabul. Biriktirmeye başla!”

Mutfaktan çıkarlarken Harlan bir ağabeyi gibi onu hafifçe itti ve ikisi de odalarına çekildi. Victoria’nın kontrol etmesi gereken bir yığın sınav kâğıdı vardı. Collin White’ın ona çıkma teklif edip etmediği muamması yakında çözülecekti ve beş gün sonra akşam yemeğine çıkacaklardı. Hafta sonu görüşmeyi teklif etmemiştir, Victoria bir kız arkadaşı olup olmadığını merak etti. Jack Bailey ile başına gelenlerden sonra tekrar aynı duruma düşmek istemiyordu. Bu önemliydi. Bir arkadaşla akşam yemeği, hepsi bu. Zaten bu şekilde çok da ürkütücü değildi.

23. Bölüm

Beş gün sonra, Collin White ile yemeğe çıkacağı gün, Victoria mesleğindeki üzücü görevlerden birini yaşadı. Bir öğrencinin babası New Hampshire'da kayak yaparken aniden kalp krizi geçirip ölmüştü. Victoria okul müdürü ve diğer birkaç öğretmenle birlikte cenaze törenine gitmek durumunda kaldı. Aile harap olmuştu, en küçük oğlan Victoria'nın son sınıf öğrencilerindendi. Ailenin dört çocuğu vardı, ikisi Madison'dan mezun olmuştu, diğer ikisi ise hâlâ öğrenciydi. Okulda herkes tarafından sevilen bir aileydi; Victoria da Eric Walker ve diğer birkaç öğretmenden oluşan grupla beraber cenazeye katıldı. Anma konuşmaları çok duygusal ve hüznüydü, çocuklar teker teker ayağa kalkıp babaları hakkında güzel sözler söyleyince herkes ağladı. Victoria'nın yüreği öğrencisi için sızladı. Daha sonra ailenin Beşinci Cadde'deki evine gittiklerinde, kollarını dolayıp oğlana sarıldı. Ağabeyinin ve ablalarından birinin de öğretmeni olmuştu. Büyük ablaysa Victoria'dan önce Madison'da okumuştı, şimdi evli ve iki çocuğu vardı. Babaları genç ve formda bir adamdı, ani ölümü herkes için büyük bir şok olmuştu. Sarsıcı bir olaydı.

Victoria günün geri kalanını sükûnet içinde geçirdi ve akşam

yedide Collin onu almaya geldiğinde bu üzücü olayı düşünmeye gayret etti ama ona da anıattı ve Collin de amcalarından birinin hiç beklenmedik bir anda aniden öldüğünü söyledi. Aile için korkunç olmuştu, ama Collin bunun harika bir ölüm şekli olduğunu düşünüyordu. Mükemmel bir hayattan sonra acısız, sağlıklı bir şekilde bu dünyadan ayrılmak... Aslında iyi bir noktaya temas etmişti.

Victoria onu aşağıda karşıladı, birlikte taksiye binip The Village'da, Collin'in sevdiği bir restorana gittiler. The Waverly Inn. Victoria burayı duymuştu, önceden yer ayrıtılması gerektiğini biliyordu. Canlı, hoş, keyifli bir restorandı, yemekler güzeldi. İkisi de biftek sipariş etti, Victoria bifteğinin yanına Collin'in çok lezzetli olduğunu söylediği makarna ve peynir istememek için kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı.

"Doğduğum günden beri diyeteyim," diye itiraf etti Victoria, o lezzetli yiyecekler yerine sipariş ettiği buharda pişmiş ıspanağını yerken. "Annem, babam ve kardeşim zayıf, istedikleri her şeyi yiyebiliyorlar. Ben büyük büyükannemin genlerini almışım. Söylediklerine göre 'büyük bir kadınmış'. Kendimi bildim bileli kilolarımla savaş içindeyim." Collin'e karşı samimi davranmak, Victoria için şaşırtıcı şekilde kolay olmuştu, muhtemelen bunun nedeni onu sadece bir arkadaş olarak görmesiydi. Kıyafetleri artık üstüne bol geliyordu, yani yedikleri konusunda olağan utanç ve suçluluk duygusuna kapılmadan konuşabilirdi. Aylardır gayet başarılı gidiyordu ve bu belli oluyordu. Düğüne kadar kırk bedene düşmeye kararlıydı ve bu arzusuna çok yaklaşmıştı. Ondan sonra da kilosunu korumak zorundaydı, 747 ile havada dönüp durmak gibi bir şeydi bu.

"Son zamanlarda insanlar kilo konusunu saplantı haline getirdi. Sağlıklı olduğun sürece, birkaç kilo ne fark eder ki? Çılgın diyetler. Dergi kapaklarında anoreksik olduğu için hastaneye düşen

on üç yaşındaki kızlar var. Gerçek kadınlar öyle görünmez. Zaten kim öyle görünmelerini ister ki? Hastalıklı, mülteci kampından çıkmış gibi görünen bir kadını kimse istemez. Tarih boyunca, kadınlar hep senin gibi görünmek istemişlerdir.” Collin onu poh-pohlamaya çalışmadığına ve söylediklerinde samimi olduğuna inandırmak istercesine gözlerine baktı. Victoria hayrete düşmüştü, kulaklarına inanamayarak ona bakıyordu. Belki de, deliydi ya da iri kadınlardan hoşlanıyordu ama bu hiç mantıklı değildi.

Sanat, politika, tarih, mimari, son okudukları kitaplar, sevdikleri müzikler ve nefret ettikleri yemekler üzerine uzun uzun sohbet ettiler. İkisinin de en sevmediği yiyecek, lahana ve brüksella-hanasıydı. Victoria bir ara lahana çorbası diyeti yaptığını, epey kilo verdiğini ama ardından hepsini aynen geri aldığını anlattı. Sonra birbirlerine ailelerinden bahsettiler, Victoria tahmininden fazla konuştu. Adını Kraliçe Victoria'dan aldığını, çünkü babasının onu çok çirkin bulduğunu ve en büyük zevkinin bu konuda espri yapmak olduğunu anlatıp ona deneme pastası, Gracie'ye ise mükemmel sonuç dediğini söyledi. Collin dehşet içinde ona bakakaldı.

“Kardeşinden nefret etmemen çok şaşırtıcı,” dedi şefkatli bir edayla.

“Onun suçu değil ki. Sorun annemle babam. Gracie onlara benzediği için kusursuz olduğunu düşünüyorlar. İtiraf etmeliyim ki, çok güzel bir kızdır. Senin kardeşini andırıyor, biraz daha ufak tefek. Bu, Victoria'nın asla erişemediği ve hiçbir zaman erişemeyeceğini bildiği bir mükemmellik standardıydı.

“Ya, evet, benim kardeşim de çok güzeldir ama bir yıldır kimseyle çıkmıyor, yani bu da mutluluğun garantisi değil,” diye hatırlattı Collin. Victoria buna inanmakta güçlük çekiyordu. “Çocuklarına böyle şeyler söyleyen kişiler asla çocuk sahibi olmamalı,” dedi ciddiyle.

“Doğru ama oluyorlar işte. Anne baba sıfatını taşımaya yetkin olsun olmasın, herkes çocuk yapıyor ve pek çoğu da yetkin değil. Babam benimle dalga geçmeyi eğlenceli buluyor. Birkaç yıl önce psikiyatriste gidiyordum, uzun bir süre devam ettikten sonra iki yıl ara verdim. Geçen yaz yeniden gittim. Bana iyi geldi. En azından, kusurlu olanın ben değil, onlar olduğunu anladım ama bu bir şey değiştirmiyor, çünkü beş, altı ya da on üç yaşındayken bana söyledikleri her şeyi hatırlıyorum ve sanırım sonsuza dek kafamın içinde bu sesleri duyacağım. Her duyduğumda kendimi dondurma yemeye verirdim, sesleri bastırabilecekmişim gibi,” diyerek bir itirafta daha bulundu. “Tabii, işe yaramadı.” Şimdiye kadar hiç kimseye karşı bu denli dürüst ve açık olmamıştı. Collin’in kesinlikle onu yargılar gibi bir hali yoktu, Victoria ondan gerçekten hoşlanmıştı, içten davrandığını umuyordu. Bu konuda ağzı çok yanmış, flört hayatı bugüne kadar hiç iyi gitmemişti. Jack Bailey ve diğer birkaç samimiyezsiz erkekle yaşadığı deneyimden sonra, artık çok daha temkinliydi.

“Benim ailemle garip bir ilişkim var,” dedi Collin. “Bir ağabeyim vardı, mükemmel evlat. Mükemmel atlet. Mükemmel öğrenci. Her konuda mükemmeldi. Harvard’da okudu, futbol takımı kaptanıydı, Yale Hukuk Fakültesi’ni bitirdi, hem de birincilikle. Olağanüstü bir çocuk, harika bir erkek ve muhteşem bir ağabeydi. 4 Temmuz’da Long Island’da sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü, üstelik avukatlık sınavını geçtiğini öğrendiği gün, en yüksek notla tabii. Bu onun ilk girişiydi, bense üçüncüsünde ancak geçebildim. Ağabeyim Harvard ile Yale’e gittiği için, Duke ve New York Üniversitesi annemle babamı memnun etmeye yetmedi. Ben atlet değilim, hiçbir zaman olmadım. Formuma dikkat ederim, arada sırada tenis ve squash oynarım ama hepsi bu kadar. Blake altın çocuktuk. Herkes onu severdi. Benim büyük ağabeyimdi. Bir çocuk olarak daima onun gölgesinde kaldım ve

öldüğünde annemle babam için dünya durdu. İkisi de bir daha hiç düzelmedi. Babam emekli oldu, annem ise hayata küstü ve genç yaşta çöktü. Onlar için ağabeyimin yerini hiç kimse dolduramadı. Hele ben, hiç. Kardeşim, kız olduğundan dolayı ondan fazla beklentileri yoktu ama benim, Blake'in yerini asla dolduramayacağıma inandılar. Blake ileride politikaya atılmayı düşünüyordu, büyük olasılıkla başarılı olurdu. Muhteşem karizması ve çekiciliğiyle Kennedy tarzında bir politikacı olurdu herhalde. Bense sıradan biriyim. Birkaç yıl birisiyle birlikte yaşadım ama yürümedi, şimdiyse ailem bende ne sorun olduğunu, neden hâlâ evlenmediğimi merak ediyor. Onların gözünde, ben tüm hayatım boyunca zavallı ikinci iyi oldum, ağabeyime kıyasla yeteneklerim ya daha azdı ya da hiç yoktu. Onlarla olmak ve onlara yetememek çok zor. Blake benden beş yaş büyüktü. On dört sene önce öldüğünde üniversiteyi yeni bitirmiştım, o günden beri ailem için tam bir hayal kırıklığı oldum.”

Collin onun gibi zor bir çocukluk geçirmemişti ama on dört yıldır çetin bir yolda ilerliyordu ve Victoria o korkunç hissi; en sevdiği insanlar tarafından sevicek kadar iyi olmadığını, dolaşısıyla kimse tarafından sevilmeyeceğinin hissini onun gözlerinde görebiliyordu ve o bu duyguyu çok iyi biliyordu.

“Senin kadar cesur değilim,” diye devam etti Collin. “Hiç psikiyatriste gitmedim, belki de gitmeliydim. Ağabeyimin üstün oluşunu kabullendim. Bir süre onun gibi olmaya çalıştım ama başaramadım. Ben o değilim. Ben benim ama bu ben ailem için yeteri kadar iyi olamadı. Onlar mutsuz.” Ancak Collin mutsuz değildi ve bu sevindirici bir haberdirdi. Farklı nedenlerden ötürü de olsa, o da aynı zehirleyici mesajlarla yaşamıştı. Victoria okuduğu psikoloji kitaplarından öğrendiği kadarıyla, Collin'in bir şekilde kendi içinde suçluluk duygusu yaratmış olabileceğini düşündü.

“Ailemin ‘Seni sevmiyoruz’ yazan bir levhayla dolaştığını his-

setmişimdir hep. Bu daha dürüstçe olurdu,” dedi gülümseyerek ve Collin bir kahkaha attı. Mükemmel tarif etmişti, o da kendi anne babası için aynen böyle hissediyordu. Hayat deneyimleri şaşırtıcı şekilde birbirine benziyordu. Aileleriyle olan zorlu ilişkileri ve sağlıklı insanlar olarak kalma mücadeleleri göz önünde tutulduğunda, pek çok ortak yönleri vardı. Akşam sona erdiğinde ikisi de birbiri hakkında önemli bilgiler öğrendiğini hissediyordu. Takside Collin kolunu omzuna attı ama öpmeye kalkışmadı, Victoria için bu olumlu bir puandı. Akşam yemeği ısmarladığı için bunu ona borçlu olduğunuzu düşünen ve teklifsiz öpmeye çalışan yabancılardan nefret ederdi, böyle davranmaya yeltenmediğinden ona saygı duydu. Evin önüne geldiklerinde Collin tekrar yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Kabul edeceğini söyleyip daha ilk buluşmada böyle ciddi konular açtığı için özür diledi. Ancak ikisi için de bu gerçek yaşamdı ve anlayan birisiyle paylaşmak rahatlatıcıydı.

“Seninle yeniden çıkmak isterim,” dedi samimiyetle. Collin cumartesi akşamını önerince, daha da sevindi, çünkü bu hafta sonları başka bir kızla çıktığına dair duyduğu endişenin yersiz olduğunu kanıtlıyordu. *Tabii, onu cuma akşamları görmüyorsa,* diye düşündü. Jack bunu yapmıştı ama Collin, Jack değildi. O harika bir erkekti.

Asansöre kadar geçirip yanağından öptü ve ertesi gün arayacağını söyledi. Victoria eve girdiğinde gülümsüyordu. Onu mest olmuş bir halde görünce Harlan'ın keyiften ağzı kulaklarına vardı.

“Sana on dolar borçluyum,” dedi Victoria içeri girer girmez.

“Nasıl anladın? Anlat çabuk!”

“Harika bir akşam, muhteşem bir erkek, inanılmaz bir sohbet. Eve dönerken takside kolunu omzuma attı. Yemekte iki kez elime dokundu. Şişman olmamı önemsemiyor, ‘gerçek’ kadınlardan hoşlanıyor ve cumartesi akşamı beni yemeğe davet etti,” dedi

gölerek. Harlan yanına gidip ona sarıldı. Zaten her fırsatta sarılıp öpüyordu. John ise biraz daha mesafeliydi, karakteri böyleydi ve kadınlara karşı Harlan kadar rahat davranamıyordu. Çocukken annesi sürekli onu dövmüştü, bu nedenle de kadınlardan soğumuştı. Hayatta herkesin kendine göre bir yarası vardı.

“Vay be,” dedi Harlan onu kucaklarken. “Bana elli dolar borcun var. Belki de, yüz. Bu randevudan da fazla. Gerçek bir erkek. Harika biri gibi görünüyor. Onunla ne zaman tanışabilirim? Düğünden önce. Yani, sizin düğünden önce. Gracie’ninkini boş ver.” İkisi de kahkahalarla gülüyordu, Victoria cüzdanından on dolar çıkarıp ona uzattı. Birisiyle çıkmıştı! Hem de olağanüstü bir erkekle! Otuz yıl beklemeye değecek bir adamla, neler olacağını bilmek için daha çok erkendi ama olsun. Hiçbir şey olmayabilirdi, olsa bile yürümeyebilirdi. Gerçek hayat!

O gece tam yatacakken Collin aradı ve muhteşem zaman geçirdiğini, onu tekrar görmek için sabırsızlandığını söyledi. Victoria da aynı hisleri paylaşıyordu.

“Tatlı rüyalar,” dedi Collin kapatmadan önce. Victoria elinde telefonla yatağa uzandığında gülümsüyordu. *Tatlı rüyalar...*

24. Bölüm

Victoria'nın Collin ile ikinci randevusu ilkinden daha güzel geçti. Brooklyn'de bir balık lokantasına gidip ıstakoz yediler. İçerisi kalabalıktı, gürültülüydü ama birlikte olmaktan büyük zevk aldılar. Sohbetleri ilki kadar keyifliydi. Kendileri hakkında konuşmakta, gerçek kimliklerini birbirlerine anlatmakta ikisi de hiç zorluk çekmedi. O günden sonra her akşam spor salonunda buluşmaya başladılar, yan yana pedal çevirirken günlerinin nasıl geçtiğinden söz ediyorlardı. Beraberken son derece rahat ve huzurluydular. Collin her fırsatta sarılıp onu yanağından öpüyor ama ileri gitmiyordu. Victoria da bu kadarından memnundu, şimdilik daha fazlasını beklemiyordu.

Victoria sevdiğini söylediği için üçüncü buluşmalarında Collin onu baleye götürdü. Bir pazar sabahı birlikte kahvaltı ettikten sonra Metropolitan'da bir sergiye gittiler. Başka bir gün Collin onu Broadway'de bir oyunun galasına götürdü. Victoria harika vakit geçiriyordu.

Broadway'deki gecenin ertesi günü, Victoria'yı akşam yemeğine davet ettiğinde Collin ilk kez huzursuzdu. Hoşlanmayabile-

ceği ve pek ilginç bir akşam olmayacağı konusunda onu özellikle uyardı ama gelmesini istiyordu.

“Annemle babam şehre geliyorlar. Onlarla tanışmanı istiyorum. Fazla eğlenceli değillerdir. Söylediğim gibi mutsuzlar ve tüm gece ağabeyim hakkında konuşacaklar ama onlarla tanışmanın benim için büyük önemi var. Ne dersin?”

“Benimkilerden çok daha iyi olduklarına eminim,” dedi Victoria kibarca. Ailesiyle tanıştırmak istemesi onu duygulandırmış, heyecanlandırmıştı.

Onlarla tanıştığında Collin’in söylediği kadar kötü, hatta daha beter olduklarını gördü. Kültürlü, şık giyimli, hoş görünümlü, aristokrat insanlardı ancak annesi bunalımda, babası da kaybettiği oğlu yüzünden hayat tarafından yenilgiye uğramış görünüyordu; omuzları düşmüştü, karısı gibi onun da yüzü soluktu. Collin’e değil de, ağabeyinin hayaletine bakıyor gibiydiler. Her konu dönüp dolaşıp ona geliyordu; Collin yaptığı herhangi bir şeyden söz ettiğinde, hoş olmayan bir biçimde hemen ağabeyiyle kıyaslanıyordu. Kazanmasına imkân yoktu. Farklı bir şekilde de olsa, en az Victoria’nın anne babası kadar kötü ve bunalıtcıydılar. Onları kaldıkları otele bıraktıktan sonra, sevgilisinin acısını dindirmek için Victoria kollarını boynuna dolayıp onu öpmek istedi ama Collin daha önce davrandı. İlk kez dudaklarından öpüyordu ve o anda Victoria’nın ona karşı yüreğinde biriktirdiği tüm duygular; aşk, sevgi, tutku, şefkat ve diğer her şey bütünüyle ağa ıktı. Acı veren eski yaralarını iyileştirmek, yalnızlığına are olmak istiyordu. Sonrasında bu durumun onun için ne kadar acı verici olduğundan bahsettiler, Collin desteği için ona minnettardı.

Victoria ile Collin eve döndüğünde, John da Harlan da yatmıştı. Birkaç saat daha oturdular, bol bol öpüştüler, konuştular. Victoria Collin’in anne babasından kendi anne babası kadar nefret

etmişti, gerçi onunkilerin böyle olmak için bir nedeni vardı, kendi ailesinin ise hiçbir mazereti yoktu. Onlar Victoria'yı sevmiyordu o kadar. Collin'in anne babası oğullarının yasını tutuyordu. Ama her halükârda iki aile de öz çocuklarına karşı sevgisiz ve şefkatsiz davranmış, onları gaddarlık derecesinde dışlamış, sevmeye değer olmadıklarına inandırmışlardı. İkisi de, diğer pek çok kişi gibi, bu izleri hayatlarının sonuna kadar taşıyacaktı. Victoria'ya göre, bir ailenin işleyebileceği en büyük suç öz çocuğunu sevmediği gibi, sevmeye değer olmadığına ve hayatı boyunca kimsenin onu sevmeyeceğine inandırmasıydı. Bu onun yaşamının laneti olmuştu; Collin'inkinin de.

O gece uzun zamandır ihtiyaç duydukları ve hak ettikleri sevgiyi, aşkı, huzuru birbirlerine vermeyi başardılar. İkisi içinde anlamlı bir gece olmuştu, hem de çok. O geceden sonra Victoria buluşmalarında neler yaşadığını Harlan'a anlatmaz oldu. Collin ile aralarında bir bağ oluşmuştu, dolayısıyla ilişkilerinin artık özel kalması gerektiğini hissediyordu. Collin de aynı duygular içindeydi, o da kız kardeşine sadece Victoria'dan söz ediyordu, hepsi o kadar, çünkü onu ve yeni filizlenen ilişkilerini korumak istiyordu. İkisi de tedbirli ve birbirlerine karşı saygılıydı.

Collin'in anne ve babasıyla geçirdikleri akşamdan sonraki ilk buluşma her ikisi için de önem taşıyordu. Victoria o güne fazla anlam yüklediği için aşırı duygusal ve aptalca davrandığını düşünüyordu ama elinde değildi. Collin de bunu anladı. Sevgililer günüydü; Collin onu küçük, romantik bir Fransız restoranına götürdü. Gerçi Victoria az yedi ama yemekler şahaneydi. Harika bir akşam geçirdikten sonra bu kez onun değil Collin'in evine gittiler. Collin onun için şampanya ve üstünde minik bir kalp olan ince, zarif bir altın bilezik almıştı, bileğine taktıktan sonra eğilip onu öptü. İkisi için de bu doğru yer ve doğru zamandı. Victoria kendini onun kollarına bıraktı, bir dakika sonra yataktaydılar. Sü-

ratle giysilerinden kurtulup birbirlerine sarıldılar; o ana kadar geçirdikleri bütün o yalnız yıllar bir anda unutulup gitti. Gece sona ererken, ikisi de ne kadar çok sevildiğini artık biliyordu. Kendilerini değerli ve sevmeye layık hissediyorlardı.

O günden sonra gündelik hayatlarını birlikte sürdürmeye başladılar. Akşamları bazen yemeğe çıkıyor, bazen de evde yiyorlardı, spora ve çamaşırhaneye beraber gidiyorlar, geceyi onun ya da Collin'in evinde geçiriyorlar, fırsat buldukça sinemaya gidiyorlar ve iki gerçek hayatı tek bir hayatta harmanlamayı başarıyorlardı. Her şey hayal ettiklerinden bile daha güzeldi.

Bir haftalığına izin alıp bahar tatilinde Victoria ile seyahate çıkmak Collin'in fikriydi. Gracie Los Angeles'a gelmeleri için yalvarıp duruyordu, ancak Victoria gitmek istemedi. Ailesinin tatilini zehir edeceğini biliyordu ama diğer yandan birlikte olmaya devam ettikleri takdirde yakında Collin'i onlarla tanıştırmak durumunda kalacaktı. Sevgilisini ailesiyle tanıştırmaya korkuyordu ve bu konuyu psikiyatristiyle defalarca konuşmuştu.

"Neden onu ailenle tanıştırmaktan korkuyorsun?" diye sordu psikiyatrist, karşı durmasına şaşırarak. Üstelik ilişkileri harika gidiyordu. Victoria'nın hayallerinin bile ötesinde gidiyordu.

"Ya, annemle babam onu değersiz, sevmeye layık biri olmadığımı ikna ederse ve o da haklı olduklarına karar verirse?" Söylerken bile paniğe kapılıyordu.

"Gerçekten böyle bir şey olacağına inanıyor musun?" diye sordu doktor gözlerinin içine bakarak.

Victoria başını salladı. "Hayır, ama ya olursa? Onlar çok ikna edicidirler."

"Hayır, değil. İkna ettikleri tek kişi sensin. Onlara sadece sen, yani öz çocukları inanırdı, işte bu nedenle yaptıkları büyük merhametsizlik. Başka kimse söylediklerine inanmadı ve inanmı-

yor da. Anladığım kadarıyla Collin de onlara inanmayacak kadar zeki biri.”

“Öyle. Ben yalnızca söyleyecekleri şeylerden, beni onun önünde küçük düşürmelerinden endişe ediyorum.”

“Bunu yapabilirler ama yaparlarsa, emin ol bu Collin’in hoşuna gitmeyecek ve gözünden daha da düşeceklerdir. Bu arada, onu kardeşinin düğününe davet ettin mi?”

“Hayır, henüz etmedim ama edeceğim. Aslında üstümde korkunç duran o kahverengi elbiseyle beni görmesini istemiyorum.”

“Başka bir elbise giymek için kardeşini ikna edebilirsin. Henüz çok geç değil,” diye hatırlattı terapist ona.

“Denedim. İstemiyor. Artık katlanıp giyeceğim ama Collin’in beni o elbisenin içinde korkunç bir halde görmesini hiç istemedim.”

“Anlattıklarına bakılırsa, o her halinle seni seviyor. Kahverengi elbiseyi umursamayacaktır.” Doktor, Victoria’nın bu konuda kardeşine karşı koymamasına üzülüyordu.

Victoria’nın Collin ile seks hayatı da mükemmeldi. Aslında ilk başlarda kilosundan utanıyordu, epeyce kilo verse de hâlâ istediğinden daha iriydi ve orasından burasından fazla yağlar sarkıyordu. Collin’in vücudunu görmesini istemediğinden ışığı kapatmayı alışkanlık haline getirmişti. Yatakta üstünü örtüyor, banyoya ya karanlıkta ya da bornozla gidiyordu. Sonunda Collin vücudunu olduğu gibi sevdiğine, çok zevk aldığına, taptığına, kadınsı hatlarının her santimine bayıldığına onu ikna etti. Her çıplak gördüğünde bir tanrıçaya bakar gibi bakıyordu ona. Victoria’nın kendisini bir seks kraliçesi, bir aşk tanrıçası gibi hissetmesini sağladı. Victoria hayatında bundan daha heyecan verici bir şey yaşamamıştı, Collin’in kendisine olan duygularını anlayıp ona inandıktan sonra bütün zamanlarını yatakta geçirmeye başladılar. Yaşamının en

eğlenceli dönemi ydi ve diyet konusundaki umutsuzluğu da bu dönemde kayboldu. Artık makul yiyor, dondurmadan ve şişmanlatıcı gıdalardan uzak duruyor, her hafta Weight Watchers'a gitmeyi ihmal etmiyordu ama hepsinden önemlisi, çatıya çıkıp Collin'in onu sevdiğini haykırmak istiyordu. Artık o da sevilirdi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve Collin de aynı duyguları paylaşıyordu. Victoria'nın sevgisinin, beğenisinin, takdirinin tadını çıkıyor ve gün geçtikçe güçlenip geliyordu. Birlikte yaşamları tüm çiçeklerin olağanüstü bir hızla büyüdüğü her gün sularan bir bahçe gibiydi. Paylaştıkları sevgi her ikisi için de inanılmaz derecede güzeldi.

Bahar tatilinden hemen önce Victoria, Amy Green için düzenlenen doğum öncesi hediye partisine katıldı. Her an doğurabilirdi, artık derslere girmeyecekti. Kocaman karnı ve yanında fır dönen annesiyle, onu böyle görmek dokunaklıydı. Amy mutlu görünüyordu, okulda düzenledikleri parti de güzel geçti. Birkaç hafta içinde, bebek doğduktan sonra bitirme sınavlarına girmek için okula dönecekti. Harvard ile New York Üniversitesi'ne kabul edilmişti. Bebeği ve ona yardımcı olacak annesiyle birlikte şehirde kalmaya karar vermişti. Justin de öğrenimine New York Üniversitesi'nde devam edecekti. Onlar için her şey mükemmel gidiyordu. Justin'in ailesi önce hoş karşılamasa da, daha sonra Amy'nin hamileliğinin son birkaç ayında onunla ve annesiyle başka bir eve çıkmasına onay vermişti. Amy'nin ailesi de makul davranarak buna rıza göstermişti; iki genç insanın doğru olanı yapmak için bunca mücadele vermesini görmek insanı duygulandırıyor. İkisi de daha yeni on sekizine basmıştı. Victoria sürekli Collin'e onlardan bahsediyordu, çünkü hayatın tüm yönlerini sevgiliyle paylaşmaktan büyük zevk alıyordu. Collin de işinde olup bitenleri anlatıyor ve bir an önce onu arkadaşlarıyla tanıştırmak

için can atıyordu. Birlikte, yalnız olduklarından daha fazlasıydılar. Birbirlerine yeni şeyler kazandırıyorlardı.

Collin bahar tatili için Conneticut'ta restore edilmiş eski tarz muhteşem bir çiftlik evi kiralarak ona sürpriz yaptı. İlginç bir köyün yakınında kurulu olan müstakil ev çok şirin ve son derece rahattı. Bu tatil ikisine de adeta evcilik gibi geldi. Çiftlik evinde kaldıkları süre boyunca uzun yürüyüşlere çıktılar, ata binip kırsal bölgeyi bir uçtan diğerine gezdiler, akşamları birlikte yemek pişirdiler ve sürekli seviştiler. Zaman dolduğunda, evi geri verirken ikisi de üzgündü. Kusursuz bir tatil olmuştu.

Bahar tatilinden dönmelerinin üstünden bir hafta geçene kadar ikisinin hayatında da her şey problemsiz ve sakindi. O gün cep telefonu çaldığında Victoria, Collin'in evindeydi. Arayan Gracie idi, öyle çıkarak ağlıyordu ki, Victoria söylediklerinden tek kelime bile anlamadı. Dikkat kesilen Collin de bir sorun olduğunu fark etti ama ikisi de ne olduğunu bilmiyordu. Victoria'nın aklına ilk önce annesinin ya da babasının ölmüş olabileceği geldi ya da Harry'nin. Kardeşi anlaşılmaz şeyler söylemeye devam ediyordu, Victoria telaşlanmaya başlamıştı.

"Gracie, sakin ol!" diye bağırdı. Gracie bir süre daha hiçkırkıktan sonra nihayet olanları anlattı.

"Beni al... aldattı." dedi ve ardından yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Victoria keskin bir sesle, yanlış adamla evlenmesini engelleyecekse bunun bir lütuf olabileceğini düşünerek. Belki de, olması gereken buydu ve o kadar da kötü değildi ama Gracie için yıkıcı olmuştu.

"Onu bir kadınla beraber bir apartmandan çıkarken gördüm. Gelinliğimin eskizlerini göstermek için arabamla Heather'e gidiyordum ve onu gördüm. Bir apartmandan o kadınla birlikte çık-

tlar, onu öptü ve sonra Harry'nin arabasına binip gittiler. Bana işle ilgili bir konu için babasıyla görüşmeye gideceğini söylemişti, yani yalan söyledi." Tekrar hıçkırmaya başladı. "Ve dün gece eve gitmedi. Aradım, telefona cevap vermedi."

"Gördüğün adamın o olduğuna emin misin?" diye sordu Victoria mantıklı olarak.

"Evet. O beni görmedi. Arabamın camı açıktı, güldüklerini bile duyabiliyordum. O kadar yakındım. Bayağı bir kadın gibi görünüyordu, onu daha önce gördüğüme eminim. Sanırım, babasının sekreterlerinden biri." Gracie bir çocuk gibi ağlıyordu.

"Ona gördüğünü söyledin mi?"

"Evet. Beni ilgilendirmeyeceğini, henüz evli olmadığımızı ve özgür bir erkek olduğunu söyledi. Bu konuda canını sıkarsam, düğünü iptal edermiş. Yüzüğümün bu nedenle bu kadar büyük olduğunu, çenemi tutmamı ve ensesinden düşmemi söyledi." Böyle bir şey söylemesi iğrençti, Victoria şoke oldu. Harry'nin kişiliği hakkındaki düşüncelerinde yanılmamıştı, hatta adam daha beter biri çıkmıştı.

"Onunla evlenemezsin Gracie. Sana böyle davranan bir adamla evlenemezsin. Seni yine aldatır." Collin ancak o zaman olanları anladı ve yüzünde kaygılı bir ifadeyle Victoria'nın yanına oturdu. Henüz Gracie ile tanışmamıştı, ama şimdiden onun için üzülüyordu. O daha bir çocuktuk.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Gracie kendini kaybetmiş bir çocuk gibi.

"Düğünü iptal et. Başka şansın yok. Seni daha şimdiden aldatan, onunla bununla yatan ve çeneni kapatmanı, çünkü sana büyük bir yüzük verdiğini söyleyen bir erkekle evlenemezsin. O sana saygı duymuyor." *Daha doğrusu, kendine saygı duymuyor*, diye geçirdi içinden Victoria. Collin de yanında başını sallat-

arak söylediklerini onayladı. Pis bir herif olduğu belliydi. Kendi kardeşinin de böyle bir adamla evlenmesini istemezdi.

“Düğünü iptal etmek istemiyorum,” diye hıçkırdı Gracie. “Onu seviyorum.”

“Sana böyle davranmasına izin veremezsin. Dinle, neden birkaç gün için New York’a gelmiyorsun?” Konuşuruz. Babama söyledin mi?”

“Evet. Erkeklerin bazen böyle şeyler yaptığını, bunun önemli bir şey olmadığını söyledi.”

“Bu saçmalık. Eşlerini seven düzgün erkekler bunu yapmaz. Bu şekilde olmaz Gracie, düğünden iki ay önce bir sürtükle yatan adama güvenilmez. Bu iyiye işaret değil.”

“Biliyorum.” Sesi yıkılmış, mahvolmuş gibi çıkıyordu.

“Biletini ben alırım. Yarın gelmeni istiyorum.”

“Peki.” Hıçkırıklar arasındaki sesi uysaldı ve telefonu kapatırken hâlâ ağlıyordu. Victoria hemen havayolu şirketini aradı, biletini ayırttı ve bilgileri Gracie’ye mesajla yolladı. Gerekirse, kardeşiyle ilgilenmek için okuldan birkaç gün izin bile alabilirdi. Önemli bir meseleydi. Harry ile evlenemezdi. Bu şüphe götürmezdi. Olan biteni anlatınca Collin de onunla aynı görüşte olduğunu söyledi.

“Bu sadece başlangıç, şimdiden aldatmaya başlamışsa, asla durmaz. Muhtemelen hep aldatıyordu ama kardeşin farkında değildi,” dedi Collin. Victoria da başıyla onayladı. Bir yığın fırsatı olmuştu; ailesiyle olduğunu söylediği zamanlarda, Avrupa seyahatlerinde, bekâr partilerinde... Collin haklıydı, Harry sadakatsiz bir erkekse, Gracie hayatı boyunca mutsuz olurdu. O gece yatmaya giderlerken hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı.

Ertesi gün, Victoria kardeşiyle konuşmak için uygun saati bekleyip boş bir zamanında onu aradı. Gracie tüm gece ağlamıştı. Harry’nin aramadığını söyledi; en son konuşmalarında Gracie onu

bir kadınla gördüğünü söyleyip bu davranışının hesabını sormak istemiş ama Harry onu yine düğünü iptal etmekle tehdit etmişti.

“Bırak iptal etsin,” dedi Victoria sert bir sesle. *Keşke öyle yapsa*, diye geçirdi içinden.

“İptal etmesini istemiyorum,” dedi Gracie yeniden ağlamaya başlayarak. Victoria iyice paniğe kapıldı. Bu adamla evlenemezdi. Yaptığı şeyden ötürü özür bile dilememiş, hiçbir pişmanlık belirtisi göstermemişti. Bunların hepsi korkunçtu. Harry istediği her şeyi yapmaya alışmış kötü huylu zengin bir erkekti, ayaklarına kapanıp yalvararak af dileyeceği yerde müstakbel karısını tehdit ediyordu. Yalvarıp af dilemesi bile yeterli değildi ama hiç değilse bir başlangıç olurdu. Tabii, söz konusu olan Victoria olsa, hiçbir özrü kabul etmezdi.

“Uçağa binip gel. Burada konuşuruz. Annemle babama beni ziyaret etmek istediğini söyle. Ayrıca seni Collin ile tanıştırmak istiyorum.” Kardeşine ondan bahsetmişti ama tanışmalarının böyle kötü bir zamana denk gelmesini hiç ummuyordu.

“Ya, New York’a gittim diye daha da çıldırırsa?” Sesi çok telaşlı çıkıyordu.

“Gracie, sen aptal mısın? Çıldırırsa mı? O seni aldattı. Çıldırması gereken sensin, o değil!”

“Onu gizli gizli takip ettiğimi söyledi.”

“Ediyor muydun?”

“Hayır, gelinliğimin eskizlerini Heather’a göstermeye gidiyordum,” diye açıkladı tekrar.

“Yani o saçmalıyor. Sadakatsiz, sahtekâr bir adam o. New York’a gel.” Kapatmadan önce ona uçuş saatini hatırlattı. Gracie’nin yetişmek için bol vakti vardı.

“Tamam. Geliyorum. Sonra görüşürüz,” dedi gergin bir sesle, artık ağlamıyordu. Victoria ona öğlen uçağında yer ayırtmıştı, New York saatiyle akşam sekizde JFK Havaalanı’nda olacaktı.

Victoria onu almak için havaalanına gitmeyi planlıyordu. Saat yedideki servis aracına binecekti, yerini ayırmıştı. Saat altıda evde Gracie için temiz çarşaflar çıkarırken cep telefonu çaldı.

Kardeşinin sesini duyan Victoria şaşırdı. “Neredesin? Uçaktan mı arıyorsun yoksa erken mi indiniz?”

“Los Angeles’tayım.” Sesi üzgün ve suçlu çıkıyordu. “Harry şimdi gitti. Bu konuyu kapatıp bir daha böyle bir şey yapmazsam beni affedeceğini ve düğünü iptal etmeyeceğini söyledi.” Bir robot konuşuyordu sanki. Victoria delireceğini hissetti.

“Tekrar mı yapmasını istiyorsun? Seni yine mi aldatsın? Neden bahsediyor o? Neyi bir daha yapmayacakmışsın?” Kızgınlıktan ve kardeşi için duyduğu endişeden sesi titriyordu. Suçlu kişinin o olduğu apaçık ortadayken Harry durumu Gracie’nin aleyhine çeviriyor ve onu suçluyordu.

“Onu gizlice takip etmeyecek ve yaptığı şeylerden dolayı suçlamayacakmışım.” Sessizce ağlıyordu. “Neden söz ettiğimi bilmediğimi, o kadını sadece öptüğünü ve bunun da beni hiç ilgilendirmeyeceğini söyledi.”

“Evlenmek istediğin adam bu mu?” diye bağırdı Victoria. Evde yalnızdı ve sinirleri tepesine çıkmıştı.

“Evet,” dedi Gracie hüzünle ve sonra hıçkırmaya başladı. “İstiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Onu seviyorum.”

“Seni aldatıyorsa, asla ona sahip olamazsın; yalnızca soyadını alırsın o kadar ama bu da yeterli olmaz. Susman için sana şantaj yapıyor Gracie. Hatalı bile olsa, yaptığı şeyle ilgili ağzını açarsan seni terk edeceğini söylüyor. O aşağılık bir herif!” Gracie daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Umurumda değil. Onu seviyorum!” Gerçekle yüzleşmesine neden olduğu için birdenbire müstakbel kocası yerine ablasına kızmaya başlamıştı, çünkü bu onun için baş edemeyeceği kadar zor ve korkutucuydu. “Evlendiğimizde beni aldatmayacağını söyledi.”

“Ona inanıyor musun?”

“Evet! Bana yalan söylemez.”

“Söyledi ya,” dedi Victoria umutsuzca. “İki gün önce başka bir kadınlardı. Onu gördün. Evine gitmedi. Bana sen kendin anlat-tın. İstediğin hayat bu mu?”

“Hayır, bir daha yapmayacak. Öyle dedi. Evlilik stresine gir-miş.”

“Evlilik stresi aldatmanın veya yalan söylemenin bahanesi ola-maz. Oluyorsa, o evlilik gerçekleştirmemeli.”

“Ne dediğin umurumda değil,” dedi Gracie kin dolu bir sesle. Victoria gerçeği görmesini istiyor, ama o kaçmak ve Harry’nin yalanlarına kendini inandırmak için elinden gelen her şeyi yapı-yordu. “Birbirimizi seviyoruz, evleneceğiz ve o yalancı değil.”

“Oh, evet, harika bir adam,” dedi Victoria sert bir sesle. “Bu iğrenç bir durum ve bedelini ödeyecek olan sensin.”

“Hayır, bedel falan ödemeyeceğim. Her şey güzel olacak.” Victoria öyle olmayacağını biliyordu ama Gracie anlamak iste-miyordu.

“New York’a gelecek misin?” diye sordu usanmış bir şekilde.

“Hayır, Harry istemiyor. Burada yapacak çok işim olduğunu ve beni çok özleyeceğini söyledi.” Saf nişanlısının, kendisinden etkilenmeyen akıllı ablasının tesirinde kalmasını istemiyordu. Vic-toria için bunu anlamak zor değildi.

“Eminim, öyledir. Benimle konuşmanı istemiyor, hepsi bu. İstediğini yap, Gracie. İhtiyaç duyarsan, yanında olacağımı unut-ma.” Er geç küçük kardeşinin ona ihtiyaç duyacağını biliyordu ve bu kalbini parçalıyordu. Telefonu kapattığında, annesinin de bunları yaşayıp yaşamadığını düşünmeden edemedi. Belki, ba-bası ilişkilerinin bir döneminde annesini aldatmıştı ve bu nedenle kızının Harry ile evlenmesine izin veriyordu. Aksi takdirde, ne kadar zengin olursa olsun, kızının iyiliği için böyle bir adamla

evlenmesine izin veremezdi. Harry kötü bir adamsa ve onu aldatıyorsa, para Gracie'ye mutluluk getirmeyecekti. Tabii, işin bir de öteki yüzü vardı; babası Harry ile akraba olmanın getireceği prestijden hoşlanıyordu.

Victoria bir an için babasını aramayı düşünse de, hemen vazgeçti. Bunun bir anlamı yoktu, onu dinlemezdi nasılsa. Gracie'nin düğününe çok para harcamıştı. Her ne pahasına olursa olsun Gracie'yi Harry Wilkes ile evlendirmek için üçü gizli bir anlaşma içindeydi ve bu Victoria'ya korkunç görünüyordu. Collin'i arayıp olanları anlattı. Kardeşine ne kadar değer verdiğini bilen Collin bunun gerçekten kötü bir durum olduğunu ve onun adına üzüldüğünü söyledi.

"Ailenin daha akıllıca davranmaması çok yazık."

"İkisi de aptal. Onun soyadını seviyorlar. Gracie de kafası çalışmayan saf bir çocuk gibi. Harry'yi kaybederse, bir daha hayatına kimsenin girmeyeceğini sanıyor. Onunla mutsuz olacak." Collin de aynı fikirdeydi. Victoria o akşamı sıkıntı içinde geçirdi. Kardeşine mesaj yazıp onu sevdiğini söyledi ama aramadı. Gerçeğin dışında ona söyleyebileceği bir şey yoktu.

Ertesi gün, Dr. Watson da fazla yardımcı olamadı. Harry'nin Gracie'yi aldattığını ya da görünenin o olduğunu öğrendikten sonra bile, ilk söylediklerinden farklı bir şey söylemedi.

"Bu kardeşinin kararı," diye anımsattı Victoria'ya "ve bu onun yaşamı. Söylediklerinin tamamına katılıyorum. Adam ona şantaj yapıyor, onun üstünde baskı kuruyor ve büyük olasılıkla aldatıyor ama buna karşı çıkabilecek yegâne kişi kardeşin, ya böyle kabullenecek ya da ondan vazgeçecek. Senin burada bir rolün yok." Sözleri gayet açıktı, Victoria ona da kızdı. Kendini çaresiz hissediyordu.

"Ne yani, öylece oturup izleyeyim mi?" Yaşadığı hayal kırıklığı ve öfkeden gözleri yaşla dolmuştu.

“Hayır, kendi hayatına bakacaksın. Collin ile birlikteliğiniz güzel gidiyor, ilişkine yoğunlaş. Kardeşinin yaşamı ya da evliliği için yapabileceğin ya da yapman gereken hiçbir şey yok. İyi veya kötü, bu tamamıyla onun seçimi, senin ne düşündüğünün önemi yok.”

“Yirmi iki yaşında, kendisi için doğru olanı göremiyorsa ve yardıma ihtiyacı varsa bile mi?” Dr. Watson’ın söyledikleri Victoria’nın irkilmesine neden oldu, çünkü doğrudu.

“Evet. Senden yardım istemiyor. Karışmamamı söylüyor.” Terapistinin haklı olduğunu biliyordu ve bu gerçek, mücadelesini sertleştirmesine yol açtı.

“Yani bırakayım yalanlarına inansın, öyle mi?” Öfkeli görünüyordu.

“Evet, istediği buysa ve görünüşe bakılırsa, istediği de bu. Benim de hoşuma gitmiyor, böyle olaylar duymak beni de rahatsız ediyor ama yapabileceğin bir şey yok.”

“Bundan nefret ediyorum.” Gracie’nin o adamla evlenecek olması onu öfkeden kudurtuyordu. Bu nedenle kardeşini kaybetmek istemiyordu ve bunun olabileceğinin farkındaydı. Harry şantaj yaparak kardeşini susturmuştu; onun gençliğinden ve çaresizliğinden faydalanıp, babasının narsistliğinden ve açgözlülüğünden cesaret alarak bunu yapabilişti. Babası bedeli ne olursa olsun, kızının bir Wilkes ile evlenmesini istiyordu, böylece hava atabilecekti. Diğer taraftan Gracie Harry’yi kaybetmekten korkuyordu, oysa Victoria’nın korkusu daha büyüktü, kardeşinin kendisini kaybetmesinden korkuyordu.

Sonraki darbe, bir hafta sonra Gracie’nin telefonuyla geldi. Baş nedime olarak ablasından, düğünden önce bir hafta sonunda Las Vegas’ta, kendisi de dahil tüm nedimelerin katılacağı bir ‘bekârlar tatili’ organize etmesini istiyordu. Bu Victoria’ya iğrenç göründü ama bir şey söylemedi. Harry ile olan ilişkisini sordu-

ğunda, Gracie her şeyin harika gittiğini söyleyip konuyu değiştirdi. Müstakbel kocasının istediği gibiydi, ablasıyla bile konuşmaya korkuyordu artık. Gracie üzgünse bile, bunu söylemeyecekti. Victoria'dan tek istediği, kulağa korkunç gelen bir hafta sonu organize etmesiydi. Oysa o bunu yapmak da, oraya gitmek de istemiyordu. O aşağılık adamla evliliğini tasvip ediyormuş gibi bir de bekârlar tatili düzenleyecekti, öyle mi? Ancak yine onu reddedecek cesareti bulamadı kendinde.

“Artık insanlar bekârlar partisiyle yetinmiyor mu? Böyle bir hafta sonu tatiline kimin vakti var?” Sadece çalışmayan ve çok parası olan insanların sanırım. Victoria ise onlardan biri değildi.

“Evet, artık herkes bekârlar tatili düzenliyor. Harry kendisinin-
kini geçen hafta St. Barts'ta yaptı. Beş gün sürdü.”

Victoria orada neler olduğunu hayal bile etmek istemedi ve derin bir iç çekti, bu işten hiç memnun değildi. “Bana istediklerinin bir listesini gönder, ne yapabileceğime bir bakayım. Bu işi yapabilecek başka biri yok mu? Ben çalışıyorum, Gracie. Üstelik aramızda saat farkı var. Siz hepiniz Batı Sahili'ndesiniz ve hiçbiriniz çalışmıyorsunuz.” Bütün nedimleri ailelerinden para alan, zengin, şımarık kızlardı.

“Sen baş nedimesin, bunu senin yapman gerekir,” dedi inatla. Bu düğün yüzünden ilişkileri son derece gerilmişti, Victoria kendini suçlu hissetmeye başlıyordu.

“Ne zaman gitmek istiyorsun?” diye sordu yılgın bir ses tonuyla.

“Mayısta,” dedi Gracie neşeyle. Ablasının huzursuz olması umurunda bile değildi.

“Tamam. İlgileneceğim. Seni seviyorum,” dedi huzursuzluk içinde ve ardından telefonu kapattı. Gracie ona bütün isimleri ve detayları göndereceğine söz vermişti. Tatil parasını babaları ödüyordu. Bu akrabalık için cebinden çok para çıkmıştı, bunların

hiçbirini Victoria için yapmazdı, bunu biliyordu. Zaten söylemişti de; kendine bir koca bulursa onlara haber vermeden gizlice evlenmesini tavsiye etmişti.

Neyse ki, düğünün tüm stresine karşın Collin ile ilişkisi iyi gidiyordu ama annesi arayıp da, babasının New York'ta bir müşterisiyle görüşmesi gerektiğini ve iki gün için New York'a geleceklerini söylediğinde Victoria'nın keyfi iyice kaçtı. Tüm ihtiyacı olan buydu; Collin'i biliyorlardı, yani onunla tanışmak isteyeceklerdi. Babasının, kendisi hakkında kötü şeyler söyleyeceğinden emindi. O akşam Collin'e bu durumdan söz etti.

"Bizimle birlikte yemeğe gelmek ister misin?" diye sordu kederli bir ifadeyle. Collin gülümseyerek onu öptü.

"Elbette."

"Ve hazır konu açılmışken, sana sormak istediğim bir şey var."

"Yanıtım, evet," diye takıldı ona. "Soru nedir?" Son günlerde Victoria'nın ne kadar endişeli ve sıkıntılı olduğunu biliyor, onun için üzülüyor ve kardeşi için kaygılanmasına hak veriyordu.

"Benimle kardeşimin düğününe gelir misin?" diye sorunca Collin yine gülümsedi.

"Hiç sormayacağını sanıyordum."

"Benim dışımda herkes nedime kıyafeti içinde muhteşem görünüyor, bense iğrenç duruyorum. Buna hazırlıklı ol. Benimle gurur duymayacaksın," dedi gözleri dolarak.

"Seninle gurur duyacağım, seninle olmaktan her zaman gurur duyuyorum ve eğer istersen, iğrenç görünmeyeceğine eminim. Bu arada, annenle baban ne zaman geliyor?"

"İki gün sonra." Bunu söylerken dünyanın sonu geliyormuş gibi bir hali vardı, aslında Victoria için öyleydi de. Sevdği erkeğin yanında babası onu küçük düşürecek ve seilmeye layık biri olmadığını kanıtlayacaktı. Peki, ya Collin ona inanırsa ne olacaktı? Bu durumun onu değil de, babasını kötü göstereceği Victoria'nın

aklının ucundan geçmiyordu. Collin sevgilisinin ne kadar iyi, ne kadar sevmeye layık biri olduğunu çok iyi biliyordu oysa.

Victoria ertesi gün Las Vegas tatili için gerekli görüşmeleri yaptı. Dr. Watson, istemiyorsa kardeşinin talebini geri çevirebileceği konusunda onu uyarıştı, ancak Gracie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, hiç uğratmamıştı da.

Bir sonraki gün anneleri New York'a geldi. Carlyle'de kalıyorlardı, onu ve Collin'i bir içki için Bemelmans Bar'a davet ettiler. Akşam yemeğinde babasının müşterisiyle olacaktı. Yalnızca bir içkilik vakitlerinin olması Victoria'yı bir hayli sevindirdi. Gerçi babasına beş dakika bile yeterdi, bütün akşamı beraber geçirmelerine gerek yoktu ama bir içki, saatlerce sürecektir akşam yemeğinden daha iyi görünüyordu.

Victoria babasının Collin'den ne kadar etkilendiğini, nasıl şaşırdığını hemen fark etti. Collin'in onun gibi biriyle beraber olmasına inanamıyormuş gibiydi. Aslında buna Victoria da inanamıyordu ama sevgilisi onunla olmayı seçmiş ve son dört ayda onu ne kadar istediğini defalarca ispat etmişti.

İlk yarım saat sorunsuz geçti; birbirlerine karşı olabildiğince nazik davranıyor, saygılı bir şekilde sohbet ediyorlardı ki, birden babası yediklerine dikkat ettiğini, aksi takdirde kız kardeşinin sipariş ettiği nedime kıyafetinin içine giremeyeceğini söyledi. Bunu duyan Victoria anında gerildi.

"Kilo verdim, baba," dedi yavaşça, "üstelik her gün spora gidiyoruz."

"Onun üzerinde iyi bir etkin olduğuna eminim," dedi babası, bir sonraki cümlesini tetikte bekleyen Collin'e bakıp gülümseyerek. "Yine de dikkat et, dondurma yemesin," diye ekledi Victoria'nın sinir olduğu o meşhur kahkahasını patlatarak. Ne o ne de annesi zayıfladığını fark etmişti, üstelik yeni burnu bile dikkatlerini çekmemişti, ki bunu Collin de bilmiyordu. Victoria ona

söylememiştii, bilmesi gerektiğini düşünmüyordu. Sonra babası yine Collin'e dönüp Harry'nin mükemmel bir adam olduğundan, küçük kızının onunla evlenecek olmasına ne kadar sevindiğinden söz etti.

Victoria buna daha fazla dayanamayacağını hissetti ve düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Hayır, mükemmel falan değil baba. Gracie'yi aldattı ve sen de bunu biliyorsun." Babası şaşırmış görünüyordu, dikkatle ona baktı.

"Sadece zararsız bir eğlence," dedi pervasızca gülümseyerek. "Evlenden önce bütün erkekler böyle şeyler yapar, üstlerindeki baskıyı atmak için." Onunla aynı fikirdeymiş gibi Collin'e bakıp göz kırptı, ancak genç adam hiç oralı olmadı.

"Düğünden önce onu aldatan biriyle evlenmesine nasıl izin verirsin?" diye sordu Victoria sinirle. O sırada annesi onu duymuyormuş gibi içkisini yudumlayarak boşluğa bakıyordu. Kendini kapatmıştı, sanki onlarla birlikte değildi o an.

"İki âşığın tartışmasından ve bir yanlış anlamadan başka bir şey olmadığına eminim," diye ısrar etti babası gülümseyerek. Victoria'nın sinirleri daha da gerildi, soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi ama kaybetmedi. Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Nasılsa babası ona hak vermeyecekti; Harry ne yaparsa yapsın, bu evliliği sonuna kadar onaylayacaktı. Bu arada Collin karşısındaki manzara karşısında hiç de dehşete düşmüş gibi değildi. Memnun ve güçlü görünüyor, tutumuyla yalnızca Victoria'nın yanında olduğunu kanıtlıyordu. Babası artık kızının gerçek bir dostu olduğu mesajını almıştı, her kim ona saldıracak ya da onu küçümseyecek olursa, karşısına Collin'i de alacak, onunla da uğraşmak zorunda kalacaktı. Sözcüklere gerek kalmadan, bu mesaj net bir şekilde anlaşılıyordu. Kısa bir süre sonra, annesiyle babası Collin'e tanıştıklarına çok memnun olduklarını söyleyip yanlarından ayrıldı.

“Her zamanki kadar kötü değillerdi,” dedi Victoria, Carlyle’den çıkıp eve yürürlerken. Hoş bir akşamdı, ılık bir rüzgâr esiyordu, el eleydiler. Annesiyle babasını görmek bile Victoria’nın moralini bozmaya yetmişti, zaten bugünlerde kontrolünde olmayan başka şeyler de vardı ve şimdi hepsi üst üste gelmişti.

“Beni kandıramadılar,” dedi Collin usulca. “Elbise, kilo ve dondurmadan bahsettiğini duydum ama Harry’nin kardeşini aldatmasına hiç aldırmıyor. Kızının zengin bir adamla evlenmesini istiyor, böylece kendi konumunun da yükseleceğini sanıyor. Tıpkı annemle babamın, ağabeyimin başarılarının onları yükselttiğine inandıkları gibi... Onunla daima övündüler, benim başarılarımsa onların gözünde hiçbir zaman yeteri kadar iyi değildi. Bu tür insanların nasıl olduklarını gayet iyi bilirim,” dedi şefkatle Victoria’nın yüzüne bakarak. Hayatı boyunca neyle baş etmek zorunda kaldığını ve bu mücadelenin ona nasıl büyük zarar verdiğini anlayabiliyordu. Birlikte eve doğru yürürlerken mutsuz ve huzursuz görünüyordu. Collin onu öptüğünde de gergin ve çekingen bir hali vardı. Uzaklaşıyormuş gibiydi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Durdu ve Victoria’ya baktı.

“Düşman olan ben değilim, onlar. Onları duydum. Yeterince iyi değilsin, bu yüzden hiç kimse seni sevemez. Gel buraya,” dedi onu kollarına alıp kendisinininkilerle aynı renkteki iri mavi gözlerine bakarak. “Seni seviyorum. Sen seilmeye layıksın. Onlar ahmak. Ben seni olduğun gibi seviyorum, her şeyinle seviyorum. İşte benim sana mesajım da bu. Onların değil. Benim mesajım. Tanıdığım en güzel ve seilmeye en layık kadınsın.” Sonra onu öptü, Victoria’nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Collin ona şimdiye kadar hiç duymadığı ama bütün hayatı boyunca duymayı beklediği her şeyi söylemişti. Kendini onun kollarına bırakıp hıçkırmaya başladı.

25. Bölüm

Victoria ertesi gün okula gittiğinde, bir öğrencinin girişteki hole astığı kocaman mavi bir balon demetiyle karşılaştı. Duyuru panosuna büyük bir yazı asılıydı. Amy Green'in bebeği dünyaya gelmişti. Minik oğlan üç kilo ağırlığında, kırk sekiz santim boyundaydı ve ismi Stephen William'dı. Victoria, Amy adına çok mutlu oldu ve her şeyin yolunda gitmiş olmasını umdu. Kız öğrencilerinin tüm detayları ona anlatacaklarından emindi. Okul bütün gün bu haberle çalkalandı.

Victoria daha sonra derslerinden birinde, doğum sırasında Justin'in Amy'yi yalnız bırakmadığını öğrendi, tabii annesi de oradaydı. Önceden bebeğin cinsiyetini öğrenmemişlerdi, yani onlara sürpriz olmuştu ve söylendiğine göre, şu anda anneyle bebek gayet iyiydi, iki gün sonra evlerine gidebileceklerdi. Victoria iki ya da en fazla üç hafta sonra Amy'nin okula dönmesini umut ediyordu. Okul ona gerçekten yardımcı olmuştu. Gücü yerine geldiğinde Victoria onu ziyarete gitmeyi planlıyordu. Amy ile konuşan kızlar, doğumun çok zor geçmediğini ve yeni annenin kendini harika hissettiğini söylediklerinde Victoria'nın içi ferahladı. Zorlu

bir mücadele vermişlerdi, özellikle Amy'nin annesinin yardımı ve desteğiyle işi buraya kadar getirebilme şansı bulmuşlardı.

Tenefüslerden birinde Victoria, Vegas gezisi için birkaç görüşme daha yaptı ve akşam eve gittiğinde kardeşini aradı. Gracie'nin sesi, Harry'nin onu aldattığını öğrendiği dönemdekinden daha sakin çıkıyordu. Harry'nin isteği üzerine, o konu özenle örtbas edilmişti. Bu hususta herkes onunla işbirliği içindeydi; özellikle gelin ve ailesi. Victoria konunun bu şekilde kapatılmasına taraf değildi, ancak doktorunun tavsiyesine uyup kendini olayların dışında tutmaya çalışıyordu. Collin ile birlikte her sabah spor salonuna gitmeye başlamışlardı, kilosu Collin'in umurunda değildi ama sporun gerginliğini azaltmaya yardımcı olacağını söylüyordu ve haklıydı da. Victoria kendini artık daha rahat hissediyordu, kaygıları azalmıştı. Gracie'yi aradığında, Vegas bekârlar tatili için yaptığı organizasyonun bütün detaylarını anlattı. Bunun kötü bir fikir olduğunu ve kendisinin hiç keyif alamayacağını düşünüyordu. Gracie ve arkadaşlarıyla birlikte Santa Barabara'da San Ysidro Ranch'de ya da Biltmore'da sakin bir hafta sonunu tercih ederdi.

Hepsi için Bellaggio'da oda ayırmıştı, bir odada iki kız kalacaktı ve kızların tümünün kredi kartı numaralarını Gracie'ye vermesi gerekiyordu. Victoria akşam yemeği rezervasyonlarını yaptırmış, ayrıca Cirque du Soleil'e bilet almıştı. O New York'tan, diğerleri Los Angeles'tan uçağa bineceklerdi. Otele cuma akşamı giriş yapıp pazar sabahı çıkacaklardı. Victoria baş nedime olarak görevini yerine getirmişti. Kardeşi organizasyondan memnun kaldı ve bu işi üstlenmesi için onu sıkıştırdığından dolayı özür diledi.

"Sorun değil. Bu hafta sonu tatilinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi Victoria, her zamanki gibi olgun davranmaya çalışarak. Harry'den nefret ediyor ve kardeşi için çok endişeleniyordu. İdam sehпасına onu kendi elleriyle götürüyor-

muş gibi hissediyordu ama Gracie'nin istediği buydu. Dr. Watson haklıydı. Bu onun hayatıydı.

"Bir gün ben de senin için yaparım," dedi Gracie, bu kez sesi daha canlı çıkıyordu. Victoria kardeşinin büyük bir baskı altında olduğunun farkındaydı, sadece düğün yüzünden değil, aynı zamanda kontrolü elinde tutan ve her geçen gün daha da despotlaşan Harry yüzünden de. Onun arzusu üzerine bazı değişiklikler olmuştu. Balayında Güney Fransa'ya gidiyorlardı. Önce Antibes'te kalacaklar, sonra da Harry'nin arkadaşlarıyla buluşmak istediği St. Tropez'e gideceklerdi. Harry balayında arkadaşlarıyla buluşmak istiyordu!

"Umanım, benimkini Vegas'ta yapmazsın," dedi Victoria bir kahkaha atarak. Biraz rahatlamıştı.

"Collin nasıl?" Gracie onunla tanışmak için sabırsızlanıyor ve ablasını Şükran Günü'nden beri görmediğine inanamıyordu. Daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı ve her ikisi için de çok şey değişmekteydi.

"Çok iyi."

"Babam onu sevmiş," dedi Gracie. Bu, Victoria'yı şaşırttı, çünkü Collin onun müttefiki ve koruması gibi oturarak babasının bilinçaltına gizli, güçlü bir mesaj göndermişti. Belki, mesajı almamıştı ya da numara yapıyordu. "Collin'in seninle olmasına şaşırmış. Başarılı bir erkek gibi görüldüğünü söyledi; bir okul öğretmeni yerine bir avukatla birlikte olmasının daha uygun olduğunu düşünüyor ama ondan hoşlanmış." Aşağılama gayet netti. Collin için yeterince iyi değildi. Artık mesajlar Gracie ile geliyordu. Sadece Harry'nin değil, babasının da kuklası olmuştu.

"Belki, benden hoşlanıyordur," dedi Victoria sessizce. Collin'in sevgisinden emindi ve bu muhteşem bir duyuydu.

"Annem çok yakışıklı olduğunu söylüyor."

"Evet, öyle. Eminim, bu da babamı şaşırtmıştır."

“O kadar da kötü değil. Babama haksızlık etme.” Gracie hemen babasını savunmaya geçmişti ama Victoria onunla böyle bir tartışmaya girecek değildi. Anlamsız olduğunu biliyordu. Gracie’ye büyük bir düşün yapıyor ve istediği her şeyi veriyordu, karşılığında o da onun ve müstakbel kocasının tüm fikirlerini benimsiyordu. Üstelik o Gracie’yi daima seven, ona daima iyi davranan ve üzerine titreyen bir babaydı. Şayet Harry’nin hayatını kolaylaştıracak hizmetçisi olmaya razıysa, bunu babası için de yapabilirdi. Şimdi annesiyle bu noktaları da ortaklı ve Victoria spektrumun karşı ucunda duruyordu. Kimsenin duymak istemediği gerçekleri söyleyen özgürlük savaşçısıydı o ve artık yanında yer alan kişi Gracie değil, Collin’di. O günler geride kalmıştı, Harry ile evlenirse –ki evlenecek gibi görünüyordu– hiçbir şey aynı olmayacaktı. Victoria kardeşiyle olan ilişkisini özlüyordu ve Collin ile birlikte olduğuna her zamankinden daha fazla müteşekkirdi.

Gracie’ye Vegas gezisinin detaylarını verip bu işten kurtulduktan sonra Collin ile huzurlu bir hafta sonu geçirdi. Gelecek hafta sonu Vegas’ta olacaktı. Dört gözle beklediği söylenemezdi. Onun eğlenceli tatil anlayışı bu değildi.

Victoria New York’tan ayrılmadan önce Amy ile bebeğini ziyarete gitti. Minik bebek çok sevimliydi, annesi de mutlu ve sağlıklıydı. Şimdi onu emziriyordu, okula döndüğündeyse sütünü pompayla sağacaktı, zaten yaz tatilinden önce sadece birkaç hafta okula devam etmesi gerekiyordu. Justin de oradaydı, Victoria ile Amy konuşurken bebeği kucağına alıp o ilgilendi, gururlu bir baba gibi duruyordu. Victoria bebeğe mavi bir tulumla, bir çift patik getirmişti, Amy bir oyuncak bebeği giydiren gibi tulumu minik oğlana giydirdi. Bu iki genç insanın anne baba olduğunu görmek ilginçti. Bebek sahibi olan bebekler ama her ikisi de olgun ve oğullarının sorumluluğunu alabilecekmiş gibi görünüyordu. Amy’nin annesi de yanlarından hiç ayrılmıyor, onlara yardım etmek için

çırpınıp duruyordu. Bu şirin bebek, boşanmadan sonra annesine yeni bir hayat vermişti. Hepsi için bir lütuf gibiydi.

Ertesi gün okul çıkışı Victoria Las Vegas'a uçtu. Collin'i araya-
cağına söz vermişti, Collin bu geziden nasıl korktuğunu biliyordu.
Gracie'nin arkadaşlarının çok içki içeceklerinden, kumar oynaya-
caklarından, çıldıracaklarından ve hiçbiri evli olmadığından eğlen-
mek için erkeklere takılacaklarından emindi. Son sınıfta katıldığı
okul gezisindeki şaperon gibi hissediyordu kendini. Azmaya ha-
zırlanan yirmi iki ve yirmi üç yaşlarında bir grup kız vardı. Victoria
da grubun başındaki otuzuna basmak üzere olan yaşlı kadındı.

Gezideki tek güzel şey, aylar sonra Victoria'nın kardeşini gör-
mesi oldu. Gracie ablasını görür görmez kendini onun kollarına
attı. Ardından Victoria'nın burnuna baktı ve beğendiğini söyledi.

Victoria otele vardığında kızlar içmeye ve kumar makinesinde
oynamaya başlamışlardı bile, hatta biraz para da kazanmışlardı.
Akşam yemeğini hep birlikte yedikten sonra kumarhaneyi gez-
diler. Hiç penceresi olmayan, parlak ışıklarla aydınlatılmış tuhaf
bir yerdi. Etrafta heyecanlı insanlar, el değiştiren paralar ve seksi
kostümleri içinde bedava içki servisi yapan kızlar vardı. Kaldıkları
otelde alışveriş yapabilecekleri güzel mağazalar vardı ve otel de,
kumarhane de tek başına vakit geçirmeye çalışan bekâr erkekler-
le doluydu.

Victoria tüm gece kızların yanında olması gerektiğini his-
settiğinden, bir türlü onları bırakıp odasına çekilemedi; yorgun
düşmüş ve sıkılmıştı. Çoğu kafayı bulmuştu, uslu duran Gracie
dışında hepsi aptalca şeyler yapıyor, gördükleri her erkekle flört
ediyorlardı. Harry kontrol etmek için tüm gece onu arayıp durdu.
Victoria odasına gittiğinde saat iki olmuştu. Yalnız kalıyordu, oda
arkadaşı istememişti. Gracie ise en yakın arkadaşıyla odasını pay-
laşıyordu. New York'ta çok geç olduğundan Collin'i arayamadı,
ama gece boyunca bir sürü mesaj atmıştı ve Collin de ona dışını

sıkmasını söyleyen cesaretlendirici yanıtlar göndermişti. Zor ve uzun bir hafta sonu olacaktı ama baş nedime olarak bunu görevi olarak görüyordu, ayrıca kardeşinin bu tatilin her anından nasıl büyük zevk aldığı ortadaydı. Bir gelinden ziyade Disneyland'daki bir çocuğa benziyordu.

Ertesi gün bir an olsun boş durmadılar; sabah alışveriş yaptılar, öğle yemeğinden sonra kumar oynadılar, ardından masaj, manikür, pedikür yaptırıp biraz havuzda yüzdüler, akşam yemeğini Le Cirque'de yiyip olağanüstü bir şov olan Cirque du Soleil'i izlediler ve gece üçe kadar kumarhanede vakit geçirdiler. İnsan zaman kavramını yitiriyordu ve zaman durmuş gibiydi, kumarhanelerin istediği de buydu zaten. Kızlardan bazıları gece yatmadı ve körkütük sarhoş oldu ama Gracie kontrolünü hiç kaybetmiyordu. Victoria saat üçte yanlarından sıvışıp odasına yatmaya gitti.

Ertesi gün hep birlikte pazar kahvaltısı yaptılar ve Victoria New York'a dönmek üzere gruptan ayrıldı. Diğerleri otelden birkaç saat sonra ayrılacaktı. Kızlardan bazıları fena şekilde akşamdan kalmaydı ama hepsi çok eğlendiklerini söyledi. Victoria gitmeden önce sarılıp kardeşini öptü.

“Harika bir hafta sonuydu,” diye teşekkür etti Gracie. “Galiba seni düğüne kadar göremeyeceğim,” dedi üzüntüyle. “Seni çok özlüyorum.”

“Sana yardım etmek için birkaç gün erken geleceğim,” diye rahatlatı Victoria kardeşini. Sonra tekrar kucaklaştılar ve Victoria eve dönüyor olmanın sevinciyle otelden ayrıldı. Çok uzun bir hafta sonu olmuştu. Çok kötü sayılmazdı, bir talihsizlik, bir aksilik olmamıştı, ancak eğlenmemişti de. Onun eğlence anlayışı, Las Vegas'a gitmek değildi. Collin'inki de bu değildi; onlarla orada olmadığına ne kadar sevindiğini defalarca söylemişti. Havaalanında uçağını beklerken telefonda biraz sohbet ettiler, Collin Victoria'yı kendi evinde bekleyecekti, ayrıca gece erken uyumasına müsaa-

de edeceğine de söz verdi. Victoria'nın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Üstelik ertesi gün okulda büyük bir proje vardı. Yıl sonu oyunu sahneye konacaktı. *Annie*'yi oynuyorlardı. Büyük bir prodüksiyondu, Victoria sahne arkasında dekora ve kostümlere yardım edeceğine söz vermişti; lisede okurken olduğu gibi. Hafta sonu kıyafet provalarını kaçırmıştı ama yerini birinin dolduracağına emindi. Şu ana dek gördüğü kadarıyla muhteşem olacaktı. Pazar-tesi sabahı son kez kostümlü prova yapılacaktı. Akşam da aileler ve misafirler için oyunun açılışı vardı. Şovun yıldızı Victoria'nın öğrencilerinden biriydi; Broadway'e layık bir ses. Collin gelmeye çalışacağını söylemişti.

O akşam Collin'i gördüğünde sevinçten kendini hemen kol-larına attı, hayatında hiç bu kadar birini gördüğüne sevinme-mişti. Kardeşi için her şeyin mükemmel olması için uğraşmış, Vegas'tayken kendini vazife başında gibi hissetmiş, bir sorun çık-a-cak diye hafta sonunu kaygı içinde geçirmişti. Üstelik Gracie'nin arkadaşlarından bazılarını idare etmek hiç de kolay olmamıştı; her istediklerini yapmaya alışmış başına buyruk, şımarık genç ka-dınlardı hepsi. Onun dışında her şey yolunda gitmişti. Collin ile özlem giderip bir süre sohbet ettikten sonra birlikte duş yaptılar ve ardından Victoria kendini yatağa attı. Collin de onunla yatağa girdi. Seviştiler, beş dakika sonra Victoria uyuyakaldı. Yavaşça sevgilisinin üstünü örterken Collin gülümsüyordu. Onu özlemişti.

Ertesi sabah ikisi de evden erken çıktı. Okula gidince Victoria önce ofisine uğrayıp bazı işleri tamamladı ve sonra şov hazırlıklan-na yardım etmek için tiyatro salonuna gitti. Düzenlemeler, kostüm ve şarkı provaları yapılırken elinden geldiğince işlerini kolaylaştırmaya çalıştı. Bir ara öğrencilerle birlikte sahne dekorlarından birini itiyordu, gelen başka büyük bir dekora yer açmak için geri geri gitti. Diğer dekor üstüne doğru gelmeye devam ediyordu, ezil-memek için geriye doğru bir adım daha attı ve o anda kontrolünü

kaybederek sahneden aşağı düştü. Yerde sırtüstü yatıyordu. Herkes görmüştü, çocuklar şaşkınlık ve korkudan soluklarını tutmuş ona bakıyorlardı. Victoria bir dakika kadar bilincini kaybetti ama hemen kendine geldi ve iyi olduğunu söyleyip onları yatıştırdı, ancak iyi görünmüyordu. Beti benzi atmıştı ve ayağa kalkmaya çalıştığında, kalkamadı. Bacağında dayanılmaz derecede acı veren çok şiddetli bir ağrı vardı. Acıyan bacağı vücuduna göre tuhaf bir açıda duruyordu. İyi olduğu konusunda ısrar etti ama Helen onu dinlemedi, gidip Bay Walker ile hemşireyi çağırdı ve sonra 911'i aradılar. Sağlık ekibi gelip onu sedyeyle taşıırken Victoria utancından yerin dibine girdi. Ayağa kalkmaya çalışmış ama başaramamıştı, ayrıca düştüğünde başını vurduğundan kafasında kocaman bir şişlik oluşmuştu. Ambulansla hastaneye giderken, bacağının kırılmış olabileceğini söylediler. Victoria bunun imkânsız olduğunu, o kadar sert düşmediğini belirtti. Ambulansta yanında olan Helen ise çok sert düştüğünü ve başını da kötü vurduğunu söyledi. Bacağının röntgeniyle başının tomografisini çekmek istiyorlardı.

"Bu çok saçma," dedi fazla acısı yokmuş gibi cesur davranmaya çalışarak ama midesi bulanıyordu ve tansiyonu da düşmüştü. Collin'i arayıp olanları anlattı. Gelmesine gerek olmadığını söyledi ama Collin hemen geleceğini söyledi.

"Buna değmeyeceğini düşündüğünü biliyorum, seni ahmak ama seni seviyorum ve geliyorum, birazdan oradayım." Bunu duyan Victoria ağlamaya başladı. Korkmuştu, geleceğini duyunca içi rahatladı, ona asla gel diyemezdi.

Collin onu acil serviste buldu. Röntgenlerde bacağının kırıldığını görmüşlerdi, neyse ki basit bir kırık ve ameliyat gerekmiyordu, sadece alçıya alınacaktı ama başı çok ağrıyordu ve tek istediği biraz dinlenmekti.

"Okulda ağır işler yaptın, değil mi?" dedi Collin üzüntüyle. Onun için çok endişelenmişti. Neyse ki, bu kaza ucuz atlatılmıştı.

Victoria söyleyemiyordu ama yeni burnuna bir şey olmadığı için mutluydu. Bacağı alçıya alındıktan sonra, Collin onu eve götürdü ve kanepeye oturttu. Yemesi için mantarlı arpa çorbasıyla ton balıklı sandviç getirdi. Alçı dört hafta sonra, Gracie'nin düğününden on gün önce çıkarılacaktı ve o güne dek koltuk değnekleriyle yürüyecekti.

Collin'in erteleyemeyeceği bir ön duruşma için şehre inmesi gerekiyordu, ama mümkün olduğu kadar çabuk döneceğine söz verdi ve onu öpüp çıktı. O gittikten sonra Victoria, Harlan'ı iş yerinden arayıp olanları anlattı.

"Seni salak," diye takıldı Harlan ona. Victoria kahkaha atınca canı yandı. Birkaç gün böyle olacağını söylemişti doktorlar. Ardından Gracie'yi aradı. O ve Harry çiçek yolladılar, Harlan da eve döndüğünde ona bir yığın dergi getirdi. Bir saat sonra Collin geldi, Citarella'dan hepsine yetecek kadar kızarmış tavukla, ızgara sebze almıştı.

"Özür dilerim," dedi hastasını öptükten sonra. "Elimden geldiğince çabuk döndüm. Davayı karara bağlamaya çalışıyoruz." Onlar üzerine titredikçe Victoria kendini kraliçe gibi hissediyordu. O gece Collin onunla kaldı. Çok ağrısı vardı, ona ağrı kesici verdi ve yatakta sırtına masaj yaptı.

"İyi bir hemşiresin," dedi Victoria teşekkür ederek. "Üzgünüm. Bu çok aptalcaydı."

"Evet, kasten yaptığını anladım." Collin gülümsedi.

Victoria oyunu kaçırdığı için üzgündü ama gitmesine imkân yoktu, ağrısı çok fazlaydı. Bu kaza onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Hiç ihtiyacı olmayan bir iş açılmıştı başına. Ayrıca koltuk değnekleriyle yürümek zorunda kalacağı için de canı sıkılıyordu ama hiç değilse düğünden önce alçı çıkarılacaktı, tabii iyileşirse. Gece annesi de aramış ve bacağına üzüldüğünü söyleyen sesli bir mesaj bırakmıştı.

Ertesi gün koltuk değnekleriyle ağır aksak okula gitti, bütün öğrenciler yardımcı olmak için etrafında fır döndü. Helen ile Carla sınıfına gelip durumunu sordular ve Eric Walker merhaba demek için yanına uğradı. Okula döndüğü için herkes mutluydu, oyunun galasının müthiş geçtiğini söylediler. Günün sonunda Victoria kendini çok yorgun hissediyordu, bir taksiye binip eve döndü. Yolda birdenbire aklına bir ay boyunca spor yapamayacağı geldi, kilo alacağını düşünerek dehşete kapıldı. Eve gidince bunu Harlan'a söyledi. Kendine verdiği söz, haziran ayına kadar on iki kilo vermek, güzel bir yaşama sahip olmak ve hayatını önemseydiği bir erkekle paylaşmaktı. Artık güzel bir yaşamı vardı, Collin ile birlikteydi, şimdiye dek hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sekiz kilo vermişti ve harika görünüyordu ama geriye kalan dört kiloyu da düğünden önce vermek istiyordu, ancak bu şu anda koltuk değnekleriyle yürüyerek, spor yapmadan ve kanepede yatarak oldukça zor görünüyordu.

“Çılgın gibi yememeye dikkat etmelisin,” diye uyardı Harlan. “Dondurma yok. Çikolatalı kurabiye yok. Pizza yok. Simit yok. Krem peynir yok. Özellikle de fazla hareket edemiyorken bunların hiçbirini ağzına koymamalısın.”

“Koymayacağım, söz veriyorum,” dedi ama o gece bacağı ağrıdığına dondurma yemek için hafif bir istek duydu içinde ama kimseden getirmesini istemedi ve kendisi de buzdolabının yanına yaklaşmadı. Buna karşın, akşam yemeğinde iki porsiyon makarna yedi, çok lezzetliydi ama bunu tekrarlamayacağına dair kendine söz verdi. Bir ay boyunca şişmanlatıcı gıdalardan uzak duracaktı. Yoksa düğünde koca bir zeplin gibi görünür ve babasına umutsuz vaka olduğunu ispatlamış olurdu.

Kaygılarını Collin ile paylaştı ve koltuk değnekleriyle yaşarken kaç kilo alırsa alsın, spora başladıktan sonra hepsini verebileceği yanıtını aldı. Ama ya veremezse ne olacaktı?

“Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sen güzel bir kadınsın, elbise bir beden büyük olmuş küçük olmuş hiç önemli değil.”

“Bana göre önemli,” dedi kederle. “Ve o elbisenin içinde kahverengi bir inek gibi görünmek istemiyorum.”

“Bana o elbise, kaç beden olursa olsun, senin tarzın değil gibi geliyor. Seni kahverengiyle hayal edemiyorum,” dedi ihtiyatla, kadın modası uzmanlık alanına girmediği halde.

“Ama yakında göreceksin,” dedi mutsuz bir halde, kilosunu konusunda endişelenerek. Zayıflamış halini gözünün önüne getirmek istiyordu. Düğünden önceki yemek için mavi şifon bir elbise, gümüş rengi bolero ve gümüş topuklu sandalet satın almıştı. Kıyafet üstünde çok güzel duruyor, onu zayıf gösteriyordu. Mutluydu ama öte yandan düğünde giyeceği elbise onu üzüyordu. Kazanma şansı hiç yoktu, tam bir düş kırıklığı olacaktı.

“Düğünden sonra o elbiseyi törenle yakabiliriz,” dedi Collin sevimli bir şekilde sıratarak. “Ben seni çuval da giysen beğenirim, yani üzölmene gerek yok.” Victoria gülömsedi ve onu öptü. Victoria kendini daha iyi hissedene kadar birkaç gün Victoria’nın evinde kaldılar, daha sonra hem yalnız daha rahat edeceklerinden hem de şirkete yakın olduğundan Collin’in evine geçtiler.

Victoria’nın bacağıının kırılmasından iki hafta sonra bir pazar günü Collin evde ilginç bir konu açtı. “Birlikte eve çıkmamıza ne dersin? Bu yaz bir daire bakabiliriz.” O güne dek sürekli iki ev arasında mekik dokuyorlardı. Flört etmeye başlayalı beş ay olmuştu, ilişkileri öyle sağlamdı ki, ikisi de yeni bir adım atmaya ve birlikte yaşamaya hazırdu. Sonrasını zaman gösterecekti. “Sence bu iyi bir fikir mi?” Collin o zamana kadar bir davaya hazırlanırken ve geç saatlere kadar çalışması gerektiğinde kendi evinde kalıyordu. Hafta içi geri kalan zamanlarda Victoria’da kalıyor, hafta sonları da Victoria onda kalıyordu.

“Evet, iyi bir fikir,” dedi gönöl rahatlığıyla ve eğilip onu öptü.

Bacağındaki alçıyı Collin altı kere, Harlan iki kere imzalamıştı, John ise kırmızı kalemle adını yazmıştı. Okuldaki her çocuk en az bir kere imzalamıştı, Helen New York'un en dekoratif alçısı olduğunu, bir tür sergiye ya da bir grafiti örneğine benzediğini söyledi. "Bu fikir çok hoşuma gitti," dedi Victoria birlikte yaşamada konusunda.

"Benim de öyle. Harlan ile John üzülmüşler mi?" dedi yüzünde kaygılı bir ifadeyle.

"Hayır. Artık ikisinin de işleri yolunda gidiyor, bemsiz kirayı ödemekte zorlanmazlar, hatta yalnız kalmak hoşlarına bile gidebilir." Collin başıyla onayladı. Kendilerine yeni bir ev bakmaya haziran sonu ya da temmuz başı başlayabilirlerdi, aceleleri yoktu nasılsa.

Birkaç gün sonra Harlan'la John'a birlikte aldıkları kararı açıkladılar. Harlan şaşırmadı. Muzip bir ifadeyle Collin'e bakarak böyle bir şey veya bir nişan duyurusu beklediğini söyledi. Collin gülerek Victoria'ya baktı; bunu düşünmüştü tabii ama henüz onunla konuşmamıştı. Kız kardeşi de aynı şeyi söylemişti ve bu yaz Victoria ile tanışmak istiyordu. Vakit vardı. Hiçbir şeyi aceleye getirmelerine gerek yoktu. Şu anda birlikteliklerinden keyif alıyorlardı. İkisi de hayatları boyunca beklemişti ve şimdi her anın tadını çıkarıyorlardı. Bu arada kız kardeşi kendine yeni bir sevgili bulmuştu, Collin henüz onunla tanışmamıştı ama kardeşine uygun, iyi bir adam olduğu anlaşılıyordu. İki küçük çocuğu olan dul bir doktordu. Kardeşinin dediğine göre, beş ve yedi yaşındaki çocukların ikisi de çok sevimliydi. Hayat bir şekilde ilerliyor, öyle ya da böyle tüm sorunları çözüyordu. Sabırlı davranır, yeterince beklerseniz, her topal atın bir kör alıcısı vardır, sözü her seferinde doğrulanıyordu. Victoria artık bu söze kesinlikle inanıyordu. Kardeşinin düğününden sonra, alçısı çıktıktan ve koltuk değneklerini atıp rahatça yürümeye başladıktan sonra ev bakmaya başlayacakları konusunda Collin ile anlaştılar. O zaman hem Victoria'nın

okulu tatile girmiş olacak hem de Collin'in duruşmalarına ara verilecekti. Sabırsızlıkla bekliyordu.

Okullann yaz tatiline girmesinden üç gün sonra Victoria'nın alçısı çıkarıldı, bacağı hafif titriyordu ve güçsüzdü. Doktor güçlenmesi için fizik tedavi ve egzersizin şart olduğunu söyledi. Bu arada, düğünde koltuk değnekleri olmadan ayakta durabilir, ağırlığını bacağına verebilirdi ama önce fizik tedaviye başlamalıydı ve spor yaparken aşırıya kaçmamalıydı.

Victoria kimseye bir şey söylemedi ama alçısı çıkarıldığı gün banyoya gidip tartıldı ve kilosunu gördüğü anda küvetin kenarına oturup ağlamaya başladı. Her zaman değilse de, yediklerine dikkat etmeye çalışmıştı. Bacağı çok ağrıdığı bazı akşamlar acısını unutup rahatlamak için şişmanlatıcı şeyler yediği olmuştur tabii, birkaç kez makarna, pizza, arada sırada dondurma, peynir, kraker ve bir de Harlan'ın getirdiği rulo köfteyle patates püresi. Hepsi vücudunda birikmişti. Spor yapamadığı ve çok az hareket ettiği için verdiği sekiz kilonun üç kilosunu geri almıştı. Yani düğün için on iki kilo yerine beş kilo vermişti. Kendini zorlarsa ve bitkisel çaylarla özel bir rejim yaparsa düğüne kadar bir iki kilo daha verebileceğini biliyordu ama şişman olacak ve ona hiç yakışmayan, üstünde korkunç duran bir elbise giyecekti. Orada oturmuş ağlarken Collin banyoya girdi.

“Ne oldu?” diye sordu merak içinde. “Bacağın mı ağrıyor?”

“Hayır, popom,” dedi kendine kızarak. “Şu aptal kırık yüzünden üç kilo almışım.” Aslında ona söylemeyi düşünmüyordu ama ağladığını gördüğü için söylemek zorunda kalmıştı.

“Verirsin, hem zaten kimin umurunda,” dedi Collin ve sonra aklına bir fikir geldi. “Bu tartıyı atacağım. Hayatını, kilonun belirlemesini istemiyorum. Harika görünüyorsun. Seni seviyorum. Üç kilo alsan da beş kilo versen de, bunu takan kim? Ben takmıyorum.”

“Ben takıyorum,” dedi kederle ve kâğıt mendille burnunu silerken, hâlâ küvetin kenarında oturuyordu.

“Bu farklı,” dedi Collin. “Öyleyse kendin için yap, benim için değil. Ben umursamıyorum. Kaç kilo olursan ol, seni her halinle seviyorum.”

Victoria gülümseyerek ona baktı. “Nasıl seni bulacak kadar şanslı olabildim? Spor salonunda başıma gelen en güzel şey sensin.”

“Uzun zaman acı çekerek birbirimizi hak ettik. Mutlu olmayı hak ettik,” dedi Collin ve eğilip onu öptü.

“Ve sevmeyi,” diye ekleyince Collin onu tekrar öptü ve ayağa kaldırıp kollarına aldı.

“Bu arada, Los Angeles’a ne zaman gidiyorsun?” Alçısı çıkıtığına göre çok yakında gidecekti, Victoria’nın beklediği buydu. Doktorundan izin de almıştı, yani artık gidebilirdi.

“İki gün sonra. Senden önce gitmek istemezdim,” dedi içini çekerek, “ama Gracie bana ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

“Sen sadece annenle babana dikkat et. Isırabilirler,” diye uyarınca Victoria kahkaha attı. Collin haklıydı. “Köpekbalıklarıyla yüzmek gibi bir şey. Her neyse, ben düğünden önceki perşembe geleceğim, daha önce gelmek isterdim ama yapamam. Önce şu davayı sonuca bağlamaya çalışacağım.”

“Beni merak etme,” dedi Victoria cesurca ve Collin onu tekrar öptü.

Victoria hafta sonunu New York’ta Collin’le geçirdikten sonra pazartesi günü Los Angeles’a uçtu, Collin üç gün sonra gelecekti. Ailesine tek başına üç gün göğüs gerebileceğini söyleyerek sevgilisini bir kere daha temin etti, ne de olsa yaklaşık otuz yıldır onlarla yaşıyordu.

Onu havaalanında Gracie karşıladı. Eve giderlerken yolda hiç durmadan düğün hazırlıklarından bahsetti. Bütün nedimelerinin şehirde olduğunu söyledi. Elbiselerde kızların bedenlerine göre

tadilatlar yapılmıştı, denenmişti ve mükemmeldi. Yiyecek içecek şirketiyle çiçekçi ayarlanmıştı. Kilise ve tören için müziği seçmişler, orkestrayı kiralamışlardı. Gelinliği çok güzel olmuştu, Vera Wang sonunda tam istediği gibi bir gelinlik dikmişti. Yapılacaklar listesini baştan sona kontrol etti, her şey tamamı ama aklına ablasının nedime elbisesini denemediği geldi.

“Eve döndüğümüzde elbiseni denemelisin,” dedi Gracie endişeli bir ifadeyle. “Sence tadilata ihtiyaç olur mu?” diye sordu arabada yanında oturan ablasını süzerek. Kilosu aynı görünüyordu ama emin olamazdı, tabii.

“Hayır, öncesinden çok zayıf değilim,” dedi Victoria bezgin bir şekilde.

“Ben daha da şişmanladın mı demek istemiştım,” dedi Gracie çekinerek. Victoria başını salladı. İşte ailesinin gözünde o buydu, asla küçülmeyen ve hiç durmadan büyüyen bir dağ. Alçı çıkarıldıktan sonra yarım kilo vermişti ama hepsi bu. Diyetine dikkat etse bile, daha fazlasını verebilecek kadar spor yapamıyordu.

Eve vardıklarında, annesi gönderilen hediyeleri kontrol etmekle meşguldü. Süslü kutular içinde bir yığın yemek takımı ve kristal vardı. Salonu depoya çevirmişlerdi.

Babası çalışma odasındaydı, Victoria onu akşama kadar görmedi. Akşam karşılaştıklarında, babası kucaklayıp iyi göründüğünü söyledi. Onun lügatinde, *sağlıklı* ve *iyi* sözcükleri *daha iri* ve *daha şişman* anlamına geliyordu. Victoria teşekkür edip onun da iyi göründüğünü söyledi ve diğer odaya geçti. Onları New York'ta Collin ile tanıştırdığı günden beri babasını görmemişti. Collin'in köpekbalıklarıyla ilgili sözünü hatırladı ve yanına fazla yaklaşmamaya karar verdi.

Collin gelene kadar tek başına idare etmeyi başardı. O akşam yemekte iki aile birlikteydi; sakın, hoş bir yemek oldu. Düğün öncesi prova yemeği ertesi gün Wilkes'lerin golf kulübündeydi.

Düğün töreni ise Dawson'ların tenis ve yüzme kulübünün muaz-
zam bahçesinde, bir servete mal olan kocaman bir 'kristal' çadır
altında yapılacaktı. Dört ila beş yüz konuk bekleniyordu.

Collin'in geleceği sabah, Victoria kardeşini bir kenara çekip
son kez bu evliliğin gerçekleşmesini gerçekten isteyip istemediği-
ni ve Harry'den emin olup olmadığını sordu. Eğer öyleyse, son-
suza dek dilini tutacağına, olumsuz hiçbir şey söylemeyeceğine
dair söz verdi. Gracie yüzünde ciddi, samimi bir ifadeyle ablasına
bakıp emin olduğunu söyledi.

"Mutlu musun?" diye sordu Victoria. Öyle görünmüyordu. Kor-
kunç derecede stres altındaydı, Harry'yi memnun etmek için elin-
den geleni yapıyor, adeta kulu kölesi oluyordu. Onunla evlenirse
bundan sonraki hayatı böyle geçecekti. Harry buna hakkı olduğu-
nu düşünüyor, Victoria da bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Evet, mutluyum," diye yanıtladı Gracie.

Victoria başıyla onaylayıp içini çekti. "Pekâlâ. Öyleyse, senin-
leyim. Tek isteğim, mutlu olman ama ona söyle, seni mutsuz ede-
cek olursa, kıcını tekmelerim." Gracie sinirli bir şekilde kahkaha
attı. Ablasının bu söylediğinde ciddi olmasından korkuyordu.

"Beni mutsuz etmeyecek," dedi Gracie ciddiyetle. "Bundan
eminim!" Kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi.

"Umarım, haklısındır."

Victoria bir daha bu konuyu açmadı, Collin gelince rahatladı.
Harry onu etkilemek ve kendi tarafına çekmek için elinden gele-
ni yaptı. Collin kibar davranıyor, uyum gösteriyordu ama Victoria
sevgilisinin ondan hoşlanmadığını fark etmişti. O da hoşlanmıyordu
ama şu birkaç gün öyle ya da böyle ona katlanmak zorundaydılar.

Organizasyonunu Los Angeles'ın en meşhur yiyecek içecek
şirkentinin üstlendiği düğün öncesi prova yemeği şehrin bütün
önemli simalarının katıldığı gösterişli bir davet oldu. Wilkes'ler
son derece zarifteler, Dawson'ların kendi evlerindeymiş gibi rahat

hissetmelerini sağlamak için büyük çaba gösterdiler ve Gracie'ye iltifatlar yağdırdılar. Çok genç olduğunu ama oğullarının bulabileceği en mükemmel eş olduğunu düşündüklerini söylediler. Jim Dawson defalarca Harry'yi ne kadar sevdiğini tekrarlayıp durdu. Yemekte uzun konuşmalar yapıldı, bazıları espriliydi, çoğuysa sıkıcı. Victoria da birkaç cümle söylemek zorundaydı ama konuşmasını büyük abla ve baş nedime olarak düğünde yapacaktı.

Bu davet için satın aldığı uçuk mavi şifon tuvalet içinde çok güzel görünüyordu. Collin beğenisini dile getirip birkaç kez iltifat etti. Prova yemeğinin sonuna doğru, insanlar yavaş yavaş toplanıp mekândan ayrılmaya hazırlanıyorlardı ki, babası Victoria ile Collin'e doğru yürümeye başladı, epeyce alkollü görünüyordu. Buna rağmen konuşurken sesi canlı ve gürdü. Victoria bunun kötü bir işaret olduğunu hemen fark etti, çünkü babası ona bir darbe indirmeye hazırlandığında genellikle bu ses tonuyla konuşurdu. Collin'i uyarmak istedi ama buna zaman bulamadı. O tek kelime edemeden babası yanlarına gelmişti bile.

"Evet," dedi Collin'e on dört yaşında bir oğlanmış ve ilk kez Victoria'yı dışarı çıkarmak için ondan izin istiyormuş gibi bakarak, "iyi bir seçim yapmışsın. Victoria bizim akıllı kızımızdır. Gracie ise güzel kızımız. İnsanın yanında akıllı bir kadının olması daima ilgi çekicidir." Bu gecenin ilk köpekbalığı saldırısıydı. O ana dek babasının Collin ile konuştuğunu görmemişti. Suda kan vardı. Her zamanki gibi, onun kanı. Collin kolunu Victoria'nın omzuna atıp onu kendine doğru çekerken yüzünde keyifli bir ifadeyle Jim'e baktı. Victoria sevgilisinin gücünü ve onun koruması altında olduğunu hissedebiliyordu. Hayatında ilk kez babasına karşı kendini güvende hissetti. Onunla daima güvende olduğunu ve sevildiğini hissediyordu.

"Korkarım, ben size katılmıyorum efendim," dedi Collin ki-barca.

“Akıllı kadınlar konusunda mı?” Şaşırmış görünüyordu. Genellikle fikirlerine itiraz eden olmazdı. Ne kadar çirkin, ne kadar yanlış ya da ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, kimse onunla uğraşmaya kalkmazdı.

“Hayır, ailenizin akıllısı ve güzeli konusunda. Bence Victoria hem güzel hem de akıllı. Bence onu küçümsüyorsunuz. Ne dersiniz?” Babası nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi, bir an için kekeleydi, ardından başıyla onayladı. Victoria neredeyse kendini tutamayıp kahkaha atacaktı, Collin’in elini sıkarak sessizce teşekkür etti. Ancak babası işi bu noktada bırakmaya niyetli görünmüyordu. Sözlerine karşı çıkılması ve kızını aşağılarken engellenmesi hoşuna gitmemişti.

Yine kötü ve alışılmış bir işaret verdi, yüksek sesle sahte bir kahkaha patlattı. “Genlerin nesil atlaması şaşırtıcı, öyle değil mi? Victoria tıpkı benim büyükanneme benziyor, bebekliğinden beri ona benzerdi, hiç bize çekmemiş. Vücudu, teni ve burnu onun ki gibi.” Kızını utandırmayı umuyordu, çünkü Victoria’nın hayatı boyunca burnundan ne kadar nefret ettiğini iyi biliyordu. Collin’in onu koruması altına almasının intikamıydı bu. Masum bir tavırla Collin başını eğip burnunu inceledi ve sonra şaşkın bir ifadeyle babasına baktı.

“Bence annesiyle kız kardeşinin burnuna çok benziyor,” dedi samimiyetle. Dr. Schwartz sayesinde öyleydi ama Collin bunu bilmiyordu. Babasının iyice canı sıkılmıştı, kızına doğru eğilip yakından baktı ve Victoria’nın burnunun Gracie ile annesininkine benzediğini Collin’e değilse bile, kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

“Tuhaf, tıpkı büyükanneminkine benzerdi,” diye homurdandı. “Ama hâlâ onun gibi büyük bir kız,” dedi gözlerinde kindar bir ışıltıyla. Bu, Victoria’nın çocukluğundan beri tiksindiği bir tabirdi.

“Yani, uzun boylu mu demek istiyorsunuz?” diye sordu Collin gülümseyerek.

“Evet.” Böylelikle babası ilk kez sözünden dönmüş oluyordu. Başka bir yorum yapmadan oradan sıvışıp kalabalışın arasına karıştı. İşneleyici sözleri her zamanki kadar keskindi, ancak hedefi ıskalamışlardı. Victoria’nın artık onu takmadışını babası gayet net anlamıştı, tabii Collin’in onu sevdiğini de. Espri ve aşaşılamaları’nın hedefini sonsuza dek kaybetmişti. Victoria, annesinin yanına gidip ayrılma vaktinin geldiğini söyleyen babasını izledi.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca Collin’e. Babasına kendisi karşı durmak isterdi ama korkuyordu. Yaraları tam olarak kapanmamıştı. Belki, bir gün ama bugün değil.

Valelerin otomobil ve limuzinleri getirdikleri yere doğru yürürlerken Collin kolunu Victoria’nın omzuna attı. “Senin hakkında söylediklerine inanamıyorum,” dedi huzursuzca. Ardından, o akşam için kiraladığı arabayı beklerlerken, “Burnunun nesi varmış?” diye sordu kafası karışık bir halde.

Victoria bir kahkaha patlattı. “Noel tatilinde burun estetiği yaptırdım. Seninle tanıştığımızda bahsettiğim araba kazası buydu,” dedi, şimdiye dek ondan sakladığı için utanarak. Artık ondan hiçbir şey gizlemek istemiyordu, bu yüzden itiraf etmiş ve rahatlamıştı. “Burnumdan nefret ediyordum, babam burnumla hep alay ederdi. Ben de yenisini yaptırdım. Bir tek Gracie biliyordu. Ne beni New York’ta gördüklerinde ne de şimdi fark ettiler.” Bu itirafı karşısında Collin kendini gülmekten alamadı.

“Seninle tanıştığımdaki o halin ameliyat yüzünden miydi?” Afallamış görünüyordu. “Korkunç bir kaza sanmıştım.”

“Yeni burnumdu,” dedi yarı gururlu yarı mahcup.

Collin gülerek bir süre burnunu inceledi. O da içkiyi fazla kaçırmış olmalıydı yoksa babasıyla kapışmazdı. Genelde böyle şeyler yapan biri değildi ama babasının Victoria hakkındaki aşaşılayıcı sözleri onu inanılmaz derecede rahatsız etmişti. “Son derece şirin bir burun,” diye iltifat etti. “ ok beğeniyorum.”

“Sanırım sarhoşsun,” dedi gülerek. İncelikle babasına ağzının payını vermesini izlemekten keyif almıştı.

“Aslına bakarsan sarhoşum ama aşırı değil,” dedi ve onu öptü. Sonra valenin getirdiği arabalarına bindiler. Collin onunla birlikte evde kalacaktı, yani zorunlu olarak yine babasıyla karşılaşacaklardı, bu nedenle eve girdiklerinde doğruca Victoria’nın odasına gittiler. Collin öyle yorgundu ki, beş dakika içinde uyuyakaldı. Victoria bir süre yanında yattı, sonra kalkıp Gracie’nin odasına gitti.

Kapısını aralayıp başını uzattı, Gracie yatağında oturuyordu, biraz dalgındı. Victoria içeri girip küçüklüklerindeki gibi yanına oturdu. “İyi misin?”

“Evet. Sadece biraz gerginim. Yarından sonra onun ailesinden biri olacağım, ailemi kaybediyormuş gibi hissediyorum,” dedi Gracie, endişeli görünüyordu. Onun yerinde olsa Victoria bunu bir kayıp olarak görmezdi ama kardeşinin olaya böyle baktığını biliyordu. O anne ve babasını seviyordu. Onlar da Gracie’yi.

“Beni kaybetmeyeceksin,” diye sakinleştirdi onu. “Beni asla kaybetmeyeceksin.” Gracie hiçbir şey söylemeden ona sarıldı. Ağlayacak gibi görünüyordu ama ağlamadı. Acaba Harry ile evlenmek konusunda kararsız mıydı, bunu tekrar mı düşünüyordu? Düşünmeliydi. Düşünüyorsa bile, itiraf etmedi. “Düğün güzel olacak,” dedi sonunda Victoria sakin bir sesle ama ne yazık ki, evliliği istediği gibi olmayacaktı ya da Victoria öyle düşünüyordu.

“Collin’dan hoşlandım,” dedi Gracie konuyu değiştirmek için. “Hoş, kibar bir erkek ve seni çok seviyor.” Bunu anlamak kolaydı, Collin ona hep sevgiyle yaklaşıyor, dünyanın en şanslı erkeğiymiş gibi taparcasına bir hayranlıkla Victoria’ya bakıyordu.

“Ben de onu çok seviyorum,” dedi mutlulukla.

“Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?” Gracie’ye ilişkilerinin gidişatı böyle gelmişti.

Victoria gülümsedi. “Bilmiyorum. Henüz teklif etmedi. Daha erken. Şimdilik böyle mutluyuz. Bu yaz bir daire kiralayacağız.” Onlar yavaş ilerliyordu ama Gracie birkaç saat sonra evli bir kadın olacaktı. Victoria’ya göre, böylesine önemli bir adım atmak için yaşı daha çok küçüktü; hele hayatını ve düşüncelerini her yönüyle kontrol altına alacak Harry gibi birisiyle bu yola çıkıyorsa... Kardeşi adına üzgündü ama istediğinin bu olduğunu söylüyordu ve Harry ile olmak için bu bedeli ödemeye razıydı.

“Kahverengi elbise için özür dilerim,” dedi aniden Gracie, yüzünde suçlu bir ifadeyle. “Sana daha çok yakışan bir şey seçmeliydim. Kendim beğendim diye gerisini düşünmedim. Seni düşünmeliydim.” Victoria affettiğini söylercesine ona sarıldı; bunu idrak etmiş olmasından duygulanmıştı.

“Sorun değil. Ben evlenirken ödeşiriz. İçinde iğrenç görüneceğin bir elbise seçeceğim.” İkisi de güldü. Bir süre daha sohbet ettikten sonra, Victoria onu tekrar kucaklayıp odasına döndü. Küçük kardeşi için üzülüyordu. Kolay bir hayatı olmayacak gibi bir his vardı içinde. Zengin ama mutlu olmayan bir hayat. Artık tek yapabileceği, kardeşi için en iyisini ummaktı. Herkes kendi hayatından sorumluydu.

Collin’in yanına uzandı ve ona sarılıp uyudu. Hayatında ilk defa ailesinin evinde kendini güvende hissediyordu.

26. Bölüm

Düğün gününün sabahı, evdeki herkes heyecan ve telaş içinde koşuşturuyordu. Kahvaltı mutfakta hazır bırakılmıştı. Collin ile Victoria ayak altında dolaşmamak için kahvaltılarını alıp bahçeye çıktılar. Gracie odasında manikür, pedikür yaptırıyordu. Evdeki kadınların saçını yapmak için bir kuaför gelmişti. Victoria sade bir Fransız topuzu istiyordu, dolayısıyla ilk onun saç yapıldı.

Düğün akşam yedide başlayacaktı ama bütün gün insanlar gelip gitti. Öğlen yemeğinden sonra nedimeler geldi ve Victoria ondan sonra kardeşinin yanına yaklaşmadı, onu arkadaşlarıyla bırakıp elinden geldiğince annesine yardım etti. Her şey şaşırtıcı derecede kontrol altında görünüyordu. Gracie'nin gelinliği annesinin odasında hazırды. Babası giyinmesi için misafir odasına gönderilmişti. Herkesin yapacak bir işi var gibiydi. Milyonlarca telefon ve kargo geldi, Collin kapı ve telefonlara bakmaya gönüllü oldu. Victoria'nın babası bir süre ortadan kayboldu, sonra geri döndü ama bütün gün ne Victoria'nın ne de Collin'in yanına yaklaştı. Önceki gece Collin onunla anladığı dilden konuşmuş, aynı şekilde karşılık vermişti, Victoria memnundu. Zamanı gelmişti.

Collin şık bir biçimde ve incelikle bunu yapmıştı. Onun koruması altında olduğunu bildiğinden, babası saldırmadan önce artık iki kere düşünecekti.

Saat beşte geri sayım başladı. Kuaför Gracie'nin saçını yaptı. Nedimelerinki önceden yapılmıştı. Saat altıda herkes hazırды. Victoria derin bir nefes alıp elbisesini giydi, nedimelerden biri iki tarafından kapatmaya çalışırken, bir diğeri fermuarını çekti ve Victoria nefesini tuttu. Aynaya bakmadı. Nasıl göründüğünü hissedebiliyordu. Verdiğİ kilolara rağmen güçlükle soluk alabiliyordu, göğüsleri sıkışmıştı, askısız elbiseden dışarı fırlıyorlardı. İnsana azap verecek kadar dardı, fermuar tam olarak kapanmıyordu bile. Victoria üstünde ne kadar çirkin durduğunu tahmin edebiliyor ama aldırımıyordu. Collin onu seviyordu ya, gerisinin önemi yoktu. Kıyafetine uygun kahverengi saten ayakkabı bulmuştu, onları da ayağına geçirdi. Epeyce yüksek topukluydu, aniden çok uzun ama güzel bir kadın olmuştu. Victoria geçen yıldan beri kendini bulduğunu, hak ettiğİ yere geldiğini hissediyordu, sadece Collin sayesinde değil, ama aynı zamanda geçmişten ve geçmişin verdiğİ zararlardan kendini kurtarmak için gösterdiğİ çabalardan dolayı da. Değışiklikleri yapmış ve Collin gelmişti; değışiklikler onun yüzünden değildi. Birdenbire vücuduna uymayan, yakışmayan bir elbisenin içinde dahi kendine güvendiğini hissetti. Güzel görünüyordu, daha önemlisi iç huzuruna kavuşmuştu, kendisiyle barışıklı artık. Yüzüne biraz allık sürdü; elbisenin rengi açık renk teninde o kadar da kötü durmuyordu.

Kardeşinin yanına gitti, o sırada annesi özenle hazırlanmış beyaz dantel gelinliğı Gracie'nin başından geçiriyordu. Koyu bej taffa bir tuvalet giymişti, zarif ve ağırbaşlı duruyordu. Hâlâ güzel bir kadındı. Bazen Victoria bunu unutuyordu. Kocaman beyaz dantel gelinlik ince bedeninden aşağı indiğinde Gracie tıpkı bir prense benzedi. Harry'nin verdiğİ küpeleri takmıştı, parmağında da

otomobil farı gibi görünen nişan yüzüğü vardı. Annesi düğün hediyesi olarak ona elmas taşlı inci bir gerdanlık vermişti. Bu kadar mücevher takmak için daha çok gençti ama Gracie muhteşem görünüyordu. Çok güzel bir gelin olmuştu; birkaç dakika sonra babası içeri girdiğinde onu görür görmez ağlamaya başladı. Kızını gelinlikle görmek onu çok duygulandırmıştı. Gracie daima onun bebeği olmuştu ve hep öyle kalacaktı. O, Victoria'nın da bebeği idi. Gracie teker teker onlara baktı, o da ağlamak üzereydi ki, annesi makyajını bozmaması için uyardı. Gracie ailesini sonsuza dek terk ediyormuş ve bilmediği sulara bir yolculuğa çıkıyormuş gibi hissediyordu. Bu ürkütücü bir duyguydu, özellikle de böylesine genç bir kız için. Annesi uzun duvağını başına takarken, gelinliği içinde hassas, narin ve çocuksu görünüyordu.

Victoria ile annesi gelinliğin kuyruğunu taşıyarak merdivenlerden inmesine yardım ettiler. Sonra babasıyla birlikte arabaya bindi, Harry ile evlenmek üzere kiliseye gidiyordu. Uzaklaşırlarken babası kendini tutamayıp yeniden ağlamaya başladı, Gracie eğilip onu öptü. Gracie'nin Victoria'nın hiç tanımadığı bir babası vardı ve onu Victoria tanımış olmayı çok isterdi ama artık onun yerine Collin vardı.

Victoria ile annesi onları kiliseye götürmek için bekleyen otomobile bindiler. Collin daha önce çıkmıştı, orada buluşacaklardı.

Kilisede her şey önceden ayarlandığı gibi gitti. Harry sunakta bekliyordu. Zarif kahverengi elbiseleriyle nedimeler Gracie'nin önünde yürüdüler, Victoria onlarla kardeşi arasında yürüyordu. Yanından geçerken göz göze geldiği Collin ona gülümsedi, gururlu görünüyordu. Babaları ağırbaşlı, ölçülü adımlarla kızına eşlik etti.

Karşılıklı evlilik yemini edildi, Harry Gracie'nin parmağına elmas bir alyans taktı ve karı koca ilan edildiler. Öpüşüklerinde Victoria ağlıyordu. Sonra gülücükler saçarak koridordan geçip kiliseden çıktılar. Nikâh bitmişti. Bir yıldır onları çılgına çeviren düğün de bu gece bitiyordu. Resepsiyon Gracie'nin hayal ettiği

ve ailesinin arzuladığı kadar görkemliydi. Fotoğraf çekimi ve konukların kabulünün ardından resepsiyonun başlamasıyla birlikte Gracie ablasının yanına gelip onu öptü. Birkaç dakika konuşmak istiyordu.

“Sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Bugüne kadar benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bana hep göz kulak oldun, küçük bir çocuk gibi, hatta aptal gibi davrandığımda bile hep sevgiyle yaklaştın... Teşekkür ederim... Seni seviyorum... Sen dünyanın en iyi ablasısın.”

“Sen de dünyanın en tatlı kardeşi. Daima yanında olacağım. Seni seviyorum, bebeğim... Umarım, mutlu olursun.”

“Umarım,” dedi yumuşak bir sesle. Victoria’nın istediği kadar emin bakmıyordu gözleri ama yürümezse, gereğini yaparlardı. Bazı zamanlar ne kadar istesiniz de, bazı şeyleri önceden anlamanız mümkün olmuyordu.

Resepsiyonda Collin’le Victoria uzun bir masada nedimeler ve sağdıçlarla birlikte oturdu. Victoria konuşmasını yaptı, herkes alkışladı. Collin’le bütün gece dans ettiler. Gracie ve Harry düğün pastasını kesti. Victoria bir ara babasıyla bile dans etti. Siyah smokini içinde mağrur ve yakışıklı görünüyordu. İlk kez ona çirkin eleştirilerde bulunmadı, sadece dans ettiler, pistte birkaç kez onu döndürdükten sonra tekrar Collin’e teslim etti. Güzel bir düğündü. Gracie kusursuz bir gelindi ve hiç değilse bu akşam için Harry ile mutlu görünüyorlardı. Şanlıysalar, sonsuza dek mutlulukları sürerdi ama şimdiden sürüp sürmeyeceğini bilmenin imkânı yoktu, ne onlar ne de başka bir çift için.

Collin’le dans ederlerken, Gracie’nin çiçeğini atacağı anons edildi ve bütün bekâr kadınlardan dans pistinde toplanmaları istendi. Gracie bir sandalyenin üstüne çıktı ve tüm bekâr kadınlar ona yaklaşmaya başladı. Victoria da tam onlara katılmak üzereyken, annesi yanına gelip kınayan bir ifadeyle ona baktı.

“Bırak onlar alsın canım, hepsi senden daha genç. Hepsi ya-
kın bir zamanda evlenecek. Oysa sen bir gün evlenip evlenme-
yeceğini bile bilmiyorsun.” Tek bir cümleyle Collin’i bir olasılık
olmaktan çıkarmış ve ona evde kalmış kız muamelesi yapmakla
kalmayıp, çiçeğe de layık olmadığını söylemişti. Yine hak etmi-
yordu, onlar sevmediği için sevilme ihtimali de yoktu. Victoria
kalabalığın arkasına doğru geri çekildiğini hissedebiliyordu, Gra-
cie öne doğru gelmesi için el sallıyordu ama annesinin daha
kuvvetli bir mesajdı. Collin annesinin ona bir şeyler söylediğini ve
Victoria’nın yüzünün aldığı ifadeyi görmüştü ama ne söylediğini
duyamayacak kadar uzaktaydı. Her ne söylediye, onu harap etti-
ğini anlayabiliyordu; omuzları aşağı çökmüş, bakışları değişmişti.
Gracie çiçeğini atmaya hazırlanırken tekrar ablasına baktı ve son-
ra kolunu dikkatli bir şekilde kaldırarak Victoria’nın bulunduğu
yeri hedef alıp çiçeğini fırlattı. Çiçek demeti bir ok gibi kalabalığı
aşarak direk Victoria’ya doğru uçtu. Ne var ki, annesinin sözleri
onu derinden yaralamıştı. Victoria kolunu bile kaldırarak gücü
bulamadı, donup kalmıştı. Collin de, Gracie de ona bakıyor, her
ikisi de uzanıp çiçeği almasını istiyordu. Tek yapması gereken ko-
lunu kaldırıp tutmasıydı, hak ettiğine bir inanabilse... Collin sev-
gisinin ıstırabını sezdi ve korkunç bir acı hissetti. Sonra içinden
geçen sözleri yüksek sesle söyledi. “Sen seilmeye layıksın!” de-
di, Victoria onu duymamıştı ama duymuşçasına yüzünde aniden
bir gülümseme belirdi ve bir anda uzanıp çiçeği yakaladı. Havaya
kaldırıp gösterdi, herkes sevinç çığlıkları atarak alkışladı, en çok
da Collin. O anda Victoria onunla göz göze geldi. Harry karısını
sandalyeden indirdi ve üstlerini değiştirmek üzere birlikte yukarı
çıktılar. O gece babasının uçağıyla Paris’ten ayrılıyorlardı.

Collin kalabalığın arasından geçerek yanına geldiğinde Vic-
toria elinde buketle gülümseyerek ona bakıyordu. Annesinin ne
söylediğini bilmiyordu ama incitici bir şey olduğundan emindi ve

bu kez ne olduğunu bilmek istemiyordu. Tüm yapmak istediği, Victoria'yı o yaralayıcı sözlerden sonsuza dek korumaktı.

“Bunu bugünlerde değerlendiririz,” dedi nazıkçe elinden buketi alıp masaya bırakarak. Sonra onu dans pistine doğru çekti ve kollarına aldı. Victoria güzel bir kadındı. Her zaman her haliyle güzeldi. Şimdiye kadar bunun farkında değildi ama artık biliyordu. Ve başını kaldırıp Collin’e baktığında ne kadar çok sevildiğini görebiliyordu.

